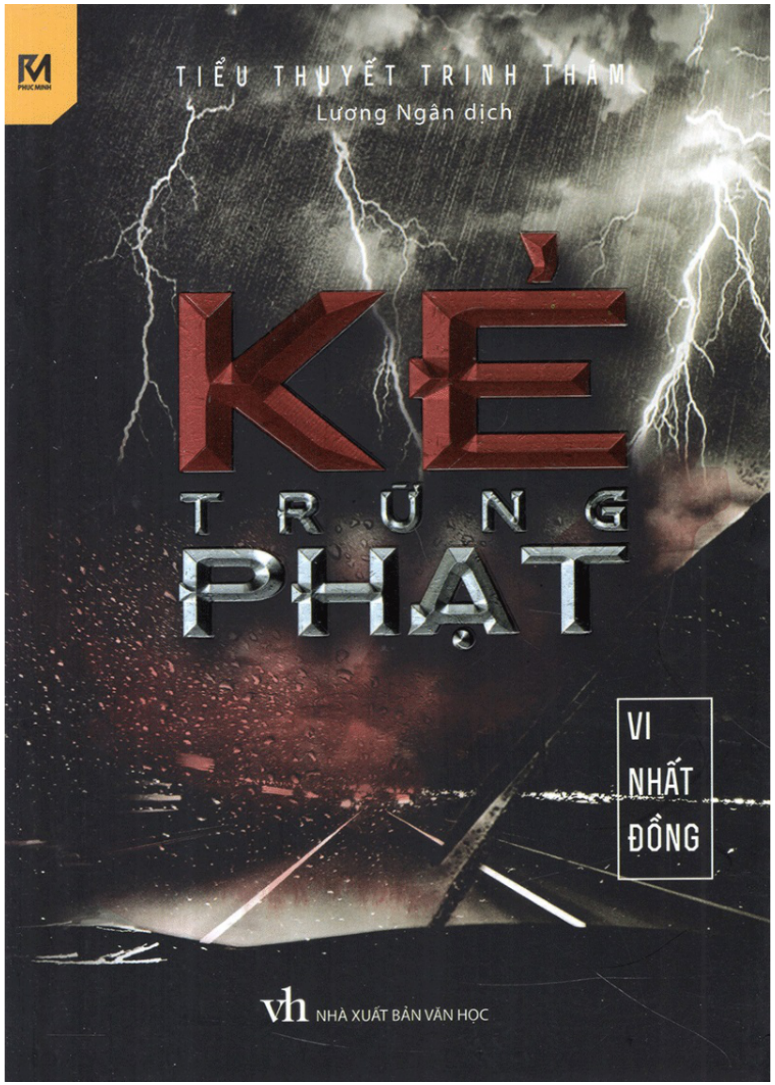
TIỂU THUYẾT TRINH THÁM
Lương Ngân dịch
KẺ TRỪNG PHẠT
VI NHẤT ĐỒNG
vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

KẺ TRỪNG PHẠT

Tác giả: Vi Nhất Đồng

Người dịch: Lương Ngân

Phát hành: Phúc Minh

Nhà xuất bản Văn Học 11/2017

—★—

ebook©vctvegroup

CHƯƠNG 1

Vụ tai nạn kì lạ

Tôi là một cảnh sát. Thời gian đầu, tôi làm việc trong Đội Cảnh sát tuần tra mà mọi người quen gọi là Lực lượng 110. Hai năm trước, nhờ thành tích xuất sắc, tôi được điều lên Đội Cảnh sát hình sự, bắt đầu chuỗi ngày điều tra các vụ án đủ thể loại. Làm trong ngành này, chứng kiến biết bao "kiểu" chết chóc, dù có nhát gan đến mấy cũng được luyện cho to gan lớn mật. Nhưng gần đây xảy ra một vụ án rất kì lạ, khiến mọi người vô cùng hoang mang, ngay cả những bậc tiền bối cũng phải sởn gai ốc.

Sự việc bắt đầu khi một đồng nghiệp của tôi là Hồ Viễn bị tai nạn. Chiếc Sedan của cậu ta đâm trực diện vào một chiếc xe việt dã. Lúc đó trên xe có hai người, Hồ Viễn ngồi ở ghế phụ lái, còn người điều khiển là một phụ nữ. Hiện trường vụ tai nạn rất thảm khốc, cú va đập khiến Hồ Viễn tử vong tại chỗ, thi thể biến dạng, máu me đầm đìa.

Điều kì lạ là, cơ thể người phụ nữ cũng bị biến dạng, nhưng lại không hề chảy giọt máu nào. Kết quả khám nghiệm tử thi cho biết... người phụ nữ này đã chết cách đây ba ngày.

Những người đầu tiên có mặt ở hiện trường là lực lượng Cảnh sát giao thông. Họ tìm thấy thẻ Cảnh sát trên người Hồ Viễn, biết được đơn vị của cậu ấy, nên lập tức thông báo cho chúng tôi. Còn người phụ nữ không có bất cứ thứ gì để chứng minh được danh tính.

Tôi hôm đó tới phiên tổ chúng tôi trực ban, ngoài trời mưa rả rích, mặt đường ướt nhẹp, thỉnh thoảng mới thấy bóng người đi lại, vô cùng vắng vẻ. Chúng tôi cứ nghĩ sẽ không có vụ án nào xảy ra, nên

vừa ngồi buôn chuyện trong phòng trực vừa nhấm nháp đồ ăn đêm.

“R... eng... eng...” Một hồi chuông điện thoại xé tan bầu không khí an nhàn.

Nghe điện thoại xong, tôi vội báo cáo sự việc với anh Điên Tổ trưởng. Anh lập tức buông bát mì vừa mới ăn xuống.

“Nhanh lên! Đi kiểm tra xem xảy ra chuyện gì!” Anh vừa nói vừa bước nhanh ra cửa, chúng tôi vội vã theo sau.

Anh Điên tên thật là Dương Phong[1], tuổi ngoài bốn mươi, đầu đinh, nước da đen bóng, cơ thể cường tráng, vừa nhìn đã thấy ngay hình ảnh một viên cảnh sát hình sự. Do phong cách làm việc quả quyết và nhanh chóng, lúc nào cũng hừng hực khí thế nên mọi người đặt cho anh cái biệt hiệu ấy.

Trên đường đến hiện trường, sau khi báo cáo tình hình với Đại đội trưởng, anh Điên ngồi im chẳng nói câu nào. Suốt mười năm làm cảnh sát hình sự, anh đã phá không biết bao nhiêu vụ án, có thể coi là một “thần thám” danh bất hư truyền. Nhìn thấy bộ dạng của anh lúc này, rồi nhớ lại nội dung cuộc điện thoại, tôi không khỏi thấy sởn gai ốc. Lần đầu tiên chúng tôi gặp phải sự việc quái dị như thế: người lái xe là một phụ nữ đã chết!

Chúng tôi phóng như bay tới hiện trường, bây giờ xung quanh đã đông nghịt người, bên cạnh là một hàng xe dài, từ xe cảnh sát đến xe của bệnh viện và các đơn vị liên quan.

Chúng tôi vội tìm một chỗ đỗ xe, rồi theo anh Điên chen vào đám người.

Đầu chiếc Sedan màu đen hiệu Jetta của Hồ Viễn và chiếc xe việt dã kia đều bị bẹp rúm, trên mặt đất la liệt mảnh linh kiện và kính vỡ. Bên cạnh là hai cái xác được đậy vải trắng, một tấm đã nhuốm đỏ, màu máu hòa với nước mưa chảy sang bên cạnh, ứ lại thành một vũng, khiến ai nhìn cũng phải rùng mình.

Anh Điên nhanh chóng giới thiệu rồi ngồi xuống lật tấm vải trắng nhuốm máu ra. Mặc dù khuôn mặt đã biến dạng, nhưng chúng tôi vẫn nhận ra nạn nhân là Hồ Viễn.

Anh Điên không nhìn thêm nữa, lập tức di chuyển sang chỗ tấm vải trắng bên cạnh. Tim tôi như bị bóp nghẹt, vì đây không phải một người chết thông thường, mà là một xác-chết-biết-lái-xe.

Tấm vải được lật ra, trước mắt chúng tôi là một khuôn mặt đen sạm, có nhiều vết bầm, một vài lọn tóc ướt bết trên trán. Mặc dù không phải bác sĩ pháp y, nhưng tôi cũng đoán được nạn nhân đã tử vong trên hai mươi bốn tiếng.

Khi tôi còn chưa hết kinh ngạc, anh Điên đã nhanh chóng đeo găng tay, tiến hành kiểm tra khuôn mặt người phụ nữ. Thực sự tôi không có tâm trạng nào nhìn cảnh đó, vội quay người đi tới chỗ cảnh sát giao thông, hỏi thăm tình hình người lái xe việt dã.

Nạn nhân bị thương rất nặng, đã được đưa đến viện cấp cứu. Theo quan sát hiện trường, có thể chiếc Sedan đã bất ngờ di chuyển sang làn đường bên cạnh, đâm thẳng vào chiếc xe việt dã. Do quá bất ngờ, cộng thêm trời mưa khiến tầm nhìn giảm sút, lái xe việt dã không kịp tránh khỏi vụ tai nạn thảm khốc.

Viên cảnh sát giao thông đã đứng tuổi, nên tôi thử hỏi trước đây anh ta có gặp vụ nào tương tự không. Anh ta lắc đầu, nói trong bao nhiêu năm phụ trách sự cố giao thông, anh chưa từng gặp, thậm chí chưa từng nghe một sự việc kì lạ như thế này.

Tôi hỏi thêm về khả năng chiếc xe của Hồ Viễn do người khác lái, chẳng hạn, hắn nhảy ra khỏi xe ngay trước vụ va chạm rồi đưa thi thể người phụ nữ vào ghế lái xe? Nhưng anh ta trả lời chắc nịch: “Chắc chắn là không, lái xe nhất định là người phụ nữ đó.”

Tôi đang định hỏi vì sao có thể khẳng định như vậy thì anh Điên gọi: “Lục Dương, mau lại xem đây có phải Tần Hiểu Mai không?”

Tần Hiểu Mai? Cái tên này vừa quen vừa lạ, đến khi quay lại tôi mới chợt nhớ ra, cô ta là tội phạm giết người trong một vụ án mà Phòng Cảnh sát đã phải lập cả một tổ chuyên án. Lúc đó tôi mới chuyển đến, chưa có nhiều kinh nghiệm nên không được chọn, còn anh Điên và Hồ Viễn đều tham gia.

Dưới bàn tay của anh Điên, khuôn mặt người phụ nữ đã khôi phục tám chín phần, tóc được vén gọn gàng. Sau khi nhận dạng, tôi gật đầu xác nhận, đúng là Tần Hiểu Mai.

Điều này khiến vụ tai nạn càng trở nên li kì. Tần Hiểu Mai đã bị kết tội giết người, mấy ngày nay chính là thời gian hành hình, sao thi thể cô ta có thể lái xe đưa Hồ Viễn đi "tự sát" được?

Không chần chừ một giây, anh Điên lập tức báo lên cấp trên. Lãnh đạo Phòng Cảnh sát thành phố ra lệnh, vụ án này có tính chất đặc biệt nghiêm trọng, yêu cầu Đội Cảnh sát hình sự điều tra cặn kẽ, Dương Phong được chỉ định là người phụ trách chính.

Anh Điên lập tức yêu cầu Đồn Cảnh sát khu vực thông báo cho cha mẹ Tần Hiểu Mai đến nhận diện. Tần Hiểu Mai là sinh viên, nên cha mẹ cô ta chắc chỉ ngoài bốn mươi, nhưng mặt đầy nếp nhăn, đầu lấm tấm bạc, đủ thấy sự việc của con gái khiến họ sốc nặng đến mức nào.

Mẹ Tần Hiểu Mai khóc suốt từ lúc đến hiện trường, chỉ có cha cô ta đến xác nhận danh tính con gái.

Anh Điên giao lại hiện trường cho hai đồng nghiệp khác trong nhóm. Cha mẹ Tần Hiểu Mai ngồi trong xe cảnh sát, xe của nhà tang lễ theo phía sau, tất cả cùng trở về Đội Cảnh sát hình sự. Vụ án này vô cùng kì lạ, rất có thể cần tiến hành giám định pháp y cả hai thi thể.

Về đến nơi, thi thể giao cho bên pháp y, còn chúng tôi đưa cha mẹ Tần Hiểu Mai đi lấy lời khai.

Cha Tần Hiểu Mai là Tần Xuyên cho biết con gái ông đã chết từ ba ngày trước. Theo phong tục, sau khi chết, gia đình phải để xác ở nhà

bảy ngày rồi mới được hỏa táng. Trong thời gian đó, lúc nào cũng có người canh linh cữu.

Mấy ngày nay tại linh đường không hề xảy ra việc gì kì lạ, chiếc quan tài đặt xác Tần Hiểu Mai vẫn đóng nguyên. Khi nhận được điện thoại của cảnh sát, gia đình tin rằng có sự nhầm lẫn nào đó, nhưng để chắc chắn, họ vẫn mở nắp quan tài ra, thì phát hiện thi thể Tần Hiểu Mai đã không cánh mà bay. Họ vội vã chạy tới chỗ cảnh sát.

Tần Xuyên trình bày xong, anh Điên lại hỏi: "Hàng ngày canh linh cữu gồm những ai?"

"Theo phong tục ở quê chúng tôi, người trên không được canh linh cữu người dưới, nếu không cả dòng tộc sẽ bị trời quở, nên đành để các anh chị em họ của Hiểu Mai canh. Cũng may có mấy người họ hàng giúp đỡ lo hậu sự, chứ mỗi hai chúng tôi thì không thể xoay xở nổi. Đã thế mẹ Hiểu Mai còn suy sụp thế kia..."

Tôi thấy hơi ngạc nhiên. Vụ án Tần Hiểu Mai được xử công khai, hành vi giết bạn cùng phòng của cô ta vô cùng tàn nhẫn, về lí mà nói, với loại người này, họ hàng thân thích cũng muốn tránh xa. Vậy sao sau khi chết vẫn có nhiều người giúp đỡ thế?

Tôi bèn hỏi: "Họ hàng không có ý kiến gì về việc Tần Hiểu Mai giết người sao?"

"Nói láo! Hiểu Mai không thể là hung thủ giết người được!" Mẹ Tần Hiểu Mai ngẩng đầu, trừng mắt nhìn tôi quát.

Tần Xuyên vội kéo tay áo vợ, nhẹ nhàng khuyên nhủ: "Bà nó à, con gái đã đi rồi, nói những lời này còn có nghĩa lí gì nữa?"

"Các người đổ oan cho Hiểu Mai, nên nó mới chết không nhắm mắt. Nhất định là nó quay về tìm các người báo thù đấy! Ha ha ha..."

Vốn đã hơi ghê người về vụ "xác chết lái xe", giờ nghe mẹ Tần Hiểu Mai nói vậy, cộng thêm khuôn mặt méo xệch của bà ta, trong lòng tôi không khỏi ớn lạnh.

Nỗi sợ hãi thường đến từ những điều chúng ta chưa hiểu rõ. Cho dù không muốn tin việc ma quỷ báo thù, tôi vẫn quay sang nhìn anh Điên với ánh mắt ái ngại, vì anh ấy cũng tham gia điều tra vụ Tần Hiểu Mai.

Tần Xuyên có vẻ áy náy, vội vàng xin lỗi, mong chúng tôi hiểu cho nỗi đau mất con của vợ mình.

Anh Điên bình tĩnh hơn tôi rất nhiều. Tôi hỏi thêm vài câu nữa rồi gập cuốn sổ lấy lời khai lại, yêu cầu đến nhà Tần Xuyên kiểm tra linh đường, và bảo họ lập danh sách những người canh linh cữu trong ba ngày qua.

Nhà Tần Xuyên nằm tại một thị trấn cách thành phố khoảng mười cây số, xung quanh hầu như đều là người bản xứ. Bây giờ trời đã tối, không có đèn đường, cũng rất ít người qua lại. Theo sự chỉ dẫn của Tần Xuyên, chúng tôi dừng xe trước một ngôi nhà nhỏ.

Đó là kiểu nhà tự xây, có sân, khá phổ biến ở nông thôn. Linh đường của Tần Hiểu Mai được đặt giữa sân.

Trong sân treo lác đác vài chiếc đèn lồng trắng tỏa ra những chùm sáng lạnh lẽo, bủa vây khu linh đường u ám. Xung quanh đặt bảy, tám vòng hoa, tất cả đều màu trắng, chính giữa treo bức di ảnh của Tần Hiểu Mai và một chữ "điện" rất lớn.

Giữa khung cảnh ngập tràn màu trắng ấy, chiếc quan tài màu đỏ đậm ngay chính giữa sân càng trở nên nổi bật. Quan tài đặt trên hai chiếc ghế dài, bên dưới có một ngọn đèn dầu.

Khi chúng tôi đến, trong sân không có một ai. Tần Xuyên nói, trước khi họ ra khỏi nhà, vì nghĩ ở đây cũng chẳng còn việc gì nữa, nên bảo họ hàng về hết rồi.

Anh Điên quan sát một lượt khắp sân, rồi bước về phía chiếc quan tài. Vừa được mấy bước, Tần Xuyên đứng cạnh tôi bỗng "ớ" lên một tiếng.

Ông bước nhanh qua tôi tiến về phía trước, vừa đi vừa nói: "Rõ

ràng sau khi mở nắp quan tài để kiểm tra, tôi đã đậy cẩn thận rồi mà, sao giờ lại hé ra thế này?"

Đúng lúc đó, một luồng gió lạnh thổi qua, mấy chiếc đèn lồng trắng khẽ đung đưa, những mảnh giấy trắng trên vòng hoa cũng lay động, bỗng chốc khiến khoảnh sân thêm phần ma quái.

"Hiểu Mai về đấy..." Mẹ Tần Hiểu Mai hô lên rồi chạy về phía quan tài.

Tôi nhíu mày hỏi Tần Xuyên: "Hay là ông nhớ nhầm?"

Tần Xuyên do dự không dám khẳng định. Anh Điên xoa dịu không khí: "Có lẽ lúc đó họ đi vội quá nên nhớ nhầm", rồi đưa tay kéo nắp quan tài.

Tôi thở phào, vừa định bước tới giúp anh Điên một tay, thì nghe thấy mẹ Tần Hiểu Mai hét lên điên dại: "Hiểu Mai! Hiểu Mai!"

Nói rồi bà ta lấy hết sức đẩy nắp quan tài sang một bên, khiến nó đổ "rầm" xuống đất.

Ba người chúng tôi đều xông đến, ngó đầu vào bên trong. Tôi thấy miệng mình khô rát, cổ họng nghẹt thở: xác Tần Hiểu Mai rõ ràng phải nằm trong phòng khám nghiệm tử thi ở Đội Cảnh sát hình sự, sao giờ lại nằm sờ sờ trong quan tài?

Sắc mặt cô ta vẫn còn nguyên vẻ đen sạm ấy, với vài chỗ bầm tím, chỉ khác là mắt cô ta đang mở trừng trừng, hai khóe mắt có vệt đỏ như hai hàng lệ máu, làn môi dường như cũng hồng nhuận hơn trước.

Tôi sợ đến độ không thốt nên lời, định bỏ chạy nhưng đôi chân như bị đóng đinh tại chỗ. Cũng may anh Điên nhanh chóng đẩy tôi ra, nói lớn: "Gọi điện về Đội, cho người đến kiểm tra phòng khám nghiệm tử thi ngay!"

CHƯƠNG 2

XÁC CHẾT MA QUÁI

Tôi lóng ngóng rút điện thoại ra, tìm số để gọi cho bác sĩ pháp y Tăng Đại Chí. Vừa rồi anh ta là người dẫn xe nhà tang lễ đưa cái xác đến phòng khám nghiệm tử thi.

Trong khi mấy tiếng "tu... tu..." vang lên bên tai trái, thì bên tai phải tôi là câu nói dai dẳng của mẹ Tần Hiểu Mai: "Hiểu Mai... con về rồi đấy à... đừng sợ..."

Điện thoại đổ chuông mấy hồi mới thấy Tăng Đại Chí nghe máy. Khi chúng tôi về Đội, anh Điên không bảo anh ta giải phẫu ngay. Tên này vốn lười nhác, tôi đoán kiểu gì sau khi cất thi thể anh ta cũng tót sang phòng trực đánh một giấc rồi.

Không nằm ngoài dự đoán, giọng anh ta nghe như vừa ngủ dậy. Khi tôi yêu cầu đi kiểm tra xem xác Tần Hiểu Mai còn trong phòng giải phẫu không, anh ta tỏ vẻ khó chịu: "Lục Dương, đang đêm cậu đừng đùa tôi nữa. Tôi đích thân khóa cái xác trong đó, làm sao mà chạy đi đâu được?"

Qua điện thoại khó lòng giải thích rõ ràng, tôi bảo anh ta cứ đi kiểm tra xem sao. Thấy Tăng Đại Chí vẫn lẩm bẩm, tôi đành phải nói thẳng là xác Tần Hiểu Mai đang ở ngay trước mắt chúng tôi, thì anh ta mới lắp bắp nhận lời.

Dập máy, tôi đi về phía quan tài. Mưa vẫn không ngừng rơi, một cơn gió thổi qua, mang theo cái lạnh đến thấu xương. Tôi bất giác cuốn chặt mình trong chiếc áo khoác.

Khi tôi về tới linh đường, mẹ Tần Hiểu Mai đã bình tĩnh hơn nhưng vẫn còn lảm nhảm gọi tên con gái, trông như người mất hồn. Bà ta thò tay vào trong quan tài, nhẹ nhàng lau vệt máu ở khóe mắt cho cái xác. Tần Xuyên định kéo vợ ra, nhưng bà ta gạt phắt đi.

Anh Điên vẫn lạnh lùng đứng gần đó quan sát, hai đầu chân mày nhíu lại. Có lẽ những chuyện kì quái xảy ra ngày hôm nay khiến trong đầu anh như đang giăng một màn sương u ám.

Chẳng mấy chốc Tăng Đại Chí gọi điện lại, run rẩy xác nhận thi thể Tần Hiểu Mai đã biến mất.

Tăng Đại Chí làm nghề bác sĩ pháp y đã mấy năm, từng chứng kiến không ít những vụ án lớn nhỏ, nên ngày thường khá bình tĩnh. Quả thực tôi chưa bao giờ thấy anh ta mất hồn mất vía như lúc này. Tôi cứ nghĩ anh ta sợ phải chịu trách nhiệm, đang định an ủi mấy câu thì anh ta tiếp tục thông báo: "Xác... xác Hồ Viễn cũng có chuyện rồi..

Lòng tôi bỗng trĩu xuống: "Cái gì? Chẳng lẽ cũng biến mất sao?"

Anh Điên nãy giờ vẫn đứng yên, vừa nghe thấy câu hỏi của tôi, hai mắt anh trợn trừng, giữa đồng tử lóe một tia sáng.

"Còn, vẫn còn, nhưng mà, ti... tim của cậu ta mất rồi... trên ngực... trên ngực có một cái lỗ rất to..."

Từng lời của Tăng Đại Chí như mũi dao đâm vào đầu tôi đau nhói. Vụ án càng lúc càng phát triển theo chiều hướng không thể tin nổi.

Thấy tôi có vẻ mất kiểm soát, anh Điên giành lấy điện thoại, hỏi Tăng Đại Chí tình hình cụ thể rồi bảo anh ta tới ngay phòng điều khiển giám sát lấy dữ liệu từ camera của khu vực khám nghiệm tử thi.

Dường như nhìn thấy nỗi sợ hãi trong lòng tôi, lúc trả lại điện thoại, anh Điên vỗ vai tôi: "Lục Dương, lấy lại tinh thần đi! Mặc xác nó là người hay là ma, cũng phải tìm ra cho bằng được."

Nói xong, chẳng đợi tôi kịp đáp lời, anh Điên tiến thẳng về phía quan tài, cúi xuống kiểm tra xác Tần Hiểu Mai.

Tôi thở một hơi dài. Anh Điên nói đúng, sự việc đã xảy ra rồi, chúng tôi không thể ngồi đây chờ chết được. Âm dương tương sinh tương khắc, nếu trên đời này có ma quỷ thật, thì chắc chắn sẽ có cách để "thu phục" chúng.

"Mày làm gì thế hả?" Tiếng mẹ Tần Hiểu Mai vang lên.

Mẹ Tần Hiểu Mai tóm chặt lấy tay anh Điên. Tôi vội chạy lại kéo bà ta ra.

Mặc cho bà ta la ó, anh Điên đã kịp cạy miệng Tần Hiểu Mai, rồi quay sang quát: "Bà còn ngăn cản điều tra, có tin tôi cùm bà lại không hả?"

Người đàn bà giật mình sợ hãi, mặt nghệt ra mấy giây rồi bắt đầu ai oán: "Hiểu Mai ơi... Hiểu Mai đáng thương của mẹ ơi..."

Nghĩ bà ta trong chốc lát không dám xông tới nữa, tôi mới buông tay đi về phía anh Điên, bật chiếc đèn pin chuyên dụng ban đêm của cảnh sát, cúi xuống rọi thẳng vào miệng Tẩn Hiểu Mai.

Thi thể Tần Hiểu Mai biến mất khỏi phòng khám nghiệm, còn thi thể Hồ Viễn bị moi tim, tôi hiểu anh Điên đang tìm kiếm điều gì.

Ánh đèn vừa chiếu vào, tôi đã thấy trên răng Tần Hiểu Mai còn loang vết máu. Anh Điên lúc này không đeo găng tay, nhưng không ngại dùng ngón trỏ gạt qua gạt lại lưỡi Tần Hiểu Mai, rồi thọc ngón cái vào trong.

Một mùi tanh hôi bốc ra khiến người ta buồn nôn. Tôi lập tức đứng thẳng dậy, hít mấy hơi liền để lấy không khí.

Tần Xuyên không biết nội dung cuộc điện thoại lúc nãy, giờ thấy anh Điên vừa lấy trong miệng con gái mình thứ gì đó, bèn tò mò hỏi.

"Tim." Anh Điên đáp chẳng chút ngần ngại.

Nghe vậy, Tần Xuyên giật mình lùi lại vài bước, mặt sửng sốt. Ông ta nhìn Tần Hiểu Mai trong quan tài, rồi quay sang nhìn anh Điên, hỏi:

“Tim ai?”

“Nếu không nhầm, thì là của đồng nghiệp chúng tôi, anh chàng bị tai nạn vừa rồi đó.”

“Chúng mày đổ oan cho Hiểu Mai, nó về tìm chúng mày báo thù đấy, ha... ha...” Người mẹ bất hạnh lại há miệng cười ngặt nghẽo, mái tóc buông xõa bù xù, nước mưa và nước mắt hòa làm một, nhìn chẳng khác gì một bà điên.

Anh Điên không thèm để ý, lần lượt nhấc hai cánh tay Tần Hiểu Mai lên kiểm tra. Trên hai tay đều có vết máu.

Sau đó, anh Điên nói với Tần Xuyên rằng chúng tôi phải đưa xác Tần Hiểu Mai về để khám nghiệm. Tần Xuyên cũng không dám nói gì, chỉ thở dài một tiếng rồi gật đầu. Trong khi người vợ thần kinh bất thường vì cú sốc, thì Tần Xuyên có phần lí trí hơn, ông ta hiểu rõ sau những chuyện kì lạ như thế, họ đã không còn quyền quyết định đối với thi thể của con gái mình nữa rồi.

Trong quan tài có sẵn tấm vải đỏ, anh Điên dùng luôn để gói ghém thi thể Tần Hiểu Mai. Chúng tôi cùng khiêng cái xác ra hàng ghế sau xe, đặt dựa nghiêng vào cánh cửa. Sau khi lấy danh sách và thông tin về những người canh linh cữu mấy ngày qua, chúng tôi lập tức đưa thi thể Tần Hiểu Mai đi.

Đây là lần đầu tiên tôi chở một cái xác. Anh Điên hiểu được nỗi sợ của tôi, nên suốt chặng đường cứ nói chuyện liên hồi. Tóc tôi dính mưa ướt nhẹp, áo khoác cũng ướt gần hết, mặc dù đang bật máy sưởi, cửa xe đóng kín, nhưng tôi vẫn cảm giác có luồng gió lạnh luồn vào cổ, len lỏi vào từng thớ thịt.

Tim tôi đập liên hồi, mắt chần chừ liếc gương chiếu hậu. Trong xe không bật đèn, hình ảnh trong gương thật mơ hồ. Tôi nghển cổ rồi mở to mắt nhìn, thì bỗng thấy một gương mặt kinh hãi, khóe miệng đang rỉ máu.

Tôi quay ngoắt lại, cái xác vẫn đang dựa vào cửa xe, tấm vải đỏ che mặt vẫn y nguyên, bấy giờ mới thở phào.

“Đừng nhìn nữa! Trên đời này làm gì có ma, mà kể cả là có cũng không phải sợ! Nhiều khi chỉ là chúng ta tự dọa mình thôi.” Anh Điên vừa nói vừa châm một điếu thuốc.

Mùi khói thuốc nhanh chóng tỏa khắp không gian. Tôi không hút thuốc và bình thường cũng không ưa cái mùi ấy, nhưng lúc này lại thấy nó khiến tâm lí tôi ổn định hẳn.

Xe đã về đến khu nội thành, đúng lúc này Tăng Đại Chí gọi điện thông báo trong đoạn băng ghi hình của camera phát hiện một đứa trẻ lạ, Đại đội trưởng cũng đang ở phòng điều khiển giám sát, bảo chúng tôi về tới thì lập tức đến đó họp bàn.

Ngay khi ra khỏi nhà Tần Xuyên, anh Điên đã báo cáo tình hình vụ án. Cái xác gặp vấn đề ngay trong Đội Cảnh sát hình sự, tin này mà để truyền ra ngoài, chỉ e sẽ gây ra sóng to gió lớn, nên Đại đội trưởng cũng đứng ngồi không yên.

Về đến Đại đội, anh Điên đoán các lãnh đạo chắc cũng nóng lòng muốn xem “nữ thi thể ăn tim người” này ra sao, nên lái xe thẳng tới trước cửa phòng điều khiển giám sát, rồi bảo tôi đi gọi cửa.

Người ra mở cửa chính là Tăng Đại Chí. Anh ta không cao lắm, chỉ khoảng mét bảy, dáng người hơi mập, nước da trắng trẻo. Ngày thường vốn đã lề rề chậm chạp, hôm nay mặt mũi lại càng dài thượt, không khác nào quả bóng xì hơi. Cũng chẳng trách được, xảy ra chuyện tày đình như thế, anh ta không tránh khỏi trách nhiệm, vừa rồi chắc chắn đã bị Đại đội trưởng xạc cho một trận tơi bời.

E rằng lúc nãy nói chuyện điện thoại chưa rõ ràng, tôi hỏi lại anh ta có phải đứa trẻ đã lấy trộm xác của Tần Hiểu Mai đi không? Anh ta chỉ lặng lẽ gật đầu, nói sự việc nào có đơn giản như thế. Lúc này, Đại đội trưởng bước ra, chúng tôi lập tức ngừng cuộc trò chuyện.

“Mang thi thể Tần Hiểu Mai về chưa?” sắc mặt Đại đội trưởng đầy vẻ nghiêm trọng.

“Mang về rồi ạ, đang để ngoài xe.” Tôi trả lời.

Đại đội trưởng đi thẳng ra phía xe, kéo tấm vải đỏ che mặt Tần Hiểu Mai ra, nhìn một hồi, rồi quay lại nói với Tăng Đại Chí: “Khóa thi thể cô ta trong phòng khám nghiệm tử thi, nhớ trông chừng cẩn thận, còn xảy ra vấn đề gì thì tôi hỏi tội cậu đây.”

Tăng Đại Chí gật đầu, vâng dạ liên tục.

“Đi thôi, chúng ta đến phòng điều khiển giám sát xem băng ghi hình, biết đâu lại phát hiện ra manh mối gì.” Đại đội trưởng nói.

Tới nơi, tôi thấy hai đồng nghiệp mà anh Điên sắp xếp ở lại hiện trường vụ tai nạn cũng đã có mặt. Đại đội trưởng bảo bật đoạn băng ghi hình quái lạ kia cho chúng tôi xem.

Tòa nhà pháp y là một tòa đơn lẻ, có tất cả mười ba tầng, phòng khám nghiệm tử thi nằm ở tầng hai. Lối vào hành lang tầng hai có một khung cửa sắt. Để tỏ lòng tôn trọng người đã khuất, trong phòng khám nghiệm tử thi không có camera giám sát, chỉ đặt một chiếc duy nhất ở ngoài hành lang.

Trong ánh sáng lờ mờ của chiếc đèn tiết kiệm điện năng ở hành lang, chúng tôi thấy Tăng Đại Chí và một bác sĩ pháp y khác đưa hai thi thể vào trong phòng khám nghiệm, rồi đi ra, khóa cửa sắt và rời đi. Chỉ khoảng năm phút sau, cánh cửa sắt lại được mở, một người mặc bộ đồ đen bước vào.

Người đó cao khoảng một mét mốt, mét hai gì đó, hai tay xỏ trong túi áo, đầu đội mũ, vành mũ rất dài, che kín mặt.

Cửa sắt nằm ở giữa hành lang, phòng khám nghiệm tử thi ở cuối hành lang bên trái, camera giám sát ở cuối hành lang bên phải, nhưng vẫn thấy rõ cả quá trình sự việc xảy ra.

Kẻ đột nhập quay mặt, đi về hướng phòng khám nghiệm tử thi.

Bước chân của hắn có gì đó không ổn, vì chậm hơn rất nhiều so với người thường, và cứ mỗi bước, phải đến cả giây sau chân kia mới tiến thêm, trông có vẻ khá đơ cứng.

Hắn cứ đi như vậy cho tới khi đến trước cửa phòng khám nghiệm tử thi. Tôi thấy khó hiểu, chẳng lẽ hắn thuộc làu tòa nhà pháp y này đến thế?

Khi hắn bắt đầu ngoảnh cổ, tôi tập trung hết tinh thần để nhìn thật rõ khuôn mặt hắn. Lúc này, một hình ảnh ghê sợ xuất hiện: đầu hắn cứ quay mãi phía sau, đến khi quay hết một trăm tám mươi độ mới dừng lại.

Ai cũng biết, khớp cổ của người thường không thể quay ngược ra phía sau khi cơ thể đứng yên như thế. Hai điểm kì lạ này khiến tôi hiểu vì sao lúc nãy Tăng Đại Chí nói sự việc không đơn giản. Cùng lúc đó, trong đầu tôi hiện ra hai chữ "Tiểu quỷ".

Do camera ở cuối hành lang bên phải, phòng khám nghiệm tử thi lại ở cuối hành lang bên trái, khoảng cách quá xa khiến chúng tôi chỉ có thể thấy nước da nhợt nhạt của hắn, còn khuôn mặt thì rất mơ hồ.

Trong vài giây, khuôn mặt hắn có vẻ động đậy, hình như hắn đang cười, hoặc đang nói gì đó. Rồi hắn quay đầu lại, mở cửa phòng khám nghiệm tử thi.

Mười phút sau, cánh cửa mở ra lần nữa, chiếc túi đen được đẩy ra trước, tiếp đó là kẻ đột nhập. Hắn kéo lê chiếc túi, đi giật lùi trở ra, dáng vẻ vẫn chậm chạp và cứng nhắc y như lúc vào, camera vẫn chỉ có thể thấy được phần lưng của hắn.

Khi đến cửa sắt, hắn nghiêng người lách qua rồi kéo theo chiếc túi, cuối cùng, nhẹ nhàng đóng cửa sắt lại.

Đoạn băng ghi hình kết thúc ở đó, Đại đội trưởng hỏi ý kiến của tôi và anh Điên. Đúng lúc này Tăng Đại Chí cũng vừa về, báo cáo việc tìm thấy một vài thứ lạ trong phòng khám nghiệm tử thi.

CHƯƠNG 3

"Tiểu quỷ" xuất hiện

Những lời của Tăng Đại Chí thu hút sự chú ý của mọi người, ai nấy đều nhìn về phía anh ta. Tăng Đại Chí tiến lại và xòe bàn tay trái ra. Nhìn thấy một nắm bột màu xám, tôi vội hỏi: "Cái gì thế?"

Tăng Đại Chí vẻ do dự, nhìn Đại đội trưởng xin ý kiến. Đại đội trưởng gật đầu, anh ta mới trả lời: "Hình như là tàn hương."

Nghe thấy vậy, anh Điên đưa hai ngón tay chạm vào chỗ bột đưa lên mũi ngửi, rồi gật đầu tán đồng phán đoán của Tăng Đại Chí.

Tăng Đại Chí nói, khi thi thể Tần Hiểu Mai biến mất, vì hoang mang nên không để ý; vừa rồi khi đưa thi thể trở lại, anh ta mới kiểm tra một lượt phòng khám nghiệm tử thi, thì phát hiện bên dưới chiếc bàn đặt xác Tần Hiểu Mai có đống tàn hương này, liền bốc một nắm về.

"Quỷ ăn tàn hương mà, có khi cái thứ kì lạ trong đoạn băng vừa rồi chính là... một con 'Tiểu quỷ' cũng nên..." Người lên tiếng là Trần Thân, một thành viên của tổ chúng tôi, vóc người cao gầy, mắt ti hí, trán hơi hói, mê xổ số, suốt ngày mê muội. Nghe nói ở nhà anh ta còn thờ một pho tượng Phật, thế nên mọi người đặt cho anh ta biệt danh "Thần Côn[2]". Trình độ trinh sát của anh ta khá xoàng, nhưng bản lĩnh dựng lại hiện trường thì có một không hai, đây cũng là lí do anh Điên kéo anh ta về tổ chúng tôi.

Trần Thân chưa kịp nói hết đã bị Đại đội trưởng cắt ngang: "Thần Côn, đừng có mang mấy thứ tà đạo đó ra nói chuyện với tôi. Tôi làm cảnh sát hình sự bao nhiêu năm nay, chẳng gặp ma quỷ bao giờ. Theo tôi thấy, rõ ràng có kẻ đang muốn giả thần giả quỷ."

“Tôi tán đồng ý kiến của Đại đội trưởng. Mục đích của kẻ đứng sau vụ này chính là muốn chúng ta cho rằng có ma quỷ báo thù, nhất định không được lung lay ý chí!” Anh Điên nói thêm vào.

Vụ đống tàn hương dừng lại ở đó, Đại đội trưởng sắp xếp để Tổ Giám định dấu vết tới tòa nhà pháp y kiểm tra hành lang và phòng khám nghiệm tử thi, điều tra manh mối thông tin về kẻ mặc áo đen từ các vết chân, dấu vân tay để lại.

Vì một số nguyên do đặc biệt, ngoài hành lang và phòng thẩm vấn, những nơi khác của Đội Cảnh sát hình sự đều không có camera giám sát, đó là lí do khiến chúng tôi không thể quan sát kẻ đột nhập trong đoạn băng ghi hình đã vào từ lối nào, và sau khi ra khỏi tòa nhà pháp y đã rời đi bằng cách nào.

Manh mối này nhất thời đi vào ngõ cụt, anh Điên bảo Thần Côn báo cáo những phát hiện từ hiện trường vụ tai nạn.

Dựng lại hiện trường các vụ án là sở trường của Thần Côn. Vừa rồi bị Đại đội trưởng nạt một trận, anh ta vẫn im như thóc, giờ lập tức hưng phấn trở lại.

“Theo những phán đoán từ các dấu vết để lại tại hiện trường và các thông tin thu thập được từ phía Cảnh sát giao thông, toàn bộ quá trình vụ tai nạn xảy ra như sau: Tần Hiểu Mai lái chiếc xe Jetta từ làn đường của mình chệch sang làn bên cạnh. Chiếc Jetta trong trạng thái tắt đèn, thân xe màu đen, cộng thêm lúc đó trời đang mưa, nên lái xe việt dã không thể nhìn thấy từ xa được, đến khi phát hiện ra thì đã quá muộn. Cũng may lái xe phản ứng nhanh, né tránh bằng cách bẻ vô lăng sang trái, cuối cùng phần phía trước ghế phụ lái của hai xe đâm vào nhau, chấn động của hai ghế lái chính thì có phần nhẹ hơn”.

Chẳng trách khuôn mặt Hồ Viễn lại thảm hại như vậy, còn mặt Tần Hiểu Mai chỉ hơi biến dạng một chút, thì ra là do vị trí ngồi của họ.

Thần Côn đã đến bệnh viện gặp lái xe việt dã, hiện vẫn đang trong

tình trạng hôn mê. Theo thông tin từ các bác sĩ, phải mất khoảng hai mươi bốn tiếng nữa mới có thể xác định anh ta có qua khỏi cơn nguy kịch hay không.

Trước đó, cảnh sát giao thông khẳng định chắc nịch với tôi rằng Tần Hiểu Mai chính là người lái xe, giờ Thần Côn cũng nói như thế. Tôi yêu cầu Thần Côn giải thích thêm. Anh ta nói, kết luận này có được từ mức độ hỏng hóc và độ bung ra của túi khí ghế lái chính. Nếu Tần Hiểu Mai bị nhét vào sau khi đã xảy ra va chạm thì chắc chắn sẽ để lại dấu vết, nhưng trên thực tế lại không hề có.

Thần Côn nói xong thì ngáp dài một cái. Lúc này đã gần sáu giờ sáng, mọi người đều bận rộn suốt đêm, Đại đội trưởng lên tiếng bảo chúng tôi về nghỉ ngơi một lát, vì sẽ còn rất nhiều việc phải xử lí. Tăng Đại Chí nhắc chúng tôi đi xem thi thể Hồ Viễn, rồi bàn xem nên thông báo với người nhà anh ta thế nào.

Hồ Viễn là người vùng khác, đã li dị. Sau khi xảy ra sự việc, Đội đã lập tức thông báo cho người nhà, chắc trưa nay cha mẹ anh ta sẽ đến nơi. Bây giờ anh ta không chỉ gặp tai nạn, mà trái tim cũng chẳng biết bị đem đi đâu, quả thực không dễ giải thích với họ chút nào.

Đại đội trưởng cùng chúng tôi sang tòa nhà pháp y. Thần Côn nói anh ta mót tiểu, nên không đi cùng. Tôi nghĩ bụng, gã này chắc chắn là run rồi, không muốn nhìn thấy cảnh máu me đây mà. Hơn nữa, anh ta tin thần thánh ma quỷ, nên đương nhiên kiêng đến những chỗ như thế.

Trên đường đi, tôi hỏi Tăng Đại Chí về vết thương của Hồ Viễn. Anh ta dừng bước, cố ý kéo dài khoảng cách với Đại đội trưởng, rồi mới cho tôi hay, vết thương đã bị cào rách. Tôi nhớ đến những vết máu trên móng tay Tần Hiểu Mai, khắp người toát mồ hôi lạnh.

Ánh đèn tại tòa nhà pháp y rất yếu. Bình thường tôi đã chẳng thích đến đây, giờ này lại càng thấy âm u hơn.

Sau khi mọi người đã đứng hết xung quanh, Tăng Đại Chí kéo tấm vải trắng che thi thể Hồ Viễn ra. Vết thương trên ngực anh ta lộ rõ mồn một. Anh Điên phân tích: “Hung thủ có thể xé toạc phần xương ở quanh tim ra, đủ thấy sức lực lớn mức nào. Một đứa trẻ chắc chắn không thể làm được điều này.”

Tăng Đại Chí tiếp lời: “Đứa trẻ sống thì không làm được, nhưng nếu là... con ‘Tiểu quỷ’ như Thần Côn nói lúc nãy thì...”

“Im đi!” Đại đội trưởng nổi giận. Tăng Đại Chí mới nói được nửa câu đành phải “nuốt” vào trong, mặt đỏ bừng.

Sau khi kiểm tra xong, Đại đội trưởng nói: “Dương Phong, vụ này cậu toàn quyền phụ trách, hạn cho cậu phá án trong vòng một tuần, về phía cha mẹ Hồ Viễn, tôi sẽ đích thân giải thích.”

“Vâng, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức, điều tra rõ ngọn ngành vụ án.” Anh Điên gật đầu.

Lúc ra khỏi tòa nhà pháp y, Đại đội trưởng vẫn chưa hết bực tức, gọi Tăng Đại Chí lại: “Từ lần sau, trong thời gian trực ban tuyệt đối không được uống rượu. Tòa nhà pháp y này còn xảy ra chuyện gì, tôi sẽ đuổi cổ cậu ngay lập tức.”

Thực ra, từ lúc ở hiện trường vụ tai nạn về tôi đã ngửi thấy mùi rượu trên người Tăng Đại Chí. Anh ta vốn nổi tiếng là con ma men, nhưng vì thông thường bộ phận pháp y không trang bị vũ khí, nên lãnh đạo cũng cho qua. Lần này hai thi thể đều xảy ra chuyện, Đại đội trưởng mới nổi nóng như vậy.

Đại đội trưởng đi khỏi, chúng tôi cũng về phòng trực chiến nghỉ ngơi. Rõ ràng tôi thấy vô cùng mệt mỏi, nhưng những sự việc xảy ra tối qua quá đỗi lạ kì, khiến đầu óc tôi không ngừng nghĩ tới, cứ nhắm mắt vào là những hình ảnh quái lạ đó lại hiện lên rõ mồn một.

Khó khăn lắm mới vào giấc, trong lúc mơ màng, tôi nghe thấy có tiếng mở cửa. Phòng trực chiến không có nhà vệ sinh, nên nửa đêm có

người ra ngoài đi "giải quyết" là điều hết sức bình thường, tôi cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều.

Tôi ngủ một giấc thật ngon cho đến khi tiếng chuông điện thoại đánh thức dậy.

Tôi mở mắt, bên ngoài trời đã sáng trưng, trong phòng trực chiến không một bóng người. Tôi với lấy điện thoại, nhìn vào màn hình, thấy anh Điên đang gọi, vội nghe máy.

Anh Điên nói lúc nãy thấy tôi ngủ say quá nên không gọi, giờ có việc phải làm rồi, bảo tôi lập tức đến văn phòng của anh ấy.

Tôi gặp Tăng Đại Chí từ trong phòng anh Điên đi ra. Tôi định chào một tiếng, nhưng anh ta dường như không thấy tôi, mặt tối sầm. Nhìn bộ dạng này, xem chừng vừa bị anh Điên cho một trận.

Thấy cửa phòng hé mở, tôi tự đẩy cửa bước vào, chỉ thấy anh Điên đang nhắm mắt nằm ngửa trên ghế, hai tay day huyệt Thái dương, quầng mắt rõ mồn một, chắc anh ấy mệt mỏi lắm.

Tôi định để anh nghỉ nên không lên tiếng, nhưng anh đã ngồi dậy, bảo tôi đóng cửa lại.

Tôi ngồi xuống ghế đối diện, anh Điên mở to mắt, vẻ mặt nghiêm túc. Vụ án đã có tiến triển gì chăng? Tôi hỏi anh Điên hôm nay sẽ sắp xếp công việc thế nào. Những lời sau đó của anh khiến tôi giật mình: "Mấy ngày tới, ngoài thời gian làm việc chính thức, cậu theo dõi Tăng Đại Chí cho tôi."

"Theo dõi anh ta? Anh nghi ngờ Tăng Đại Chí sao?" Tôi chau mày hỏi lại, việc Phòng Cảnh sát có nội gián mà truyền ra ngoài thì to chuyện.

"Khoa Pháp y có bốn người, Trưởng khoa đã tạm rời cương vị công tác xuống chi nhánh của Phòng Cảnh sát nửa năm nay, Tăng Đại Chí là người phụ trách tạm thời, chỉ có cậu ta có chìa khóa vào tòa nhà pháp y. Hoặc là cậu ta đã chủ động giúp kẻ tình nghi đánh chìa khóa mới,

hoặc là kẻ tình nghi đã lấy được chìa khóa gốc từ chỗ cậu ta. Vừa rồi, tôi cố tình hỏi vài câu, có ý nghi ngờ cậu ta, chính là muốn cậu ta lộ ra sơ hở."

Chẳng trách vừa rồi mặt Tăng Đại Chí trông khó coi đến vậy. Tôi phân tích hai khả năng mà anh Điên vừa nhắc tới, rồi hỏi tiếp: "Nếu có kẻ trộm chìa khóa rồi đánh chìa mới thì đâu có liên can gì đến Tăng Đại Chí?"

Anh Điên cười nói: "Cậu không hiểu Tăng Đại Chí đâu, cậu ta là một người rất cẩn thận, nếu đúng là xảy ra trường hợp thứ hai thì chắc chắn chỉ có thể xảy ra sau khi đã say bí tỉ. Cậu ta luôn khư khư chìa khóa theo người, giả sử kẻ tình nghi lấy trộm được, sau khi lấy mẫu chìa khóa lại trả về chỗ cũ, điều này không chỉ cần kĩ xảo, còn cần cả thời gian nữa. Nếu muốn đảm bảo thành công trăm phần trăm, thì phải khiến Tăng Đại Chí rơi vào trạng thái ngủ say mới được"

"Tăng Đại Chí ham uống rượu, nhưng rất ít khi uống say. Nếu cậu ta nghi ngờ có kẻ trộm chìa khóa, nhất định sẽ đi tìm những tên bạn rượu từng chuốc cậu ta say, chúng ta cứ đi theo, chắc chắn sẽ có kết quả." vẻ mặt anh Điên vô cùng chắc chắn.

Cả ngày hôm nay, anh Điên bảo Thần Côn đến công ty thông tin truyền thông lấy số liệu về các cuộc gọi và tin nhắn gần đây của Hồ Viễn, điều tra hành tung của Hồ Viễn sau giờ làm ngày hôm qua. Lí do anh Điên chọn Thần Côn là vì thường ngày anh ta quen thân với Hồ Viễn nhất, biết Hồ Viễn thường thích đến những nơi nào.

Tôi và anh Điên căn cứ vào danh sách những người canh linh cữu, đến nhà từng người trong ba cái tên trên đó. Hoàn cảnh gia đình và lí lịch cá nhân của ba cậu thanh niên đó đều rất đơn giản, một người ở nhà làm ruộng, hai người còn lại một đang đi làm thuê, một đang học đại học, vừa trở về trước khi Tần Hiểu Mai bị hành hình. Họ đều nói trong ngày mình canh linh cữu không có gì bất thường xảy ra và trong

quãng thời gian đó cũng không hề rời đi đâu.

Tôi ấn tượng nhiều nhất về Tần Dương. Cậu ta là em họ của Tần Hiểu Mai, cũng là người duy nhất học đại học, ăn nói cũng lễ phép hơn hẳn. Đương nhiên, tôi có ấn tượng không phải vì học vị của cậu ta, mà vì Tần Dương trông rất giống Tần Hiểu Mai, vẻ mặt thanh tú, nước da trắng, thậm chí dáng người cũng hao hao.

Khi hỏi họ nghĩ gì về Tần Hiểu Mai, câu trả lời không khác nhau là mấy. Tần Hiểu Mai từ nhỏ luôn được mọi người yêu mến, ban đầu chẳng ai tin cô ta là kẻ giết người, nhưng sau đó chứng cứ mỗi lúc một nhiều và chính Tần Hiểu Mai cũng nhận tội nên họ mới tiếp nhận sự thật. Vì Tần Hiểu Mai từng là một cô gái lương thiện nên họ đều đến tiễn đưa lần cuối.

Trở về Đội, anh Điên gọi điện cho Thần Côn để cùng đến văn phòng Khoa Pháp y tìm Tăng Đại Chí. Lúc sáng, anh Điên đã lệnh cho Tăng Đại Chí phải có báo cáo khám nghiệm tử thi sơ bộ trong ngày hôm nay.

Có hai bản báo cáo, một bản về Tần Hiểu Mai, Tăng Đại Chí chỉ vào những bức ảnh và giải thích: Trong dạ dày Tần Hiểu Mai có phần tim của Hồ Viễn, trên tay có vết máu của Hồ Viễn, ngoài ra không có dấu vân tay hay lông tóc của người nào khác.

Trên bản báo cáo về Hồ Viễn, kết quả xét nghiệm máu không thấy dấu hiệu của thuốc ngủ hay cồn, trên người ngoài những vết thương do tai nạn giao thông ra, không có vết thương nào khác.

Xem xong báo cáo, tôi vẫn thắc mắc: “Nếu thế thì trước lúc gặp tai nạn, Hồ Viễn có thể vẫn đang tỉnh, điều này lạ thật, chẳng lẽ anh ta lại để một cái xác chở mình?” Lúc này, Thần Côn lên tiếng: “Khoảng mười giờ đêm xảy ra vụ án, Hồ Viễn xuất hiện tại một trạm xăng ở khu ngoại ô. Đây là lần lộ diện cuối cùng của cậu ta, thời gian xảy ra vụ tai nạn vào khoảng mười giờ năm mươi phút. Tôi đã tra lịch sử WeChat của cậu ta, cậu ta... đi gặp một người phụ nữ.”

“Gặp ai?” Tôi hỏi dồn.

CHƯƠNG 4

Cuộc theo dõi lúc nửa đêm

“Tần... Hiểu... Mai”. Thần Côn hạ giọng, nói dài từng chữ.

“Không thể nào! Hồ Viễn chịu trách nhiệm chính vụ Tần Hiểu Mai, chắc chắn phải biết thời gian hành hình của cô ta chứ, cậu ta làm sao có thể đi gặp một người đã chết được?” Anh Điên lập tức phủ nhận.

Tôi nghĩ đến một điểm quan trọng: “Lịch sử trò chuyện có thể ngụy tạo không?”

Thần Côn chau mày, đáp: “Lúc đầu tôi cũng nghĩ như cậu, nhưng khi so sánh thời gian thì thấy không thể ngụy tạo được. Hồ Viễn lúc mười giờ ở trạm xăng dầu vẫn còn cầm điện thoại, nhân viên của trạm còn nhắc nhở cậu ta không sử dụng nữa để đảm bảo an toàn. Mà trong cuộc trò chuyện lúc chín giờ năm mươi phút, có thể thấy rõ người kia chính là Tần Hiểu Mai.”

Tôi hỏi tiếp: “Cuộc đối thoại ra sao?”

“Mọi người tự xem đi.” Thần Côn bỏ lửng rồi lôi từ túi hồ sơ trong tay ra một bản in phần lịch sử trò chuyện đưa cho chúng tôi.

Theo những gì chúng tôi thấy hai người bắt đầu nói chuyện từ lúc bảy giờ tối. Ban đầu còn là một vài câu xã giao thông thường, càng về sau càng tình cảm và còn hẹn thời gian gặp mặt. Lúc chín giờ năm mươi phút, Hồ Viễn gửi một tin nhắn “Anh nhớ em”; đối phương trả lời “Em cũng nhớ anh, nhưng em đã chết rồi”; Hồ Viên lại gửi “Dù em có biến thành ma thì trên đời này, anh cũng chỉ yêu một mình em thôi - Tần Hiểu Mai”.

Những dòng này khiến tôi vô cùng kinh ngạc, không nén nổi rùng mình. Tăng Đại Chí đứng bên cạnh cũng lẩm bẩm: “Chắc chắn Tần Hiểu Mai đến báo thù rồi, Hồ Viễn bị mê hoặc rồi...”

Anh Điên lườm Tăng Đại Chí một cái và hỏi Thần Côn: “Điện thoại đã khôi phục lại chưa?”

Tối qua khi ở hiện trường vụ tai nạn, chúng tôi tìm thấy điện thoại của Hồ Viễn trong túi quần anh ta, nhưng đã bị hư hại. Trên người Tần Hiểu Mai cũng có một chiếc điện thoại, nhưng không bật lên được, hình như là hết pin.

Thần Côn trả lời anh Điên, điện thoại của Hồ Viễn bị hỏng nghiêm trọng, muốn phục hồi lại cần có thời gian. Theo số liệu hiển thị của Tencent[3] thì những tin nhắn gửi đi tối qua chính xác là từ chiếc điện thoại này. Điện thoại của Tần Hiểu Mai sau khi được sạc pin đã có thể sử dụng bình thường, phần lịch sử trò chuyện thu được trong đó trùng khớp với những gì Tencent cung cấp.

Nói xong, Thần Côn lẩm nhẩm “Xin Bồ Tát phù hộ”. Anh Điên cầm bản lịch sử trò chuyện, sắc mặt lúc sáng lúc tối.

Tăng Đại Chí cứ lải nhải mãi về sự ma tà của chuyện này, rồi than vãn vì mình đã giải phẫu thi thể Tần Hiểu Mai, có lẽ phải đi đốt ít giấy tiền tạ tội với cô ta mới được. Dứt lời, anh ta vội vã rời khỏi phòng.

Khi chúng tôi ra khỏi tòa nhà pháp y, thấy Tăng Đại Chí đi mua giấy tiền thật. Anh ta chẳng kiêng nể gì, tay vung lên vung xuống, như sợ người khác không nhìn thấy. Có mấy người tiến lại hỏi, anh ta còn khua chân múa tay kể lại cho họ.

Gần giờ tan ca, tôi đợi sẵn ở cửa hàng tạp hóa bên ngoài Đại đội, thấy Tăng Đại Chí lái xe ra, tôi bắt ngay một chiếc taxi đi theo. Tăng Đại Chí không dừng lại suốt chặng đường, đi một mạch về nhà.

Nhà Tăng Đại Chí ở trong một con hẻm cũ, người qua kẻ lại khá náo nhiệt, cũng tiện cho tôi ẩn nấp. Tôi tìm một quán ăn gần đó, vừa ăn

vừa quan sát.

Chẳng mấy chốc trời đã tối, không hề thấy Tăng Đại Chí ra ngoài. Đợi đến chín giờ, đường phố chẳng còn mấy ai qua lại, tôi hỏi anh Điên có cần tiếp tục theo dõi nữa không. Anh Điên bảo tôi đợi đến khoảng mười hai giờ, nếu không thấy có động tĩnh gì thì về nhà nghỉ ngơi.

Từ trước đến nay, công việc cắm chốt theo dõi nghi phạm ít ra cũng phải có hai người, lần này không biết anh Điên có ý gì mà để tôi đến một mình. Cũng may thời gian theo dõi không lâu, mình tôi vẫn có thể xoay xở được.

Mười giờ tối, quán ăn đóng cửa, tôi chỉ còn cách đi tìm một chỗ khuất nào đó ẩn nấp.

Xung quanh càng lúc càng vắng lặng, giữa trời đêm, những cơn gió tháng Chạp lạnh như cắt khiến tôi cảm thấy mặt mình sắp đóng băng đến nơi.

Cứ chốc chốc tôi lại nhìn đồng hồ, mong thời gian trôi thật nhanh.

Đến mười một giờ, cả tòa nhà Tăng Đại Chí ở gần như đã tắt hết đèn. Tình hình này, xem ra tôi không cần đợi đến mười hai giờ, nếu nửa tiếng nữa mà không có động tĩnh gì thì sẽ rút lui.

Vừa nhìn đồng hồ xong, ngẩng đầu lên, tôi đã thấy có bóng người đi từ trong khu nhà ra. Người này đút hai tay vào túi quần, lưng hơi cúi xuống, mũ áo trùm kín đầu, không nhìn rõ mặt.

Tôi nhìn chằm chằm vào kẻ đó, đến khi anh ta tiến lại gần hơn chút nữa, tôi nhận ra... chính là Tăng Đại Chí!

Phát hiện này khiến tôi bỗng nhiên thấy căng thẳng. Tăng Đại Chí ra khỏi nhà vào giờ này, lại còn sợ người khác nhận ra mình, chắc chắn là có gì ám muội!

Sau khi ra khỏi cửa, anh ta không đi về phía đường lớn, mà rẽ vào một con ngõ nhỏ. Tôi giữ khoảng cách áng chừng hai chục mét, lẳng

lặng đi theo. Trong ngõ tối, chỉ cần tôi đi sát tường bao, anh ta không dễ gì phát hiện được.

Lúc đầu Tăng Đại Chí còn khá cẩn thận, cứ đi khoảng hai, ba chục bước lại ngoảnh đầu kiểm tra, nhưng dần dần anh ta không quay lại nữa, cứ thế tiến thẳng về phía trước.

Lúc đầu tôi sợ bị phát hiện, mọi sự chú ý đều dồn vào Tăng Đại Chí, bây giờ anh ta không quay lại kiểm tra nữa, tôi cũng nhẹ nhõm hơn. Nhưng ngay lập tức, tôi lại có một dự cảm không lành, cứ như có ai đó đang đi phía sau mình.

Ý nghĩ đó lóe lên khiến tôi rùng mình. Tăng Đại Chí dẫn tôi vào một con ngõ sâu, nếu kẻ phía sau tôi là đồng bọn của anh ta, hai kẻ một trước một sau đánh úp, thì tôi chẳng phải lành ít dữ nhiều sao?

Tôi quay phắt lại, con ngõ tối tăm dường như không có gì bất thường. Tôi ngẩn người, đoán chắc vừa rồi chỉ là một sự nhầm lẫn. Những người đi đêm thường xuyên có cảm giác này, và đa số đều là tự dọa mình thôi. Nghĩ vậy, tôi lại tiếp tục bám theo Tăng Đại Chí.

Nhưng khi tôi quay đầu trở lại thì không thấy bóng dáng Tăng Đại Chí đâu nữa. Tôi định đuổi theo anh ta, nhưng vừa bước được mấy bước, lại nghe thấy sau lưng có âm thanh vọng tới. Tôi nhìn quanh, vừa hay có một cái thùng rác lớn. Tôi ngồi xuống nấp phía sau thùng rác, cũng may tôi mặc đồ tối màu, nên không gây chú ý.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, tôi nín thở, từ từ thò đầu nhìn ra ngoài.

Rất nhanh chóng, một bóng người tiến tới. Tôi nghĩ bụng, xem ra vừa rồi không phải ảo giác, đúng là có kẻ theo đuôi tôi!

Thế nhưng, chỉ trong tích tắc, tôi tròn mắt ngạc nhiên: không ai khác, lại là Tăng Đại Chí - người vừa biến mất khỏi tầm mắt tôi lúc trước. Hai tay anh ta vẫn đút túi quần, đầu vẫn đội mũ, người hơi cúi về phía trước.

Thấy anh ta sắp tới nơi, tôi không dám nhìn thêm nữa, vội cúi xuống. Nghe chừng Tăng Đại Chí đã đi qua mà không hề dừng lại.

Tôi ngẩng đầu, nhìn theo bóng anh ta, nghĩ mãi vẫn không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Thấy anh ta lại sắp vụt khỏi tầm kiểm soát, tôi cắn răng, tiếp tục bám theo.

Tăng Đại Chí đi thêm một quãng dài, trong lúc bám theo, cái cảm giác sau lưng có người lại xuất hiện một hai lần nữa. Từ bài học lúc nãy, tôi không thèm để ý, hai mắt chỉ hướng theo Tăng Đại Chí. Sau này nghĩ lại vẫn thấy sợ, nếu có kẻ tấn công từ phía sau thật thì tôi toi đời là cái chắc.

Anh ta đi mãi, đi mãi, bỗng trước mặt xuất hiện một luồng sáng. Đi thêm một đoạn nữa, tôi mới phát hiện ra đã tới đầu kia của con ngõ, bên ngoài chính là đường lớn.

Tăng Đại Chí đi thẳng ra khỏi ngõ, tôi không đi theo, vì đèn đường rất sáng, giờ này lại ít người qua lại, rất dễ bị phát hiện.

Tôi thấy anh ta đi dọc đường lớn khoảng năm chục mét nữa thì rẽ vào một con đường khác. Đến khi tôi lò dò tới nơi, bóng dáng anh ta đã mất hút. Tôi bất ngờ phát hiện, đây hóa ra là một "phố đèn đỏ" nổi tiếng của thành phố. Thật không ngờ con ngõ nhỏ nhà Tăng Đại Chí lại thông ra đây.

Tôi báo cáo tình hình với anh Điên. Nghe giọng tôi có vẻ ủ rũ, anh Điên an ủi rằng chuyện theo dõi tối nay rất hiệu quả, ít nhất cũng có thể chứng minh Tăng Đại Chí "trong lòng có quỷ".

Kẻ nói vô tình, người nghe hữu ý, bốn chữ "trong lòng có quỷ" khiến tôi nhớ lại việc có đến hai Tăng Đại Chí xuất hiện trong con ngõ. Một cơn gió lạnh thổi qua, tôi chỉ còn thấy khắp người mình đang run bần bật, vội vã bắt taxi về nhà, tắm nước ấm, rồi bật điều hòa lên, mới thấy dễ chịu một chút.

Nằm trên giường, tôi hồi tưởng lại từng chi tiết của tối nay, nhưng

nghĩ kiểu gì cũng vẫn không hiểu.

Từ khi Hồ Viễn xảy ra chuyện, chỉ trong một ngày ngắn ngủi, tôi đã gặp bao điều quái dị. Mặc dù tôi luôn nhắc mình không được mê tín, bên cạnh còn có anh Điên - "đại diện chủ nghĩa duy vật" - không ngừng động viên, nhưng nếu nói tôi không sợ hãi chút nào thì đúng là nói dối.

Để không gặp phải ác mộng, tôi đành tự an ủi, trong hai Tăng Đại Chí tối nay, chắc chắn có một người đóng giả, đó là lí do hắn ta phải trùm kín mít.

Anh ta làm như thế, hẳn là do phát hiện có người đi theo mình, cố tình dựng chuyện để hù dọa.

Nghĩ vậy, tôi thở phào nhẹ nhõm, với tay tắt đèn, chuẩn bị đánh một giấc ngon lành để ngày mai dậy sớm.

Khi cả căn phòng đã chìm vào bóng tối, tôi bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa, mặc dù rất nhẹ, nhưng giữa đêm yên tĩnh, vẫn có thể nghe rất rõ. Âm thanh đó vọng vào từ bên ngoài lớp cửa chống trộm.

Nhà tôi có một phòng khách và hai phòng ngủ, thường ngày chỉ có mình tôi, đã muộn thế này rồi, làm gì có khách tới? Không biết ai đang gõ cửa vậy?

CHƯƠNG 5

Lời tiên tri chết chóc

Bằng trực giác của một cảnh sát, tôi nhanh chóng mặc quần áo, cầm chiếc côn ở đầu giường và mở cửa phòng ngủ.

Tôi không bước ra ngoài ngay mà đứng nghe ngóng một lát, tới khi tiếng gõ cửa vang lên lần nữa.

“Ai đấy?” Tôi lớn tiếng hỏi.

“Cậu Lục, tôi là Lão Trương ở phòng bảo vệ đây.” Giọng nói quen thuộc vang lên, tôi thở phào nhẹ nhõm.

Lão Trương là bảo vệ của khu này. Thấy tôi mặc đồng phục cảnh sát, các bảo vệ rất hay chào hỏi tôi, khi rảnh rỗi, tôi cũng dừng lại nói chuyện với họ về tình hình trị an của khu nhà.

Hôm nay đến ca trực của Lão Trương. Lúc nãy về, tôi gặp ông ấy đang đứng hút thuốc và có chào một câu.

Tôi bật điện phòng khách, đi ra cửa, nhòm qua mắt mèo xác nhận lại lần nữa. Bên ngoài đúng là Lão Trương, và chỉ một mình ông ấy. Tôi hỏi ông ấy đã muộn rồi còn có chuyện gì, ông ấy giơ một chiếc hộp lên, bảo tôi có bưu phẩm vừa chuyển đến chiều nay.

Nghe vậy, tôi liền mở cửa. Lão Trương đưa chiếc hộp cho tôi, bảo: “Trên đó chỉ ghi địa chỉ và tên người nhận, không có số điện thoại nên không làm cách nào gọi cho cậu được. Tôi già lẩm cẩm, vừa rồi cậu đi qua mà không nhớ, đến khi hút xong điếu thuốc về phòng bảo vệ mới sực nhớ ra nên phải đưa cho cậu ngay. Tôi chỉ dám gõ cửa khẽ, nếu cậu chưa ngủ thì chắc chắn nghe thấy, còn nếu đã ngủ rồi thì sáng mai

tôi lại mang lên.”

Nói xong, Lão Trương đi tuần tra các tòa nhà. Tôi về phòng, đặt chiếc hộp lên bàn đọc sách, nhìn nó với cảm giác không lành.

Gần đây tôi không hề đặt mua thứ gì trên mạng, bạn bè biết địa chỉ của tôi thì chẳng có mấy người, tin rằng vật này không phải do họ gửi.

Càng nghĩ càng bế tắc, tôi quyết lấy hết can đảm mở chiếc hộp ra. Cùng lắm là bom, sống chết có số!

Sau khi bóc lớp giấy, tôi thấy một chiếc hộp gỗ. Bên trong hộp là một mô hình ô tô màu đen. Vừa nhìn tôi đã nhận ra ngay, đó là một chiếc Jetta.

Mí mắt tôi giật không ngừng. Tôi vội vã cầm chiếc ô tô lên. Mô hình này làm rất tỉ mỉ, đầy đủ cả biển số xe.

Mặt tôi lập tức biến sắc, biển số này... giống hệt biển số xe của Hồ Viễn!

Hình như trong xe còn có gì đó, tôi đưa lại gần hơn để nhìn cho kĩ. Tôi thoáng giật mình, tay run lẩy bẩy. Bên trong có hai hình nhân, ngồi ở ghế lái là một phụ nữ sắc mặt trắng nhợt, hai mắt đỏ ngầu, còn người đàn ông ở ghế phụ lái thì khắp mặt toàn một màu đỏ đậm.

Đây rõ ràng là hình ảnh Hồ Viễn và Tần Hiểu Mai khi gặp tai nạn.

Sau cơn kinh hãi, tôi lấy lại bình tĩnh, nghiên cứu thật kĩ chiếc xe mô hình thì không còn phát hiện điểm nào nữa. Tôi đặt nó vào chiếc hộp gỗ, định ngày mai đưa cho anh Điên xem. Lúc này, tôi mới phát hiện dưới đáy hộp có một phong thư bằng giấy xi măng.

Phong thư không dán, tôi lôi từ bên trong ra một tờ giấy ghi hai dòng chữ: Điều tra án oan, lấy mạng bồi hoàn.

Hàng chữ viết tay, nét bút vững chãi và có lực.

Thông điệp mà bưu phẩm này gửi gắm đã quá rõ ràng. Bất chấp đêm hôm khuya khoắt, tôi lập tức gọi điện cho anh Điên. Hình như

anh vẫn chưa ngủ nên vừa gọi đã bắt máy ngay. Nghe tôi thuật lại sự việc, anh liền bảo tôi lập tức mang chiếc hộp đến Đại đội.

Hôm nay không phải ca trực của tổ chúng tôi, nhưng anh Điên vẫn còn ở Đại đội để chờ kết quả một hạng mục xét nghiệm. Anh gọi tôi đên nói chuyện cụ thể.

Tôi đi thẳng tới văn phòng anh Điên, không ngờ Thần Côn cũng ở đó. Sau khi chào hỏi, ánh mắt hai người họ dồn vào chiếc hộp trên tay tôi. Không làm mất thì giờ, tôi nhanh chóng lấy chiếc ô tô mô hình và bức thư ra.

Anh Điên cầm bức thư lên, nhìn chằm chằm vào hàng chữ trên đó, dường như đang cố nhận diện nét chữ. Thần Côn ngắm nghía chiếc ô tô một hồi rồi lên tiếng: "Trên mặt người đàn ông này... có máu!"

Tôi vốn dĩ vẫn tưởng thứ màu đỏ đậm đó là màu vẽ, giờ nghe Thần Côn nói vậy, liền cầm lấy chiếc xe, đưa lên ngửi: đúng là có mùi tanh của máu thật.

"Vừa hay có bác sĩ pháp y ở đây, bảo anh ta lấy mẫu đưa đi xét nghiệm xem." Anh Điên lên tiếng, mắt vẫn không rời khỏi bức thư.

Thần Côn hỏi nhỏ tôi: "Lục Dương, cậu tin có quỷ thần không?"

Tôi liếc một cái về phía anh Điên, nghĩ xem nên trả lời ra sao, rồi đáp: "Anh Thân, vụ này rõ ràng là có người đang giở trò. Chẳng lẽ ma quỷ cũng biết gửi bưu phẩm?"

"Quỷ thần có gì mà không làm được, huống chi là gửi cái bưu phẩm cỏn con? Điều tôi thấy khó hiểu là sao con quỷ đó lại chỉ gửi cho mình cậu? Đây là một lời tiên tri chết chóc đấy!" Mặt Thần Côn trông rất cổ quái.

Anh ta nói không sai, từ tờ vận đơn dán trên bưu phẩm có thể thấy, thời gian gửi hàng đi là buổi chiều hôm xảy ra tai nạn. Rõ ràng nó đã dự báo trước cái chết của Hồ Viễn, ngay cả hiện trường cũng dựng lại gần như y hệt.

Điều này có thể hiểu là sự thách thức của hung thủ, nhưng vì sao lại gửi cho tôi?

“Thần Côn, đừng có đầu độc Lục Dương. Cậu ta còn trẻ, dính vào mấy trò mê tín là tiền đồ đổ xuống vực đấy!” Anh Điên gập bức thư lại, mắng Thần Côn.

Thần Côn cười trừ mấy tiếng rồi lập tức đổi chủ đề: “Anh Điên, vụ án Tần Hiểu Mai anh cũng tham gia, liệu đây có phải là một vụ án oan không?”

“Hiện trường gây án do chính cậu dựng lại, cậu thử nói xem!” Anh Điên tỏ vẻ không vui.

“Tôi... thôi để tôi mang mẫu máu này sang bên pháp y đã.” Thần Côn có phần ngượng ngùng, cầm chiếc ô tô mô hình lủi nhanh khỏi văn phòng.

Tôi chợt thấy thắc mắc, sao giờ này mà bên pháp y vẫn còn làm việc, chẳng lẽ có thêm vụ án mạng nào sao?

Thấy vẻ nghi hoặc của tôi, anh Điên ra đóng cửa văn phòng lại, giải thích rằng anh nghi ngờ kết quả khám nghiệm tử thi của Tăng Đại Chí, nên đã mượn một bác sĩ pháp y có thâm niên từ một Đại đội khác, tranh thủ ban đêm khám nghiệm lại hai thi thể của Tần Hiểu Mai và Hồ Viễn.

“Tăng Đại Chí không ở đây, anh làm thế nào để vào phòng khám nghiệm tử thi?”

“Ở chỗ Đại đội trưởng có chìa khóa dự phòng.”

“Thế thì Đại đội trưởng cũng biết chúng ta đang điều tra Tăng Đại Chí à?”

“Thế cậu nghĩ tối qua hà cớ gì Đại đội trưởng lại bỗng dưng nhắc nhở việc Tăng Đại Chí uống rượu?”

Tôi suy nghĩ ý tứ trong lời nói của anh Điên, nghĩ bụng, mình đúng

là còn quá non trẻ!

Thần Côn quay lại cùng với vị bác sĩ pháp y. Họ vừa vào văn phòng, anh Điên đã vội vã hỏi kết quả. Bác sĩ pháp y nói, Hồ Viễn không có dấu hiệu ngạt thở, các vết thương bên ngoài đã được kiểm tra lại, chủ yếu là do vụ tai nạn gây ra. Nhưng có vài chỗ chưa chắc chắn, phải đợi kết quả hội chẩn mới xác định được. Bác sĩ pháp y cũng đã lấy mẫu máu, bây giờ quay về làm xét nghiệm ngay, sáng mai sẽ có kết quả.

Sau khi bác sĩ pháp y đi khỏi, Thần Côn lên tiếng: "Mẫu máu chắc không có vấn đề gì, loại chứng cứ rõ ràng như thế này chắc Tăng Đại Chí chẳng dám làm giả đâu. Có điều, việc cậu ta lén lút chạy tới "phố đèn đỏ", ngày mai chúng ta phải điều tra thử xem."

Nói xong, Thần Côn quay sang khen ngợi kĩ thuật theo dõi của tôi. Thấy tôi ngớ người ra, anh ta cười nói lúc đó đang ở ngay phía sau tôi.

"Hóa ra là anh à?" Tôi há hốc mồm kinh ngạc, đòi anh ta một lời giải thích.

Anh Điên đỡ lời rằng đó là do mình sắp xếp. Việc để tôi một mình "đứng ở chỗ sáng" quan sát Tăng Đại Chí là muốn đánh lừa cảm giác của anh ta, vì tôi còn ít kinh nghiệm, nên dù Tăng Đại Chí có làm việc gì xấu xa cũng không đề phòng quá mức. Còn Thần Côn là cánh tay phải của anh Điên, đi theo chủ yếu để đảm bảo an toàn cho tôi.

Biết vậy, tôi cũng chẳng có lí gì để trách móc Thần Côn nữa. Vừa hay tôi cũng có thể hỏi anh ta để xác thực việc gặp hai Tăng Đại Chí trong ngõ nhỏ. Nhưng Thần Côn lại lắc đầu phủ nhận, anh ta bảo chỉ thấy tôi bỗng dưng ngồi thụp xuống phía sau thùng rác, một lúc sau lại đứng lên đuổi theo Tăng Đại Chí.

Rồi như chợt nghĩ ra, Thần Côn nói: "Tôi biết rồi, chắc cậu gặp ma dựng tường! Mấy con ngõ cổ hay có người chết, gặp phải chuyện này cũng bình thường thôi."

Lời nói của Thần Côn bất giác khiến tôi thấy mơ hồ. Chẳng lẽ tôi gặp ma thật?

“Đừng nói linh tinh, không còn sớm đâu, mọi người về phòng trực chiến nghỉ ngơi đi.” Nói xong, anh Điên ra khỏi văn phòng.

Vết máu trên mặt người gỗ đã khô, rất khó lấy mẫu nên bên pháp y phải mang cả mô hình đi. Bức thư vẫn ở chỗ anh Điên, giờ trên bàn chỉ còn lại chiếc hộp gỗ trống trơn. Tôi cầm nó rồi cùng Thần Côn đi thẳng về phòng trực chiến.

Nửa đêm tỉnh dậy, không thấy anh Điên và Thần Côn đâu, tôi lật đật đi về hướng nhà vệ sinh, bỗng liếc thấy có ánh lửa lập lòe ở góc sân và một âm thanh rất lạ truyền đến.

CHƯƠNG 6

NÚT THẮT ĐIỀU TRA

Tôi bỗng thấy tỉnh táo, mở to mắt nhìn về hướng đó. Ánh lửa không sáng lắm, bên cạnh có một người đang ngồi xổm.

Tôi bước tới, phát hiện đó là Thần Côn đang đốt giấy tiền. Điều này khiến tôi nhớ lại cảnh lúc trước Tăng Đại Chí đi mua tiền vàng về đốt cho Tần Hiểu Mai. Thần Côn vốn tin vào quỷ thần, bản thân lại tham gia vào vụ án Tần Hiểu Mai, bây giờ nhìn thấy kết cục của Hồ Viễn, việc anh ta muốn cầu lấy chút an ủi cũng là chuyện thường tình.

Thứ âm thanh Thần Côn đang lẩm bẩm trong miệng hình như là đọc kinh. Tôi tiến lại gần hỏi chuyện, anh ta bảo vừa rồi nằm mơ thấy Hồ Viễn, trong lòng bất an, nên dậy đốt cho anh ta chút giấy tiền.

“Tôi cứ tưởng anh đốt cho Tần Hiểu Mai, anh nằm mơ thấy gì vậy?” Tôi vừa nói vừa ngồi xuống. Hồ Viễn tuy không thân với tôi, nhưng dù gì cũng từng là đồng nghiệp, tôi rút một nắm giấy tiền rồi bỏ từng tờ vào đống lửa.

“Mặt cậu ta toàn máu, không ngừng rên rỉ, trông có vẻ đau đớn lắm.” Thần Côn lắc đầu đáp.

Tôi thở dài, đốt hết chỗ giấy tiền trong tay, rồi đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Khi tôi bước ra, Thần Côn cũng đã đốt xong, chúng tôi cùng nhau về phòng trực chiến. Tôi hỏi anh ta có thấy anh Điên không, anh ta bảo không.

Sáng sớm hôm sau, vừa thấy anh Điên tới, tôi vội hỏi đêm qua anh đi đâu. Anh Điên nói vì không chịu nổi tiếng ngáy trong phòng trực

chiến nên về nhà ngủ. Quả nhiên khí sắc của anh đã khá lên nhiều.

Hôm nay, anh Điên bảo tôi đến điều tra ở khu "phố đèn đỏ", còn Thần Côn tiếp tục tới bệnh viện thăm người lái xe việt dã.

Tôi chưa bao giờ đặt chân vào "phố đèn đỏ", nên thực tình không tự tin cho lắm. Tôi ướm lời đổi cho Thần Côn, nhưng anh ta cười ranh mãnh, nói không muốn tranh giành nhiệm vụ "tuyệt vời" này của tôi.

Khi tôi tới nơi, tất cả đều đóng cửa im ỉm. Tôi hỏi thăm xung quanh thì được biết, ở đây họ không làm việc vào ban ngày, đành đợi đến tối quay lại.

Tôi báo lại tình hình với anh Điên. Đúng lúc anh định đến nhà họ Tần, nên bảo tôi đi cùng.

Người ra mở cửa cho chúng tôi là Tần Xuyên. Bước vào sân, không thấy chiếc quan tài màu đỏ nữa, Tần Xuyên nói ông ta cho người đốt đi rồi, để mẹ Tần Hiểu Mai không phải ngày ngày nhìn thấy rồi lại ôm lấy khóc lóc.

Về thi thể con gái, Tần Xuyên cũng không muốn can thiệp nhiều nữa, chỉ xin chúng tôi sớm hỏa táng rồi giao lại cho gia đình mai táng, để người được về với đất. Việc này anh Điên có thể quyết định được, nên đã đồng ý với Tần Xuyên.

Lần này, anh Điên đến là muốn tìm hiểu thêm về quan hệ họ hàng nhà họ Tần. Cái chết của Hồ Viễn, bề ngoài tưởng như có ma quỷ báo thù, nhưng từ góc độ hình sự, thì rõ ràng đang có người mượn danh ma quỷ để thực hiện hành vi giết người. Khi phân tích kĩ càng, căn cứ vào thông tin từ bức thư tiên tri, việc này có lẽ bắt nguồn từ "vụ án oan" của Tần Hiểu Mai, vậy thì nhà họ Tần có động cơ gây án lớn nhất.

Nhìn chung, Tần Xuyên có thái độ khá hợp tác. Ông ta giới thiệu rất tường tận về những người họ hàng thường ngày qua lại gần gũi. Khi ngồi nghe, tôi đặc biệt chú ý đến ba người canh linh cữu, đáng tiếc là

mối giao tình của họ với nhà Tần Xuyên không được sâu sắc cho lắm.

Anh Điên cũng rất có ấn tượng với cậu em họ trông giống Tần Hiểu Mai tên là Tần Dương. Anh hỏi: "Tần Dương và Tần Hiểu Mai có thân nhau không?"

"Hai đứa... quan hệ giữa hai đứa thực ra không tốt lắm, từ bé đã không hợp nhau, thường xuyên tranh giành, đánh lộn, lớn lên mỗi đứa học một nơi, nên cơ bản... cơ bản là ít liên lạc."

Tôi và anh Điên quay sang trao đổi bằng ánh mắt. Khi trả lời câu hỏi bâng quơ của anh Điên, nét mặt và ngữ khí của Tần Xuyên có sự thay đổi rõ rệt.

Tần Xuyên tiếp chúng tôi ở nhà ngoài. Ban nãy lúc bước vào, tôi thấy bên cạnh có một căn phòng đóng cửa, chắc là phòng ngủ của hai vợ chồng họ.

Tần Xuyên vừa dứt lời, cánh cửa căn phòng đó bỗng mở ra, một người đàn bà đầu tóc rũ rượi đứng lù lù trước cửa. Chẳng phải mẹ Tần Hiểu Mai thì còn ai vào đây nữa!

Khuôn mặt bà ta cứng đờ, vừa nhìn thấy chúng tôi thì lập tức thay đổi. Bà ta gầm gừ trong họng rồi gào thét inh tai: "Hiểu Mai về rồi, nó bắt các người đi theo nó đấy, ha ha... ha ha ha..."

Tần Xuyên có vẻ bất lực, vội vã đứng dậy xua bà ta vào phòng. Bà ta thu lại ánh nhìn trống rỗng, quay sang chồng, nói với vẻ rất nghiêm túc: "Thật đấy, Hiểu Mai về thật mà..."

Thấy cảnh này, chúng tôi biết không nên nán lại thêm nữa, liền xin phép cáo từ.

Sau khi lên xe, anh Điên khẳng định vừa rồi Tần Xuyên đã nói dối. Mối quan hệ giữa Tần Dương và Tần Hiểu Mai chắc chắn phải có nội tình gì khác, nói không chừng, đây là mấu chốt phá án cũng nên.

Để điều tra rõ chuyện này, chúng tôi không về ngay, mà tiếp tục đi dò la tin tức. Thị trấn này vốn không lớn, đa số đều là người bản địa,

nên biết khá rõ về nhau. Chẳng mất mấy công sức chúng tôi đã làm sáng tỏ được hàng loạt suy đoán của mình, thật bất ngờ: Tần Dương và Tần Hiểu Mai là hai chị em ruột!

Hai mươi năm trước, nhà Tần Xuyên rất nghèo khó, nuôi hai đứa con khó tránh cảnh giật gấu vá vai. Khi còn nhỏ thì cuộc sống tạm ổn, nhưng đến năm Tần Dương lên sáu, đến tuổi đi học, nhà họ Tần không thể gánh vác nổi học phí của hai đứa trẻ nữa.

Em trai Tần Xuyên nhà có điều kiện nhưng lại hiếm muộn, dưới áp lực của cha mẹ, Tần Xuyên đành để Tần Dương cho em trai mình nuôi.

Kể từ đó, vì muốn chia cắt tình cảm của Tần Dương với nhà cha mẹ đẻ, em trai Tần Xuyên đã cố tình xa lánh họ. Nhưng lúc đó Tần Dương đã hơn sáu tuổi, nên cũng khá hiểu chuyện.

“Chúng ta đi gặp Tần Dương xem sao.” Hút xong điếu thuốc, anh Điên quyết định.

Lần gặp mặt trước, tôi thấy Tần Dương rất nho nhã, lễ phép. Về cái chết của Tần Hiểu Mai, mặc dù cậu ta có chút thương tiếc, nhưng biểu hiện rất tự nhiên, không điên điên khùng khùng như mẹ Tần Hiểu Mai. Nhưng dù sao họ cũng là chị em ruột, nên Tần Dương cũng rất đáng để nghi ngờ.

Trước sự có mặt lần nữa của chúng tôi, cha mẹ Tần Dương không hề hoan nghênh, mà tỏ vẻ khó chịu ra mặt. Ngược lại, Tần Dương lịch sự rót nước mời chúng tôi, còn giải thích rằng cha mẹ cậu không muốn để chuyện của Tần Hiểu Mai ảnh hưởng đến mình, mong chúng tôi thông cảm.

Thấy chúng tôi tỏ vẻ ái ngại, Tần Dương liền dẫn chúng tôi lên phòng cậu ta. Vừa vào phòng, tôi đã để ý thấy trên giường có một ít quần áo và một chiếc ba lô đang mở. Tôi hỏi Tần Dương chuẩn bị đi đâu, cậu ta nói trước đó xin phép nghỉ học về dự tang lễ của Tần Hiểu Mai, ngày mai phải về trường.

“Cậu không đợi chị mình an táng rồi mới đi à?” Anh Điên hỏi.

“Biết làm sao được, tôi phải về cho kịp kì thi.” Tần Dương cúi đầu đáp.

Anh Điên nhìn cậu ta, giả vờ nói bâng quơ: “Tần Hiểu Mai là chị ruột của cậu...”

Tần Dương lập tức ngẩng lên nhìn chằm chằm anh Điên, ngạc nhiên hỏi: “Sao anh biết?”

“Chuyện này đâu phải là bí mật.” Anh Điên cười trừ, nói tiếp: “Giờ chị gái cậu đi rồi, sau này cậu nên thường xuyên về nhà một chút, giúp cô ấy tận hiếu với cha mẹ. Sống nửa đời người giờ lại mất con, cha mẹ đẻ cậu chắc khổ tâm lắm.”

“Vâng, tôi biết rồi.” Tần Dương lấy lại bình tĩnh, rồi lại cúi xuống.

Sau đó chúng tôi hỏi cậu ta thêm mấy câu, chủ yếu là một số chi tiết trong ngày Tần Dương canh linh cữu. Tần Dương trả lời rất rành mạch, ngữ khí không có gì biến đổi. Cuối cùng, tôi hỏi, trong buổi tối Hồ Viễn bị tai nạn, Tần Dương đã làm gì.

Trước câu hỏi của tôi, Tần Dương hơi sững người, chau mày nhìn tôi, ánh mắt đầy nghi hoặc.

Thực ra, phản ứng của cậu ta là bình thường, vì câu hỏi này có ý ám chỉ rất rõ ràng. Tôi vội cười và giải thích rằng mình không có ý nghi ngờ cậu ta, chỉ là hỏi cho đủ thủ tục thôi.

Biểu cảm của Tần Dương lúc này mới dễ coi hơn một chút. Cậu ta nói tối hôm đó mình cùng cha mẹ xem ti vi đến hơn mười một giờ mới lên giường đi ngủ, có người làm chứng.

Để không khiến Tần Dương nghi ngờ, sau khi cậu ta trả lời, chúng tôi không truy cứu thêm nữa mà lập tức cáo từ.

Trên đường về thành phố, tôi và anh Điên phân tích, biểu hiện hôm nay của Tần Dương không có gì đặc biệt khác thường, nhưng cũng

không thể loại trừ khả năng cậu ta đã trộm xác. Vì hành động đó chỉ có thể xảy ra vào khoảng nửa đêm gần sáng, sau khi cậu ta đưa cái xác đi, vẫn có thể trở về trước quan tài tiếp tục canh linh cữu.

Có điều, Tần Dương canh linh cữu vào thứ Hai, Hồ Viễn xảy ra chuyện vào thứ Ba, nếu Tần Dương lấy trộm xác Tần Hiểu Mai khỏi nhà từ hôm trước thì trong khoảng thời gian đó, cái xác để ở đâu?

Còn nữa, vụ tai nạn xảy ra lúc mười giờ năm mươi, mà cho tới tận trước mười một giờ, Tần Dương có chứng cứ ngoại phạm.

Những thứ tôi có thể phân tích ra được, anh Điên tất nhiên cũng hiểu rõ. Anh chỉ yên lặng, hút hết điếu thuốc này đến điếu khác.

Tôi lược lại trong đầu một lần nữa các tình tiết vụ án. Bỗng nhiên tôi nghĩ, chúng tôi hiện đang điều tra theo hướng đây là một sự báo thù nhằm vào lực lượng cảnh sát, đồng nghĩa vụ án Tần Hiểu Mai đúng là án oan. Nếu không, làm sao có thể khiến hung thủ căm hận đến thế?

Nếu chỉ dừng lại ở việc bất mãn trước cái chết của Tần Hiểu Mai, hung thủ lẽ ra phải đi tìm những người hành hình Tần Hiểu Mai mới đúng.

Hơn thế nữa, bức thư trong bưu phẩm cũng viết rất rõ *Điều tra án oan, lấy mạng bồi hoàn*. Nghĩ đến đây, tôi quay sang anh Điên: “Anh kể vụ án Tần Hiểu Mai cho em nghe được không?”

CHƯƠNG 7

Vụ án năm xưa

Vụ án Tần Hiểu Mai năm ấy thực sự gây chấn động, tất nhiên tôi cũng có biết đại khái, nhưng vì thủ đoạn gây án của hung thủ quá tàn nhẫn, nên các tình tiết đều không được công khai. Bây giờ, nó lại trở thành vấn đề then chốt trong cái chết của Hồ Viễn, nên tôi không thể không tìm hiểu.

Anh Điên không hề do dự, trong làn khói thuốc, anh chậm rãi kể cho tôi nghe.

Người báo án trong vụ Tần Hiểu Mai giết người chính là cô ta. Khi cảnh sát đến hiện trường, khắp người Tần Hiểu Mai dính đầy máu. Nạn nhân là một cô gái được đặt trên chiếc bàn ăn dài, phần thân dưới bị biến dạng.

Nhìn hiện trường có thể thấy máu trong cơ thể nạn nhân gần như đã chảy hết. Bên cạnh có một con dao chặt dính máu, theo phán đoán sơ bộ đó chính là hung khí.

Nơi xảy ra vụ án là một phòng trọ cho thuê theo ngày. Khi cảnh sát tới nơi, ngoài nạn nhân ra thì chỉ có một mình Tần Hiểu Mai, ánh mắt cô ta mơ hồ nhưng thần thái vẫn rất bình tĩnh. Cảnh sát nhanh chóng xác định cô ta là đối tượng tình nghi và khống chế.

Nếu không phải hung thủ, một nữ sinh viên hai mươi tuổi thấy cảnh tượng này, theo lẽ thường thì phải gào thét, kinh sợ đến bủn rủn chân tay mới phải.

Cảnh sát tìm thấy thẻ sinh viên trên người Tần Hiểu Mai, được biết

cô ta là sinh viên năm tư trường Đại học Khoa học Kĩ thuật. Nạn nhân là Ngô Anh, bạn cùng phòng ở kí túc của Tần Hiểu Mai. Chủ nhà trọ cho biết, căn phòng này là do chính nạn nhân thuê từ trưa hôm trước, lúc đó Ngô Anh không có biểu hiện hay lời nói gì bất thường, thậm chí còn khá vui vẻ.

Khi Đồn Cảnh sát thông báo cho Đội Cảnh sát hình sự, Hồ Viễn và anh Điên lập tức đến tiếp quản. Sau khi kiểm tra kĩ, kết quả không hề có bất cứ dấu vết nào của kẻ thứ ba tại hiện trường, trên hung khí chỉ có dấu vân tay của Tần Hiểu Mai. Phát hiện có giá trị duy nhất là nạn nhân chết do ngạt thở trước, rồi mới bị cắt cổ và cổ tay để xả máu ra ngoài.

Tần Hiểu Mai bị tạm giữ ngay trong ngày hôm đó. Có điều, bất luận cảnh sát hỏi thế nào, cô ta cũng không hé răng nửa lời.

“Cô ta không nói gì, tôi chỉ còn biết quan sát biểu cảm và thái độ. Trong mắt cô ta chứa đầy đau khổ và tuyệt vọng.” Anh Điên hạ kính cửa sổ ô tô xuống, một cơn gió lạnh lùa vào, khiến tôi hắt hơi.

“Cô ta đau khổ gì thế? Mà sao lại tuyệt vọng?” Tôi hỏi.

Anh Điên tắt máy sưởi, nói khí nóng khiến con người ta bí bách, hãy đón chút gió lạnh để khơi thông suy nghĩ.

Anh vừa day huyệt Thái dương vừa tiếp tục kể.

Phòng kí túc của Tần Hiểu Mai có bốn người, vì đã sang năm tư nên người bận tìm việc, người đi thực tập, rất ít gặp nhau. Khi xảy ra vụ án, hai người còn lại một đang ở kí túc, một đang thực tập ở ngoại ô, tạm thời không liên lạc được.

Nữ sinh trong kí túc không thân thiết với Tần Hiểu Mai và Ngô Anh. Buổi tối trước khi xảy ra vụ án, cô ta về muộn, trong phòng không có ai, nhưng cũng không thấy có gì lạ. Sáng hôm sau, cô ta vừa ra khỏi cửa thì nhận được điện thoại thông báo từ cảnh sát.

Hai ngày sau đó, khi nữ sinh đi thực tập quay về, anh Điên và Hồ

Viễn mới biết thêm một số uẩn khúc phía sau.

Quan hệ giữa Tần Hiểu Mai và Ngô Anh vốn dĩ rất tốt đẹp. Từ khi có bạn trai, Ngô Anh gần như cả ngày ở bên ngoài, thường xuyên đi qua đêm không về. Nữ sinh này có đôi lần tình cờ nghe thấy hai người cãi nhau trong phòng, khi đẩy cửa bước vào, họ lại lập tức im lặng.

"Có khi nào... là hận tình không? Chẳng lẽ... Tần Hiểu Mai thích Ngô Anh?" Nghe đến đây, tôi không nhịn nổi nữa liền hỏi.

Anh Điên quay sang nhìn tôi, ánh mắt rất lạ: "Tên nhóc này cũng ghê nhỉ, đã nghĩ ngay đến chuyện đó rồi. Khi thu thập các thông tin này, tôi không hề nghĩ đến, mãi tới khi Hồ Viễn điều tra thêm, tôi mới vỡ lẽ."

Câu trả lời của anh Điên đã chứng thực phán đoán của tôi. Anh kể tiếp, khi Hồ Viễn đi thu thập tin tức từ bạn bè của hai người họ thì phát hiện ra một manh mối quan trọng: từng có người thấy Tần Hiểu Mai và Ngô Anh hôn nhau phía sau thư viện trường.

"Vì thế các anh càng chắc chắn về việc nghi ngờ Tần Hiểu Mai?" Tôi hỏi.

"Các dấu vết để lại hiện trường đều trùng khớp, có động cơ gây án, chẳng ai nghĩ cô ta là kẻ vô tội cả."

Anh Điên nói không sai, từ các đầu mối đã có, thì vụ án này về cơ bản chỉ còn thiếu lời khai của Tần Hiểu Mai mà thôi. Nghe đến đây, tôi lại càng tò mò: "Thế Tần Hiểu Mai khai nhận lúc nào, vì sao cô ta lại chịu khai?"

"Sang tới ngày thứ năm, Tần Hiểu Mai đặt một yêu cầu với chúng tôi - Cô ta muốn lên mạng."

Tôi kinh ngạc: "Cái gì? Lên mạng?"

"Ừ, cô ta cần gửi email."

"Gửi cho ai? Nội dung thế nào?" Tôi hỏi dồn.

“Nội dung chỉ có một câu: Xin lỗi, Qew. Người nhận email là bạn trai của Ngô Anh, Dương Ninh Thanh.”

Tôi đang định hỏi tiếp thì anh Điên xua tay, bảo tôi đừng vội, anh sẽ từ từ kể hết cho tôi nghe.

Sau khi biết Ngô Anh có bạn trai, cảnh sát cũng đã điều tra cậu ta. Dương Ninh Thanh cũng là sinh viên của trường Đại học Khoa học Kĩ thuật. Tốt nghiệp xong, cậu ta xin học bổng thạc sĩ ở một trường đại học tại Mỹ, sau đó thuận lợi nhận được offer và đã lên máy bay vào buổi sáng ngay sau hôm xảy ra vụ án.

Mốc thời gian đó rất đáng lưu tâm, nhưng vì thời gian bay sang Mỹ mất hơn chục tiếng, nên khi cảnh sát liên hệ được với Dương Ninh Thanh thì đã là tối hôm sau.

Về cái chết của bạn gái, Dương Ninh Thanh tỏ ra rất sốc, và nói sau khi làm xong các thủ tục nhập học, sẽ lập tức xin nghỉ phép để về nước. Đồng thời, Dương Ninh Thanh cũng khai báo toàn bộ hành tung của mình trước và sau khi vụ án xảy ra, cùng mối quan hệ của cậu ta và Ngô Anh.

Tình cảm giữa Dương Ninh Thanh và Ngô Anh rất tốt đẹp. Hai người chuẩn bị cùng nhau sang Mỹ để làm thủ tục nhập học, vé máy bay đã mua sẵn và để ở chỗ Dương Ninh Thanh. Trước hôm lên đường, Ngô Anh nói muốn từ biệt Tần Hiểu Mai, hai người hẹn sẽ gặp nhau ở sân bay vào sáng hôm sau.

Mối quan hệ giữa Tần Hiểu Mai và Ngô Anh, thực ra Dương Ninh Thanh có biết. Lúc đầu, cậu ta rất phản cảm với tình trạng lệch lạc giới tính của Tần Hiểu Mai và cũng đã nhắc nhở nhiều lần, nhưng Ngô Anh luôn bênh vực và xin Dương Ninh Thanh cho cô ta thời gian. Hơn nữa, Tần Hiểu Mai còn là “bà mối” của hai người họ.

Về phần mình, Ngô Anh luôn thề với Dương Ninh Thanh là không hề có ý gì với Tần Hiểu Mai. Dương Ninh Thanh cũng cho rằng, Tần

Hiểu Mai chắc không thể có sự xâm phạm nào đáng kể đến Ngô Anh được. Hơn nữa, hai người họ ở cùng phòng, cậu ta không thể buộc Ngô Anh cắt đứt liên hệ với Tần Hiểu Mai.

Trước ngày lên đường, Ngô Anh nói muốn về trường ở cùng Tần Hiểu Mai một đêm. Nào ngờ, sáng sớm hôm sau, Dương Ninh Thanh đến sân bay chờ mãi không thấy Ngô Anh tới, liên tục gọi điện cho cả hai người nhưng đều không được.

Lúc đó, Dương Ninh Thanh cũng nghĩ đến hai khả năng: một là tối qua hai người ngủ quên; hai là Ngô Anh đã quyết định ở lại, không đi cùng cậu ta sang Mỹ nữa, nói cách khác, giữa Tần Hiểu Mai và cậu ta, Ngô Anh đã chọn Tần Hiểu Mai.

Nghĩ đến đây, Dương Ninh Thanh chẳng do dự gì nữa, đúng giờ lên máy bay sang Mỹ. Vốn định khi tới nơi sẽ gọi điện về nói chuyện rõ ràng với Ngô Anh, khuyên người yêu suy nghĩ lại, nhưng đâu thể ngờ đến kết cục bi thảm như thế.

Về hành tung của mình, Dương Ninh Thanh khai báo, trước hôm xảy ra sự việc, buổi trưa cậu ta còn cùng Ngô Anh ăn cơm, khoảng bốn giờ chiều thì chia tay nhau, Ngô Anh về trường, cậu ta về khách sạn thu dọn đồ đạc.

“Từ từ đã, Dương Ninh Thanh chẳng phải cũng là sinh viên năm tư ư? Sao cậu ta lại ở khách sạn mà không phải kí túc xá?” Tôi chen vào.

Ai ngờ anh Điên nguýt tôi một cái: “Hồi đại học, cậu không có người yêu à?”

“Là sao ạ?”

“Thì tôi hôm trước họ ở trong khách sạn chứ sao! Chẳng lẽ cậu lại lôi bạn gái về kí túc xá trước sự chứng kiến của lũ bạn?”

Câu hỏi của anh Điên khiến tôi á khẩu, chỉ biết cười trừ.

Theo lời Dương Ninh Thanh, cậu ta không hề biết Ngô Anh hẹn Tần Hiểu Mai đến một nhà trọ. Nếu biết trước, chắc cậu ta đã không đồng

ý để Ngô Anh đi. Nhưng theo thông tin chủ nhà trọ cung cấp, Ngô Anh đặt phòng vào buổi trưa trước hôm xảy ra sự việc, tức là cô ta đã đặt phòng sẵn rồi mới đến gặp Dương Ninh Thanh và không hề kể cho cậu ta nghe chuyện này.

Sau đó, phía cảnh sát có đến khách sạn mà Dương Ninh Thanh đã thuê và lấy đoạn băng ghi hình ở hành lang. Trong đoạn băng, cậu ta về phòng lúc khoảng sáu giờ chiều và đến tận sáng hôm sau mới rời đi. Cảnh sát cũng đã lấy thông tin từ những người biết về mối quan hệ giữa Dương Ninh Thanh và Ngô Anh thì tình cảm của hai người rất tốt.

Như vậy thì cậu Dương Ninh Thanh này chắc không có vấn đề gì.

Khi xâu chuỗi toàn bộ vụ án lại, có thể Tần Hiểu Mai bất mãn việc Ngô Anh yêu Dương Ninh Thanh mà bỏ rơi cô ta, tình yêu biến thành hận thù nên đã sát hại đối phương, thậm chí cảm thấy phần cơ thể có quan hệ xác thịt với Dương Ninh Thanh của Ngô Anh thật bẩn thỉu, nên mới dùng dao băm vằm như vậy.

Về hành vi Tần Hiểu Mai gửi email xin lỗi Dương Ninh Thanh, mặc dù rất quái dị, nhưng cũng có thể giải thích được, dù gì cô ta cũng sát hại người Dương Ninh Thanh yêu thương nhất.

Tôi còn một câu hỏi rất quan trọng nữa để hiểu thêm về Tần Hiểu Mai, nhưng đúng lúc đó chúng tôi về đến Đội, vừa xuống xe đã gặp đồng nghiệp ở Tổ Giám định dấu vết. Họ nói đã có kết quả giám định tại tòa nhà pháp y và có phát hiện mới. Thông tin này khiến ai cũng hưng phấn, trong chốc lát tôi đã quên béng việc cần hỏi.

CHƯƠNG 8

Hiểu Mai trở về

Tối hôm đó, sau khi thi thể Tần Hiểu Mai bị một kẻ trông như "Tiểu quỷ" lấy trộm khỏi tòa nhà pháp y, Đại đội trưởng đã lệnh cho Tổ Giám định dấu vết tới kiểm tra ngay. Hai hôm nay chúng tôi đang nôn nóng đợi kết quả, nếu có thể tìm được manh mối thì sẽ là đột phá lớn trong cuộc điều tra.

Một nguyên nhân khác khiến chúng tôi quan tâm đến việc này là vì ai cũng muốn biết thứ quái quỷ gì có thể quay đầu một trăm tám mươi độ như thế.

Sau khi Hồ Viễn xảy ra chuyện, theo yêu cầu của lãnh đạo, các tình tiết vụ án không hề được tiết lộ ra ngoài, nhưng các nhân viên nội bộ đều rất rõ. Hai hôm nay, người trong đội thường xuyên rỉ tai nhau, mặt ai cũng rầu rĩ u ám, nguyên nhân chẳng phải đâu khác, chính là mấy hiện tượng quái dị trong vụ án lần này.

Nếu Tổ Giám định dấu vết có thể làm rõ thân phận của tên "Tiểu quỷ" thì chắc chắn sẽ là nguồn cổ vũ rất lớn.

Thấy tôi và anh Điên đều lộ rõ vẻ mặt mong chờ, nhân viên giám định lắc đầu, bảo chúng tôi đừng quá hi vọng, rồi mời chúng tôi đến văn phòng anh ta nói chuyện.

Vào phòng, anh ta đóng kín cửa rồi bắt đầu kể những manh mối mới tìm được.

Ngay tối hôm đó, Tổ Giám định dấu vết đã dùng các thiết bị chuyên dụng kiểm tra một lượt toàn bộ tòa nhà pháp y và sân của Đội Cảnh

sát hình sự. Trong hành lang của tòa nhà pháp y, tên "Tiểu quỷ" cố tình đi giật lùi để dùng chiếc túi đựng xác Tần Hiểu Mai lau dấu chân của mình.

Mặt sân Đội Cảnh sát hình sự lát gạch xi măng, nên mặc dù đêm đó trời mưa, cũng không hề có chút bùn đất nào. Tổ Giám định dấu vết sau khi kiểm tra kĩ hơn, cuối cùng cũng tìm ra được mấy vết giày khá khớp với vóc dáng của tên "Tiểu quỷ". Theo phân tích từ hướng của vết giày thì hắn đi ra ngoài từ cổng chính, nhưng trên mặt sân không có vết kéo lê chiếc túi, nên dự đoán hắn đã cõng hoặc ôm thi thể ra.

Tối hôm đó, khi chúng tôi trở về Đội, giao thi thể cho Tăng Đại Chí, tôi và anh Điên đưa vợ chồng Tần Xuyên đi lấy lời khai, còn Thần Côn và một đồng nghiệp khác vẫn ở hiện trường. Tên "Tiểu quỷ" đó nhất định đã nắm rõ hành tung của chúng tôi, mới dám cả gan đưa cái xác ra ngoài từ cổng chính như thế.

Sau khi ra khỏi sân, dấu chân cũng biến mất, có thể có một chiếc ô tô đậu sẵn ở cổng tiếp ứng cho tên "Tiểu quỷ". Sáng hôm sau, bộ phận Giám định cũng đến các hộ gia đình xung quanh hỏi thăm, nhưng vì lúc đó đã rất muộn, trời lại mưa, nên chẳng có kết quả gì.

Tận sáng hôm sau, qua một người ăn xin, họ mới có được một phát hiện quan trọng.

Người đàn ông này ban ngày đi ăn xin trong thành phố, tối về ngủ ở con đường có hai hàng cây bóng mát phía sau sân Đội Cảnh sát hình sự. Tối hôm xảy ra sự việc, nửa đêm ông ta bị tiếng mèo làm tỉnh giấc. Vốn dĩ ông ta cũng chẳng để ý, nhưng sau đó lại nghe như có tiếng phụ nữ khóc. Ông ta bật dậy, thấy một phụ nữ đang ngồi trên chiếc ghế dài trong đình, ngay đối diện mình, mặt đen sạm, hai bên khóe mắt chảy lệ máu, trên môi cũng có vết máu.

Sợ quá, ông hét lên "Maaa...", rồi cắm cổ chạy đến tận một con phố đêm đông đúc mới dám dừng lại.

Từ đó, người đàn ông này không dám quay lại đây ngủ nữa. Hôm vừa rồi, ông ta định về thu dọn đồ đạc đi tìm chỗ khác trú chân thì phát hiện dưới chiếc ghế "nữ quỷ" ngồi có một đống tro giấy tiền, thế là ông ta càng chắc chắn mình đã gặp ma.

Ông ta dọn đồ đi, thấp thỏm rời khỏi con đường có hai hàng cây. Lúc đó, đồng nghiệp ở Tổ Giám định dấu vết đang đi hỏi thăm thông tin, thấy dáng vẻ bất thường của ông ta, liền gọi lại hỏi, mới biết sự việc này. Sau đó, đồng nghiệp đến chỗ đình nghỉ chân kiểm tra, thấy dưới ghế đúng là có một đống tro, sau khi giám định thì đó là tàn hương và tro giấy tiền. Đồng nghiệp lại đưa ảnh thi thể Tần Hiểu Mai cho người đàn ông lang thang xem. Vừa nhìn thấy ông ta đã nhũn cả người và ngồi xụp xuống, hết dập đầu đến chắp tay vái lạy bức ảnh.

Nghe thế, cả văn phòng đều im lặng, tôi cũng phần nào hiểu được ý tứ lúc nãy của anh ta. Manh mối này không những không khiến vụ án có tiến triển, mà ngược lại càng trở nên li kì khó hiểu.

Dấu chân của tên "Tiểu quỷ" biến mất ngay trước cổng chính, thi thể người phụ nữ xuất hiện trong đình nghỉ chân phía sau sân Đội Cảnh sát hình sự và còn có một đống tàn hương ở phòng khám nghiệm tử thi. Việc này mà truyền ra ngoài, chỉ sợ lời đồn "ma quỷ báo thù" lại ngày càng nhiều.

"Sau đó các cậu có yêu cầu người đàn ông ấy xác nhận lại không?" Sau hồi trầm tư, anh Điên lên tiếng.

"Tất nhiên phải xác nhận rồi. Mặc dù dưới ánh đèn lờ mờ và chỉ vừa thoáng thấy, nhưng ông ta khẳng định mãi mãi không bao giờ quên hình dáng 'nữ quỷ' đó. Qua nhận dạng, có thể chắc chắn tối hôm đó ông ta đã thấy Tần Hiểu Mai."

Trên thực tế, "nữ quỷ" mà người ăn xin miêu tả hoàn toàn trùng khớp với tình trạng của Tần Hiểu Mai khi chúng tôi thấy ở nhà Tần Xuyên.

Đi từ văn phòng ra, sắc mặt anh Điên trông thật khó coi. Hồ Viễn đã chết hai ngày rồi, vụ án vẫn không có chút tiến triển, những manh mối tìm được thì ngày càng ma quái.

Tới cửa văn phòng anh Điên, tôi đang định vào theo thì anh quay lại, ra hiệu muốn nghỉ ngơi. Tôi ngẩng lên nhìn, thấy mặt anh đầy mệt mỏi, khác hẳn vẻ hưng phấn sáng nay. Vụ án này quả thật đã khiến anh hao tổn không ít tâm sức.

Nhân lúc đó, tôi tranh thủ về nhà để điều tra vụ bưu phẩm hôm qua.

Về đến nhà, tôi cầm tờ vận đơn lên xem và gọi điện cho người giao hàng. Sau khi tôi đọc thông tin của mình, người giao hàng nhớ ra ngay, vì quy trình nhận bưu phẩm đó rất kì quặc. Người gửi gọi điện cho cậu ta, rồi hẹn đến một địa điểm, ở đó có một thùng rác, mở nắp ra là thấy chiếc hộp gỗ. Trên hộp có một bức thư gồm tờ vận đơn đã được điền sẵn và hai mươi tệ phí vận chuyển.

Từ đầu đến cuối, người gửi không hề lộ diện.

Câu trả lời của người giao hàng không nằm ngoài dự đoán của tôi, tất cả các sự kiện đều cho thấy, đối thủ rất mạnh, rất thông minh, không hề để lại bất cứ đầu mối nào.

Trước khi ngắt điện thoại, tôi nói rõ thân phận mình với người giao hàng, đồng thời báo cho cậu ta biết bưu phẩm đó liên quan đến một vụ án mạng, nếu sau này còn gặp phải trường hợp tương tự thì phải lập tức gọi điện và mang bưu phẩm tới chỗ tôi một cách nhanh nhất.

Gọi điện xong, tôi ngủ một giấc. Trong lúc mơ màng, tôi nghe thấy tiếng “o o...”. Sau hai ngày gần như không ngủ, tôi thực sự quá mệt nên chẳng buồn để ý, cũng may chỉ một lúc sau âm thanh đó cũng chấm dứt.

Khi tôi tỉnh dậy, trời đã tối mịt, trong phòng toàn một màu đen. Thoáng có cảm giác bất an, tôi vội vã bật đèn lên.

Đèn vừa sáng, trong đầu tôi bỗng lóe lên một sự nghi hoặc, hình như có gì đó không bình thường. Khi tỉnh táo hơn, tôi mới nhận ra: trước lúc ngủ rõ ràng tôi đã đóng cửa phòng, sao giờ lại khép hờ?

Tôi bật khỏi giường, vơ chiếc côn cảnh dụng tiến ra ngoài, giật mạnh cánh cửa hét lên: "Ai?"

Đáp lại tôi là sự im lặng. Cửa chống trộm ngoài phòng khách vẫn khóa. Sau khi kiểm tra tất cả các phòng, không phát hiện ra điều gì lạ thường, tôi tự hỏi, có phải vì quá mệt mỏi mà tôi nhớ nhầm, trước lúc ngủ tôi đã không đóng cửa?

Bỗng có tiếng gõ cửa, tôi hỏi ai đó thì nghe thấy giọng của Lão Trương. Nhịp tim tôi vừa ổn định giờ lại đập thình thịch, chẳng lẽ lại có bưu phẩm nữa?

Mở cửa, tôi thấy Lão Trương đang thở hổn hển, tay cầm một nắm gì đó màu xanh lục, hỏi có phải là cây của nhà tôi không? Tôi nhìn sang thì thấy một nắm lá vạn niên thanh. Đúng là tôi có trồng mấy chậu cây ở ban công, trong đó có vạn niên thanh, nhưng chậu lớn hơn khe hở của lưới bảo vệ rất nhiều, không thể nào rơi xuống được. Nghĩ vậy, tôi lắc đầu phủ nhận, rồi hỏi ông ấy xem có chuyện gì xảy ra.

Câu trả lời của Lão Trương khiến tôi vô cùng ngạc nhiên. Nửa tiếng trước, một chậu cây rơi từ tòa nhà của chúng tôi xuống, đúng lúc có ông cụ bị bệnh cao huyết áp đi ngang qua. Tuy không trúng vào người nhưng ông cụ sợ quá ngã lăn ra, giờ người nhà đang làm ầm lên, bắt ban quản lí tòa nhà phải tìm ra chủ nhân của chậu cây.

Tòa nhà của chúng tôi mỗi tầng có bốn hộ. Tôi hỏi Lão Trương, chậu cây rơi xuống từ khu vực của căn nào?

Lão Trương trả lời, chính là thẳng từ vị trí nhà tôi - phòng số ba, nên ông ta phải chạy bộ từng tầng một để tìm chủ nhân của chậu cây.

Lão Trương tỏ ý muốn vào nhà kiểm tra, tôi sẵn lòng vì nghĩ hỗ trợ ông ta cũng là việc nên làm, bèn tránh sang một bên.

Lão Trương biết rất rõ về câu trúc các căn nhà, nên đi thẳng vào phòng ngủ của tôi. Tôi đi theo sau, khi đưa mắt về phía ban công, lập tức giật mình không thốt nên lời.

CHƯƠNG 9

Chậu cây kì lạ

Trên ban công nhà tôi có ba chậu cây, hai chậu lan và một chậu vạn niên thanh.

Mùa đông hoa lan không nở nên tôi đặt chậu vạn niên thanh vào giữa. Nhưng hiện giờ, chậu vạn niên thanh đã không cánh mà bay.

Tôi chạy vội tới, đúng là chỉ còn hai chậu lan. Tôi thò đầu ra nhìn xuống, vì trời tối om nên không trông rõ bên dưới.

Tôi không tin nổi vào mắt mình, kiểm tra kĩ lại lưới bảo vệ, thấy không hề bị hỏng. Tôi lại nhấc một chậu lan lên, thử ấn mạnh xuống xem có khả năng lọt qua lưới hay không, nhưng kết quả là không.

Tôi lùi lại mấy bước, nhìn về phía ban công hồi lâu, không sao giải thích nổi.

Bỗng nhiên, tôi nghĩ đến chuyện cánh cửa khép hờ. Lúc nãy, cứ tưởng mình nhớ nhầm, bây giờ nghĩ lại, biết đâu lúc tôi ngủ say đã có người đột nhập vào và ném chậu vạn niên thanh xuống?

Ý nghĩ đó khiến tôi ớn lạnh.

Thế nhưng, tôi có thể khẳng định chậu cây đó không thể nào lọt qua khe hở lưới bảo vệ và rơi xuống được, trừ khi đập vỡ, nhưng nếu thế thì sẽ gây ra tiếng động không nhỏ. Phải chăng, hắn đã chuẩn bị rất kĩ càng và không hề sợ tôi tỉnh dậy giữa chừng?

“Cậu không sao chứ?” Lão Trương vỗ nhẹ vào người tôi.

Câu hỏi kéo tôi ra khỏi dòng suy nghĩ. Nói gì đi nữa thì đó cũng là chậu cây của tôi, phải giải quyết hậu quả trước đã. Tôi nói: “Không

sao đâu! Lão Trương, bác dẫn tôi xuống gặp người nhà ông cụ xem sao."

Trước khi đi, tôi bật hết đèn lên, kiểm tra kĩ lại lần nữa rồi khóa trái cửa lại.

Ra khỏi tòa nhà, tôi nghe thây tiếng một người phụ nữ đang nói oang oang. Lão Trương bảo đó là con gái của ông cụ, khuyên tôi đừng có đôi co với chị ta. Tôi gật đầu, nhận chiếc đèn pin từ tay Lão Trương, bước tới chỗ đám người, ngồi xổm xuống bên chậu cây vỡ trên nền đất.

Chậu cây đã vỡ nát, đất văng tứ phía, ngoài ra chẳng còn thấy gì khác.

"Chậu cây này của cậu hả? Cậu làm ăn cái kiểu gì thế? Rơi xuống làm chết người thì sao... Người phụ nữ chỉ thẳng vào tôi, giọng chua ngoa.

Tôi chỉ biết đứng dậy xin lỗi. Người phụ nữ vẫn bám riết không tha, tôi đành rút ra một nghìn tệ đưa chị ta để cho ông cụ đi khám và hứa sẽ không trốn tránh trách nhiệm. Chị ta nhận tiền rồi còn lải nhải một hồi mới chịu đi.

Giải quyết xong vụ phiền phức, tôi bảo Lão Trương đưa mình tới phòng điều khiển giám sát. Tôi kiểm tra băng ghi hình, trọng điểm là những nơi như cửa chính, phía trước tòa nhà và trong thang máy.

Không nằm ngoài dự đoán, kết quả kiểm tra một lần nữa làm tôi thất vọng. Thực ra, khi kiểm tra tôi đã chẳng hi vọng nhiều, vì chính tôi còn nghĩ được cách để tránh camera, đó là lái xe thẳng xuống tầng hầm, rồi đi thang bộ lên tầng mười ba.

Đúng lúc đó anh Điên gọi điện, tôi liền tóm tắt lại sự việc, rồi hỏi thăm tình hình Tăng Đại Chí. Anh Điên đang ở "phố đèn đỏ", còn Thần Côn đang theo dõi khu nhà Tăng Đại Chí. Anh bảo tôi giải quyết xong việc thì đi thẳng tới chỗ Thần Côn.

Tôi gọi cho thợ khóa quen thuộc là Giả sư phụ đến giúp thay khóa mới, xong xuôi thì đã tám giờ tối. Tôi hỏi Giả sư phụ ổ khóa có dấu vết bị cạy không, ông ấy khẳng định kẻ đột nhập vào nhà tôi, một là phải có chìa khóa, hai là có thủ thuật mở khóa cực kì khéo léo.

Sau khi Giả sư phụ về, tôi ăn tạm vài cái bánh quy rồi rửa mặt, chuẩn bị đến chỗ Thần Côn.

Khi bước ra từ nhà vệ sinh, tôi thấy bước chân mình có gì là lạ, như thể đế dép dính đất vậy. Tôi cúi xuống, nhấc một chân lên, quả nhiên là vậy. Tôi quay lại nhìn chỗ sàn mình vừa bước qua, thấy vài vết chân mờ mờ.

Trong nhà vệ sinh sao lại có đất?

Tôi lập tức xông vào nhà vệ sinh, bật đèn lên, rồi ngồi xuống quan sát thật kĩ sàn nhà.

Ánh sáng hơi yếu, để nhìn rõ hơn, tôi bật đèn sưởi nhà tắm ở mức sáng nhất.

Tôi đã có một phát hiện.

Trên sàn chỗ gần bệ xí đúng là có một ít đất. Khi tiến lại gần, trước tiên tôi thấy một dấu dép lớn do tôi để lại lúc nãy khi đi tiểu. Ngoài ra, còn có "một nửa" dấu giày nhỏ nữa.

Lí do chỉ còn một nửa là vì đã bị dấu dép của tôi giẫm lên.

Tôi lập tức rút điện thoại chụp lại gửi cho đồng nghiệp ở Tổ Giám định dấu vết, nhờ họ phân tích giúp.

Chỉ một lát sau đồng nghiệp đã gọi điện thoại lại. Cậu ta nói với tôi, dấu giày đó là của trẻ con, hơn nữa, còn giống hệt dấu giày thu được ở cổng trước sân Đội Cảnh sát hình sự.

Kết quả đó khiến tôi dựng tóc gáy!

Một nỗi sợ hãi vô hình len lỏi khắp tâm trí tôi, rồi lại nhanh chóng bị dập đi bởi cơn thịnh nộ trong lòng. Tôi chửi lớn: "Chết tiệt! Dính

dáng gì đến tao mà mày mò tới đây?"

Vụ án này bắt nguồn từ vụ của Tần Hiểu Mai. Tôi thực sự không hiểu nổi vì sao hung thủ cứ bám riết lấy tôi, tôi thì liên quan gì cơ chứ!

Tuy vậy, mấy năm làm cảnh sát cũng giúp tôi nhanh chóng lấy lại tinh thần. Tôi khóa chặt cửa rồi lập tức tới nhà Tăng Đại Chí. Đến nước này chỉ còn cách nhanh chóng phá án mới có thể làm rõ mớ bòng bong này mà thôi.

Khi nhìn thấy vết đất, tôi đã lí giải được vụ cái chậu cây. Tôi từng nghĩ, nếu đập vỡ chậu cây ở ban công thì sẽ gây ra âm thanh không nhỏ, vì thế hắn mang vào nhà vệ sinh, sau khi đập vỡ mới đưa về chỗ cũ và ném từ ban công xuống dưới.

Cách hai tầng cửa của nhà vệ sinh và phòng ngủ, tôi lại ngủ say như chết, đương nhiên không thể nào nghe thấy. Trong quá trình đó, một ít đất đã rơi xuống sàn nhà vệ sinh, vô tình để lại dấu vết.

Từ sự trùng khớp về dấu giày, có thể khẳng định kẻ đột nhập là tên "Tiểu quỷ" đã trộm xác Tần Hiểu Mai. Nhưng tôi vẫn không hiểu nổi, động cơ nào khiến hắn bất chấp nguy cơ bị phát hiện để làm một việc mà tôi thấy chẳng có chút ý nghĩa nào?

Còn nữa, tên "Tiểu quỷ" lần trước đột nhập vào tòa nhà pháp y, lần này lại vào nhà tôi, thì khả năng trộm chìa khóa là rất khó.

Từ sau khi thi thể Tần Hiểu Mai xảy ra chuyện, chúng tôi vẫn luôn nghi ngờ người giữ chìa khóa là Tăng Đại Chí. Nhưng những lời của Giả sư phụ vừa rồi đã nhắc nhở tôi, rất có khả năng kẻ đó đã dùng thủ thuật mở khóa. Như vậy, việc chúng tôi đặt hướng điều tra vào Tăng Đại Chí là nhầm sao?

Mải suy nghĩ, taxi đã đưa tôi đến con ngõ nhỏ cạnh nhà Tăng Đại Chí. Tôi xuống xe, tìm thấy Thần Côn trong quán ăn lần trước. Thần Côn nói Tăng Đại Chí tan ca đã về thẳng nhà và chưa ra ngoài kể từ

lúc đó.

Theo kinh nghiệm từ đêm trước, tôi nói nếu Tăng Đại Chí có ra ngoài thì chắc cũng phải tầm mười một giờ đêm. Trong khi chờ đợi, tôi kể cho Thần Côn về sự việc xảy ra lúc nãy.

“Sao tên ‘Tiểu quỷ’ lại mò đến nhà cậu làm gì?”

“Anh Thân, đêm hôm anh đừng nhắc đến từ ‘quỷ’ được không, hai hôm nay tôi gặp nhiều chuyện quái dị lắm rồi.”

Thần Côn nghe vậy, bật cười ha hả, nói: “Đừng sợ, cậu có làm gì xấu xa đâu. Không làm việc khuất tất, chẳng sợ quỷ đến nhà.”

Tôi nhớ lại lúc trước anh Điên nói Thần Côn sẽ báo với tôi việc gì đó, đang định hỏi thì anh ta bỗng bắn lên như điện giật: “Từ từ, so giải đã!”

Nói đoạn, Thần Côn móc trong túi ra một mẩu giấy nhỏ, rồi nhìn sang điện thoại. Chẳng cần hỏi tôi cũng đoán được, chắc là có kết quả xổ số rồi đây mà.

Thần Côn mới ba mươi lăm tuổi mà đã hơi hói. Khi anh ta cúi xuống, tôi có thể nhận ra lớp da đầu bóng loáng lấp ló dưới mái tóc thưa thớt.

Nhìn vẻ say sưa của Thần Côn, tôi không kìm nổi hỏi: “Anh Thân, nếu anh trúng năm triệu, anh sẽ làm gì?”

Thấy Thần Côn im lặng, tôi tưởng anh ta không để ý nghe, nên lắc đầu, cầm cốc trà lên nhấp một ngụm.

“Tôi sẽ tìm một sát thủ siêu đẳng!” Có vẻ như sau hồi suy nghĩ rất lâu, Thần Côn mới nói ra câu này.

Nghe vậy, ngụm trà trong miệng tôi lập tức phụt ra ngoài. Tôi tròn mắt hỏi: “Anh định giết ai?”

“Tiêu diệt virus HIV, tạo phúc khắp thiên hạ!” Trên mặt anh ta lúc này không còn nụ cười thoải mái hàng ngày nữa, ánh mắt vô cùng kiên

định.

Câu trả lời đó khiến tôi thở phào nhẹ nhõm, ít ra không phải là muốn giết người! Sự hiếu kì trong tôi lập tức nổi lên. Thần Côn trông không có vẻ như đang nói đùa. Anh ta lúc nào cũng mê đỏ đen và khát vọng khi trúng giải độc đắc là tiêu diệt virus HIV! Tôi thiết nghĩ, chắc anh không phải là người nhiệt thành với sự nghiệp phát triển y học đến thế, nhất định phải có bí mật gì đó.

Tôi hỏi Thần Côn lí do vì sao lại hận virus HIV, nhưng anh cố tình lảng đi, nói rằng điện thoại của Hồ Viễn đã khôi phục xong rồi, nhật kí trò chuyện WeChat của anh ta với Tần Hiểu Mai đã bị xóa, nhưng sau khi sử dụng các biện pháp kĩ thuật khôi phục lại thì hoàn toàn trùng khớp với thông tin bên Tencent cung cấp.

Trước khi chết, Hồ Viễn đã nói chuyện với Tần Hiểu Mai. Việc này tuy kì lạ nhưng vì trước đó tôi đã biết rồi nên không thấy bất ngờ. Điện thoại của Hồ Viễn được khôi phục lại, cũng chỉ là thêm một chứng cứ mà thôi.

Thấy tôi có vẻ điềm tĩnh, Thần Côn cười hề hề, nói tiếp: “Ngoài việc đó ra, trong điện thoại của Hồ Viên còn có một số đoạn phim và hình ảnh...”

CHƯƠNG 10

Bí mật của Hồ Viễn

“Ảnh gì cơ?” Tôi lập tức thấy hứng khởi.

"Điện thoại của cậu ta đang để ở phòng bảo quản vật chứng, nhưng tôi có chụp lại một số đây, cậu tự xem đi." Vừa nói, Thần Côn vừa đưa điện thoại của mình cho tôi.

Màn hình hơi tối, hơn nữa đây là ảnh chụp lại, nên nhìn không rõ. Tôi đưa lại gần hơn, mãi mới nhận ra, trong ảnh là đầu của một cô gái tóc dài, vì góc chụp từ trên xuống, nên chỉ nhìn thấy phần đỉnh đầu, không rõ mặt.

“Đây là?” Tôi nhìn Thần Côn với vẻ mặt ngờ nghệch.

“Cậu nhìn kĩ phía sau cái đầu xem...” Thần Côn chỉ vào màn hình.

Theo “gợi ý”, tôi nhìn kĩ lại bức ảnh. Phía sau đầu cô gái đó hình như là một bàn tay. Ở góc chụp này... tôi chợt nhận ra, cô ta... có lẽ là... đang quỳ trước mặt người chụp ảnh, một tay người chụp cầm điện thoại, tay còn lại ôm đầu cô ta. Như vậy thì, mặt của cô gái sẽ ở ngay trước đũng quần của người chụp.

Tôi ngập ngừng hỏi: “Cô ta... cô ta đang... làm ‘chuyện đó’ với Hồ Viễn?”

“Phải nói là cô gái này đang ‘phục vụ’ cậu ta mới đúng. Rõ ràng cô ta ở thế bị động.” Thần Côn đáp.

Bức ảnh thực sự khiến tôi ngạc nhiên. Tôi tiếp tục xem, các bức khác đều tựa như vậy, chỉ có điều, nữ chính không chỉ có một người.

Cuối cùng là một đoạn video. Thấy tôi e ngại, Thần Côn nói anh đã để chế độ im lặng rồi, cứ mở lên mà xem.

Trong đoạn video, một tay của người quay giữ phía sau đầu cô gái, di chuyển liên tục khiến hình ảnh hơi rung.

Chỉ xem khoảng mười giây tôi đã dừng lại và trả điện thoại cho Thần Côn.

“Sao không xem thêm đi?” Thần Côn cười khểnh.

“Anh ta thật biến thái! Chuyện thế này mà cũng làm được, còn quay phim chụp ảnh nữa chứ! Đúng là mất mặt ngành cảnh sát.” Tôi cau mày.

Tôi nhấc cốc trà lên tu ừng ực. Khi đã bình tĩnh hơn, tôi hỏi lại Thần Côn: “Liệu có đúng là Hồ Viễn không? Có khi nào là tải trên mạng xuống không?”

“Điện thoại đã được giám định kĩ thuật, hình ảnh và đoạn phim đều được quay trực tiếp, không phải copy vào. Hơn nữa, giọng nói trong này đúng là của Hồ Viễn. Có thể khẳng định những thứ này đều là do cậu ta tự ghi lại.”

Mặc dù mỗi người đều có bí mật của riêng mình, nhưng Hồ Viễn là một cảnh sát hình sự mà có sở thích này, lại còn ghi vào điện thoại, tự nhiên khiến tôi xem thường anh ta vô cùng. Có thể đây cũng là một trong những lí do Hồ Viễn li dị.

Vừa rồi, tôi có để ý thấy phần hậu cảnh trong những bức ảnh đều khá giống nhau, nên đoán chúng được chụp ở cùng một nơi. Như thế, có lẽ Hổ Viên không đến “phố đèn đỏ” mà đưa những người phụ nữ đó về nhà.

Nhưng khi tôi nói ra phán đoán của mình, Thần Côn lắc đầu giải thích, có hai bức ảnh chụp trước khi Hồ Viễn li dị, chắc anh ta không to gan đến mức đưa gái về nhà đâu.

Đúng lúc này, chủ quán tiến lại, ngại ngùng thông báo đã tới giờ

đóng cửa. Tôi xem đồng hồ, đã mười giờ mười phút, chúng tôi đành trả tiền rồi rời quán.

Đèn nhà Tăng Đại Chí vẫn còn sáng.

Tôi đưa Thần Côn đến góc khuất chỗ tôi "ẩn nấp" lần trước, vừa theo dõi cổng chính của khu nhà vừa tiếp tục vấn đề đang nói dở.

Thần Côn bảo lúc chiều đã "nghiên cứu" điện thoại của Hồ Viễn suốt hai tiếng đồng hồ. Có tất cả năm người phụ nữ, mặc dù đều không nhìn rõ mặt, nhưng anh ta cảm giác ba người trong số họ rất quen, hình như từng gặp ở đâu đó.

"Anh cũng từng đi tìm gái à?" Tự nhiên tôi bật ra câu hỏi.

"Hừ! Tôi ngu gì mà rước bệnh vào thân!" Thần Côn bực dọc.

Cũng phải, Thần Côn căm hận virus HIV đến thế tất nhiên không thể làm cái trò dễ lây nhiễm này được.

Nếu không phải là gái gọi thì Thần Côn và Hồ Viễn cùng quen ai nhỉ, chẳng lẽ... là những đối tượng bị tình nghi?

Ý nghĩ đó khiến tôi giật mình. Hồ Viễn bắt các nữ nghi phạm "phục vụ" anh ta, điều này thật quá điên rồ!

Thấy sắc mặt tôi thay đổi, Thần Côn động viên tôi nói ra suy đoán của mình. Nghe xong, anh vỗ đùi: "Đúng, đúng là những nữ nghi phạm! Tôi đã nói là gặp họ ở đâu rồi mà lại."

Nếu sự thật là như thế thì Hồ Viễn đã vi phạm kỉ luật một cách nghiêm trọng. Thần Côn lập tức lấy ảnh ra xem lại, rồi phán rất có thể các bức ảnh được chụp ở sân sau Đội Cảnh sát hình sự, ngày mai sẽ yêu cầu nhân viên kĩ thuật tiến hành so sánh.

Việc tìm những người phụ nữ trong ảnh theo hướng này cũng không khó, trước tiên lấy các hồ sơ vụ án Hồ Viễn đảm nhiệm trong thời gian chụp ảnh, sau đó xác nhận thông tin của từng nữ nghi phạm, tôi tin sẽ có kết quả nhanh chóng.

“Có khi nào... Hồ Viễn cũng bắt Tần Hiểu Mai làm chuyện này không? Chỉ có điều cô ta không đồng ý?” Thần Côn phỏng đoán.

Tôi không lên tiếng vì trong lòng đang rối bời.

Trong năm năm làm cảnh sát, mặc dù từng có không ít tin tức không hay liên quan đến ngành, cũng có những “con sâu làm rầu nồi canh”, nhưng trước giờ tôi vẫn luôn tin, ít ra những đồng nghiệp bên cạnh mình đều là người tốt.

Giờ biết được những việc làm của Hồ Viễn, tôi rất thất vọng.

Thần Côn thấu hiểu tâm tư của tôi, liền an ủi: “Trước mắt chỉ là phán đoán, cứ đợi ngày mai có kết quả xác nhận đã.”

Tôi gật đầu.

Người qua kẻ lại trong ngõ mỗi lúc một thưa dần. Đã sắp mười một giờ, chúng tôi dừng câu chuyện, tôi nhìn lên, thấy đèn nhà Tăng Đại Chí đã tắt.

Tối qua tôi cũng bị hành động đó đánh lừa, suýt nữa bỏ về sớm, cũng may anh Điên bảo tôi cố đợi thêm chút nữa, mới phát hiện ra hoạt động bất thường của Tăng Đại Chí.

Trước đêm nay, việc Tăng Đại Chí đi tìm gái gọi cũng chẳng phải chuyện tày đình.

Nhưng những phát hiện vừa rồi khiến tôi tự nhiên đặt ra nghi vấn về môi liên hệ giữa hai người.

Đã mười một giờ năm phút mà Tăng Đại Chí vẫn chưa xuất hiện.

Thần Côn mỉa mai: “Tăng Đại Chí không còn trẻ khỏe nữa rồi, tối qua vừa đi tìm gái, tối nay chắc phải ở nhà dưỡng sức.”

Chúng tôi bàn nhau, đợi đến mười một rưỡi mà không có động tĩnh gì thì sẽ thông báo với anh Điên xin rút lui.

Ai ngờ vừa nói xong thì nghe có tiếng “bịch”. Tôi quay sang Thần Côn, anh ta gật đầu, nhưng ra hiệu bảo đợi thêm chút nữa.

Một, hai phút sau không thấy động tĩnh gì, tôi thở phào nhẹ nhõm. Nhưng rồi ngay sau đó là chuỗi âm thanh nhốn nháo, khác hẳn sự tĩnh lặng trước đó. Tôi không thể ngồi yên được nữa, vừa nhỏm người dậy thì thấy một chiếc xe cảnh sát hối hả tiến vào, theo sau là một chiếc xe cứu thương. Biết chắc đã xảy ra chuyện, chúng tôi rảo bước đi về phía khu nhà.

Khi chúng tôi tới nơi, một người đàn ông trung niên tay cầm đèn pin ngăn chúng tôi lại. Tôi và Thần Côn xuất trình thẻ cảnh sát, cùng lúc đó người của Đồn Cảnh sát và bác sĩ cũng tới. Người đàn ông đó là bảo vệ của khu này, vừa rồi đi tuần trong sân, nghe thấy tiếng động mới chạy qua kiểm tra, thì phát hiện có người nhảy lầu, liền lập tức báo cảnh sát và gọi cấp cứu.

Nghe những lời kể đó, tim tôi bỗng đập liên hồi, cảm giác bất an càng lúc càng mãnh liệt.

CHƯƠNG 11

Hiện trường tự sát

Cả nhóm người kéo lại gần. Dưới ánh đèn pin, tôi thấy một người đàn ông nằm bất động trên vũng máu lớn đang ngày càng loang rộng. Người đàn ông mặc bộ đồ ngủ màu xanh lam sẫm, phần tiếp xúc với mặt đất nhuốm đầy máu.

Hai bác sĩ tiến lại, đeo găng tay vào, từ từ lật người đàn ông nằm ngửa ra.

Một nỗi kinh hãi bao trùm cả đám đông, thậm chí vài y tá còn hét lên, không dám nhìn nữa. Khuôn mặt người đàn ông bị biến dạng đến mức không thể nhận ra, máu me loang lổ, trông thật gớm ghiếc. Ngoài ra trên đỉnh đầu anh ta còn có một chỗ lõm, chắc là xương sọ vỡ vụn.

Với tình trạng này chắc chắn không thể kiểm tra hơi thở ở mũi được, nên bác sĩ phải bắt mạch, rồi thử nghe nhịp tim và đo huyết áp.

Mọi người xung quanh nín lặng chờ đợi. Trong không khí căng thẳng tột độ, một cơn gió lạnh toát thổi qua, cuốn theo thứ mùi pha trộn giữa men rượu và máu tanh xộc thẳng vào mũi. Xem ra người đàn ông này đã uống rượu trước khi nhảy lầu.

Ba phút sau, hai bác sĩ đứng dậy, tuyên bố người đàn ông đã tử vong.

Ngay lập tức, cảnh sát của Đồn Cảnh sát bắt tay vào việc lấy lời khai của bảo vệ và các hộ gia đình về quá trình sự việc. Thần Côn thì thầm: “Ở đây không có việc của chúng ta, về thôi!”

Sự bất an trong lòng tôi nãy giờ vẫn không hề vơi. Tôi bất giác

ngẩng lên nhìn tòa nhà nơi người đàn ông ngã xuống.

Khu nhà này không phải là chung cư có thang máy, tòa cao nhất tám tầng, theo mức độ chấn thương của người đàn ông, anh ta phải rơi xuống ít nhất là từ tầng bốn.

Tòa nhà người đàn ông ngã xuống chính là tòa nhà Tăng Đại Chí ở, một mặt tòa nhà nhìn ra đường, một mặt quay vào trong khu nhà.

Nghĩ đến đây, mí mắt phải của tôi bỗng giật liên hồi. Tôi kéo Thần Côn sang một bên, hỏi nhỏ: "Chúng ta có cần đi kiểm tra nhà Tăng Đại Chí không?"

"Cậu nghi ngờ người nhảy lầu chính là Tăng Đại Chí?" Thần Côn đoán ngay được ý tôi.

Chúng tôi lập tức đi hỏi người ở Đồn Cảnh sát xem đã xác định danh tính nạn nhân chưa. Họ nói trên người nạn nhân không hề có giấy tờ gì, đang chuẩn bị hỏi thăm từng nhà từ tầng bốn trở lên.

Để xác định một cách nhanh nhất Tăng Đại Chí có gặp chuyện hay không, tôi quyết định gọi điện thoại cho anh ta. Nếu anh ta nghe máy, để không gây nghi ngờ, tôi sẽ hỏi anh ta một số vấn đề về thi thể Hồ Viễn. Còn nếu anh ta không nghe máy thì khả năng gặp chuyện là rất cao. Nhưng từ trong đáy lòng, tôi rất hi vọng có thể nghe thấy giọng nói của anh ta. Hồ Viễn đã chết rồi, chẳng ai muốn lại xảy ra án mạng nữa, nhất là với đồng nghiệp ở Đội Cảnh sát hình sự chúng tôi.

Thế nhưng, nhiều khi, ta càng sợ điều gì thì điều đó lại càng xảy ra. Tôi gọi liền mấy cuộc mà Tăng Đại Chí vẫn không nhấc máy.

Đây là điều rất bất thường. Làm trong ngành cảnh sát hình sự, không những yêu cầu bật máy hai bốn trên hai bốn để bất cứ lúc nào cũng có thể liên lạc được mà còn phải có mặt ngay lập tức khi có lệnh. Thế nên thông thường, ngay cả ở trong nhà tắm chúng tôi cũng đều mang theo điện thoại.

Tôi và Thần Côn gọi thêm một cảnh sát và một bảo vệ nữa, cùng

nhau đi vào tòa nhà, xông thẳng lên nhà Tăng Đại Chí ở phòng số hai, tầng bảy.

Trên đường, tôi hỏi thăm Thần Côn về gia đình Tăng Đại Chí. Thần Côn nói vợ Tăng Đại Chí đi làm ở nơi khác, con trai học trường cấp Hai nội trú, Tăng Đại Chí mỗi tháng chỉ đến thăm vợ một lần.

Chẳng trách anh ta phải đến "phố đèn đỏ"!

Gõ cửa nhà Tăng Đại Chí một hồi không có động tĩnh gì, viên cảnh sát định gọi thợ khóa đến mở, nhưng Thần Côn không thể đợi thêm được nữa, quyết định phá cửa xông vào.

Sau năm, sáu cú đạp của Thần Côn, cánh cửa bung ra. Cũng may khu nhà này khá cũ, chứ là loại cửa chống trộm hiện đại, chắc anh ta có đạp gãy chân cũng chẳng ăn thua.

Bốn chúng tôi xông vào nhà, bật điện lên, kiểm tra khắp một lượt nhưng không thấy bóng dáng Tăng Đại Chí đâu. Tôi gọi điện cho anh ta, lần theo tiếng chuông vào phòng ngủ, chỉ thấy chiếc điện thoại nằm trơ trọi trên tủ đầu giường.

Khả năng người nhảy lầu chính là Tăng Đại Chí ngày càng cao.

Đang định gọi điện cho anh Điên thì đã thấy anh gọi, hỏi tôi tình hình ra sao. Anh ấy vẫn đang đợi chúng tôi ở "phố đèn đỏ".

Nghe tôi kể lại, anh Điên bảo chúng tôi để yên hiện trường, anh ấy sẽ tới ngay. Giọng điệu của anh Điên cũng đã bắt đầu hơi mất bình tĩnh, chứng tỏ việc này nằm ngoài dự liệu của anh ấy.

Do chưa thể khẳng định người nhảy lầu là Tăng Đại Chí, viên cảnh sát của Đồn Cảnh sát địa phương và bảo vệ phải đi thực hiện kế hoạch lúc trước, tức là gọi cửa từng nhà từ tầng bốn trở lên. Chỉ còn lại tôi và Thần Côn ở trong nhà Tăng Đại Chí.

Do không có các thiết bị chuyên dụng, tôi và Thần Côn không dám động chạm gì mà chỉ quan sát để tránh làm hỏng hiện trường. Mọi thứ vẫn sắp xếp như bình thường, không hề có dấu vết giằng co ẩu đả.

Nếu người nhảy lầu đúng là Tăng Đại Chí, thì chỉ giống như một vụ tự sát thông thường.

Hồ Viễn tử vong một cách lạ kì, giờ lại đến Tăng Đại Chí tự vẫn. Đội Cảnh sát hình sự liên tiếp mất đi hai cảnh sát, giữa những sự việc này có mối liên hệ gì hay không?

Thần Côn cũng nghĩ giống như tôi: cái chết của Hồ Viễn rõ ràng là xuất phát từ vụ án Tần Hiểu Mai. Nếu Tăng Đại Chí có liên quan thì chắc là vì anh ta đã kiểm tra thi thể cả hai nạn nhân Ngô Anh và Tần Hiểu Mai.

"Tiểu Lục này, có khi nào là do Tăng Đại Chí bị sốc từ cái chết của Hồ Viễn, sợ hồn ma Tần Hiểu Mai tìm mình báo thù nên thần kinh có vấn đề không? Hoặc là, cái chết của Tăng Đại Chí chính là vụ ma quỷ báo thù thứ hai?" Thần Côn vẫn không thể từ bỏ lối suy nghĩ mê tín của mình.

Nhưng lần này tôi không phản bác: "Tăng Đại Chí chỉ là một bác sĩ pháp y, anh ta đâu có trực tiếp tham gia điều tra vụ án của Tần Hiểu Mai? Chẳng lẽ Tần Hiểu Mai sau khi biến thành ma lại không phân biệt nổi phải trái đúng sai, giết người tùy tiện?"

"Có thể cô ta căm hận Tăng Đại Chí không tìm được dấu vết do hung thủ thực sự để lại trên thi thể nạn nhân Ngô Anh..."

"Rầm!"

Bỗng nhiên cánh cửa nhà Tăng Đại Chí đổ sập xuống. Thần Côn đang nói thì im bặt, thoáng rùng mình. Tôi cũng thấy ớn lạnh sống lưng.

Thần Côn vội vã chắp tay, nhắm mắt, quay về phía cửa vái lia lịa. Thấy cảnh tượng này, trong lòng tôi càng cảm thấy bất an.

Đúng lúc này, ngoài hành lang vọng lại tiếng bước chân gấp gáp, nghe ra thì không chỉ một người. Đoán chắc là anh Điên đã đến, nỗi lo lắng trong lòng tôi thả lỏng được đôi chút.

Anh Điên đưa các đồng nghiệp ở Tổ Giám định dấu vết tới, rõ ràng, trong thời khắc nhạy cảm này, anh ấy cũng có phần nghi hoặc về việc Tăng Đại Chí "tự sát".

Sau khi bàn giao lại hiện trường cho Tổ Giám định dấu vết, anh Điên gọi tôi và Thần Côn ra ngoài hành lang, hỏi kĩ về quá trình xảy ra sự việc.

Trong lúc Thần Côn thuật lại, tôi chỉ đứng bên cạnh bổ sung thêm. Khi nhắc đến thời điểm chúng tôi ra khỏi quán ăn, tôi nhớ mình còn cẩn thận nhìn về phía nhà Tăng Đại Chí, thấy đèn phòng ngủ vẫn sáng. Sau đó, tôi và Thần Côn tới chỗ ẩn náu, thỉnh thoảng tôi vẫn để ý cổng chính của khu nhà, có thể chắc chắn Tăng Đại Chí không hề ra ngoài. Đến lần cuối cùng tôi ngước lên nhìn thì đèn đã tắt rồi.

Tôi bất giác sờ gáy mình. Vụ việc xảy ra vào khoảng mười một giờ, lúc Tăng Đại Chí tắt đèn chuẩn bị đi ngủ. Hành động này rất bình thường và có tính liên tục. Với tiền đề như vậy, kể cả anh ta có ý định tự sát, cũng chỉ cần uống một lọ thuốc ngủ rồi nằm yên trên giường là được. Nếu không có một tác động nào từ bên ngoài, sao đột nhiên lại đi nhảy lầu tự tử làm gì?

Trong trường hợp muốn nhảy lầu thật thì nhảy từ phòng ngủ chính hướng ra đường sẽ hợp lí hơn, sao phải chạy sang phòng ngủ phụ ở bên trong?

Sau khi nghe tôi phân tích, anh Điên gật gù tán thành, rồi khuyến khích tôi đưa ra kết luận.

Được động viên, tôi dõng dạc nói: "Anh ta không tự sát."

"A di đà Phật! A di đà Phật!" Tôi vừa dứt lời, Thần Côn đã lẩm nhẩm niệm Phật. Đối với anh ta, những lời vừa rồi của tôi càng khẳng định việc "ma quỷ báo thù".

Hết Hồ Viễn đến Tăng Đại Chí, mặc dù hai cái chết đều có phần trùng hợp, nhưng tôi thực sự vẫn không hiểu nổi, rốt cục điều gì khiến

một cảnh sát có mười năm kinh nghiệm như Thần Côn tin sùng và sợ hãi quỷ thần như thế? Trong quá trình phá án, điều đầu tiên anh ta nghĩ đến là việc ma quỷ báo thù, chứ không phải là có kẻ đang cố tình giả ma giả quỷ.

Cũng qua vụ án này tôi mới biết, mặc dù đã vào Đội Cảnh sát hình sự được hai năm, nhưng những gì tôi hiểu về đồng nghiệp ngày đêm kề vai sát cánh với mình quả thực còn quá ít. Tất nhiên, điều này còn liên quan đến tính chất công việc của cảnh sát hình sự, do thói quen nghề nghiệp, đa số họ đều không muốn nhắc đến những chuyện cá nhân của mình.

Anh Điên bất ngờ chuyển đề tài: "Lúc nãy khi tôi gọi điện cho cậu, cậu bảo một chậu cây nhà mình tự nhiên rơi xuống đất đúng không?"

Tôi mới kể với anh Điên về việc có người đột nhập và ném chậu cây xuống, còn chuyện dấu chân của "Tiểu quỷ" thì sau khi cúp điện thoại tôi mới phát hiện ra, nên anh Điên vẫn chưa biết.

Lúc này anh Điên đột nhiên nhắc lại, làm tôi bỗng thấy rùng mình. Đây chẳng phải là lời tiên đoán về việc Tăng Đại Chí ngã lầu tử vong sao!

CHƯƠNG 12

Rút tơ bóc kén

Chiều hôm Hồ Viễn xảy ra chuyện, có người gửi cho tôi một bưu phẩm, nội dung như lời tiên tri hoàn hảo về vụ tai nạn ô tô. Phong thư ghi dòng chữ *Điều tra án oan, lấy mạng bồi hoàn,* giờ vẫn đang ở chỗ anh Điên.

Cũng như vậy, buổi chiều hôm Tăng Đại Chí chết, "Tiểu quỷ" đột nhập vào nhà tôi, ném chậu cây xuống đất, lúc đó tôi cứ nghĩ chỉ là một hành động vô duyên vô cớ, nào ngờ giờ lại thành lời tiên tri về cái chết của Tăng Đại Chí!

Đây rốt cục là do đối thủ "có lòng" nhắc nhở hay chính là một sự thách thức ra mặt?

"Xem ra chúng ta nghi ngờ Tăng Đại Chí là một sai lầm, cậu ta không liên quan gì đến cái chết của Hồ Viễn." Thần Côn kết luận.

Ngay sau đó, tôi kể với anh Điên về việc có dấu chân "Tiểu quỷ" trong nhà mình. Anh Điên hít một hơi thuốc thật dài, nói: "Hắn quả không phải dạng vừa! Xem ra tên 'Tiểu quỷ' chính là mấu chốt phá án, chúng ta phải đặc biệt lưu tâm đến manh mối này!"

Tôi hỏi thăm anh Điên có thu hoạch được gì ở "phố đèn đỏ" không, anh chưa kịp trả lời thì từ dưới lầu lại có những tiếng bước chân gấp gáp. Đó là người của Đồn Cảnh sát, họ vừa đi gõ cửa từng phòng một từ dưới lên tới đây, đã xác nhận được các hộ tầng bốn, năm, sáu đều đủ người.

Nhân viên bảo vệ cho biết, tầng tám của tòa nhà không có người ở,

như vậy gần như có thể xác định người nhảy lầu chính là Tăng Đại Chí. Đương nhiên, vẫn không thể bỏ qua công tác xác nhận DNA.

Anh Điên lập tức báo cáo sự việc với Đại đội trưởng. Để giảm thiểu ảnh hưởng, lãnh đạo Đội vẫn quyết định tuyên bố Tăng Đại Chí chết do tự sát, công tác điều tra nội bộ sẽ do Tổ chúng tôi phụ trách.

Chờ chúng tôi chính thức nhận nhiệm vụ, cảnh sát của Đồn mới rời đi. Tổ Giám định dấu vết sau hồi kiểm tra hiện trường, cung cấp cho chúng tôi ba đầu mối. Thứ nhất, họ đã thu thập được dấu chân trên nền nhà, ngoài dấu chân của Tăng Đại Chí và những người vừa vào nhà lúc nãy, thì còn có... những dấu chân nhỏ.

Khi công bố điều này, Tổ trưởng Tổ Giám định dấu vết đã điều hết cấp dưới của mình ra chỗ khác rồi mới nói với chúng tôi. Dấu chân nhỏ này tương đồng với dấu chân của đứa trẻ đánh cắp thi thể Tần Hiểu Mai, điều kì lạ là, dấu chân đó biến mất ngay trước cửa nhà Tăng Đại Chí, y hệt như cách nó biến mất ngay trước sân Đội Cảnh sát hình sự vậy.

Sắc mặt của Thần Côn trở nên rất khó coi, trong khi anh Điên tỏ vẻ khá bình tĩnh. Tôi cố kết nối lại sự việc: đối thủ đến nhà tôi ném chậu cây trước, rồi mới tới đây ra tay với Tăng Đại Chí, lẽ nào suốt quãng đường đó không có ai nhìn thấy sao?

Nhìn bộ dạng sợ hãi của Thần Côn, tôi không ngăn nổi suy nghĩ: Chẳng lẽ trên đời có con "Tiểu quỷ" có thể lên trời xuống biển thật sao?

Bởi vì, cho dù kẻ đó có kĩ thuật mở khóa siêu đẳng, có thể đột nhập vào nhà mà quỷ không hay thần không biết, nhưng lúc đó Tăng Đại Chí vẫn chưa ngủ, hơn nữa anh ta từng xem đoạn ghi hình ở tòa nhà pháp y, biết dáng dấp của "Tiểu quỷ" thì sao có thể dễ dàng bị đối phương khống chế, rồi đẩy ngã xuống mà không hề có dấu vết ẩu đả được?

"Hai manh mối còn lại là gì?" Sau hồi im lặng, anh Điên lên tiếng

hỏi.

Tổ trưởng không vòng vo, nói tiếp: “Trong thùng rác ở nhà bếp có thức ăn bị đổ đi, theo xác định là đồ ăn của hôm nay. Có tới bốn món, một mình anh ta chắc không thể ăn nhiều đến thế được, ngoài ra, trong không khí còn thoảng mùi rượu.”

“Ý anh là, hung thủ có thể đã ăn tối tại nhà cùng Tăng Đại Chí?” Mắt anh Điên ánh lên một tia sáng.

“Tôi chỉ chịu trách nhiệm kiểm tra dấu vết tại hiện trường và báo lại kết quả cho các anh biết. Còn về mối liên hệ giữa những phát hiện này với vụ án, tôi không có ý kiến hoặc nhận định gì cả.” Tổ trưởng thẳng thắn trả lời.

Manh mối này vô cùng quan trọng, theo suy luận của anh Điên thì hung thủ rất có thể là người quen của Tăng Đại Chí!

Manh mối thứ ba là trên khung cửa sổ tìm thấy một số sợi vải trùng khớp với chất liệu từ bộ đồ ngủ của nạn nhân. Sau khi kiểm tra bộ đồ ngủ, phát hiện phần trước ngực áo có dấu vết bị sờn.

Khi nhắc đến điểm này, Tổ trưởng dẫn chúng tôi đến trước cửa sổ, anh Điên quan sát khung cửa, hỏi tôi: “Lục Dương, cậu có ý kiến gì không?”

Tôi liền đáp: “Ngực áo bị sờn, trên khung cửa sổ để lại sợi vải, nghĩa là vùng ngực của Tăng Đại Chí đã tiếp xúc với khung cửa sổ. Nhưng Tăng Đại Chí không hề thấp, khung cửa sổ này thì không cao, Tăng Đại Chí có thể trèo lên dễ như chơi, không cần tựa vào khung cửa để lấy đà. Móc nối với chi tiết hiện trường không hề có dấu vết giằng co, tôi đoán Tăng Đại Chí đã bị người khác đẩy ngã trong tình trạng bất tỉnh. Đối phương đưa anh ta đến cạnh cửa sổ, đẩy nửa người anh ta ra ngoài trước, nên ngực anh ta đã tiếp xúc với khung cửa. Sau đó đối phương tiếp tục nhấc hai chân anh ta lên, buông tay và anh ta ngã khỏi lầu.”

Nghe tôi trình bày xong, anh Điên quay sang Thần Côn hỏi: “Chuyên gia thấy sao? Cậu ấy dựng lại hiện trường thế nào?”

Thần Côn vốn phá án không giỏi, nhưng khả năng dựng lại hiện trường thì lại là hạng nhất nhì trong đội. Sau câu hỏi của anh Điên, Thần Côn gật gù tán thành.

Anh Điên lại hỏi Thần Côn: “Ở hiện trường án mạng của Hồ Viễn không tìm thấy dấu vết của kẻ thứ ba, giờ ở chỗ Tăng Đại Chí tìm thấy rồi, cậu có còn nghĩ đó là do quỷ thần làm nữa không?”

Thần Côn ngẩn người trong giây lát rồi trả lời: “Cho dù thế nào, giữ lòng kính sợ với quỷ thần thì cũng chẳng sai.”

Anh Điên không tiếp tục chủ đề đó nữa, mà dẫn theo chúng tôi xuống lầu. Ra khỏi cổng tòa nhà, tôi thấy bảo vệ đang dội rửa hiện trường, liền tới hỏi xem thi thể đâu. Anh Điên nói đã cho người đưa về tòa nhà pháp y, một mặt để kiểm tra DNA, mặt khác vợ con Tăng Đại Chí đều ở xa, trước khi họ trở về, thi thể anh ta cần được bảo quản.

Tôi đứng trong sân, ngó quanh một lượt để quan sát cả khu vực này. Trước tòa nhà khoảng năm mét là một rặng cây rậm rạp, Tăng Đại Chí ngã xuống khu vực giữa tòa nhà và rặng cây đó.

Rặng cây trồng toàn cây bụi, chạy dài đến tận cổng khu nhà. Xem chừng ngày thường rất ít khi có người cắt tỉa, nên lá mọc um tùm, cao đến cả mét. Hung thủ sau khi giết người, hoàn toàn có thể khom người men theo rặng cây này ra tới tận cổng khu nhà mà không bị ai phát hiện.

Trước đó, tôi và Thần Côn vẫn liên tục theo dõi ngoài cổng khu nhà, chắc chắn trước khi Tăng Đại Chí nhảy lầu không có ai rời khỏi đây. Nếu hung thủ muốn bỏ trốn thì chỉ có một khả năng, đó là sau khi tôi và Thần Côn đã vào trong, nhân lúc tất cả mọi người đều dồn sự chú ý vào nạn nhân.

Anh Điên hỏi bảo vệ thêm mấy câu nữa rồi dẫn chúng tôi rời đi. Tôi

cứ tưởng anh ấy sẽ bảo chúng tôi cùng về đội nghiên cứu vụ án, nào ngờ sau khi lên xe, anh ấy lại đưa chúng tôi về nhà nghỉ ngơi, có gì ngày mai tính tiếp. Chính anh lúc bấy giờ cũng ngáp một cái rõ dài.

Tôi hỏi anh Điên có cần về Đội không thì anh vặn lại: "Về làm gì? Về để ngắm xác Tần Hiểu Mai, Hồ Viễn và Tăng Đại Chí à?"

Tôi chỉ biết nhún vai im lặng. Anh Điên hạ giọng: "Mọi người mấy hôm nay đều không được ngủ ngon giấc rồi. Đầu óc căng thẳng, tư duy cũng không còn nhanh nhạy, như thế càng dễ bị đối phương dắt mũi. Thà về ngủ một giấc cho lại sức, ngày mai chúng ta sẽ sắp xếp lại tất cả các manh mối, biết đâu lại có thu hoạch mới."

Nhà Thần Côn gần nhất, anh Điên đưa anh ta về trước. Khi gần tới nơi, anh Điên hỏi Thần Côn về tình hình người lái xe việt dã va chạm với xe Hồ Viễn. Thần Côn nói lúc sáng anh có đến, lái xe đã tỉnh nhưng vẫn còn yếu, anh chỉ hỏi thăm vài câu rồi về, đang định ngày mai sẽ quay lại.

"Ừ, phía người lái xe cứ giao cho cậu tiếp tục làm việc, chú ý hỏi xem trước khi va chạm anh ta có nhìn thấy gì bất thường không." Anh Điên dặn dò.

Sau khi Thần Côn về, anh Điên đổi chỗ cho tôi, để tôi lái xe.

Tôi nghĩ anh Điên buồn ngủ, nên bảo anh tựa vào ghế nghỉ một lát. Anh Điên lắc đầu, châm một điếu thuốc, rít vài hơi rồi cất giọng trầm ấm: "Lục Dương này, cậu đừng có học theo Thần Côn, suốt ngày tin thần tin quỷ, chỉ ảnh hưởng đến việc phá án thôi. Cậu vẫn còn trẻ, sớm muộn gì cũng được đề bạt, dính vào mấy vụ mê tín dị đoan là coi như đi tong đấy!"

Những lời này của anh Điên khiến tôi thấy ấm lòng. Từ khi tôi đến Đội Cảnh sát hình sự, thời gian đầu chỉ làm những việc giấy tờ hồ sơ và vài việc lặt vặt, từ khi đi theo anh Điên, tôi mới được học kĩ thuật trinh sát và thẩm vấn một cách chính quy. Trong quá trình này, anh

Điên lúc nào cũng rất quan tâm đến tôi.

Năm nay tôi chưa đến ba mươi, sau khi tốt nghiệp đại học, đỗ công chức rồi thi vào Đội Cảnh sát, kể ra thì đúng là thế hệ cảnh sát mới. Nhưng vì hoàn cảnh gia đình hồi nhỏ, nên với mấy chuyện ma quỷ thần thánh, tôi lúc nào cũng nửa tin nửa ngờ. Thực sự cái chết kì lạ của Hồ Viễn có ảnh hưởng rất lớn tới tôi, cộng thêm việc Thần Côn và Tăng Đại Chí lúc nào cũng gây hoang mang, khiến tôi không khỏi dao động.

Giờ anh Điên đã nói thế đương nhiên tôi phải tỏ thái độ rõ ràng: "Anh Điên, thực ra em vẫn tin những chuyện này là do con người, chỉ vì kinh nghiệm phá án còn hạn chế, nên khó tránh khỏi có những chỗ chưa nghĩ thông."

"Cũng không trách cậu được, điều này có lẽ liên quan đến hoàn cảnh hồi nhỏ của cậu. Chỉ cần cậu nhớ kĩ, dù có ma quỷ thật đi chăng nữa thì chúng cũng không đáng sợ. Ta phải trút bỏ nỗi sợ hãi thì mới có thể lôi chúng ra ánh sáng. Trên đời này, thứ đáng sợ nhất, thực ra là lòng người."

Tôi "vâng" một tiếng. Anh Điên nói tiếp: "Trước đây Thần Côn không phải như bây giờ, cậu ta ra nông nỗi này cũng có lí do cả."

Tôi vốn vẫn tò mò về chuyện của Thần Côn, giờ anh Điên lại nhắc đến, tôi nhân tiện hỏi luôn: "Gia đình anh Thân xảy ra chuyện gì sao ạ?"

CHƯƠNG 13

Bí mật cất giấu

“Thần Côn vốn dĩ có một gia đình rất hạnh phúc, vợ hiền con thảo. Hồi đó, ngày nào Thần Côn cũng ngời ngời khí thế tươi cười, nhiệt huyết. Năm con gái cậu ta được hai tuổi, bỗng một lần lên cơn sốt cao, kèm theo ho và tiêu chảy, ban đầu cứ nghĩ là bị cảm cúm nên điều trị theo liệu trình thông thường, nhưng mãi không thấy khỏe lên. Sau đó phải đưa lên bệnh viện Trung ương kiểm tra, khi xét nghiệm máu thì phát hiện trong máu cô bé có virus HIV.”

“Hả?” Tôi giật mình thốt lên.

Anh Điên nói tiếp: “Lúc đó chẳng ai tin nổi một đứa trẻ hai tuổi lại bị nhiễm virus HIV. Thần Côn đưa con gái tới bệnh viện tỉnh kiểm tra lại, nhưng kết quả càng khiến người ta sụp đổ hơn: không chỉ con gái, mà cả vợ Thần Côn cũng nhiễm virus HIV; các bác sĩ xác định bệnh bắt nguồn từ vợ Thần Côn, con gái cậu ta bị lây nhiễm trong quá trình nuôi con bằng sữa mẹ.”

“Thế còn anh Thân thì sao? Anh ấy có bị không?”

“Rất may cậu ấy không bị lây từ vợ do hai người luôn có biện pháp bảo vệ khi sinh hoạt vợ chồng, còn những tiếp xúc đời thường không thể gây truyền nhiễm được.”

“Sau đó thì sao? Sức khỏe của họ giờ thế nào?” Tôi hỏi vội.

“Haizz, mất rồi, mất cả rồi!” Anh Điên hạ giọng.

Nghe mấy từ đó, tôi bỗng nghẹn lời. Mặc dù vẫn chưa lập gia đình, chưa được nếm trải cảm giác làm cha, nhưng tôi có thể tưởng tượng

được nỗi đau đớn mà Thần Côn phải chịu đựng.

Mãi lâu sau tôi mới hỏi tiếp: “Virus HIV chẳng phải cần thời gian ủ bệnh sao? Chị ấy bắt đầu phát bệnh khi nào ạ?”

Anh Điên quẳng đầu thuốc lá ra ngoài cửa sổ, trả lời: “Thời gian ủ bệnh của virus HIV có thể từ mấy ngày cho đến mười mấy năm. Vợ Thần Côn vốn dĩ chưa phát bệnh, nhưng do quá đau lòng và bị sốc trước sự việc của con gái, nên sức đề kháng giảm sút nhanh chóng. Hồi đó, một mình Thần Côn chăm sóc hai người, chưa bao giờ có ý định từ bỏ, lúc nào cũng hết lòng động viên vợ con, nhưng đến cuối cùng vẫn không giữ được họ. Cô bé mất trước, sau đó không đến hai tháng, vì nhớ thương con và không nỡ trở thành gánh nặng của Thần Côn, vợ cậu ta đã tự sát.”

Quả đúng là tai bay vạ gió! Chẳng trách khi tôi hỏi Thần Côn nếu trúng giải độc đắc năm triệu tệ thì muốn làm gì, anh ta trả lời rằng sẽ tiêu diệt hết virus HIV. Lúc đó tôi chẳng hiểu gì cả, giờ thì đã rõ.

“Tội nghiệp anh Thân. Nếu là em, không biết sẽ phải làm gì để tự vực dậy nữa.” Tôi thở dài cảm thán.

“Cậu ta từng thổ lộ, thời gian đó chỉ muốn đi theo vợ con, rời bỏ tất cả, nhưng trách nhiệm buộc cậu ta phải ở lại. Cả Thần Côn và vợ đều là con một, bên trên còn có bốn cụ già cần người phụng dưỡng, cậu ta không thể để vợ mình ra đi mà không yên lòng được.”

Anh Điên cho tôi biết, kể từ đó Thần Côn thay đổi hẳn, trong công việc thì làm cho qua chuyện, ngoài đời thì mê mải xổ số, mở miệng ra toàn những câu thần thần quỷ quỷ. Đại đội trưởng cũ biết hoàn cảnh của cậu ta, nên không nỡ làm khó, lương bổng không bao giờ bị cắt giảm một đồng. Mấy năm trước, lãnh đạo mới định răn đe cậu ta để làm gương chỉnh đốn tác phong cho cả Đội, anh Điên niệm tình nên gọi Thần Côn về Tổ của mình, tích cực tác động và giúp đỡ Thần Côn, mới giữ anh ta lại được.

Thần Côn từ một người vô thần vô thánh, bỗng trở nên mê tín như vậy, thực ra là một cách tự thôi miên. Anh ta muốn tin rằng trên đời có ma quỷ, như thế sẽ cảm thấy vợ con mình vẫn đang tồn tại trên thế giới này, chỉ là bằng một cách khác, thậm chí ở ngay nơi anh ta có thể chạm tay tới, chỉ là không nhìn thấy mà thôi.

Anh Điên còn nói, Thần Côn mua xổ số, lần nào cũng chỉ mua đúng một số, dãy số này là do vợ cậu ta lúc còn sống đã dùng ngày sinh của cả gia đình xếp thành, đây cũng là một cách gửi gắm tinh thần của Thần Côn.

Khi tôi đến Đội Cảnh sát hình sự, Trần Thân đã trở thành "Thần Côn", tôi cứ nghĩ trước nay anh ta vẫn giữ nguyên bộ dạng đó. Giờ biết chuyện, bỗng nhiên thấy đồng cảm và tôn kính anh ta hơn. Người đàn ông này vừa kiên cường mạnh mẽ, lại vừa nhẹ nhàng sâu sắc, sẵn sàng gánh vác cả gia đình.

Về gần đến nhà, tôi mới hỏi anh Điên: "Vợ anh Thân sao lại bị nhiễm HIV ạ?"

Sau câu hỏi của tôi, anh Điên trầm ngâm mãi không trả lời. Tôi cứ nghĩ anh ngủ rồi liền ngoái đầu nhìn sang, thì phát hiện hai lông mày anh đang nhíu lại, một tay che mũi và miệng, cơ thể hơi run lên. Tôi vội hỏi có chuyện gì, thì anh khua tay đáp: "Hơi lạnh một chút!"

Vừa rồi khi tôi và anh Điên đổi vị trí, anh muốn mở cửa sổ đón gió, vốn dĩ tôi cũng hơi lạnh nhưng cố chịu. Giờ anh nói thế tôi liền đóng cửa sổ lại, bật điều hòa lên.

Một lát sau, trong xe đã ấm hơn nhiều, anh Điên lại châm điếu thuốc khác, rít mạnh mấy hơi.

"Vừa rồi cậu hỏi gì nhỉ?" Khi điếu thuốc trong tay sắp tàn, anh Điên hỏi.

Biểu hiện của anh Điên có vẻ bất thường, tôi đoán là do câu chuyện của Thần Côn khiến anh buồn bã, nhất thời phân tâm. Khi tôi nhắc lại

câu hỏi, anh Điên mới trả lời: “Khi sinh con gái, vợ Thần Côn bị băng huyết, phải truyền mấy túi máu ở bệnh viện mới giữ được tính mạng. Thần Côn cứ khăng khăng nguyên nhân là do lần truyền máu đó. Trần Thân hoàn toàn tin tưởng vợ, chắc chắn cô ấy không làm điều gì khuất tất.”

“Thế sao không đến bệnh viện đó hỏi cho ra lẽ ạ?” Tôi tức giận hỏi.

“Đến rồi, nhưng chẳng ích gì. Chuyện từ hai năm trước, lại chẳng có chứng cứ xác đáng, tất nhiên bệnh viện không chịu trách nhiệm rồi. Hồi đó, Phòng Cảnh sát cũng ra mặt thay Thần Côn đến làm việc với bệnh viện, thế là họ đền bù cho cậu ta mười vạn tệ cho qua chuyện. Số tiền đó Thần Côn đưa hết cho bố mẹ vợ.”

Mặc dù tôi cũng nghĩ nguyên nhân do truyền máu, nhưng đúng là khó mà phủ nhận lí lẽ của bệnh viện. Trong thời gian hai năm, không thể đổ hết trách nhiệm cho bệnh viện mà chỉ dựa vào lời nói và niềm tin của Thần Côn được.

Là một cảnh sát hình sự, Thần Côn hiểu rất rõ thế nào là lời nói vô căn cứ, nên không bám riết lấy bệnh viện đòi giải quyết như một số người khác, lại càng không gây khó dễ cho bác sĩ điều trị chính.

Theo những gì tôi được biết, nguồn máu được lấy từ ngân hàng máu, phải trải qua quá trình kiểm tra nghiêm ngặt, sau khi loại bỏ các khả năng bị nhiễm virus HIV, viêm gan B, mới có thể dùng làm máu truyền lâm sàng. Thế nhưng, các trường hợp bị nhiễm các loại virus trong quá trình truyền máu vẫn xảy ra, chứng tỏ các khâu kiểm tra máu còn tồn tại sai sót.

Tới cổng vào khu nhà tôi, cả tôi và anh Điên đều xuống xe. Thấy anh Điên hắt hơi liền mấy cái, tôi nhắc anh ấy về uống thuốc. Anh Điên chỉ “ừ” một tiếng rồi vội vã chui vào buồng lái, nhấn ga phóng đi.

Bước từ ô tô ra, tôi cũng thấy lạnh run người. Đi ngang qua phòng bảo vệ, tôi thoáng liếc vào bên trong, vẫn là Lão Trương trực ban. Ông

ấy đang cầm một tờ báo đọc chăm chú, tôi dừng lại hỏi thăm tình hình ông cụ suýt bị chậu cây rơi vào người. Lão Trương nói không vấn đề gì, trông khí sắc ông cụ đã ổn và đã được con gái đón về rồi. Lão Trương còn nói một nghìn tệ của tôi đúng là đền oan, tôi cười qua quýt, chỉ cần ông cụ không sao là được rồi, chuyện tiền bạc cũng chẳng đáng gì.

Rời khỏi phòng bảo vệ, tôi tiến về hướng tòa nhà, vừa đi vừa ngẫm lại những sự việc ngày hôm nay. Đầu tiên là chậu cây, rồi đến Tăng Đại Chí, đều bị ném từ trên lầu xuống, hiện trường đều xuất hiện dấu chân nhỏ. Nghĩ hoài nghĩ mãi, trong đầu tôi bỗng hiện lên hình ảnh con "Tiểu quỷ" áo đen trong đoạn băng hình ở tòa nhà pháp y. "Tiểu quỷ", với chiếc đầu có thể xoay một trăm tám mươi độ kia, gương mặt mơ hồ và cả nụ cười quái quỷ ấy...

Lúc này đã là nửa đêm, trong khu nhà không một bóng người, bốn bề tĩnh mịch, chỉ có duy nhất tiếng bước chân của tôi. Tôi cố lắc đầu để rũ bỏ những hình ảnh xuất hiện trong tâm trí, rồi rảo bước nhanh hơn về phía tòa nhà.

Đứng trước cửa nhà, tôi tra chìa khóa vào ổ, nhưng không tài nào mở nổi. Tôi cố níu giữ con tim đang đập loạn xạ của mình, ngước lên nhìn biển số phòng, đúng là nhà mình; tôi lại rút chìa khóa ra xem mình có lấy nhầm không. Đúng lúc này, đèn hành lang vụt tắt. Giữa màn đêm, tôi bỗng cảm giác sau lưng có người. Tôi rùng mình, hét lên sợ hãi, chùm chìa khóa trong tay rơi xuống đất, tiếng "xoảng" nghe thật chói tai.

Ánh đèn lại bật sáng, giữa cơn kinh hoàng tôi quay người nhìn lại, chỉ thấy sau lưng mình... trống không.

Thở hắt ra một hơi, tôi cúi xuống nhặt chùm chìa khóa. Lúc thấy trong đó có một chiếc chìa khóa mới tinh, tôi mới chợt nhớ ra trước lúc đi đã nhờ Giả sư phụ thay khóa. Vừa rồi tôi lấy chìa cũ mở cửa,

đương nhiên không thể mở được rồi, đúng là "thần hồn át thần tính".

Có bài học lúc chiều, vừa vào trong nhà tôi đã khóa trái cửa chống trộm lại. Sau khi đánh răng rửa mặt, về phòng ngủ tôi cũng khóa trái cửa luôn.

Đang định cởi đồ thì bên ngoài lại vọng tới tiếng gõ cửa nhè nhẹ y hệt lần trước. Tôi tức tốc mở cửa phòng ngủ, lại một hồi gõ cửa vang lên, chắc chắn là có người bên ngoài. Lần này tôi không lên tiếng, nhón bước đi tới phía sau cửa chống trộm, nheo mắt nhìn ra ngoài qua mắt mèo.

Ngoài cửa là gương mặt thân quen - Lão Trương, nhưng tâm trạng tôi không hề được thả lỏng, vì lần trước, cũng y hệt như thế này, Lão Trương mang đến cho tôi gói bưu phẩm mang "lời tiên tri chết chóc" của Hồ Viễn.

Qua cánh cửa, tôi hỏi Lão Trương có việc gì, ông ta giơ phong thư lên lắc qua lắc lại, nói: "Anh bạn trẻ, cậu có thư này!"

Nhìn thấy phong thư, tôi chỉ thấy trong lòng cuộn lên một luồng khí lạnh toát. Phong thư này giống hệt phong thư mang "lời tiên tri" về Hồ Viễn trước đây.

Tôi mở cửa ngay lập tức, gần như giật lấy từ tay Lão Trương. Trên đó có tên tôi và địa chỉ nhận, nét bút cũng giống với dòng chữ *Điều tra án oan, lấy mạng bồi hoàn.*

Trên phong thư không dán tem, cũng không có dấu của công ty chuyển phát nhanh, tôi nhíu mày hỏi: "Phong thư này ở đâu ra thế ạ?"

CHƯƠNG 14

Bức ảnh đầu mối

“Lúc nãy, sau khi cậu về, tôi trở lại phòng bảo vệ. Một lúc sau, cảm giác có thứ gì đó vừa rơi xuống, tôi chạy ra xem thì nhặt được phong thư này dưới đất. Tôi ngó nghiêng xung quanh chẳng thấy ai. Tôi nghĩ chuyện này thật kì quặc, liền lên tìm cậu ngay.”

Lão Trương dứt lời, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào phong thư trên tay tôi, xem ra ông ấy cũng khá hiếu kì. Tôi biết nó nhất định có liên quan đến vụ án, nội dung bên trong không tiện để Lão Trương biết, liền cảm ơn rồi đóng cửa lại.

Sau khi khóa chặt cửa, tôi không thể chờ đợi thêm nữa, vội vàng bóc thư ra. Lần này, không có bức thư nào bên trong, chỉ có một bức ảnh. Trong khoảnh khắc nhìn thấy bức ảnh đó, tôi như bị thứ gì chẹn họng, từ từ quay đầu nhìn về phía phòng ngủ.

Bức ảnh được chụp từ bên ngoài cửa sổ vào, chiếc chăn trên giường vồng lên, trên gối thấp thoáng một gương mặt, đó chính là... tôi. Lúc đó tôi đang nằm nghiêng, mặt quay về cửa sổ.

Rõ ràng bức ảnh được chụp lúc chiều nay, khi trời xẩm tối, nên nước ảnh hơi mờ. Hòa trong bóng tối của bức ảnh, có một bóng đen vô cùng nổi bật, khiến trái tim tôi tê dại. Hắn cao chừng mét mốt, mét hai, đứng cạnh giường, ngay sau lưng tôi. Hắn mặc bộ đồ đen, đội mũ đen, chỉ có gương mặt có phần trắng nhợt.

Do vấn đề ánh sáng, bức ảnh này cũng mờ nhạt giống như thước phim ghi hình ở tòa nhà pháp y nên không nhìn rõ mặt, chỉ có thể lờ mờ nhận ra một nụ cười nơi khóe miệng...

Điều khiến tôi thực sự dựng tóc gáy là: ngoài tên "Tiểu quỷ" ra, ít nhất còn có một người khác nữa đang chụp ảnh! Hay nói cách khác, trong phòng tôi cùng lúc có hai kẻ lạ mặt, còn tôi thì không hề hay biết.

Tôi bước vào phòng ngủ, lòng nặng trĩu. Tôi mường tượng quang cảnh trong bức ảnh, bước vào chỗ mà hắn đã đứng chiều nay. Sau đó, tôi nhắm mắt lại, thử cảm nhận tâm trạng của hắn lúc bấy giờ. Đây là cách các cảnh sát hình sự thường dùng khi điều tra án, tưởng tượng mình chính là nghi phạm, rồi phân tích tâm lí đối phương và hành động tiếp theo của hắn.

Lúc này, tôi chính là tên "Tiểu quỷ" mặc đồ đen, Lục Dương đang nằm say giấc trên giường, mặt hướng về cửa sổ, quay lưng về phía tôi. Mọi thứ đều nằm trong tầm tay, tôi cảm thấy một sự phấn khích chưa từng có, giơ tay phải đang cầm chiếc dao găm nhọn lên, từ từ kề vào cổ anh ta...

"Không!"

Tôi giật mình mở mắt, thở dốc liên hồi, trán toát mồ hôi lạnh.

Mặc dù vậy, trong lòng tôi hiểu rất rõ, cảnh tượng vừa rồi chỉ là do tôi tưởng tượng ra, "Tiểu quỷ" có lẽ không hề muốn giết tôi hay nói cách khác, là không thèm giết tôi. Vốn dĩ tôi chẳng có mắc mớ gì tới vụ án Tần Hiểu Mai, chứ hắn thực sự muốn giết thì đã ra tay từ chiều nay rồi, giờ này tôi đâu còn đứng đây được nữa.

Vậy thì, hắn ta hai lần lao tâm khổ tứ dựng lên "lời tiên tri" về cái chết, mà lại chỉ báo cho một mình tôi, rốt cục là có dụng ý gì?

Tôi bước đến cạnh cửa sổ, nghiên cứu kĩ thêm về hướng chụp. Sau một hồi so sánh, tôi đã xác định được, vị trí ống kính phải đặt ở ngay bên trên chậu vạn niên thanh và ở bên trong khung bảo vệ ban công.

Tôi thử cầm điện thoại đến vị trí đó chụp một bức ảnh, sau vài lần thử, tôi phát hiện do không gian bị hạn chế, sẽ rất khó để một người

đứng ở đó cầm thiết bị chụp ảnh.

Còn nữa, bức ảnh tôi dùng điện thoại chụp, rõ ràng nét hơn rất nhiều so với bức ảnh tôi đang cầm trên tay.

Tôi chợt nhớ đến tiếng kêu "o o..." trong lúc mơ màng vào giấc ngủ. Sau một hồi suy luận, tôi đoán bức ảnh này được chụp bằng máy bay điều khiển từ xa - flycam, và tiếng "o o..." chính là tiếng cánh quạt. Flycam là thiết bị chủ yếu phục vụ việc quay chụp từ trên không, vì mục đích đảm bảo tính liên tục, nên chất lượng ảnh khá kém. Đương nhiên cũng có loại độ phân giải cao, nhưng giá rất đắt.

Nghĩ tới đây, tôi thấy dở khóc dở cười. Tên "Tiểu quỷ" còn biết dùng cả thiết bị kĩ thuật cao thế này!

Đầu mối tìm được từ bức ảnh chỉ có bấy nhiêu, trước khi bỏ vào trong phong thư, tôi muốn ngắm kĩ hơn gương mặt của "Tiểu quỷ", liền cầm bức ảnh tới chỗ sáng, nhưng kết quả vẫn không nhìn rõ. Chỉ có điều, tôi đã có một phát hiện mới.

Ánh sáng mạnh xuyên qua bức ảnh, tôi thấp thoáng thấy mặt sau có chữ, vội vàng lật lại xem, thì quả nhiên có một lời nhắn: *Ta vẫn luôn dõi theo ngươi.*

Tôi bất giác xoay đầu nhìn xung quanh, đặc biệt là về hướng cửa sổ, để chắc chắn rằng lúc này không có ai đang theo dõi.

Sau đó, tôi lại đi tới cạnh cửa sổ, đóng cửa, kéo rèm, rồi mới thấy nhẹ nhõm hơn một chút.

Tôi suy đi nghĩ lại về câu nói này. Nó có thể có hai ý nghĩa, nghĩa hẹp là tên "Tiểu quỷ" trong ảnh đang theo dõi tôi, còn nghĩa rộng, là có một đôi mắt ở đâu đó luôn kiểm soát tôi, nên đối thủ mới có thể nắm vững hành tung của tôi trong lòng bàn tay.

Lòng ngổn ngang, cả đêm tôi không sao chợp mắt. Hôm sau tôi đến Đại đội từ rất sớm, nào ngờ anh Điên còn đến trước, khi tôi bước vào nhà ăn thì anh Điên đã ăn sáng xong rồi.

Đi ngang qua trước mặt tôi, anh Điên nói: “Có kết quả xét nghiệm ADN rồi, người nhảy lầu hôm qua đúng là Tăng Đại Chí, ngoài ra, trong điện thoại anh ta cũng tìm thấy một số thứ.”

“Thứ gì?” Tôi hỏi vội.

“Tốt nhất cậu cứ ăn đi.” Anh Điên vỗ vai tôi rồi bước ra khỏi nhà ăn.

Tôi vừa ăn vừa suy nghĩ, không hiểu trong điện thoại Tăng Đại Chí có gì? Điện thoại của anh ta và Hồ Viễn đều có phát hiện, liệu có liên quan gì đến cái chết của họ chăng?

Tôi ăn vội ăn vàng rồi chạy thẳng tới văn phòng anh Điên. Nhìn bộ dạng nôn nóng của tôi, anh Điên vừa cười vừa chỉ tay về chiếc túi trong suốt trên bàn.

Đây là túi đựng vật chứng, bên trong là một chiếc điện thoại màu đen, chắc hẳn là điện thoại của Tăng Đại Chí.

Tôi cầm điện thoại lên, thao tác qua lớp túi trong suốt, mở kho ảnh.

Đoạn đầu chỉ toàn những bức ảnh đời thường, tôi xem mãi không phát hiện thấy vấn đề gì. Đúng vào lúc tôi bắt đầu nản chí, bức ảnh xuất hiện trên màn hình khiến dạ dày tôi đột nhiên cồn cào, chỉ chút xíu nữa là toàn bộ bữa sáng đã bị tháo hết ra ngoài. Giờ tôi mới hiểu vì sao anh Điên bảo tôi ăn sáng xong rồi mới xem, nếu xem trước, chắc tôi không thể nuốt nổi thứ gì nữa.

Nền bức ảnh là một chiếc bàn màu trắng, trên bàn có hai người đang nằm, mà không, đúng hơn là một người và một cái xác. Người đương nhiên là Tăng Đại Chí, còn cái xác chính là Tần Hiểu Mai!

Tăng Đại Chí nằm bên phải, mặt nghiêng về bên trái, Tần Hiểu Mai nằm bên trái, khuôn mặt đen sạm nghiêng về bên phải, miệng vẫn còn vệt máu đỏ tươi. Hai người họ đang môi kề môi.

Bức ảnh này có lẽ được chụp ngay trong phòng khám nghiệm tử thi. Trong ảnh, hai mắt Tăng Đại Chí mở rất to, khác hẳn với bộ dạng

chậm chạp thường ngày.

Tôi hít sâu mấy hơi, cố nén sự ghê tởm trong lòng, tiếp tục lật sang những bức ảnh khác, vẫn lại là Tăng Đại Chí và một thi thể. Thi thể nằm ngửa trên bàn giải phẫu, nửa thân trên lõa lồ, Tăng Đại Chí đứng bên phải, cúi xuống ngậm đầu ngực của thi thể, ánh mắt dâm loạn.

"Đây... đây chẳng phải là hành vi làm nhục thi thể sao!" Tôi nhìn anh Điên, giọng nói lộ rõ vẻ phẫn nộ, cùng với đó, tôi thấy trong lòng mình dường như có chút mừng thầm vì cái chết của Tăng Đại Chí.

"Ừ, phía sau còn nữa đấy." Anh Điên tựa lưng vào ghế nhả một làn khói thuốc, nói.

Tôi cứ tưởng anh Điên nói "còn nữa" ý chỉ những bức ảnh Tăng Đại Chí làm nhục thi thể Tần Hiểu Mai, nhưng khi tiếp tục xem, thì lại thấy cảnh đời thường. Mấy phút sau mới lại xuất hiện những bức ảnh tương tự, nhưng không phải với Tần Hiểu Mai. Tôi nhìn kĩ, nhận ra đó là thi thể một cô gái mới đưa tới đây khám nghiệm tử thi khoảng hai tháng trước.

Phải mất đến gần nửa tiếng tôi mới xem hết ảnh trong điện thoại Tăng Đại Chí. Tổng cộng hắn đã "làm nhục" tám thi thể, không chỉ hôn hít sờ mó, mà còn có hành vi xâm phạm, số lượng ảnh của mỗi đối tượng nhiều ít khác nhau. Các thi thể đưa đến đây khám nghiệm đa phần đều có nguyên nhân tử vong bất thường, vốn dĩ đã khiến người ở lại thương tiếc, việc làm của Tăng Đại Chí quả thật đáng bị lên án.

Thời gian chụp của các bức ảnh cách nhau khá xa, thi thể thứ nhất cách đây tận mấy năm. Ngoài Tần Hiểu Mai và cô gái bị đưa tới đây hai tháng trước, những thi thể khác tôi đều chưa từng thấy.

Bỗng dưng tôi sực nhớ, Thần Côn từng nói thi thể của Ngô Anh - nạn nhân trong vụ Tần Hiểu Mai - cũng là do Tăng Đại Chí khám nghiệm. Vậy thì, trong số những thi thể mà tôi không biết kia, liệu có Ngô Anh không?

Tôi hỏi anh Điên, anh Điên nói tính từ Tần Hiểu Mai trở về trước, thi thể thứ tư chính là Ngô Anh. Tôi lập tức lật lại tìm. Ngô Anh là người xinh nhất trong số những thi thể này, đó là lí do số lượng những bức ảnh của Tăng Đại Chí với Ngô Anh là nhiều nhất.

Xem xong, tôi đặt điện thoại lên bàn, rồi hỏi anh Điên về thời gian phát hiện ra những bức ảnh. Tối qua điện thoại của Tăng Đại Chí để ngay ở tủ đầu giường, các đồng nghiệp ở Tổ Giám định dấu vết chắc chắn đã kiểm tra ngay tại hiện trường rồi, nhưng sao không hề nghe thấy Tổ trưởng nhắc đến?

CHƯƠNG 15

"TIỂU QUỶ" THẬT, "TIỂU QUỶ" GIẢ

"Ba tiếng trước, khoảng tầm năm giờ sáng, Tổ Giám định dấu vết gọi điện thoại cho tôi. Lí do mất thời gian như thế, là vì Tăng Đại Chí khôn ngoan hơn Hồ Viễn, không để những bức ảnh này trong kho dữ liệu, mà đã ẩn đi, nên lúc ở hiện trường không thể phát hiện ra. Sau khi điện thoại được đưa về xử lí kĩ thuật, mới làm hiện được các bức ảnh này lên. Ngoài ra, có một điểm đáng chú ý, các bức ảnh thi thể khác chỉ bị ẩn đi thôi, nhưng riêng ảnh của Tần Hiểu Mai thì đã bị xóa. Nếu không phải đồng nghiệp ở Tổ Giám định dấu vết cẩn thận kiểm tra, có khi đã để lọt manh mối này rồi." Anh Điên trả lời.

Trực giác mách bảo tôi, việc này có phần trùng hợp. Tôi lại cầm chiếc điện thoại trên bàn lên, mở đến những bức ảnh của Tăng Đại Chí và Tần Hiểu Mai. Thời gian chụp ảnh là buổi sáng sau hôm xảy ra vụ án. Trước khi cùng tôi đi lấy lời khai của những người canh linh cữu Tần Hiểu Mai, anh Điên còn dặn Tăng Đại Chí khám nghiệm thi thể Tần Hiểu Mai và Hồ Viễn, khi chúng tôi trở về thì anh ta đã hoàn thành báo cáo.

Như vậy thì Tăng Đại Chí đã làm nhục thi thể Tần Hiểu Mai trong khoảng thời gian này!

Cùng hôm đó, Thần Côn điều tra ra Hồ Viễn trước khi chết còn trò chuyện WeChat với Tần Hiểu Mai trong khi cô ta đã chết được ba ngày. Tăng Đại Chí nghe vậy thì vô cùng sợ hãi, còn thành tâm đi mua giấy tiền về đốt cho Tần Hiểu Mai. Có phải Tăng Đại Chí thấy chột dạ, nên đã xóa hết những bức ảnh bất kính với Tần Hiểu Mai đi không?

Khi tôi nói ra suy đoán của mình, anh Điên lắc đầu nói: "Nếu thời gian xóa ảnh là vào hôm đó, thì lí luận của cậu còn có thể được chấp nhận. Nhưng trên thực tế, Tăng Đại Chí có thể chưa từng cảm thấy sợ hãi, vì ngày trước hôm đó đã xảy ra sự việc xác Tần Hiểu Mai bị "Tiểu quỷ" lấy trộm từ tòa nhà pháp y, và còn khóc ra lệ máu. Nếu biết sợ thật, thì ngay từ đầu cậu ta đã không dám làm chuyện đồi bại đó. Rõ ràng việc cậu ta thể hiện sự sợ hãi, chỉ nhằm mục đích tăng cảm giác có quỷ thần hòng giảm nhẹ tội để mất thi thể của cậu ta."

Anh Điên nói rất có lí. Thấy tôi loay hoay tìm cách kiểm tra lại thời gian xóa ảnh, anh Điên nói luôn: "Những bức ảnh đó bị xóa tối hôm qua, không lâu trước khi Tăng Đại Chí ngã lầu."

Nghe đến đó, mí mắt tôi giật liên hồi. Tối hôm qua?

Ở nhà Tăng Đại Chí tìm thấy dấu vết của hung thủ, anh Điên lấy đó làm căn cứ phủ nhận suy đoán có ma quỷ. Tăng Đại Chí trước khi chết còn ăn uống cùng người khác ở nhà, sau đó bị dụ đến cạnh cửa sổ và bị đẩy xuống. Những bức ảnh của Tăng Đại Chí với các thi thể là bí mật của anh ta, chắc chắn anh ta không thể mở ra xem rồi xóa trong lúc đó được...

Tôi nhìn anh Điên, nói chắc nịch: "Ảnh là do hung thủ xóa!"

"Đúng thế, chỉ xóa những bức ảnh Tần Hiểu Mai, chứng tỏ hắn phải có mối quan hệ nhất định với cô ta. Chúng ta cần tiếp tục đào sâu chi tiết này."

Tôi cũng có suy nghĩ tương tự. Một kẻ không ngại giết người vì một người đã khuất, thì chắc chắn tình cảm phải vô cùng sâu đậm. Trong các manh mối nắm được hiện nay, cha mẹ Tần Hiểu Mai và em trai cô ta Tần Dương là đối tượng tình nghi phù hợp nhất. Ngoài ra, tôi còn nghĩ tới một khả năng khác, cho dù Tần Hiểu Mai và Ngô Anh yêu đồng tính, cô ta không có bạn trai, nhưng cũng không thể loại bỏ khả năng cô ta có người theo đuổi, nên không thể xem nhẹ phương diện

điều tra này được.

Nhắc đến "Tiểu quỷ", tôi vội vàng lấy bức thư nhận được tối qua ra, rồi kể từ đầu đến cuối sự việc cho anh Điên nghe. Anh Điên nhìn chằm chằm vào bức ảnh, giọng trầm đặc: "Lại là mày, tao muốn xem xem mày thực ra là cái giống gì?"

Nghe những lời của anh Điên, tôi ngớ ra: "Anh Điên, đây... đây là người mà."

"Cậu nhìn cái mặt nó đi, có giống người không? Tôi thấy nó giống người chết hơn."

"Hả? Anh chẳng bảo làm gì có ma quỷ tác quái cơ mà...?" Tôi tròn mắt.

Anh Điên giải thích: "Tất nhiên không phải là ma quỷ gì rồi! Ý tôi là, tên này đã xuất hiện hai lần, đặc điểm khuôn mặt đều không thấy rõ, nhìn thoáng qua thì tưởng do ảnh không đủ nét, điều kiện ánh sáng yếu, nhưng tôi cho rằng, đối phương cơ bản là cố tình không cho chúng ta nhìn rõ... vì hắn ta... không phải người thật."

"Là giả ư? Nếu đúng là người giả, thì việc cổ hắn ta có thể quay đến một trăm tám mươi độ không còn đáng sợ nữa. Người giả đứng bên cạnh giường tôi thì cũng dễ giải thích, nhưng làm sao hắn ta đi lấy trộm thi thể được? Chẳng lẽ đó là người máy?"

"Hắn ta một mình đi vào phòng khám nghiệm tử thi, lấy trộm thi thể Tần Hiểu Mai, thời nay chắc chắn chưa có người máy nào làm được điều này đâu. Nếu làm sáng tỏ được điều này, thì vụ án sẽ có bước đột phá lớn!"

Mấy lời của anh Điên không ngờ lại cho tôi một số ý tưởng. Căn cứ vào chiều cao, cân nặng của "Tiểu quỷ", thì cả cha mẹ Tần Hiểu Mai và Tần Dương đều không trùng khớp, còn nếu là người theo đuổi Tần Hiểu Mai, thì hắn ta phải rất lùn, chứ không thể là trẻ con.

Nhưng người thường làm sao mà quay đầu một trăm tám mươi độ

như thế được? Có khi nào là do hung thủ cố ý bày ra nhằm đánh lạc hướng của cảnh sát không?

Ngay sau đó, anh Điên cũng nói với tôi về tình hình điều tra của mình ở "phố đèn đỏ". Lúc đầu các má mì đều không chịu cung cấp thông tin về Tăng Đại Chí, đến khi anh Điên vào thẳng vấn đề thì mới hỏi được một số bí mật. Tăng Đại Chí là khách quen của khu này, đặc biệt có một sở thích vô cùng xấu là bạo dâm, đã từng gây thương tích cho không ít cô gái. Sau mấy lần như vậy, chẳng ai muốn phục vụ anh ta nữa, anh ta liền lôi thân phận cảnh sát ra đe dọa. Các má mì vì muốn giữ miếng cơm đành nhẫn nhịn anh ta hết lần này qua lần khác.

Thông tin này coi như cũng chứng thực cho hành vi xâm phạm tử thi của anh ta. So với Hồ Viễn, độ biến thái của anh ta còn cao hơn một bậc! Nếu là trước đây, có đánh chết tôi cũng không tin nổi trong Đội của mình lại có nhiều kẻ sâu bọ như thế.

Lúc này, anh Điên liếc nhìn đồng hồ. Đã đến giờ phải đi báo cáo vụ Tăng Đại Chí cho Đại đội trưởng, anh Điên bảo tôi đi gặp Thần Côn trước và kể cho anh ta về những phân tích vừa rồi của chúng tôi. Khi tôi tìm thấy Thần Côn, còn chưa kịp mở lời thì anh ta đã nói trước rằng đã tìm ra chỗ chụp những hình ảnh và video trong điện thoại của Hồ Viễn rồi, rủ tôi cùng đến kiểm tra.

Thần Côn dẫn tôi đến thẳng phòng hỏi cung. Tôi nghĩ bụng, phòng hỏi cung chẳng phải có camera giám sát ư? Hồ Viễn không to gan đến mức đó chứ? Bước vào trong, Thần Côn chỉ vào một góc phòng, nói: "Chính là ở đây, góc chết của camera."

Tôi ngờ vực tiến lại, rồi ngẩng lên nhìn camera, chỗ này đúng là nằm ngoài tầm kiểm soát.

Tôi rút điện thoại ra, bật chế độ chụp ảnh, rồi quan sát trên màn hình, đúng là rất giống bối cảnh các đoạn phim trong điện thoại của Hồ Viễn. Bỗng nhiên, Thần Côn tắt hết đèn đi, điện thoại tự động

chuyển sang chế độ ban đêm, bây giờ thì hình ảnh trên màn hình hoàn toàn trùng khớp rồi.

Phát hiện này thực sự khiến tôi bàng hoàng, Hồ Viễn cả gan bắt các nữ nghi phạm làm chuyện ấy ngay trong phòng hỏi cung! Thế nhưng, thông thường, việc hỏi cung phải do hai cảnh sát cùng tiến hành, vậy lúc đó người kia đi đâu?

Thần Côn nói xác định điều này không khó, chỉ cần tới phòng lưu trữ lấy tất cả các tập hồ sơ liên quan đến các cuộc thẩm vấn nữ nghi phạm mà Hồ Viễn đã từng đảm nhiệm, rồi tìm hồ sơ năm người trong các bức ảnh là biết ngay người còn lại là ai.

Nói là làm, chúng tôi đi thẳng đến phòng lưu trữ. Trên đường, Thần Côn cứ ngờ ngợ hình như anh ta từng thẩm vấn một nữ nghi phạm cùng với Hồ Viễn, nhưng không biết cô ta có nằm trong số năm người kia không.

Hồ sơ bản cứng đã nộp lên cấp trên, chúng tôi tải xuống bản điện tử, nên việc tìm kiếm khá thuận tiện, chẳng mấy chốc đã có kết quả. Trong năm lần thẩm vấn, có hai lần Hồ Viễn thẩm vấn cùng anh Điên, hai lần cùng một nữ cảnh sát trong đội, và một lần... quả nhiên là cùng Thần Côn.

Nữ cảnh sát kia là chị Quyên ở bên Quản lí hậu cần của Đại đội chúng tôi, thông thường không tham dự việc xử lí án. Thần Côn nói với tôi, có hai người kí tên không đồng nghĩa với việc hai người đồng thời hỏi cung. Mấy năm trước nhân lực thiếu hụt, rất nhiều hồ sơ là do một cảnh sát thẩm vấn, sau khi hoàn thành công việc, tìm một người nữa kí tên là được, về nữ nghi phạm mà Thần Côn và Hồ Viễn cùng thẩm vấn, anh ta cũng còn chút ấn tượng, nhưng không nhớ rõ chi tiết, muốn biết cụ thể chỉ còn cách đi tìm họ chứng thực mà thôi.

Tiếp đó, chúng tôi tiến hành phân tích năm bộ hồ sơ, phát hiện nếu căn cứ vào hành vi phạm pháp của nghi phạm, thì kết quả xử phạt đều

có phần giảm nhẹ. Xem ra đây chính là quân bài Hồ Viễn dùng với các nữ nghi phạm.

Tôi ghi lại thông tin của năm nữ nghi phạm, rồi bảo sẽ báo cáo lại tình hình với anh Điên, nhân tiện hỏi xem anh ấy còn nhớ gì hay không, nhưng Thần Côn ngăn lại: "Việc này tốt nhất cậu đừng nói với anh Điên, và tôi cũng sẽ không tham gia. Chúng tôi đều là người trong cuộc, cần phải tránh bị nghi vấn. Tôi khuyên cậu nên tìm gặp trực tiếp năm nữ nghi phạm đó để hỏi thăm cụ thể tình hình lúc bấy giờ, đợi điều tra xong, có kết quả rồi báo cáo lại với anh Điên cũng không muộn. Như thế mới có thể loại bỏ hoàn toàn liên can đến tôi, anh Điên và chị Quyên, từ góc độ nào đó mà nói, đây cũng là một cách bảo vệ chúng tôi."

Tôi nghĩ trong giây lát, về điểm này đúng là Thần Côn suy nghĩ thấu đáo hơn tôi nhiều. Hơn nữa kể cả tôi có nói việc này với anh Điên, thì chắc anh ấy cũng bảo tôi tự điều ra, thông thường anh Điên sẽ không sắp xếp Thần Côn làm những công việc cần chi tiết như thế này.

Bước ra từ phòng lưu trữ, Thần Côn nói anh ta phải đến bệnh viện hỏi thăm người lái xe việt dã. Tôi định đi bắt tay ngay vào việc liên lạc với từng người trong năm nữ nghi phạm, nhưng đúng lúc đó anh Điên từ văn phòng Đại đội trưởng bước ra, cất tiếng gọi chúng tôi. Tôi quay đầu lại nhìn, thì thấy còn có người đứng bên cạnh anh.

CHƯƠNG 16

Người mới nhập cuộc

Bên cạnh anh Điên có một cô gái, nói chính xác hơn là một nữ cảnh sát, gương mặt trái xoan, ngũ quan hài hòa, mái tóc dài cuốn gọn trên đầu, trang điểm nhẹ nhàng, tuổi chắc chưa tới ba mươi. Cô ấy mặc đồng phục của nữ cảnh sát, dáng vẻ ngời ngời, trông trái ngược hoàn toàn với anh Điên đang mặt mày ủ rũ trong bộ đồ "thường dân".

Anh Điên bảo chúng tôi về văn phòng của anh, nữ cảnh sát đó cũng đi cùng. Trên đường, tôi hỏi nhỏ Thần Côn nữ cảnh sát kia là ai, anh nói trông có vẻ quen quen, nhưng không nhớ ra.

Vào văn phòng, anh Điên bảo chúng tôi ngồi xuống. Anh chỉ về phía nữ cảnh sát, giới thiệu đây là thành viên mới của Tổ chúng tôi, và yêu cầu chúng tôi tự giới thiệu về mình.

Hiện tại Tổ chúng tôi có tất cả bốn người, ngoài tôi, anh Điên và Thần Côn ra, còn có một người nữa tên là Nhậm Dũng. Buổi tối hôm Hồ Viễn xảy ra chuyện, người anh Điên bảo ở lại hiện trường cùng Thần Côn chính là Nhậm Dũng.

Nhậm Dũng là con trai của một lãnh đạo trên Phòng, còn vào Đội Cảnh sát hình sự sau cả tôi. Ai cũng hiểu, việc cậu ta đến chỉ là hình thức, chẳng mấy sẽ được điều lên Bộ Chính trị. Hàng ngày Nhậm Dũng chỉ đến trực ban cùng chúng tôi, các vụ án gần như không nhúng tay vào. Vì thế, trên thực tế, Tổ chúng tôi chỉ có ba người.

Bây giờ trên Đội điều thêm người cho Tổ chúng tôi, ý tứ đã rất rõ ràng, chính là để tăng cường nhân lực. Nhưng muốn bổ sung nhân lực, thì cũng nên trực tiếp điều động một trinh sát tốt từ Đội Cảnh sát hình

sự tới mới phải chứ, sao lại đưa đến một cô cảnh sát trông nho nhã thế này?

“Chào hai đồng chí, tôi tên là Văn Nhã, đến từ Phòng Cảnh sát huyện Tử Châu, vừa được điều sang đây, mong mọi người quan tâm giúp đỡ.” Nữ cảnh sát gật đầu nhìn tôi và Thần Côn. Tôi nghĩ bụng, cái tên cũng hợp với người ghê, đúng là người nào tên ấy.

Tiếp đó, tôi và Thần Côn cũng lần lượt giới thiệu về mình, mọi người coi như đã quen biết. Anh Điên dường như nhìn ra sự băn khoăn của tôi, nên nói thêm: “Lục Dương, cậu đừng tưởng Văn Nhã là cái bình hoa di động nhé. Cô ấy tốt nghiệp Đại học Công an, là Trung đội trưởng Trung đội nội thành của Đội Cảnh sát hình sự trực thuộc Phòng Cảnh sát huyện Tử Châu, tố chất nghiệp vụ cực cao, lãnh đạo của chúng ta phải xin mãi mới đưa về được đấy. Lần này Văn Nhã đến Tổ chúng ta để hỗ trợ tạm thời, đợi vụ án kết thúc, trên Đội sẽ sắp xếp chức vụ cho cô ấy.”

Mấy lời giới thiệu của anh Điên làm thay đổi hẳn ấn tượng của tôi về Văn Nhã. Tôi không giấu được sự ngưỡng mộ, đồng thời trong lòng bỗng có một niềm tin, biết đâu sự xuất hiện của cô ấy có thể giúp chúng tôi phá vỡ tình thế khó khăn lúc này.

Anh Điên nói xong, Văn Nhã mỉm cười rồi nhẹ nhàng tiếng: “Anh Điên quá khen rồi, em vừa mới chân ướt chân ráo, còn nhiều điều phải học hỏi, mong mọi người chỉ bảo thêm nhiều ạ.”

Thần Côn xua tay, nói: “Mọi người đều học tập lẫn nhau, không có gì là chỉ bảo cả, hi vọng sau này chúng ta có thể hợp tác vui vẻ!”

Thái độ khiêm tốn của Văn Nhã khiến ấn tượng tốt của tôi về cô gái này lại tăng lên mấy phần.

Sau đó, anh Điên bảo tôi trình bày qua về tình hình vụ án cho Văn Nhã nghe. Tôi bắt đầu từ sự việc Hồ Viễn bị tai nạn đến tận đoạn tối qua Tăng Đại Chí xảy ra chuyện. Tôi cũng trình bày về các phân tích

vụ án cho tới thời điểm hiện tại, điều duy nhất tôi không nói, chính là dự định thẩm vấn năm nữ nghi phạm mà tôi và Thần Côn vừa thỏa thuận với nhau.

Đợi tôi nói xong, anh Điên bắt đầu sắp xếp công việc. Thần Côn ngoài việc đến bệnh viện hỏi thăm người lái xe việt dã, còn phải phụ trách liên lạc với vợ cũ của Hồ Viễn và vợ Tăng Đại Chí, xem có tìm ra manh mối gì không.

Tôi và Văn Nhã thì đi thu thập thông tin từ thầy cô và bạn bè của Tần Hiểu Mai và Ngô Anh, thứ nhất là để điều tra xem hồi đó có ai theo đuổi Tần Hiểu Mai hay không; thứ hai là để tìm hiểu vụ án sát hại Ngô Anh từ một góc độ khác. Khi nói đến điểm thứ hai, ánh mắt anh Điên hơi nhìn xéo lên trên, chứng tỏ anh ấy đang có phần do dự. Về điều này, tôi nghĩ là anh Điên cũng e ngại vụ án Tần Hiểu Mai đúng là án oan, nếu như vậy, thì với vai trò là cảnh sát hỗ trợ điều tra, chắc chắn anh Điên cũng ít nhiều phải chịu trách nhiệm.

Anh Điên bảo mình sẽ ở lại Đội, còn để làm gì thì không nói.

Sau khi phân công công việc xong, ba người bọn tôi cùng rời khỏi văn phòng. Cả đoạn đường Thần Côn chỉ cúi đầu im lặng, ra tới sân thì lên xe lái thẳng đi. Văn Nhã bảo tôi đợi năm phút, khi quay trở lại, cô ấy đã thay thường phục, mái tóc cuốn gọn cũng thả xuống, trùm qua vai, so với ban nãy thiếu đi vài phần tinh nhanh, nhưng lại thêm chút nữ tính, khiến tôi thất thần trong giây lát.

“Làm gì mà ngẩn ra thế?” Văn Nhã tiến về phía tôi, vừa cười vừa nói.

“Chị Văn Nhã này, tôi thực sự không thể nào gắn chị với chữ ‘cảnh sát hình sự’ được.”

“Chúng ta chắc cũng tầm tuổi nhau thôi chứ nhỉ? Anh đừng gọi tôi là chị, làm tôi già đi đấy.”

“Vậy thì...” Điều này khiến tôi có phần băn khoăn, dù gì đi nữa Văn

Nhã cũng là người có chức vụ.

“Cứ gọi tên tôi là được rồi, các đồng nghiệp cũ cũng toàn gọi thế.” Nói hết câu, Văn Nhã đưa cho tôi một chiếc chìa khóa, chỉ vào chiếc xe Polo bên cạnh, rồi mở cửa ghế lái phụ ngồi vào xe.

Tôi lái xe của Văn Nhã đến trường Đại học Khoa học Kĩ thuật. Hai năm trước, Tần Hiểu Mai là sinh viên năm thứ tư, nên giờ các bạn học của cô ta gần như đều đã tốt nghiệp hết, muốn liên lạc lại thì phải tìm đến giáo viên phụ trách.

Trên đường, chúng tôi nói với nhau vài câu chuyện. Tôi được biết, Văn Nhã tốt nghiệp cùng năm với tôi, sau khi tốt nghiệp chuyên ngành Trinh thám Hình sự của Đại học Công an, cô ấy được đặc cách gọi đến Phòng Công an huyện Tử Châu. Ngay năm đầu tiên đã phá liền ba vụ án lớn, mấy năm sau lại liên tục lập công lớn, nên năm ngoái được đề bạt làm Trung đội trưởng. Lần này cô ấy đồng ý về thành phố, chủ yếu là để tiện chăm sóc cha mẹ.

Nhắc đến những người trong Tổ, Văn Nhã hỏi: “Thần Côn li dị rồi à?”

“Sao cô lại nghĩ thế?” Tôi vô cùng kinh ngạc, vì lúc nãy trong văn phòng mọi người mới chỉ giới thiệu tên.

Văn Nhã cười: “Anh ấy chắc đến cả tuần rồi chưa cạo râu, tóc tai bù xù, cổ tay áo khoác hơi bẩn, cúc áo sơ mi thứ hai bị đứt, tất cả những điều đó chứng tỏ cuộc sống của anh ấy thiếu bàn tay người phụ nữ. Mà anh ấy cũng không còn trẻ nữa, nên tôi đoán chắc đã li dị, và đang sống một mình.”

Tôi không thể không giơ ngón cái lên tán thưởng Văn Nhã: “Chỉ trong thời gian ngắn mà cô đã để ý bao nhiêu chi tiết thế ư? Chẳng trách cô phá được nhiều án lớn!”

“Ở trường Đại học Công an, chúng tôi bị quản lí rất nghiêm, thường ngày hầu như chẳng có thời gian hoạt động ngoài giờ. Tôi có sở thích

nghiên cứu các vụ trọng án trong và ngoài nước, dần dà khả năng quan sát cũng được trau dồi. Nếu anh mà ở trong hoàn cảnh của tôi, có khi còn giỏi hơn ấy chứ." Văn Nhã vẫn cứ khiêm tốn như vậy.

"Kể cả thế cũng phải có tố chất tốt mới được, có những người dù có đọc bao nhiêu vụ án đi chăng nữa, cũng chẳng học được tí gì." Tôi nói tự đáy lòng.

Văn Nhã mỉm cười, quay sang hỏi: "Thần Côn có dấu hiệu rụng tóc, sắc mặt không tốt, chắc là sống trong áp lực lâu ngày. Chẳng lẽ, anh ấy và vợ cũ không có con cái gì sao?"

Chỉ gọi là chào hỏi Thần Côn mấy câu, mà Văn Nhã đã có thể phân tích ra bao nhiêu thứ, khả năng nhìn người đúng là khiến tôi vô cùng khâm phục.

Tôi nghĩ, sau này mọi người đều làm việc cùng nhau, hiểu thêm lẫn nhau một chút cũng chẳng có gì không tốt, bèn kể chuyện vợ Thần Côn cho Văn Nhã nghe, khiến cô ấy cứ xót xa mãi.

Khi sắp tới Đại học Khoa học Kĩ thuật, chúng tôi bắt đầu chuyển sang chủ đề vụ án. Văn Nhã đột nhiên hỏi: "Cái chết của Hồ Viễn và Tăng Đại Chí đều có khả năng liên quan đến vụ án Tần Hiểu Mai, hiện tại Tổ chúng ta còn hai người nữa từng tham gia vào vụ án đó, anh nghĩ hung thủ sẽ ra tay với ai tiếp theo?"

Câu hỏi này khiến tôi giật mình, trước giờ tôi đã để lọt vấn đề này. Các thành viên của Tổ chuyên án năm đó, có hai người đã được chuyển lên Sở của tỉnh, ngoài hai người đã chết là Hồ Viễn và Tăng Đại Chí, thì chỉ còn anh Điên và Thần Côn mà thôi. Nếu hung thủ vẫn tiếp tục gây án, thì chắc chắn sẽ chọn một trong hai người họ!

Nếu vậy, thì họ chẳng phải đang trong tình thế vô cùng nguy hiểm sao?

Tôi lập tức có chút hoang mang, liền tạt xe vào lề đường, gọi điện thoại cho anh Điên và Thần Côn để nhắc họ cẩn thận. Anh Điên chắc

đã sớm nghĩ đến vấn đề này rồi, nên phản ứng rất bình thản. Thần Côn thì trước tiên là giật mình, sau đó cảm ơn tôi đã nhắc nhở, nửa đùa nửa thật bảo hiện giờ anh chưa thể chết ngay đâu, rồi ngắt máy.

Tôi biết hoàn cảnh của Thần Côn, nên hiểu ngay ý anh nói gì.

"Anh còn chưa trả lời câu hỏi của tôi đấy?" Thấy tôi ngắt điện thoại, Văn Nhã quay sang nhìn tôi, nói.

Tất nhiên tôi chẳng hi vọng ai trong số họ gặp chuyện cả, nhưng Văn Nhã đã hỏi, thì tôi đành phân tích khách quan: "Anh Điên là cảnh sát hỗ trợ điều tra, theo lí mà nói vai trò của anh ấy trong vụ án lớn hơn vai trò chỉ là người dựng lại hiện trường như Thần Côn. Nhưng vụ án này, việc dựng lại hiện trường đã xác nhận gần như mười mươi suy đoán hung thủ chính là Tần Hiểu Mai, điều này có ảnh hưởng rất lớn đến phương hướng của người cảnh sát chính. Do đó, tác động của Thần Côn thực tế lại lớn hơn, hung thủ nếu muốn báo thù, thì chắc sẽ hạ thủ Thần Côn trước."

"Chính xác, nhưng chúng ta cũng không thể loại trừ khả năng hung thủ gây án không theo lẽ thường. Từ việc hắn ta có thể dựng lên màn kịch giả ma quỷ giết người, chứng tỏ hắn rất ranh ma xảo quyệt. Anh không hề liên quan gì đến vụ án Tần Hiểu Mai, mà hắn lại hai lần gửi bưu phẩm 'tiên tri chết chóc' cho anh, theo tôi thấy đây vừa là hành vi thách thức, vừa là muốn tìm kiếm cảm giác kích thích." Văn Nhã lập luận. Tôi phát hiện ra, cứ nhắc đến các vụ án, thần thái của cô ấy thay đổi hẳn, lông mày chau lại, miệng hơi nhếch lên, bộ dạng có vẻ đang suy nghĩ gì sâu sắc lắm.

Nhìn cô ấy, tôi nhớ đến một câu nói: "Người phụ nữ đẹp nhất trong lúc chuyên tâm."

Hôm đó, chúng tôi tìm được giáo viên phụ trách công tác sinh viên của Tần Hiểu Mai một cách dễ dàng. Cô ta nói có nghe loáng thoáng về mối quan hệ tình cảm của Tần Hiểu Mai và Ngô Anh, nhưng cũng

không can dự quá nhiều.

Còn về việc Tần Hiểu Mai có ai theo đuổi hay không thì cô ta không rõ. Cũng dễ hiểu, vì giáo viên phụ trách ở trường đại học khác với giáo viên chủ nhiệm ở trung học, tiểu học, không thể nào biết tường tận về các vấn đề cá nhân của mọi sinh viên trong lớp được.

Chúng tôi xin một danh sách liên lạc của các bạn học cũ lớp Tần Hiểu Mai, ngoài ra còn tìm hiểu thêm thông tin về hai nữ sinh ở cùng phòng kí túc với Tần Hiểu Mai và Ngô Anh. Trong đó có một người là người ngoại tỉnh, sau khi tốt nghiệp đã về quê, có thể bây giờ sẽ rất khó liên lạc được. Người còn lại sau khi tốt nghiệp đi làm một thời gian, rồi sau đó thi vào học thạc sĩ tại chính trường Đại học Khoa học Kĩ thuật.

Nữ sinh đang học thạc sĩ tên là Đặng Tư, chính là cô bạn cùng phòng khá thân với Tần Hiểu Mai và Ngô Anh. Thời điểm Ngô Anh chết, cô ta đang đi thực tập ở nơi khác, sau đó cô ta đã khai báo với cảnh sát về việc bắt gặp Tần Hiểu Mai và Ngô Anh cãi nhau.

Tôi lập tức gọi điện thoại cho Đặng Tư để hẹn gặp. Thế nhưng dường như Đặng Tư không hề chào đón chúng tôi. Cô ta không muốn nhắc lại chuyện cũ, hi vọng chúng tôi đừng đến khuấy đảo cuộc sống bình lặng của mình. Sau đó, nhờ sự khuyên bảo của giáo viên phụ trách, cô ta mới miễn cưỡng đồng ý.

Trong một quán nước nhỏ ở trường Đại học Khoa học Kĩ thuật, chúng tôi gặp được Đặng Tư. Cô ta dáng người nhỏ nhắn, mặc một chiếc áo gió rộng thùng thình, điệu bộ có phần vội vã.

Tôi và Văn Nhã vừa giới thiệu xong về mình, còn chưa kịp hỏi gì, Đặng Tư đã bắt đầu thuật lại sự việc. Nội dung cũng tương tự những gì đã khai với cảnh sát hồi đó. Sau khi trình bày xong, Đặng Tư lập tức đứng dậy cáo từ.

“Cô đang lo sợ điều gì thế?” Văn Nhã đứng dậy, một tay kéo Đặng

Tư lại, hạ giọng hỏi dồn.

CHƯƠNG 17

Trường học có "ma"

"Tôi chẳng sợ gì cả, tôi chỉ biết có vậy, anh chị để tôi đi đi." Đặng Tư nhìn Văn Nhã, nói bằng giọng như van nài.

Thái độ của Đặng Tư quá bất thường. Năm xưa cô ta không hề chứng kiến hiện trường đẫm máu đó, Ngô Anh và Tần Hiểu Mai cũng chẳng có liên quan trực tiếp gì đến cô ta, hơn nữa sự việc đã trôi qua hai năm rồi, điều gì khiến cô ta sợ hãi đến vậy? Tôi nghĩ mãi cũng không thể hiểu nổi.

Thấy cô ta định giằng tay Văn Nhã ra, tôi nghiêm khắc nói: "Đặng Tư, cô cũng là người học cao hiểu rộng, ắt phải biết hỗ trợ cảnh sát điều tra án là nghĩa vụ của mỗi công dân. Vụ án năm đó có liên quan đến loạt án mạng xảy ra gần đây, đứng từ góc độ pháp luật, cô bắt buộc phải phối hợp với phía cảnh sát. Nếu cô còn giữ thái độ này, chúng tôi chỉ còn cách tìm gặp nhà trường để làm việc thôi!"

Đặng Tư dù sao cũng chưa tiếp xúc nhiều với xã hội, thấy tôi xẵng giọng, lại bị Văn Nhã giữ chặt tay, nên chỉ còn biết đứng yên nhìn tôi, cảm giác bất lực.

Thấy vậy, tôi lập tức chuyển giọng nhẹ nhàng: "Tất nhiên, nếu cô có điều gì trăn trở, đừng ngại nói ra, chúng ta sẽ cùng tìm cách giải quyết. Cô yên tâm, chỉ cần cô hợp tác, chúng tôi chắc chắn sẽ bảo đảm sự an toàn của cô."

Văn Nhã nhẹ nhàng kéo Đặng Tư ngồi lại chỗ cũ, nào ngờ cô ta lại gục đầu bật khóc. Văn Nhã ân cần vỗ lưng Đặng Tư an ủi. Lúc này tôi thực sự chẳng biết làm gì, đành im lặng nhấc bình nước lên rót thêm

vào ba chiếc cốc trước mặt. Đợi đến khi tinh thần cô ta ổn định trở lại, Văn Nhã mới nhẹ nhàng hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra thế?”

“Mọi người không biết đâu, tôi... tôi mới gặp Hiểu Mai.” Giọng Đặng Tư hơi run rẩy.

Nghe thấy câu này, tim tôi như bị bóp nghẹt, nhìn Đặng Tư với ánh mắt khó hiểu. Xem ra cô ta không nói dối.

“Nước tràn cả ra rồi kia kìa.” Văn Nhã nhắc nhở.

Tôi cúi xuống, thấy nước trong cốc đã tràn ra bàn, vội đặt bình nước xuống nhưng chẳng còn tâm trạng nào nghĩ đến việc kiếm thứ gì đó lau, nhíu mày hỏi: “Chuyện đó xảy ra lúc nào?”

“Tối hôm kia.” Đặng Tư trả lời, giọng vẫn run cầm cập, sắc mặt nhợt nhạt, có lẽ đang hồi tưởng lại cảnh tượng đáng sợ lúc đó.

“Cô đừng sợ, cứ kể từ từ. Tần Hiểu Mai đã chết rồi, thứ cô thấy chắc chắn là giả mạo.” Văn Nhã tiếp tục vỗ về.

“Không! Rõ ràng là bạn ấy!” Đặng Tư quả quyết, toàn thân run rẩy.

Tình trạng hiện tại của Đặng Tư xem ra không thể chịu thêm kích thích nào nữa. Ánh điện trong quán nước hơi tối, tôi và Văn Nhã quyết định đưa Đặng Tư ra ngoài, tìm chỗ có ánh sáng mặt trời để hỏi rõ chuyện, có thể sẽ giúp cô ta bớt phần sợ hãi.

Chúng tôi đến bãi cỏ bên ngoài thư viện của trường, dưới sự gợi mở của chúng tôi, Đặng Tư cuối cùng cũng chịu kể hết sự việc. Đối với cô ta, lần “trải nghiệm” đó quả thực quá đỗi quỷ quái, chẳng trách cô ta lại sợ hãi như vậy, thậm chí còn phản kháng việc nhắc tới Tần Hiểu Mai.

Thời gian gần đây, ngày nào Đặng Tư cũng đến tòa nhà thực nghiệm để làm thí nghiệm đến tầm mười giờ đêm mới về. Tòa nhà nằm ở vị trí khá tách biệt, ra khỏi tòa nhà này phải đi dọc theo một con sông nhỏ mới tới khu giảng đường chính. Trên sông có một đình nghỉ chân, là nơi để giáo viên và học sinh ngồi ngắm cảnh. Từ đoạn ở

khu vực giảng đường chính, còn phải băng qua một cây cầu dài nữa mới tới khu nhà ở.

Tòa nhà thực nghiệm cách cổng chính của trường rất xa, thông thường không mấy khi có người lạ đến khu vực này. Đặng Tư từ nhỏ sống ở thành phố, ít khi nghe đến những câu chuyện quỷ quái, nên không ngại một mình đi về kí túc vào ban đêm.

Ngày hôm kia, sau khi xong việc, Đặng Tư đi từ tòa nhà thực nghiệm về khu giảng đường chính như mọi khi. Được khoảng hai trăm mét, bỗng nghe thấy đâu đó có tiếng khóc. Đặng Tư dừng lại lắng nghe một lúc, phát hiện tiếng khóc vọng ra từ phía mé đường bên phải.

Mé đường bên phải chính là con sông nhỏ, giữa con sông và lối đi có một rặng cây bụi. Đặng Tư thấy tò mò, nhón chân nhìn sang bên phải, thì thấy một nữ sinh tóc dài đang đứng dựa vào cột trụ của đình nghỉ chân. Cô gái mặc áo màu trắng, lấp loáng màu xanh do ánh đèn bên bờ sông phản chiếu vào.

Ở trường đại học, chuyện nam nữ sinh thất tình cũng là bình thường, Đặng Tư nghĩ bụng chắc cô bạn này vừa bị tổn thương, nhất thời cảm thấy đồng cảm, định tới khuyên nhủ mấy câu.

Trên quãng đường nhỏ dọc bờ sông mà Đặng Tư đi tới chỗ đình nghỉ chân, nữ sinh kia vẫn khóc rưng rức, nhưng khi Đặng Tư đến sau lưng thì cô ta lập tức nín bặt, đứng yên tựa vào cột, không hề động đậy, khiến Đặng Tư bất giác cảm thấy hoang mang.

Đặng Tư đứng yên tại chỗ hỏi mấy tiếng, nữ sinh kia vẫn không có phản ứng gì. Nghĩ bụng dù sao cũng đến nơi rồi, thôi thì cứ khuyên nhủ mấy câu, Đặng Tư đang định bước vòng ra phía trước cô gái thì cô ta ngồi thẳng dậy, rồi từ từ quay đầu lại.

Khi khuôn mặt cô gái hiển hiện trước mắt, Đặng Tư hét thất thanh, giật lùi lại phía sau. Đó... chính là Tần Hiểu Mai! Đôi mắt tuôn lệ máu cứ nhìn Đặng Tư chằm chằm, sắc mặt trắng nhợt, miệng nhếch một

nụ cười quỷ quái.

“Tư... Tư..., cậu... đến... rồi...”

Tần Hiểu Mai đưa tay về phía Đặng Tư. Dưới ánh sáng lay lắt, bàn tay đó dính đầy máu đỏ thẫm, và máu vẫn tiếp tục nhỏ giọt.

Đặng Tư lấy hết dũng khí, khó nhọc lê đôi chân đang run lên bần bật, cố chạy về phía con đường nhỏ bên kia rặng cây bụi, rồi lao một mạch về khu giảng đường chính, đến khi gặp đội bảo vệ đi tuần mới lấy lại được chút tinh thần.

Bảo vệ thấy Đặng Tư hồn bay phách lạc, vội hỏi xem xảy ra chuyện gì. Đặng Tư chỉ về phía đình nghỉ chân, không ngừng lắp bắp: “Ma... có ma...”

Mấy người bảo vệ lập tức tới đình nghỉ chân kiểm tra, nhưng không thấy có gì cả, trên mặt đất cũng không hề có vết máu chảy.

Kể từ sau đêm đó, Đặng Tư liền xin giáo viên hướng dẫn cho nghỉ phép, không dám đến tòa nhà thực nghiệm thêm lần nào nữa.

Nghe Đặng Tư kể xong, tôi hồi tưởng lại một chút, tình cảnh cô ta gặp phải có phần giống với cảnh tượng người đàn ông lang thang trông thấy ở phía sau sân Đội Cảnh sát hình sự. Chẳng lẽ giữa chúng có mối liên hệ gì sao?

Thế nhưng, trong buổi tối hôm xảy ra vụ án, thi thể Tần Hiểu Mai bị lấy trộm, người đàn ông lang thang chắc đến tám chín mươi phần trăm là nhìn thấy thi thể Tần Hiểu Mai thật; nhưng thời điểm Đặng Tư gặp là tối hôm kia, tức là sau hôm xảy ra vụ án - khi thi thể Tần Hiểu Mai bị khóa trong tòa nhà pháp y, anh Điên còn gọi bác sĩ pháp y của Đội khác đến khám nghiệm tử thi, chắc chắn không có khả năng bị trộm xác được. Nếu những gì Đặng Tư nhìn thấy là thật, thì người cô ta nhìn thấy là ai mới được chứ?

Vụ án tiến triển đến hiện tại, nếu không phải là ma quỷ báo thù, thì chắc chắn có người đóng giả Tần Hiểu Mai!

Mặc dù lúc đó ánh đèn rất mờ, nhưng ở khoảng cách gần như thế, Đặng Tư có thể khẳng định chắc chắn đó là Tần Hiểu Mai, chứng tỏ đối phương phải đóng giả rất giống. Tôi lập tức nghĩ đến một người - Tần Dương, em trai Tần Hiểu Mai.

Lần đầu tiên nhìn thấy Tần Dương, tôi đã thấy cậu ta và Tần Hiểu Mai giống nhau như đúc, đến cả dáng người cũng tựa tựa nhau. Thiết nghĩ nếu cho cậu ta đội tóc giả, rồi trang điểm thêm một chút nữa, thì dưới ánh đèn mờ ảo, muốn lấy giả làm thật cũng chẳng khó khăn gì.

Nhưng khó khăn ở đây là, trước đây chúng tôi đã từng điều tra Tần Dương, cậu ta có bằng chứng ngoại phạm cho tới tận mười một giờ đêm hôm xảy ra vụ án.

Tôi bảo Đặng Tư dẫn đến chỗ đình nghỉ chân trên con sông nhỏ nhưng cô ta từ chối. Tôi chắc chắn buổi tối hôm đó có người đóng giả để dựng chuyện, liền khuyên: "Nếu cô không đi, thì sẽ mãi cảm thấy sợ hãi nơi đó. Nếu đi, tôi sẽ chứng minh những gì cô thấy tối hôm đó là người chứ không phải ma, như vậy về sau cô sẽ không phải sợ hãi nữa."

Đặng Tư cũng là người thông minh, mấy lời của tôi đã thuyết phục được cô ta. Đến chỗ đình nghỉ chân, Đặng Tư miêu tả lại lần nữa về tình hình lúc đó. Nghe xong, tôi bảo cô ta đứng ở vị trí tối đó đã đứng, còn tôi mô phỏng tư thế của "nữ quỷ" tựa vào cột trụ, sau đó từ từ ngồi thẳng dậy, quay đầu sang, đưa tay chỉ về phía Đặng Tư.

Tôi phải chỉnh lại mấy lần vị trí tay, Đặng Tư mới gật đầu xác nhận phương hướng đúng. Tôi nhìn sang Văn Nhã đang đứng bên cạnh, ra hiệu bằng mắt. Cô ấy liền ngồi xuống bên cạnh chỗ tôi giơ tay ra, xác nhận vị trí "nữ quỷ" nhỏ máu.

Sau khi Văn Nhã xác nhận, tôi cũng đứng dậy bước tới. Chỗ đó nằm ở mép đình, nền lát gạch men, bên trên chỉ có một chút bụi, xem ra đúng là không có vết máu nào.

Theo những gì Đặng Tư nói, từ lúc cô ta bỏ chạy cho tới khi bảo vệ đến đây chỉ có vài phút, không thể đủ thời gian để "nữ quỷ" xóa hoàn toàn dấu vết và tìm chỗ lẩn trốn. Kẻ đó chắc hẳn chỉ kịp lau qua vết máu trên mặt nền gạch men, có thể giấu được mắt thường, nhưng làm sao qua được giám định khoa học. Tôi lập tức gọi điện nhờ anh Điên mời Tổ Giám định dấu vết đến kiểm tra.

Sau đó, tôi và Văn Nhã phân tích hiện trường xung quanh đình nghỉ chân. Giữa con đường nhỏ và dòng sông có rặng cây bụi cao gần bằng đầu người, đây thực sự là một chỗ ẩn nấp rất tốt. Các bảo vệ của trường về cơ bản không có kinh nghiệm trinh sát, cộng thêm lúc đó Đặng Tư liên tục kêu "có ma", chứ không phải những câu thực tế hơn như kiểu "bị cướp" hay "bị xâm hại", nên các bảo vệ nhất thời cho rằng Đặng Tư hoa mắt, không chịu kiểm tra một cách cẩn thận.

Sau khi bảo vệ đi khỏi, "nữ quỷ" nấp trong chỗ tối có thể thoát thân dễ dàng.

Các đồng nghiệp của Tô Giám định dấu vết tới rất nhanh, họ mang theo những chất thử hóa học đặc hiệu và các công cụ hiển thị. Sau hơn một tiếng, đã kết luận trên nền gạch men đích thị từng bị dính chất dịch màu đỏ, từ việc phân tích thành phần hóa học, có thể xác định là vết máu, nhưng cụ thể là máu người hay máu động vật thì phải mang về Đội làm xét nghiệm kĩ hơn mới biết được.

Có chứng cứ này rồi, tôi liền thông báo với Đặng Tư. Cuối cùng cô ta cũng không còn sợ hãi như trước nữa, nhưng lại quay sang hỏi tôi một cách nghi ngại: "Cảnh sát Lục, lúc còn sống mối quan hệ của Hiểu Mai và tôi khá tốt, cái chết của cô ấy cũng chẳng liên quan gì đến tôi, vậy tại sao người này lại đóng giả Hiểu Mai dọa tôi chứ?"

Văn Nhã thoáng suy nghĩ, trả lời: "Có thể vì Hồi đó khẩu cung của cô có lợi cho việc định tội Tần Hiểu Mai, nên người này mới tìm đến cô."

Nghe vậy, sắc mặt Đặng Tư vừa khá lên đôi chút lại trở nên hoảng hốt. Văn Nhã nói tiếp: "Nhưng cô cũng không cần lo lắng, nếu đối phương thực sự muốn giết cô, thì tôi hôm kia cô đã lành ít dữ nhiều rồi. Chỉ có điều, để đảm bảo an toàn, thời gian này tốt nhất cô nên xin nghỉ phép về nhà ít ngày, đợi vụ án kết thúc thì quay lại."

Đặng Tư nghe vậy, gật đầu nói lát nữa sẽ đi tìm giáo viên hướng dẫn xin nghỉ phép. Xảy ra chuyện như thế này, cô ta cũng chẳng có tâm trạng đâu mà ở lại trường nữa.

Trước lúc rời đi, tôi bảo Đặng Tư nhớ lại xem có ai từng theo đuổi Tần Hiểu Mai hay không? Cô ta nghĩ một hồi, rồi lắc đầu: "Chưa nghe kể bao giờ, nhưng bạn trai của Ngô Anh là Dương Ninh Thanh trước đây từng rất thân với Hiểu Mai, sau khi anh ta và Ngô Anh yêu nhau, quan hệ của họ mới dần nhạt đi."

"Trước khi quen Ngô Anh, Dương Ninh Thanh có từng thích Tần Hiểu Mai không?" Tôi hỏi.

Đặng Tư suy nghĩ một lát, nhưng vẫn lắc đầu: "Hoàn toàn không có biểu hiện gì, chắc họ cũng chỉ là bạn thân thôi, nếu không Dương Ninh Thanh không thể mới quen Ngô Anh chưa lâu đã yêu Ngô Anh rồi."

Điều này cũng có lí, nhưng nhắc đến Dương Ninh Thanh, tôi lại nhớ đến một chuyện khác. Lần trước, lúc anh Điên kể cho tôi nghe về vụ án Tần Hiểu Mai, có nhắc đến việc Tần Hiểu Mai gửi cho Dương Ninh Thanh một email, nội dung là *Xin lỗi, Qew,* hôm đó tôi đã ngờ ngợ câu này có gì đó bất thường, vốn dĩ định hỏi anh Điên, nhưng vừa lúc xe chạy vào trong sân, lúc xuống xe lại gặp Tổ Giám định dấu vết, nên quên mất.

Hai năm trước, mọi người đều cho rằng Tần Hiểu Mai đã giết Ngô Anh, người Dương Ninh Thanh thương yêu nhất, nên việc cô ta nói lời "xin lỗi" với Dương Ninh Thanh cũng là chuyện thường tình. Vậy nếu Tần Hiểu Mai bị oan thì sao?

Cô ta không giết Ngô Anh thì sao phải xin lỗi Dương Ninh Thanh chứ?

Hơn nữa, sau khi bị bắt, mấy ngày đầu cô ta chỉ im lặng không nói một lời, sau khi gửi email xong thì lập tức nhận tội, sự thay đổi này có phần kì lạ, đằng sau đó nhất định phải có uẩn khúc gì đây.

Bao nhiêu câu hỏi luẩn quẩn trong đầu tôi, nhưng nghĩ kiểu gì cũng không ra đáp án. Tôi thấy đầu đau nhức, theo phản xạ đưa tay lên day huyệt Thái Dương, rồi nảy ra ý nghĩ: “Nhất định phải đi gặp Dương Ninh Thanh xem sao.”

CHƯƠNG 18

XÁC ĐỊNH MỤC TIÊU

Chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện, tiễn Đặng Tư về tận kí túc xá. Trên đường, tôi có hỏi về quan hệ của cô ta với Dương Ninh Thanh. Đặng Tư nói họ vốn dĩ không thân nhau, hai năm nay lại càng chẳng liên lạc gì, chỉ biết anh ta sau khi tốt nghiệp đại học đã sang Mỹ học nghiên cứu sinh thôi.

Tới kí túc xá, Văn Nhã hỏi một câu quan trọng: "*Qew* là tên tiếng Anh của Dương Ninh Thanh phải không?"

Văn Nhã hỏi đúng điều tôi đang nghĩ, nên tôi quan sát rất kĩ Đặng Tư khi cô ta trả lời: "Hồi vừa vào trường năm thứ nhất, học lớp tiếng Anh, thầy giáo yêu cầu mọi người tự chọn một tên tiếng Anh cho mình, nhưng cũng chỉ là một dạng hình thức thế thôi, hàng ngày chẳng mấy ai dùng cả. Dương Ninh Thanh không học cùng lớp chúng tôi, nên tôi cũng không biết tên tiếng Anh của anh ta là gì, nhưng Hiểu Mai chắc là biết."

Không tìm được đáp án từ Đặng Tư, chúng tôi có phần hơi thất vọng. Ra khỏi trường Đại học Khoa học Kĩ thuật, tôi cười nói: "Hôm nay là lần đầu chúng ta hợp tác, ai ngờ cũng ăn ý ra phết."

"Ừ, chúng ta cũng tầm tuổi nhau, nói chuyện đương nhiên dễ hơn nhiều." Văn Nhã mỉm cười đáp.

Buôn chuyện phiếm một hồi, nhắc đến vụ án, Văn Nhã thu lại nụ cười, nghiêm túc bày tỏ ý kiến: "Đối thủ của chúng ta không phải kẻ hung bạo tàn ác, chẳng những thế còn có vẻ rạch ròi đen trắng. Dựa vào những chứng cứ đã thu thập được, có thể phán đoán động cơ gây

án của đối tượng này. Cái chết của Hồ Viễn do anh ta là cảnh sát phụ trách chính trong vụ án Tần Hiểu Mai, công tác phá án của anh ta mang tính quyết định đến việc định tội Tần Hiểu Mai. Cái chết của Tăng Đại Chí, vì anh ta là bác sĩ pháp y - người thu thập các chứng cứ quan trọng nhất, nhưng năm đó lại không hề tìm ra dấu vết của kẻ thứ ba, cũng chính là hung thủ thực sự trên thi thể Ngô Anh, điều này đã gián tiếp dẫn đến kết quả Tần Hiểu Mai phải chịu 'án oan'."

"Nếu Tần Hiểu Mai thực sự bị oan, thì hai người họ đúng là 'đáng chết'. Còn với Đặng Tư, cô ta có khai từng nhìn thấy Tần Hiểu Mai và Ngô Anh cãi nhau, qua đó gián tiếp khiến cho động cơ giết người của Tần Hiểu Mai trở nên rõ ràng, ảnh hưởng đến sự phán đoán của cảnh sát; nhưng cô ta cũng chỉ kể lại sự thật khách quan mà mình chứng kiến chứ không hề nói dối. Vì thế, hung thủ mặc dù rất căm hận cũng chỉ đe dọa chứ không xuống tay sát hại."

Tôi tiếp lời Văn Nhã, nói: "Đúng thế, hung thủ gây án hiểu rất rõ đối tượng, khả năng phản trinh sát cao, gần như không để lại bất cứ chứng cứ mang tính phương hướng nào, hắn ta chắc chắn là một kẻ vô cùng thông minh."

Lúc ở văn phòng của anh Điên, tôi chỉ giới thiệu qua về tình hình vụ án, Văn Nhã không hề biết mối quan hệ phức tạp giữa hai gia đình Tần Hiểu Mai và Tần Dương. Qua việc Đặng Tư gặp ma, tôi càng thấy nghi ngờ Tần Dương, liền trình bày các phân tích của mình.

Nghe xong, Văn Nhã trầm ngâm một lúc, rồi nói: "Mấy sự việc xảy ra cậu ta đều có khả năng tham gia, mà chứng cứ ngoại phạm lại chỉ là ở nhà ngủ. Cộng thêm những miêu tả của anh về khuôn mặt và hình dáng cậu ta, về cơ bản tôi có thể khẳng định Tần Dương rất đáng nghi, chúng ta phải lập tức đi tìm cậu ta!"

"Nhưng chiều hôm qua cậu ta về trường mất rồi." Tôi bất lực nói.

"Thế thì càng tốt, thông báo lại tin này cho Đại đội, bí mật xác minh

vị trí hiện tại của Tần Dương, rồi cho người theo dõi, nhưng không được đánh rắn động cỏ, càng không được để cậu ta vuột khỏi tầm kiểm soát. Còn chúng ta sẽ đi thẳng tới nhà cậu ta, biết đâu ở đó lại có manh mối chúng ta cần tìm." Văn Nhã nói những lời này, vẻ mặt như đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Vừa rồi tôi đã được "lĩnh giáo" khả năng quan sát của Văn Nhã, nhưng cô ấy chưa từng gặp Tần Dương, đâu có quan sát được gì, làm sao có thể chắc chắn như thế? Đến cả anh Điên sau khi nói chuyện với Tần Dương cũng không phát hiện ra cậu ta có kẽ hở nào rõ ràng cơ mà.

Khi tôi hỏi, Văn Nhã lại chỉ trả lời bằng hai chữ - "trực giác".

"Trực giác ư?"

"Trực giác mà tôi nói đến không phải là đoán mò không bằng chứng, cũng chẳng phải nghĩ bừa ra, mà là căn cứ vào kinh nghiệm phá án cả đấy. Từ những sự thật đã biết ta có thể lập nên một giả thiết phán đoán, đó là kết quả của các hoạt động não bộ, anh cứ tin tôi đi."

Tôi không thể không thừa nhận, mặc dù mới tiếp xúc mấy tiếng đồng hồ, nhưng Văn Nhã để lại cho tôi những ấn tượng rất tốt, không chỉ vì vẻ bề ngoài, mà còn cả sự nhạy bén, khả năng quan sát và tư duy chặt chẽ khi phá án nữa. Cô ấy quả nhiên có nhiều điểm hơn người, chẳng trách mà liên tiếp phá được nhiều vụ án lớn như thế.

Tôi không hỏi thêm nhiều, lái xe thẳng tiến về phía nhà Tần Dương, Văn Nhã thì gọi điện về cho anh Điên trình bày kế hoạch của chúng tôi. Qua cách nói của Văn Nhã, anh Điên có vẻ như cũng rất ủng hộ chúng tôi.

Điều duy nhất khiến tôi lo lắng là lần trước khi chúng tôi đến đó, cha mẹ Tần Dương đều tỏ thái độ không vui. Lần này Tần Dương không ở nhà, không biết chúng tôi có bị đuổi ra khỏi cửa không.

Trên đường, Văn Nhã nhắc đến những đoạn quay phim trong điện

thoại của Hồ Viễn và Tăng Đại Chí, rồi hỏi tôi trước đây đã nghe nói hai người họ có những sở thích quái gở này bao giờ chưa? Đương nhiên tôi trả lời không biết, chẳng những tôi, mà chắc chắn những người khác trong Đội cũng vậy. Những chuyện xấu xa này một khi bại lộ, tiền đồ của họ coi như rơi xuống vực, thế nên, họ chắc chắn phải đảm bảo an toàn mới dám hành động.

"Chưa tính đến vụ án Tần Hiểu Mai, chỉ riêng chuyện này thôi, họ chết cũng không đáng tiếc!" Văn Nhã nói bằng giọng giận dữ.

Nhắc đến chuyện này, tôi nhớ ra việc lúc sáng Thần Côn bảo tôi đi tìm năm nữ nghi phạm trong các bức ảnh của Hồ Viễn. Thần Côn nhắc tôi đừng báo cáo chuyện này với anh Điên vội, lí do vì anh Điên cũng là người trong cuộc. Cả tôi và Văn Nhã đều là người mới, không hề tham gia thẩm vấn, nên không có gì phải ngại. Tôi kể lại sự việc cho Văn Nhã và lấy tờ giấy ghi thông tin của năm nữ nghi phạm ra, bảo cô ấy thử liên lạc xem sao.

Văn Nhã gọi liền mười mấy cuộc điện thoại. Căn cứ theo kết quả xử án, có người có thể gọi điện trực tiếp, có người phải gọi điện cho người nhà, cũng có người phải liên lạc qua ban quản lí trại cải tạo.

Một hồi sau, Văn Nhã nói với tôi, trong năm nữ nghi phạm đó, có hai người còn đang trong thời gian cải tạo, muốn gặp họ cần giấy giới thiệu của đơn vị, ba người còn lại đã ra tù, đều ở trong thành phố này, nhưng qua điện thoại không tiện nói chuyện, nên đợi khi từ nhà Tần Dương về, sẽ đến tận nơi tìm họ.

Văn Nhã nói xong, thấy tôi chỉ "ừ" một tiếng, bèn hỏi: "Sao? Anh không có hứng thú với việc này à?"

Tôi cũng chẳng giấu giếm gì, nói thẳng: "Chúng ta đi tìm nữ phạm nhân, thu hoạch lớn nhất cũng chỉ là các chi tiết trong quá trình Hồ Viễn thẩm vấn họ mà thôi, từ đó có thể chứng thực việc Hồ Viễn lấy việc công làm việc tư, thỏa mãn dục vọng của mình, chứ chẳng có tác

dụng gì mấy đối với việc phá vụ án này.”

“Thế thì anh nhầm rồi! Chúng ta phải nhanh chóng gặp năm nữ phạm nhân này, hỏi rõ tình hình lúc bấy giờ, như thế có thể giúp ích rất lớn trong việc dự đoán mục tiêu tiếp theo của hung thủ là ai!”

Lời của Văn Nhã lập tức thu hút sự chú ý của tôi. Tôi hỏi tại sao, Văn Nhã nói thực ra cô ấy vẫn chưa hoàn toàn chắc chắn, đợi hỏi xong năm nữ phạm nhân, xác nhận lại lần nữa rồi sẽ nói cho tôi hay.

Cách nói lửng lơ của cô ấy khiến tôi thấy ngứa ngáy trong lòng, nhưng lại chẳng biết làm thế nào, đành ngoan ngoãn lái xe tiếp. Khoảng mười phút sau, chúng tôi đã đến trước cổng nhà Tần Dương.

Đỗ xe lại, tôi đang định mở cửa thì Văn Nhã lên tiếng: “Anh cứ ở trong xe đợi tôi, tôi đi một mình chắc hiệu quả hơn đấy, tránh để họ có cảm giác đề phòng.”

Cô ấy quả nhiên suy tính rất kĩ càng. Tôi cũng muốn ở lại trong xe nghỉ ngơi một lát.

Sau khi xuống xe, Văn Nhã đi thẳng tới gõ cửa. Một lát sau, mẹ Tần Dương ra mở, trông thấy Văn Nhã, mặt bà ta lộ rõ vẻ nghi hoặc.

Văn Nhã nói mấy câu, lập tức thấy mẹ Tần Dương tươi tắn hẳn lên, vui vẻ mời cô ấy vào nhà rồi đóng cửa lại.

Do ở trong xe, tôi không nghe được họ nói chuyện gì với nhau, nhưng từ nét mặt của mẹ Tần Dương, thì thấy rõ Văn Nhã đúng là có “tuyệt chiêu” nói chuyện với người khác. Cộng thêm sự tự tin của cô ấy, tôi không khỏi thấp thỏm chờ đợi manh mối quan trọng mà Văn Nhã tìm thấy ở nhà Tần Dương.

Trong lúc đó, tôi gọi điện cho Thần Côn, trao đổi các thông tin mới thu thập được.

Thần Côn nói anh đã lấy lời khai và ghi chép chi tiết về người lái xe việt dã rồi, cả quá trình xảy ra vụ tai nạn không khác nhiều so với kết quả dựng lại hiện trường ban đầu. Lúc đó trời đang mưa, tầm nhìn

không tốt, người lái xe chỉ kịp nhìn thấy chiếc xe Jetta đột nhiên đâm sang, ngoài ra không có gì bất thường. Người lái xe sức khỏe vẫn còn yếu, để tránh khiến anh ta sợ hãi, Thần Côn không hề nói cho anh ta biết người lái chiếc Jetta thực ra là một thi thể nữ. Mặt khác, theo những dấu vết thu thập được tại hiện trường của phía Cảnh sát giao thông, cho thấy chiếc xe việt dã đang đi rất bình thường, là bên không có lỗi, không cần chịu bất cứ trách nhiệm gì.

"Tôi cũng đã báo lại việc này với anh Điên, tình hình người lái xe việt dã về cơ bản cũng chỉ có thế. Anh ta muốn xuất viện chiều nay, bệnh viện đã kí duyệt rồi, tôi lấy số điện thoại của anh ta, khi có việc cần sẽ tìm gặp, nhưng chắc cũng chẳng cần đâu."

Tôi đồng ý với Thần Côn, trong suốt cả vụ án, người lái xe này âu cũng chỉ là một kẻ đen đủi, tự dưng gặp phải một vụ tai nạn từ trời rơi xuống, rồi lại bị cuốn vào một vụ án mạng, trong khi anh ta cũng chẳng thể cung cấp cho chúng tôi thêm đầu mối có giá trị nào cả.

Sau đó, Thần Côn kể anh Điên còn giao cho anh một việc nữa, đó là đi tìm gặp vợ trước của Hồ Viễn. Sau khi hỏi thăm, thì được biết Hồ Viễn bị yếu sinh lí, hai vợ chồng thường xuyên căng thẳng vì việc này. Dần dà về sau, tâm trạng của Hồ Viễn thay đổi từ tự ti thành điên rồ, lần nào cãi nhau cũng thượng cẳng chân hạ cẳng tay, cuối cùng hai người chấm dứt bằng việc li hôn.

"Nói như vậy, thì hành vi của Hồ Viễn thực ra là đang tìm kiếm sự thỏa mãn về mặt tâm lí, vì các nữ nghi phạm không dám chửi anh ta vô dụng." Tôi phân tích.

"Đúng thế. Vợ con Tăng Đại Chí đã tới Đội rồi, giờ tôi đang trên đường về, lát nữa sẽ tìm họ hỏi về chuyện của Tăng Đại Chí."

Sau khi nghe xong các thông tin của Thần Côn, tôi cũng thông báo các phát hiện của mình ở trường Đại học Khoa học Kĩ thuật. Sau khi kể xong chuyện Đặng Tư gặp ma, tôi hỏi anh ta xem suy nghĩ thế nào về

việc này.

Đầu kia không có tiếng trả lời, tôi trêu: “Sao thế, anh Thân, ban ngày ban mặt, anh lại bị câu chuyện ma quỷ này dọa sợ đến độ ấy cơ à?”

“Cái đó thì không, tôi đang nghĩ, việc này có phần khác với sự việc thi thể lái xe. Cảnh tượng Đặng Tư gặp phải hoàn toàn có thể do có người cố ý tạo dựng.”

“Anh Thân, rời xa mê tín, anh vẫn là cao thủ phá án như năm nào đấy.”

“Cao thủ phá án cái con khỉ, nếu không phải vì không muốn anh Điên khó xử, tôi còn lâu mới chịu chạy đông chạy tây thế này...”

Nói chuyện vô bổ một hồi, Thần Côn hỏi tôi có phát hiện gì ở hiện trường không. Tôi kể lại kết quả của Tổ Giám định dấu vết, còn nói chúng tôi đang ở nhà Tần Dương. Thần Côn cũng ủng hộ quan điểm của tôi và Văn Nhã, và chúc chúng tôi tìm ra mấu chốt phá án.

Tôi và Thần Côn nói chuyện gần nửa tiếng đồng hồ. Sau khi dập máy, tôi vẫn thấy cửa nhà Tần Dương đóng kín, không biết Văn Nhã trong đó có tiến triển gì không.

Khoảng mười phút sau, cánh cửa cuối cùng đã mở, lần này cả cha mẹ Tần Dương cùng nhau tiễn Văn Nhã ra. Văn Nhã còn nói thêm với họ vài câu gì đó, rồi tiến về phía xe, nét mặt của cô ấy cũng giống như lúc thường, không đoán được cảm xúc vui hay buồn.

Lên xe, đóng cửa lại, Văn Nhã bảo tôi cứ lái xe đi. Tôi biết ở đây không phải chỗ nói chuyện, liền nổ máy đi về hướng thành phố. Vài phút sau, Văn Nhã bảo tôi tạt xe vào vệ đường, lúc này chúng tôi đã đi được một đoạn khá xa, từ kính chiếu hậu đã không còn nhìn thấy nhà Tần Dương nữa.

Văn Nhã nhìn tôi, nói: “Có thể bắt Tần Dương rồi.”

CHƯƠNG 19

Bà cụ còng lưng

“Tại sao?” Tôi cần một lời giải thích.

“Buổi tối xảy ra vụ án Hồ Viễn, khi mẹ Tần Dương dậy đi vệ sinh thì bị ánh sáng từ ngoài cửa sổ chiếu vào làm hoa mắt, một lát sau mới nhìn rõ một chiếc xe lái từ cửa nhà đi về hướng thành phố. Vị trí nhà họ tương đối hẻo lánh, nửa đêm gần như không có xe cộ đi lại, nên đó là việc bất bình thường. Trong buổi tối thứ hai sau vụ án, Tần Dương có một khoảng thời gian không có mặt ở nhà và giải thích với bố mẹ cậu ta là vào thành phố đi chơi với bạn, mãi tận tối khuya mới về. Còn hôm qua, cũng là ngày thứ ba của vụ án, Tần Dương vừa ăn xong cơm trưa đã rời khỏi nhà, hành tung sau đó của cậu ta thì không ai rõ.” Văn Nhã nói liền một mạch.

Văn Nhã nhắc đến ba sự việc liền một lúc với thái độ hết sức bình tĩnh, không có gì kì lạ cả, nhưng chính mấy mốc thời gian xảy ra các sự kiện đó, lại khớp với các điểm mấu chốt của vụ án lần này, tôi nhanh chóng hiểu ra sự ảo diệu ẩn trong đó.

Thứ nhất, thời gian mẹ Tần Dương thức giấc đi vệ sinh là sau khi xảy ra vụ tai nạn, ngày thường gần như không có xe cộ qua lại. Theo những gì mẹ Tần Dương miêu tả, chiếc xe khi đi qua cổng nhà bà ta còn chạy khá chậm, sau đó thì càng lái càng nhanh, từ đó có thể phán đoán, rất có thể trước đó vừa có người lên xe ở vị trí gần cổng nhà Tần Dương.

Ở thị trấn này, các hộ gia đình cách nhau khá xa, giữa đêm làm gì có ai đi ngang qua, nên người trên xe chắc đến tám chín phần chính là

Tần Dương.

Buổi tối thứ hai, Đặng Tư gặp ma trong trường vào đúng khoảng thời gian Tần Dương không ở nhà, nên cậu ta hoàn toàn có khả năng thực hiện.

Thứ ba, chiều hôm qua Tần Dương lấy danh nghĩa về trường, đàng hoàng thoát khỏi tầm mắt của phía cảnh sát, sau đó, trong nhà tôi xuất hiện "Tiểu quỷ" và Tăng Đại Chí bị sát hại.

Văn Nhã nói tiếp: "Đương nhiên, tất cả những điều đó đều chỉ là phán đoán của tôi, không có chứng cứ trực tiếp. Bây giờ chúng ta sẽ gọi Tần Dương về, yêu cầu cậu ta giải thích rõ ràng. Sự việc thứ nhất tạm thời chưa thể chứng thực, vì dù sao mẹ cậu ta cũng không vào phòng kiểm tra, không thể xác nhận lúc đó cậu ta có đang ngủ hay không; sự việc thứ hai, đợi Tần Dương trở về, yêu cầu cậu ta nói rõ hôm đó đến gặp bạn nào, đã làm những gì, có ai làm chứng hay không; sự việc thứ ba, cậu ta phải trình bày rõ hành tung của mình ngày hôm qua sau khi rời khỏi nhà, rồi liên lạc với phía nhà trường, để xác minh thời gian cậu ta về trường. Những điểm trùng hợp của cậu ta thực sự quá nhiều, càng nhiều điểm trùng hợp càng chứng tỏ đó không phải trùng hợp, tôi tin rằng cậu ta dù có ranh ma đến mức nào cũng không thể kín kẽ hết mọi mặt được, chắc chắn phải có điểm sơ hở."

Tần Dương học đại học ở trên tỉnh, bắt xe từ thị trấn đi cũng chỉ mất khoảng một tiếng rưỡi, cộng thêm thời gian lãng phí trên đường nữa, thì kiểu gì trước năm giờ chiều hôm qua cậu ta cũng phải đến trường rồi.

Tôi gọi điện cho anh Điên, chuông đổ liên tục mấy hồi, tôi cứ nghĩ anh ấy đang ngủ, vừa định ngắt máy thì lại thấy anh ấy nhận điện thoại. Anh Điên nói đã sử dụng các biện pháp trinh sát kĩ thuật xác định được vị trí hiện tại của Tần Dương, cậu ta đúng là đang ở trường. Trong lịch sử lên mạng từ điện thoại của Tần Dương, mã IP đăng nhập

từ sau tám giờ tối qua đều trong phạm vi phố tỉnh, mốc thời gian này muộn hẳn ba tiếng đồng hồ so với mốc năm giờ tới nơi mà chúng tôi dự tính. Tôi nói phát hiện của Văn Nhã cho anh Điên, anh lập tức đập bàn ra lệnh tới trường đưa Tần Dương về, tôi nhắc anh nhớ phải kiểm tra đồ đạc của cậu ta thật kĩ.

Dập máy, tôi thuật lại những lời của anh Điên cho Văn Nhã. Sau đó, tôi tựa lưng vào ghế, giả thiết Tần Dương là hung thủ, rồi căn cứ vào các mốc thời gian trên của cậu ta, đặt cậu ta vào cả quá trình xảy ra vụ án, hầu hết đều rất khớp, chỉ có điều vẫn có một vài điểm không hợp lí. Ví dụ, Tần Dương ra khỏi nhà sau khi xảy ra vụ tai nạn của Hồ Viễn, thế thì, hiện trường kì quái của vụ "xác chết giết người" là do ai bày ra và thực hiện? Còn nữa, vụ Tăng Đại Chí nhảy lầu xảy ra vào khoảng mười một giờ đêm qua, lúc đó Tần Dương đã ở trên phố tỉnh rồi, thì không thể gây án được.

"Không chỉ có một người!" Câu nói của Văn Nhã kéo tôi quay lại với dòng tư duy, đồng thời cũng giải thích những điểm tôi còn thắc mắc. Tôi cười, nghĩ bụng chúng tôi đúng là rất ăn ý nhau.

Không sai, nếu Tần Dương đúng là hung thủ, thì cậu ta chắc chắn không phải một mình gây án! Rất nhiều sự việc trong quá trình này không thể do một người hành động được!

Thế nhưng, còn ai có thể nung nấu mãi trong lòng về cái chết của Tần Hiểu Mai, còn cam tâm tình nguyện giết người vì Tần Hiểu Mai nữa?

Tần Hiểu Mai không có bạn trai, trước mắt cũng chưa thấy có đối tượng nào một lòng một dạ theo đuổi cô ta.

Vậy thì, là người thật thà chất phác như Tần Xuyên, hay là người điên điên khùng khùng như mẹ Tần Hiểu Mai đây?

Tôi lắc đầu, họ không giống, không giống một chút nào. Vậy ngoài họ ra, thì còn ai nữa?

Là tên “Tiểu quỷ” mặc đồ đen?

Đúng, chắc là thế nhưng tên “Tiểu quỷ” đó thực chất là ai mới được?

Giống như những gì anh Điên nói, hắn ta rốt cục là cái thứ gì đây?

Tôi nói ra suy nghĩ của mình, Văn Nhã gật đầu, đáp: “Đợi lát nữa trở về đội, anh đưa tôi đến xem đoạn ghi hình ở tòa nhà pháp y tôi hôm đó. Hừ, đồ ‘Tiểu quỷ’ trộm xác, tao nhất định phải vạch mặt mày!”

Tôi cười, bảo: “Ừ, cô có cặp ‘hỏa nhãn kim tinh’ tinh tường đến thế, có khi lại phát hiện ra manh mối nào đó trong đoạn ghi hình mà trước đây chúng tôi không chú ý đến cũng nên.”

“Cộp! Cộp! Cộp!”

Tiếng gõ bất ngờ vào mặt kính khiến tôi giật mình, tôi nhìn theo hướng gõ, thấy bên ngoài cửa xe có một bà cụ, bàn tay vừa gõ vào kính vẫn còn dừng lại trên không, trên khuôn mặt nhăn nheo là nụ cười giản dị.

Tôi hạ kính cửa xe xuống, còn chưa kịp tiến lên, bà cụ đã cất giọng đặc chất vùng miền: “Ông chủ ơi, mua ít quả dại đi, già vừa hái trên núi xuống đây, ông nếm thử coi, ngọt lịm.”

Bà cụ khoác chiếc áo màu đen đơn giản, vừa nói vừa giơ chiếc làn tre đang cắp bên tay phải lên, trong làn có một ít quả nhỏ vỏ đã ngả hồng. Bà cụ không ngừng ra hiệu bảo tôi ăn thử xem sao.

Những nếp nhăn trên khuôn mặt cụ đã hằn sâu, tóc trắng, lưng còng, tôi đoán chắc cụ cũng phải bát tuần, tầm tuổi bà ngoại tôi lúc tạ thế. Gương mặt cụ xám xịt, có thể thấy rõ những hạt cát lấm tấm, không biết để bán hết làn quả này cụ đã phải đứng bên đường bao lâu.

Tôi không ăn thử, rút ngay tờ một trăm tệ đưa cho cụ. Bà cụ nhìn tờ tiền màu đỏ, có phần ngập ngừng không biết làm gì, rồi bảo cụ không có tiền lẻ trả lại. Tôi cười, nói: “Cụ ơi! Không cần trả lại ạ! Con thích

chiếc làn của cụ, muốn mua luôn một thể."

"Không, không không, cái làn rách này chẳng đáng mấy xu..." Bà cụ lắc đầu lia lịa, mấp máy miệng từ chối. Tôi thấy trong miệng cụ đã chẳng còn lại mấy chiếc răng nữa.

"Đáng ạ! Bây giờ ngoài chợ kiếm đâu ra được loại làn tre đan thủ công thế này đâu cụ." Tôi vừa cười vừa nói, vừa mở cửa xe bước xuống.

Bà cụ đặt chiếc làn xuống đất, lóng ngóng đưa tay móc từ trong túi một chiếc khăn mùi soa được gấp rất nhỏ, rồi từ từ mở ra. Tôi biết bà cụ định làm gì, bà ngoại tôi cũng thích xếp tiền ngay ngắn trong một chiếc khăn mùi soa vuông vắn, sau đó gấp cẩn thận lại và đút vào túi.

Tôi tiến lại phía trước, giữ lấy tay cụ, nhét tờ một trăm tệ vào tay cụ, nhắc lại: "Cụ ơi! Cụ không phải trả tiền thừa cho con thật mà, chiếc làn này đáng giá với số tiền này lắm."

Bàn tay cụ lạnh ngắt, khô ráp, cứ như một khúc gỗ sần sùi. Tôi cúi đầu, thấy nhiều chỗ đã cước đến nứt nẻ cả, miệng vết nứt hở ra không còn thấy sắc máu, mà trắng bạc và khô khan.

Lòng tôi bỗng thấy chua xót, không dám nhìn thêm, bèn cầm chiếc làn lên đặt vào ghế sau ô tô. Khi tôi đặt xong làn quả quay người trở lại, bà cụ vẫn đứng đó, dáng vẻ khúm núm, định nói gì rồi lại thôi, cứ như thể vừa làm việc gì đó cắn dứt lương tâm vậy.

Cụ không nỡ cầm tiền của tôi, lại không biết phải nói như thế nào.

Tôi thoáng nảy ra ý nghĩ, bèn hỏi thăm: "Cụ ơi! Nhà cụ ở đâu ạ?"

Cụ lập tức chỉ hướng cho tôi. Tôi nhìn theo, đó là một ngọn núi, cụ nói nhà mình ở lưng chừng núi. Tôi cố ý tỏ vẻ nhìn chăm chú, rồi nói: "Thế này vậy, cụ giúp con hái thêm ít quả dại nữa, mấy hôm nữa con sẽ quay lại lấy, chỗ tiền này coi như con trả trước, được không ạ?"

Nghe tôi nói vậy, bà cụ mới yên tâm nhận tiền, rồi còn dặn dò: "Thế nhất định ông phải quay lại nhé, lưng chừng núi chỉ có một căn nhà

thôi, ông cứ đi dọc theo con đường nhỏ trước mặt kia kìa, đi thẳng lên núi là thấy nhà già."

"Con nhớ rồi, cụ mau về đi ạ, trời lạnh lắm." Tôi đưa hai bàn tay lên hà hơi sưởi ấm.

"Ông phải đến đấy nhé!"

Nói xong câu đó, bà cụ đi về hướng ngọn núi. Chân cụ đi đôi giày vải nhỏ, bước trên đường gập ghềnh lắc lư, trên giày còn dính những vết đất đã khô, không biết cụ đã phải vất vả thế nào mới hái được làn quả dại này. Nghĩ đến đây, tôi có phần hối hận vì mấy câu nói vừa rồi, vì chắc chắn cụ sẽ lại tiếp tục lên núi hái quả dại cho tôi nữa.

"Làm việc tốt thì nên vui mới phải chứ, sao anh buồn thế?" Giọng Văn Nhã từ bên cạnh vọng sang.

"Không có gì, tại nhìn thấy bà cụ làm tôi nhớ bà ngoại mình thôi."

"Tôi lại tưởng chuyện gì, nhớ bà thì đợi phá án xong về thăm một chuyến là xong chứ sao."

"Bà tôi mất rồi!" Tôi thở dài, nói khẽ.

"À... xin lỗi nhé!" Văn Nhã giọng lí nhí, cứ như đứa trẻ vừa làm chuyện sai trái.

Chúng tôi không nói gì nữa, im lặng nhìn bà cụ đang từ từ bước từng bước một. Lưng cụ đã còng quá rồi, khoảng cách càng lúc càng xa, tôi thậm chí chỉ còn nhìn thấy dáng người lom khom của cụ, không còn thấy phần đầu cúi xuống phía trước nữa.

"Lục Dương."

"Gì?" Tôi quay lại, nhìn Văn Nhã, hình như cô ấy vừa gọi tôi.

Văn Nhã mở miệng, cuối cùng thở dài một tiếng: "Thôi, đợi lát nữa về Đội rồi nói."

Cũng không sớm nữa, còn phải đi về thành phố gặp ba nữ phạm nhân. Chúng tôi trở lại xe, thắt dây an toàn, tôi nhìn qua kính chiếu

hậu thêm một lần nữa, bà cụ vẫn đang chầm chậm bước đi, đầu cụ đã hoàn toàn không còn thấy đâu nữa, chỉ còn lại phẩn vai đưa lên.

Tôi thở dài, không nhìn nữa, nổ máy xe.

Trên đường về, tôi hỏi Văn Nhã: “Vừa rồi lúc gõ cửa, cô làm cách nào mà mẹ Tần Dương vui vẻ mời cô vào nhà thế? Sau đó mọi người nói chuyện gì mà lâu vậy?”

CHƯƠNG 20

Điều tra nữ phạm nhân

Văn Nhã trả lời: “Rất đơn giản, lúc ra mở cửa, mẹ Tần Dương không biết tôi là ai, đương nhiên sẽ thấy nghi ngờ. Nếu nói tôi đến điều tra Tần Dương, thì chắc chắn bà ta sẽ có tâm lí đề phòng rất cao, có khi còn không cho tôi vào nhà ấy chứ. Thế nên, tôi cố ý nói mình là cảnh sát hộ tịch mới đến, đang đi thăm hỏi quanh khu mình phụ trách, muốn tìm hiểu một chút tình hình các hộ gia đình. Ở dưới thị trấn, người dân rất kính trọng cảnh sát hộ tịch, đương nhiên bà ta cũng không làm khó tôi, liền mở cửa mời tôi vào nhà.”

“Như thế... cũng được sao?” Tôi vô cùng kinh ngạc, cách Văn Nhã làm việc đúng là chẳng giống ai.

Đây chỉ là lời nói dối vô hại, làm cảnh sát hình sự là phải thế, có những lúc, để phá được án, không thể không làm những việc khác thường, điều này tôi học được từ sư phụ trước đây của tôi đấy. Vừa hay tôi lại quen trưởng đồn cảnh sát vùng này, tiện thể kể tên ông ấy ra, mẹ Tần Dương làm sao mà không tin cho nổi.”

“Cũng đành. Thế sau đó, cô làm cách nào mà dẫn vào vụ án được?” Tôi lại hỏi.

“Ban đầu tất nhiên phải hỏi thăm tình hình cơ bản rồi, nói chuyện phiếm một hồi xong, đợi đến khi đã quen, tôi mới từ từ nhắc đến chuyện Tần Hiểu Mai, rồi lựa lời kể cho họ hay chuyện có người vì muốn báo thù cho Tần Hiểu Mai mà giết người. Trong quá trình đó, tôi có sửa đổi lại thời gian một số mốc quan trọng của vụ án, rồi hỏi họ xem những lúc đó Tần Dương đang làm gì, họ đương nhiên sẽ không

quá bài xích chuyện này, cứ thế kể về hành tung của Tần Dương mấy ngày này cho tôi nghe."

"Sửa đổi thời gian vụ án?" Tôi ngẫm nghĩ mấy chữ này, rồi rất nhanh nhận ra điều vi diệu trong đó.

Cách này đúng là hiệu quả, ví dụ Hồ Viễn bị giết lúc mười một giờ đêm, cho dù cha mẹ Tần Dương biết khoảng thời gian đó con trai mình không ở nhà, nhưng vì muốn loại bỏ khả năng bị nghi ngờ cho cậu ta, chắc chắn sẽ giúp cậu ta che giấu, nói Tần Dương ngủ trong phòng. Bây giờ Văn Nhã sửa thời gian Hồ Viễn bị sát hại thành chín giờ tối, lúc đó Tần Dương đúng là đang ở nhà xem ti vi cùng bố mẹ thật, vậy thì, kể cả sau đó Tần Dương không ở nhà, cậu ta cũng không thể bị nghi ngờ được. Do không phải lo ngại gì, cha mẹ Tần Dương đương nhiên sẽ thành thật kể hết những điều họ biết. Chỉ bằng cách đơn giản như vậy, Văn Nhã đã thăm dò thành công từ cha mẹ Tần Dương thông tin về hành tung của con trai mình trong mấy ngày gần đây, tôi không thể không khâm phục điều đó.

"Chỉ có điều, nếu như vậy thì sao lúc cô ra khỏi nhà, cha mẹ Tần Dương lại cau mày như thế?"

Văn Nhã đáp: "Bất luận như thế nào, hôm nay tôi cũng đã lừa cha mẹ Tần Dương, mà dựa theo những thông tin họ nói, chúng ta sẽ phải cho gọi Tần Dương về để điều tra. Do đó, tôi buộc phải báo trước để họ biết rằng có thể Đội cảnh sát hình sự sẽ tìm Tần Dương để làm rõ thêm về sự việc. Họ biết mình không thể can dự vào việc cảnh sát phá án, nhưng Tần Dương thời gian tới đây sẽ bước vào kì thi cuối kì, họ sợ ảnh hưởng đến việc học của con mình nên đương nhiên cảm thấy lo lắng rồi."

Tôi không giấu được cảm xúc: "Đúng là ở đời đáng thương nhất chính là lòng cha mẹ. Nếu những việc này đúng là do Tần Dương làm, thì cậu ta sao xứng với công ơn nuôi dưỡng bao năm của cha mẹ mình

đây?”

“Đúng thế, không hiểu đến lúc hai vợ chồng họ biết được sự thật thì có chịu nổi hay không.” Văn Nhã thở dài.

Sau khi về thành phố, chúng tôi đến nhà nữ phạm nhân đầu tiên trong danh sách. Mặc dù cô ta đã phải chịu sự trừng phạt thích đáng trước khi được trả lại tự do, nhưng khi thấy tôi và Văn Nhã, nét mặt vẫn lộ rõ vẻ đề phòng.

Từ hồ sơ của cô ta cho thấy, người giải quyết vụ án này là Hồ Viễn và chị Quyên, câu trả lời của cô ta đúng như những gì Thần Côn đã nói, tất cả hồ sơ đều do một mình Hồ Viễn thẩm vấn, cuối cùng chị Quyên chỉ kí tên vào là xong.

Khi hỏi đến chi tiết buổi thẩm vấn, tôi thấy ánh mắt đối phương có sự lẩn tránh rõ rệt, giọng nói cũng bắt đầu ngập ngừng. Lúc này, tôi mượn cớ rời đi, để mình Văn Nhã ở lại hỏi tiếp. Những sự việc như thế này, cho dù cô ta có muốn khai báo, thì có mặt tôi ở đó, cũng sẽ ngượng ngùng xấu hổ.

Sau đó Văn Nhã nói với tôi, lúc đầu nữ phạm nhân này không thừa nhận việc Hồ Viễn có những yêu cầu “đặc biệt” với cô ta trong quá trình thẩm vấn. Không còn cách nào khác, Văn Nhã chỉ còn cách tăng sức ép, nói Hồ Viễn đã chết, Viện kiểm sát đã nắm được các tư liệu trong điện thoại của anh ta, thấy đoạn ghi hình liên quan đến cô ta. Hồ Viễn đương nhiên là đáng chịu tội, nhưng việc giảm nhẹ tội cho cô ta thì có thể phải xem xét lại.

Nữ phạm nhân này vừa nghe thấy thế đã vô cùng sợ hãi, lập tức nói lúc đó đều do bị Hồ Viễn ép buộc và khai báo tường tận toàn bộ sự việc.

Trên hồ sơ của nữ phạm nhân thứ hai cũng ghi người xử lí là Hồ Viễn và chị Quyên, những gì cô ta khai báo cũng tương đối trùng khớp với nữ phạm nhân đầu tiên, từ đó cũng có thể chứng minh hai người

họ đều nói thật.

Rời khỏi nhà nữ phạm nhân thứ hai thì trời đã tối, tôi thấy hơi đói nên gợi ý Văn Nhã đi ăn gì đó, rồi ngày mai đến nhà nữ phạm nhân thứ ba. Văn Nhã lại bảo hai phạm nhân trong ngục thì có thể đợi ngày mai, nhưng người thứ ba này thì không được, để lâu sợ có biến. Tôi cười bảo chỉ một buổi tối cô ta chạy đầu cho nổi, nhưng Văn Nhã vẫn lắc đầu.

Tôi nhớ lại trước đó Văn Nhã có nói việc gặp các nữ phạm nhân sẽ giúp chúng tôi có thể phán đoán mục tiêu tiếp theo của hung thủ là ai, cô ấy quả quyết như vậy chắc chắn có lí do của mình, nên tôi chẳng nói nhiều nữa, liền lái xe thẳng tới nhà nữ phạm nhân thứ ba. Nào ngờ, tình hình của nữ phạm nhân này lại hoàn toàn khác với hai người trước đó.

Người này tên Tề Tiểu Thuận, trên hồ sơ ghi người xử lí là Hồ Viễn và Thần Côn.

Tề Tiểu Thuận là một phụ nữ trung niên, trông áng chừng gần năm mươi tuổi, nhưng thực tế còn chưa tới bốn mươi. Năm đó, chị ta bị bắt vì tội tổ chức bán dâm, tội này phải chịu khung hình phạt tù từ năm đến mười năm. Khi Hồ Viễn hỏi cung, bằng việc thay đổi góc độ tra hỏi, đã linh hoạt giảm nhẹ tội cho phạm nhân, cuối cùng Viện kiểm sát căn cứ vào mức án hồ sơ đưa ra là năm năm tù, phía tòa cũng thông qua phán quyết này.

Tề Tiểu Thuận vừa ra tù hai tháng trước, chị ta nói mình phải cải tà quy chính, hiện giờ đang làm thuê ở một quán ăn. Khi bị hỏi đến tình hình thẩm vấn năm đó, chị ta nói có người thẩm vấn là hai cảnh sát nam, giữa chừng có một người ra ngoài gọi điện thoại, mãi hồi lâu sau mới quay lại.

Người rời khỏi phòng thẩm vấn đương nhiên là Thần Côn, còn Hồ Viễn chắc đã đạt được "thỏa thuận đặc biệt" với Tề Tiểu Thuận trong

chính khoảng thời gian này, cũng có thể nói đây là một vụ "giao dịch".

"Sau khi người cảnh sát đó rời đi, cảnh sát còn lại có hành động gì với chị không?" Tôi vội vã hỏi, mong xác nhận lại thông tin.

Tề Tiểu Thuận quay ngoắt đầu sang nhìn tôi, ánh mắt cũng thay đổi hẳn.

"Lục Dương, vừa nãy anh chẳng bảo đói bụng rồi sao? Đi ăn gì đó đi!" Văn Nhã vừa nói vừa đẩy tôi ra ngoài.

Ra khỏi cửa, từng trận gió cắt da cắt thịt thổi qua khiến mặt tôi đau rát. Tôi rảo bước qua đầu đường, mua bốn chiếc bánh, rồi về xe ăn ngấu ăn nghiến.

Tôi ăn xong hai chiếc bánh thì Văn Nhã cũng bước từ nhà Tề Tiểu Thuận ra. Sau khi lên xe, tôi đưa hai chiếc bánh còn lại cho cô ấy, nhưng cô ấy xua tay, kêu dầu mỡ quá không ăn nổi. Tôi cũng chẳng ép buộc, hỏi cô ấy muốn ăn gì, để tôi đi tìm mua, nhưng cô ấy lại bảo tôi lái xe tới Đồn Cảnh sát Thành Sương.

"Đến đấy làm gì?" Tôi hỏi một cách khó hiểu.

Văn Nhã trả lời: "Vừa rồi tôi dùng cùng một cách để Tề Tiểu Thuận khai ra bí mật trong phòng thẩm vấn của cô ta và Hồ Viễn...".

"Sao? Có vấn đề à?" Tôi nổi hứng.

"Nội dung cô ta khai báo thì cũng không khác xa hai người trước, chỉ có điều, tôi cứ thấy cô ta kể những chuyện này quá đỗi tự nhiên, khác hẳn vẻ ngập ngừng, xấu hổ của hai người trước đó." Văn Nhã đáp.

Nghe thấy vậy, tôi cười, bảo: "Cô đừng quên Tề Tiểu Thuận bị bắt vì tội gì nhé, chị ta vốn dĩ đã là lão làng trong nghề này rồi, về cơ bản chẳng thấy chuyện đó có gì là khó nói cả. Hơn nữa sự việc cũng đã trôi qua mấy năm rồi, có khi lúc cô ta kể cho cô nghe, cũng chỉ như đang kể chuyện của người khác thôi ấy chứ."

“Cũng có thể là thế, nhưng trong lòng tôi cứ thấy không được thoải mái, nếu chưa tới Đồn Cảnh sát khu vực điều tra rõ gốc rễ của chị ta chắc hôm nay tôi không ngủ nổi mất!” Văn Nhã kiên quyết.

Cô ấy đã nói như thế, tôi cũng chẳng khuyên thêm nữa, dù sao Đồn Cảnh sát Thành Vương cũng cách đây không xa, qua đó cũng chẳng mất mấy thời gian.

Ban ngày tôi và Thần Côn lấy được hồ sơ của mấy nữ phạm nhân là đi luôn, không hề xác nhận lại thông tin. Lúc đến Đồn Cảnh sát, chúng tôi mượn một chiếc máy tính có kết nối mạng nội bộ của ngành Công an, rồi nhập thông tin cá nhân của từng nữ phạm nhân vừa rồi, hai người đầu tiên sau khi ra tù thì không thấy có ghi chép về việc phạm pháp nữa, nhưng Tề Tiểu Thuận thì có hai lần.

Hai lần phạm pháp của Tề Tiểu Thuận là trộm cắp và bán dâm, cả hai lần đều bị tạm giữ, đơn vị xử lí chính là Đồn Cảnh sát Thành Sương.

Tôi cau mày khó hiểu, vừa ra tù hai tháng đã phạm tội hai lần, Tề Tiểu Thuận rõ ràng không hề có thái độ cải tà quy chính như mình đã nói.

Trong các kết quả tìm kiếm, ngoài hai ghi chép phạm pháp vừa rồi, còn có một lần phải điều động cảnh sát. Văn Nhã mở ra xem, chúng tôi thấy chín giờ tối hôm qua, trong khu vực có người báo cảnh sát về một vụ trộm. Khi cảnh sát khu vực đến nơi, làm rõ tình hình sự việc, Tề Tiểu Thuận lấy trộm một chiếc iPhone 6Plus và bị bắt quả tang tại chỗ.

“Từ góc độ giá trị của chiếc điện thoại, thì đây là một vụ án hình sự mà, sao ở đây không thấy kết quả xử lí nhỉ? Tề Tiểu Thuận sao lại được thả về?” Tôi hỏi một cách khó hiểu.

Văn Nhã cũng không ngồi yên được nữa, đứng dậy tìm thẳng đến viên cảnh sát trực ban, hỏi rõ xem sự việc là như thế nào. Viên cảnh

sát nói sáng nay khi anh ta đến giao ban, còn thấy người của bạn trước đang xử lý vụ án này, nhưng chẳng mấy chốc sau đó, lãnh đạo đồn đã lệnh thả Tề Tiểu Thuận đi rồi, họ cũng không biết rõ có chuyện gì.

“Nghi phạm của một vụ án hình sự mà có thể thả đi dễ dàng thế sao? Vị lãnh đạo nào mà dám lộng quyền như thế?” Văn Nhã chất vấn.

“Là... là trưởng đồn chúng tôi. Thế này vậy, tôi cho cô số điện thoại của ông ấy, các cô tự gọi điện hỏi đi.” Viên cảnh sát có phần khó xử, rồi tìm số điện thoại của trưởng đồn cho chúng tôi. Về điều này cũng dễ hiểu, anh ta là cấp dưới, không tiện hỏi những chuyện này.

Tôi và Văn Nhã lấy số điện thoại rồi ra khỏi cửa chính Đồn Cảnh sát Thành Sương, Văn Nhã gọi điện thoại, cô ấy tự giới thiệu bản thân với vị trưởng đồn rồi vào thẳng vấn đề. Tôi đứng bên cạnh, cũng nóng lòng muốn biết lí do gì khiến vị này thả Tề Tiểu Thuận đi như vậy, chưa hết một phút, tôi đã nghe Văn Nhã hét lên: “Anh nói sao? Người của chúng tôi?”

CHƯƠNG 21

PHÁT HIỆN BẤT NGỜ

Lời của Văn Nhã khiến tôi giật mình, vội vàng hỏi: "Sao thế?" Văn Nhã ra hiệu bảo tôi đừng lên tiếng. Tôi nhìn cô ấy chằm chằm, sốt ruột không yên, đợi mãi mới thấy dập máy, cô ấy lập tức lôi tay tôi kéo thẳng lên xe.

"Là Thần Côn." Lên xe, Văn Nhã nhìn thẳng phía trước, chỉ nói đúng ba chữ.

"Thần Côn? Anh ta thì có liên quan gì đến chuyện này?" Tôi càng thấy đầu óc mụ mẫm.

"Chính Thần Côn yêu cầu trưởng đồn thả Tề Tiểu Thuận ra. Sự việc mới vừa sáng nay thôi, lí do vì Tề Tiểu Thuận là đầu mối quan trọng của Đội Cảnh sát hình sự chúng ta. Trưởng đồn vốn dĩ cũng thấy khó xử, nhưng anh ta nói Tề Tiểu Thuận có liên quan đến một vụ án xảy ra gần đây, nếu Tề Tiểu Thuận bị bắt giam, thì đầu mối cũng bị đứt. Nghe thế, trưởng đồn cũng thấy rõ sự nghiêm trọng của vấn đề, hơn nữa phía Đồn Cảnh sát và Đội Cảnh sát hình sự vốn dĩ có quan hệ công tác qua lại, trưởng đồn và Thần Côn cũng từng tiếp xúc mấy lần, nên cũng chấp thuận giúp anh ta vụ này. Vì thế, trưởng đồn bỏ ra bao công sức làm việc với nạn nhân bị trộm điện thoại, thì mới dập được vụ này."

Tôi nghe mà thấy ngẩn cả người. Quả đúng thật, nếu nhân vật đầu mối do thân phận đặc biệt, nhiều khi cũng được xá miễn một số hành vi phạm pháp không quá nghiêm trọng. Tuy nhiên, Thần Côn và chúng tôi ở cùng một tổ, cùng điều tra một vụ án, anh ta tiếp nhận một vụ án

khác lúc nào không biết?

Huyệt Thái dương của tôi giật mạnh liên hồi. Sáng sớm nay chẳng phải chính Thần Côn phát hiện ra vị trí Hồ Viễn quay những đoạn ghi hình hay sao? Tề Tiểu Thuận sau khi bị bắt chắc chắn không thể nghe điện thoại được, Thần Côn thì ở Đại đội, làm sao mà biết chuyện này được? Còn nữa, sau đó tôi và Thần Côn cùng đến phòng lưu trữ tìm hồ sơ, khi nhìn thấy tên Tề Tiểu Thuận anh ta cũng đâu có nói gì.

"Về nhà Tề Tiểu Thuận ngay." Lúc Văn Nhã lên tiếng, tôi đã nổ máy chờ sẵn, Đúng thế, chắc chắn Tề Tiểu Thuận đã giấu chúng tôi điều gì đó.

Ngoài trời giờ đã tối hẳn, anh Điên cũng không gọi điện giục tôi, xem ra những người được điều đi bắt Tần Dương vẫn chưa trở về. Ngược lại, Thần Côn lại gọi điện hỏi tôi đang ở đâu, tôi thoáng nghĩ rồi nói thật là đang đi điều tra mấy nữ phạm nhân. Thần Côn trước tiên hỏi tôi có thu hoạch gì không, nhưng chưa kịp nghe trả lời đã nói luôn: "À mà thôi, cứ để sau đi, lúc sáng tôi còn bảo cậu đừng nói chuyện này với anh Điên, tôi cũng là người trong cuộc, tránh mặt thì tốt hơn, đợi cậu về báo cáo trước cả Tổ vậy."

Tôi "ừ" một tiếng, rồi lấy lí do đang lái xe để dập máy.

"Thần Côn à?" Văn Nhã hỏi, ánh mắt đầy suy ngẫm.

Tôi gật đầu.

"Có phải anh ta hỏi anh chuyện đi điều tra nữ phạm nhân không?" Cô ấy lại hỏi.

Tôi quay sang nhìn Văn Nhã. Ánh mắt ấy thật sắc bén, dường như có thể vạch trần tất cả, tôi biết cô ấy đang đoán gì, liền biện minh: "Thần Côn không thể có vấn đề được, anh ta thả Tề Tiểu Thuận ra ắt phải có nguyên nhân."

"Lục Dương, lúc chiều khi mua quả dại tôi đã nhận thấy con người anh rất trọng tình cảm rồi. Vốn dĩ điều này là tốt, nhưng không phải là

đặc điểm mà một cảnh sát hình sự cần có, nó sẽ ảnh hưởng đến khả năng phán đoán của anh."

Tôi không lên tiếng, chỉ thầm nghĩ trong lòng, cảnh sát hình sự cũng là người, sao lại không được có tình cảm chứ.

Đến nhà Tề Tiểu Thuận, tôi bước nhanh về phía trước, vội vã gõ cửa. Tề Tiểu Thuận thuê nhà ở một khu ổ chuột, bốn phía xung quanh đều có người ở, tiếng gõ cửa khiến một số người chạy ra xem có chuyện gì.

Lúc cửa mở, Tề Tiểu Thuận thấy bản mặt tối sầm của tôi thì ngẩn người ra, ánh mắt thoáng chút hoang mang.

"Vào nhà nói chuyện được không?" Tôi cất giọng nặng trịch.

Tề Tiểu Thuận cúi đầu nhường đường, tôi và Văn Nhã tiến vào trong, chị ta đóng cửa lại, hỏi: "Hai vị cảnh sát sao quay lại thế? Những gì nên nói tôi đều nói hết rồi."

Lúc nói những lời này, chị ta rõ ràng không còn giữ được sự trôi chảy như lúc chiều nữa.

"Thế còn những thứ không nên nói thì sao?" Tôi lập tức quay lại chất vấn, hỏi thẳng khiến Tề Tiểu Thuận đứng chết chân tại chỗ.

Văn Nhã thấy vậy tiến lên phía trước kéo tay Tề Tiểu Thuận, cười nói: "Chị đừng căng thẳng, vừa rồi chúng tôi có nắm được một số tình hình mới, nên quay lại xác nhận với chị một chút."

Tề Tiểu Thuận là hạng đàn bà trăng gió, nhiều việc cứ thấy lợi thì làm chứ bản thân chẳng có mấy chính kiến, khi bị tôi và Văn Nhã kẻ nhu người cương, thể hiện thái độ ra mặt thì chẳng mấy chốc đã tuôn hết từ đầu đến cuối.

Tối qua lúc trộm điện thoại, tự bản thân chị ta cũng biết chuyện này có nguy cơ phải ngồi tù lần nữa. Kết quả là sáng nay khi cảnh sát đột nhiên tháo còng tay và thả chị ta ra, chính chị ta cũng không hiểu chuyện gì. Sau khi về nhà thì có một người đến tìm, mặc dù thấy

người này khá quen nhưng chị ta nghĩ mãi cũng không ra đó là ai. Khi được gợi ý, chị ta mới nhớ ra đây chính là viên cảnh sát năm xưa từng thẩm vấn mình trong vụ tổ chức bán dâm.

Viên cảnh sát nói anh ta đã nhờ vào mối quan hệ để thả chị ta ra, ngược lại yêu cầu Tề Tiểu Thuận giúp anh ta một việc.

Theo sự mô tả ngoại hình của Tề Tiểu Thuận, thì người cảnh sát đó chính là Thần Côn. Đến lúc này, Tề Tiểu Thuận mới chịu nói với chúng tôi chân tướng cuộc thẩm vấn năm đó: Giữa cuộc thẩm vấn, Thần Côn ra ngoài nghe điện thoại, và trở về trong lúc chị ta đang phải "phục vụ" Hồ Viễn. Thấy có người gõ cửa, Hồ Viễn vội vàng kéo quần lên để ra mở cửa. Thần Côn nói với Hồ Viễn rằng nhà mình xảy ra việc đột xuất phải về gấp, Hồ Viễn đương nhiên lập tức đồng ý, bảo Thần Côn cứ yên tâm về xử lí chuyện gia đình, mọi chuyện còn lại để anh ta lo, sau đó Thần Côn liền rời đi luôn.

Sáng nay Thần Côn nói với Tề Tiểu Thuận rằng chắc chắn sẽ có cảnh sát đến hỏi chị ta về chuyện xảy ra hồi đó, và điều Thần Côn yêu cầu Tề Tiểu Thuận làm, là bảo chị ta trong lúc trả lời hãy nói là viên cảnh sát ra ngoài nghe điện thoại rất lâu mới quay trở lại, và khi quay lại thì mọi chuyện vẫn bình thường.

Tôi giờ mới vỡ lẽ, trước đó Văn Nhã nhận xét thái độ của Tề Tiểu Thuận quá đỗi tự nhiên, thì ra không phải chỉ vì chị ta xuất thân chốn gió trăng, mà còn có một nguyên nhân lớn khác, là đã được chuẩn bị tâm lí từ trước, tất cả những "lời thoại" cần nói đều đã học thuộc lòng rồi.

Những gì Tề Tiểu Thuận nói cũng chỉ có bấy nhiêu, đến cả chuyện của Thần Côn cũng khai bằng sạch, tôi tin chị ta cũng chẳng còn gì giấu giếm nữa.

Trên đường về Đại đội, tôi và Văn Nhã phân tích rồi rút ra kết luận: năm đó Thần Côn đột ngột quay lại, Hồ Viễn vội vã ra mở cửa, Thần

Côn có lẽ đã phát hiện ra điều gì đó, thậm chí có thể biết rõ chuyện Hồ Viễn đang làm, nhưng anh ta cố ý bảo Tề Tiểu Thuận nói dối, mục đích là che giấu không cho chúng tôi biết chuyện này.

Hôm nay tôi ăn sáng ở Đại đội rồi đến văn phòng anh Điên, lúc đi ra thì gặp ngay Thần Côn nên cứ nghĩ anh ta vẫn luôn ở Đội, nhưng thực tế, anh ta đã đến tìm Tề Tiểu Thuận trước rồi mới đi làm.

Đồng thời, tôi cũng hiểu ra một chuyện: Thần Côn không để tôi báo cáo sự việc với anh Điên trước, mà một mình đi điều tra các nữ phạm nhân, chính là vì chắc mẩm rằng tôi không thể nhận ra Tề Tiểu Thuận đang nói dối. Và thực tế, nếu hôm nay không có Văn Nhã, thì đúng là tôi không phát hiện ra thật.

Chẳng trách lúc sáng khi ba chúng tôi cùng ra khỏi văn phòng anh Điên, Thần Côn cứ cúi gằm mặt không nói gì, chính là vì sự xuất hiện của Văn Nhã khiến anh ta có phần lo lắng.

Đương nhiên, tôi không hề nói cho Văn Nhã biết suy nghĩ này.

"Việc này anh định giải quyết sao?" Lúc gần về tới Đại đội, Văn Nhã hỏi tôi.

Tôi im lặng một hồi lâu. Trong khoảng thời gian đó, tôi nghĩ rất nhiều, bao gồm cả vụ án, cả những điều Thần Côn đã trải qua, cả những chuyện khi chúng tôi bên nhau, cuối cùng, tôi cầu xin Văn Nhã: "Việc này đừng nói ra vội, đợi lát nữa tôi sẽ tìm cơ hội nói chuyện riêng với anh ấy."

Điều khiến tôi bất ngờ là Văn Nhã đồng ý rất thoải mái: "Được, tôi tin anh."

Khi tôi và Văn Nhã bước vào văn phòng anh Điên, có rất nhiều người đang ngồi trong đó, khói bốc nghi ngút. Tôi chú ý nhìn, ngoài Đại đội trưởng ra, Phó Phòng Công an thành phố phụ trách hình sự trinh sát cũng có mặt. Thấy chúng tôi đến, hai vị lãnh đạo đứng dậy, trước lúc đi, Đại đội trưởng dặn dò anh Điên: "Vụ này bên trên theo

dõi rất kĩ, cậu cứ suy nghĩ thêm, nếu không nắm chắc thì cứ làm theo phương án của tôi."

Lúc ra khỏi cửa, Đại đội trưởng lại nói với tôi và Văn Nhã: "Mọi người vất vả rồi, phá án xong tôi nhất định sẽ báo ghi công."

Đợi họ đều đi khỏi, tôi đóng cửa lại, tiến về phía anh Điên, hỏi: "Tình hình gì thế?"

Anh Điên rít một hơi thuốc, từ từ nhả ra, rồi cất tiếng trong làn khói: "Hai cảnh sát liên tiếp hi sinh một cách bất thường, trên tỉnh đang hỏi về việc này, chuẩn bị phái Tổng đội Hình sự trinh sát xuống tiếp quản, lãnh đạo đến hỏi ý kiến của tôi."

"Thế anh đồng ý rồi à?"

Anh Điên lắc đầu, đáp: "Không. Hiện tại các manh mối càng lúc càng nhiều, chúng ta vẫn còn có hi vọng phá án. Tôi thì chẳng mong ngoi thêm nữa rồi, nhưng các cô cậu còn trẻ, phá được vụ án này sẽ giúp ích rất lớn cho mọi người về sau."

"Anh Điên, xem tình hình này, chỉ sợ thời gian cho chúng ta không còn nhiều nữa rồi." Văn Nhã nói có vẻ lo lắng.

"Ừ, nếu vụ án không có tiến triển gì, trên Phòng cũng không trụ được mãi, thì đành phải giao lại vụ án. Cũng may, khi bắt Tần Dương phát hiện trong tủ quần áo của cậu ta có một số thứ, chỉ cần mở được miệng Tần Dương, thì vụ án sẽ tiến triển nhanh thôi." Anh Điên vừa nói vừa ngáp dài, rồi đốt thêm điếu thuốc nữa, hít liền mấy hơi.

"Anh Điên, Thần Côn đâu?" Tôi hỏi.

"Trước lúc lãnh đạo đến vẫn còn ở văn phòng tôi, sau khi lãnh đạo vào tôi bảo cậu ta về phòng trực chiến nghỉ trước rồi, chắc vẫn đang ở đó."

"Được, thế để em đi gọi anh ta." Nói đoạn, tôi đi thẳng ra ngoài.

"Lục Dương"! Anh Điên gọi giật. Tôi quay lại vẻ đầy khó hiểu. Anh

Điên đứng dậy tiến về phía tôi, tới trước mặt, anh đưa tay ra nói: “Đưa tôi xem bức ảnh ‘Tiểu quỷ’ tối qua cậu nhận được lần nữa xem nào.”

Thì ra là chuyện này, tôi cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều, lôi bức ảnh ra đưa cho anh ấy, rồi đi thẳng ra ngoài. Văn Nhã đi theo tôi, nói cô ấy sẽ tranh thủ đi xem đoạn băng ghi hình, đợi lát nữa nếu Tần Dương được đưa về thì bảo tôi sang phòng điều khiển giám sát tìm cô ấy.

Thời gian vẫn còn sớm, các cảnh sát đều ở bên phòng trực ban, khi tôi vào phòng trực chiến, chỉ có mình Thần Côn ở đó. Thấy tôi, Thần Côn liền hỏi đã bắt được Tần Dương chưa? Tôi lắc đầu, rồi đưa tay đóng cửa lại.

Tiến tới bên cạnh Thần Côn, tôi ngồi xuống, hỏi vu vơ một câu: “Anh Thân, anh đã nói chuyện với vợ Tăng Đại Chí chưa? Chị ta nói sao?”.

“Vợ cậu ta nói vốn dĩ ngày thường Tăng Đại Chí không có điểm gì kì lạ cả, nhưng tôi thấy biểu hiện của cô ta có phần mất tự nhiên, hình như có gì đó giấu giếm. Khi được tôi gợi ý, cô ta mới ấp úng thừa nhận trong những lần chăn gối, Tăng Đại Chí vô cùng hào hứng, thậm chí có một số hành vi bạo lực.”

Tôi liên hệ với việc Tăng Đại Chí tìm gái gọi và ngược đãi tử thi, phân tích: “Hai vợ chồng họ thường xuyên sống xa nhau, thời gian gặp mặt ít, nhu cầu sinh lí của Tăng Đại Chí không được thỏa mãn. Công việc thì ngày ngày chỉ tiếp xúc với xác chết, nên anh ta mới nảy sinh thứ sở thích quái đản như thế. Nhưng nếu anh ta trút hết những ham muốn này lên tử thi thì rất dễ bị phát hiện, do đó sau mỗi lần sờ mó xác chết nữ xong, phải ra ngoài tìm gái gọi.”

Nghe tôi phân tích một hồi, Thần Côn cười nói: “Tôi cũng nghĩ thế đấy, nhưng không ngờ nhóc con như cậu mà cũng nghiên cứu tâm lí phạm tội sâu ra phết nhỉ.”

“Tôi cũng chỉ đoán mò thế thôi, về phương diện này Văn Nhã giỏi

hơn tôi nhiều. Lúc chiều đi điều tra nữ phạm nhân tôi mới được mở rộng tầm mắt, sau này phải học hỏi cô ấy nhiều." Tôi cố tình nói với vẻ tự nhiên, sau đó quan sát nét mặt của Thần Côn, xem anh ta có phản ứng gì không.

Nhắc đến Văn Nhã, nụ cười của Thần Côn chợt tắt, rồi sau đó mới lên tiếng: "Thế à, cô ấy xuất thân từ dân chuyên, đương nhiên là lợi hại rồi, cậu đúng là nên học hỏi cô ấy."

"Anh Thân, có phải anh có một nhân vật đầu mối tên Tề Tiểu Thuận không? Tôi hỏi luôn.

CHƯƠNG 22

"TIỂU QUỶ" LỘ DIỆN

Trong một khoảnh khắc, trên mặt Thần Côn thoáng qua chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh chóng, anh ta trả lời: "Cậu biết cả rồi hả?"

"Biết gì cơ?" Tôi hỏi lại.

"Thằng nhóc này, giỏi thật. Thế để tôi khai ra mong được khoan hồng vậy." Thần Côn cười thật thà. Lúc anh ta cười, những nếp nhăn nơi đuôi mắt hằn lên rõ rệt, chẳng ăn khớp gì với độ tuổi thật của anh ta. Tôi nghĩ lại hoàn cảnh đáng thương của Thần Côn, bất giác cảm thấy xót xa.

Thì ra, tối qua khi ở quán ăn đối diện khu nhà Tăng Đại Chí, tôi và Thần Côn phân tích một hồi về các bức ảnh và đoạn ghi hình trong điện thoại của Hồ Viễn, khiến Thần Côn nhớ lại hình như mình có thẩm vấn một nữ nghi phạm cùng Hồ Viễn, nhưng anh không nói ra ngay là vì không biết mình nhớ đúng hay sai.

Sáng sớm nay, Thần Côn đến phòng lưu trữ ở Đại đội tìm hồ sơ của năm phạm nhân nữ, thì phát hiện trong hồ sơ của một nữ phạm nhân tên Tề Tiểu Thuận có ghi tên người xử lý vụ việc là Hồ Viễn và chính anh ta.

Thần Côn lật đi lật lại tập hồ sơ một hồi lâu để cố gắng nhớ lại sự việc. Hôm đó, vợ anh ta gọi điện thông báo, cô con gái sốt cao liên tục phải đưa vào bệnh viện Trung ương để điều trị, kết quả xét nghiệm máu dương tính với virus HIV. Nghe thấy tin này, Thần Côn làm gì còn đầu óc nào tiếp tục ngồi lấy lời khai, nên quay lại bảo Hồ Viễn giúp xử lí nốt công việc.

Khi về đến phòng thẩm vấn, anh ta phát hiện cửa bị khóa trái bên trong, sau khi gõ mở cửa, lại thấy thần sắc Hồ Viễn có vẻ khác thường, Tề Tiểu Thuận mặc dù ngồi ở trên ghế, nhưng hai tay vốn dĩ bị còng đã được mở. Thần Côn lo lắng cho con gái nên cũng chẳng nghĩ nhiều, vội vàng chạy vào bệnh viện.

Trong suốt hơn một năm kể từ ngày đó, Thần Côn lúc nào cũng bận rộn chăm sóc vợ con, gần như không đi làm, sau khi vợ và con gái đều lần lượt ra đi, anh ta mới quay lại đơn vị, nhưng đã lãng quên chuyện đó từ lâu rồi.

Lần này, Hồ Viễn tử vong, đoạn ghi hình trong điện thoại bị bại lộ, kí ức của Thần Côn mới được đánh thức, anh ta nghĩ lại, hôm đó Hồ Viễn cố ý khóa trái cửa, hóa ra là để "làm chuyện đó".

Thần Côn nói, nếu lúc đó anh ta hỏi thêm vài câu nữa, hoặc sau sự việc có để ý một chút, biết đâu đã sớm phát hiện ra "bí mật" của Hồ Viễn rồi. Với tính khí trước đây của anh ta, nếu phát hiện ra sự việc này, chắc chắn sẽ báo cáo lên cấp trên, như thế Hồ Viễn sẽ phải chịu xử phạt, thậm chí trục xuất ra khỏi Đội Cảnh sát hình sự. Nếu thế, sau đó đã không còn nữ phạm nhân nào phải chịu sự lăng nhục của Hồ Viễn nữa rồi, và Hồ Viễn cũng không phải chết.

"Thế nên anh rất tự trách mình, và không muốn để chúng tôi biết chuyện này?" Tôi hỏi tiếp.

Thần Côn thẳng thắn trả lời: "Đúng thế, cũng là vì sợ phiền phức, với cả dù sao việc này cũng chẳng giúp ích gì được cho việc phá án. Năm đó tôi đã vi phạm kỉ luật, tự động bỏ cương vị khi đang trong thời gian làm việc, nhất là lại đang thẩm vấn nghi phạm. Tôi không muốn chuyện này lộ ra lại bị lãnh đạo lôi lên hỏi. Tôi thấy Tề Tiểu Thuận đã ra tù rồi, liền liên hệ với ban quản lí dân cư theo địa chỉ để lại trên hồ sơ. Năm đó cô ta thuê nhà, tôi vốn cũng chẳng nuôi nhiều hi vọng, nào ngờ sau khi ra tù cô ta lại tiếp tục thuê nhà ở đó. Tôi đến

tìm cô ta nhưng không thấy, người của Ban quản lí dân cư nói, sau khi trở về cô ta suốt ngày ăn không ngồi rồi, chắc lại phạm tội bị bắt rồi chăng. Tôi đến hỏi Đồn Cảnh sát khu vực, kết quả là tìm thấy cô ta đúng lúc vừa có hành vi trộm cắp, tôi cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều, liền nhờ trưởng đồn tha cho cô ta một lần, những chuyện sau đó chắc cậu đã hỏi được Tề Tiểu Thuận rồi.

Nghe giải thích của Thần Côn, tôi thở dài nhẹ nhõm: "Anh Thân, việc này anh nói riêng với tôi là được rồi, tôi và anh Điên đều sẽ tin anh. Lúc đó nhà anh xảy ra chuyện, không hỏi rõ được cũng là chuyện thường tình. Còn về phía lãnh đạo, chúng tôi đều không nói ra, lãnh đạo làm sao biết được. Anh xem, anh làm sự việc rắc rối hết cả lên."

Thần Côn cũng hơi ngượng ngùng, gật đầu liên tục và thừa nhận mình đã suy nghĩ không thấu đáo, gây phiền phức thêm cho chúng tôi.

Lúc này, anh Điên gọi điện thông báo Tần Dương đã được đưa về, bảo tất cả chúng tôi qua đó. Tôi và Thần Côn ra khỏi phòng trực chiến, tôi nhớ ra lời dặn của Văn Nhã, liền đến phòng điều khiển giám sát gọi cô ấy, rồi cùng nhau tiến về phía văn phòng anh Điên.

Trên đường, tôi hỏi Văn Nhã đã xem đoạn ghi hình chưa, cô ấy trả lời đã xem ba lần rồi, và đều xem ở chế độ quay chậm. Văn Nhã nói một cách chắc nịch rằng đã phát hiện ra bí mật của tên "Tiểu quỷ" trộm xác, trong mắt cô ấy ánh lên đầy vẻ tự tin. Điều này khiến tôi rất đỗi vui mừng, và Thần Côn cũng vô cùng tò mò. Lúc này, đã đến trước cửa văn phòng anh Điên, nên chúng tôi buộc phải chờ đợi một lát nữa.

Khi chúng tôi vào văn phòng, hai cảnh sát đang áp giải Tần Dương, còn anh Điên ngồi tựa vào ghế phía sau bàn giấy. Tần Dương ngồi ở sofa, căng thẳng đối diện với bốn cặp mắt soi xét. Đây là những thứ thu được từ tủ quần áo trong kí túc xá, các cậu tự xem đi." Anh Điên nói, tay chỉ vào chiếc túi đen trên bàn.

Tôi tiến lại mở chiếc túi ra, bên trong là một bộ đồ màu đen, một

đôi giày, một chiếc mũ, và... một cái đầu.

Lúc đó cái đầu bị quần áo che khuất mất, sau khi tôi lôi hết quần áo ra, thì thấy một khuôn mặt trắng nhợt, hai con mắt nhìn tôi chằm chằm. Vì hoàn toàn không chuẩn bị tâm lí, tôi sợ quá lùi về sau mấy bước. Văn Nhã và Thần Côn thấy vậy tiến lại kiểm tra một lượt, sau đó Thần Côn dùng tay nhấc bổng cái đầu đó lên.

Lúc này tôi mới nhìn rõ, đó là một cái đầu người giả được gia công khá tinh xảo, nếu nhìn thoáng qua thì rất dễ nhầm lẫn. Đầu người là hình một bé trai, vỏ ngoài là giấy ni lông, dưới đầu có nửa đốt cổ, mặt cắt dưới cổ rất bằng phẳng.

Khi Thần Côn nhấc cái đầu lên, một sợi dây mảnh buộc phía trên đó bỗng rơi ra. Văn Nhã lập tức lại gần xem thì phát hiện cuối đoạn dây là một thứ trông như bảng điều khiển từ xa.

“Anh Thân, đặt nó lên trên bàn xem nào.” Văn Nhã nói với Thần Côn.

Thần Côn gật đầu, đặt chiếc đầu thăng bằng trên bàn. Văn Nhã bấm nút điều khiển, cái miệng lập tức mấp máy, trông như người đang nói chuyện. Văn Nhã lại đổi sang nút khác, chiếc đầu bất ngờ quay xung quanh trục chính là chiếc cổ, cứ quay mãi, cho tới khi nhìn về phía anh Điên. Khi Văn Nhã buông nút bấm ra, chiếc đầu liền dừng lại, và vừa đúng một trăm tám mươi độ.

Thần Côn lôi chiếc mũ từ trong túi ra, đội lên trên đầu, đợi anh ta đặt xong, Văn Nhã lại dùng điều khiển để cái đầu quay thêm vòng nữa.

“Thì ra là thế, đây chính là chân tướng của con “Tiểu quỷ.” Tôi vỡ lẽ, quay đầu nhìn sang Tần Dương. Tần Dương cúi gằm nên không để lộ nét mặt, chỉ thấy toàn thân bắt đầu run bần bật.

Tôi quan sát thân hình thấp bé gầy gò của Tần Dương, nhớ lại đoạn ghi hình ở tòa nhà pháp y, đầu con “Tiểu quỷ” trong đó chắc chính là thứ đang đặt trên bàn anh Điên, nhưng con “Tiểu quỷ” chỉ cao tầm mét

mốt, mét hai, rõ ràng cách xa chiều cao của Tần Dương.

Lúc này, một hình ảnh bỗng xuất hiện trong đầu tôi: ban chiều khi bà cụ lưng còng đi về nhà, nhìn từ đằng sau, ở khoảng cách ngày càng xa, tôi dần dần không còn nhìn thấy đầu bà nữa, chỉ còn lại phần lưng nhô lên, nếu đặt một cái đầu trên lưng bà thì...

Nghĩ đến đây, tôi vui mừng nói: "Tần Dương, đứng dậy."

Tần Dương làm theo lời tôi, đầu vẫn cúi gằm. Tôi bảo cậu ta quay lưng về phía tôi, sau đó cúi người, toàn bộ phần thân trên gập xuống, hai tay đặt trước đùi.

Khi Tần Dương làm xong động tác này, Văn Nhã cầm chiếc đầu người tiến lại cạnh cậu ta, đặt lên phần thắt lưng, làm như vậy, từ chân Tần Dương đến đỉnh chiếc đầu chỉ còn đúng khoảng một mét hai.

Thấy Văn Nhã hiểu ý tôi như thế, tôi không khỏi thắc mắc, hỏi: "Lúc chiều nhìn bà cụ đi về nhà, có phải cô đã nghĩ đến những điều này rồi không?"

"Đúng thế, tôi thấy anh lúc đó tâm trạng không được tốt, nên không nói ra, muốn đợi đến lúc về xem lại đoạn ghi hình để xác nhận lại. Vừa rồi tôi xem đi xem lại mấy lần đoạn camera theo dõi, về cơ bản đã phán đoán được nguyên do hàng loạt động tác của tên 'Tiểu quỷ' rồi. Dù sao thì diễn viên chính và đạo cụ đều đã ở đây, tôi cũng chẳng cần dựng lại làm gì cả, cứ để diễn viên chính giúp chúng ta đóng lại cả đoạn vậy." Văn Nhã nói, nhấc chiếc đầu trên lưng Tần Dương xuống, bảo cậu ta đứng dậy, sau đó lại cầm chiếc túi trên bàn đặt xuống đất, yêu cầu Tần Dương mặc bộ đồ màu đen vào.

Từ lúc vào chúng tôi đã bị thu hút bởi những thứ trong chiếc túi này, nhưng không ai hỏi han Tần Dương một câu nào. Bây giờ Văn Nhã yêu cầu cậu ta diễn lại quá trình trộm xác tối hôm đó, cậu ta chỉ ngẩng đầu nhìn chúng tôi một thoáng, cũng không biện minh gì, lấy bộ đồ trong túi ra mặc lên người.

Nghĩ cho cùng, Tần Dương cũng là sinh viên đại học, lại có thể thiết kế ra phương pháp ngụy trang tinh vi như thế này, chứng tỏ chỉ số thông minh và chỉ số cảm xúc chắc chắn đều rất cao. Cậu ta hiểu rõ trong tình hình này, cho dù có cãi cố như thế nào, cũng không thoát khỏi việc bị tình nghi, thôi thì đành ngoan ngoãn phối hợp với chúng tôi, tránh phải đến phòng thẩm vấn chịu hỏi cung hết lần này đến lần khác.

Trước tiên Tần Dương bỏ giày ra, khi đôi chân cậu ta lộ ra ngoài, tôi bỗng tròn mắt, vì phát hiện ra phần tất ở đầu mũi chân phải bị rũ xuống. Tần Dương đang định xỏ chân vào giày, tôi vội nói: "Cởi tất của cậu ra xem nào.".

Nghe câu này, Tần Dương lập tức ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt sắc như lưỡi dao, khác hẳn vẻ căng thẳng lúc trước. Phản ứng của Tần Dương khiến mọi người đều bất ngờ, Văn Nhã hạ giọng hỏi thăm: "Bàn chân cậu từng bị thương à?".

Chắc chắn rồi, bàn chân của Tần Dương có khuyết điểm, đây là nỗi đau đớn của cậu ta, cũng là điều cậu ta không muốn cho người khác thấy. Đa phần người tàn tật đều có tâm lí chung như vậy, chẳng trách cậu ta lại có phản ứng mạnh.

Trước thái độ nhẹ nhàng của Văn Nhã, Tần Dương mới thu lại ánh nhìn đối địch. Cậu ta cúi đầu đáp: "Từ lúc chào đời tôi đã không có ngón chân. Mọi người không cần nhìn tôi dò xét như thế, dù gì cũng bị phát hiện rồi, tôi tự hiểu phải khai báo tất cả.".

Nói xong, Tần Dương xỏ vào đôi giày nhỏ, cả quá trình không hề gặp khó khăn gì, vì đôi giày đủ dài, chỉ có chiều ngang hơi kích một chút.

Việc Tần Dương và Tần Hiểu Mai là hai chị em ruột không phải là bí mật gì ở thị trấn của họ, thế nhưng lúc tôi và anh Điên đi điều tra lại không hề nghe nói đến việc chân Tần Dương bị tàn tật. Có lẽ do

Tần Dương không muốn bị người khác nhìn bằng ánh mắt khác lạ, nên ngày thường đều đi giày cỡ thông thường, người ngoài về cơ bản không biết phần mũi giày của cậu ta trống rỗng. Điều này chỉ có người nhà hai gia đình biết, nếu không, chúng tôi sớm đã nghĩ ra việc cậu ta có liên quan đến tên "Tiểu quỷ" rồi.

Xỏ giày xong, Tần Dương tiếp tục mặc bộ quần áo. Trước tiên, cậu ta nhét hai tay áo vào trong túi áo, sau đó khoác áo vào phần từ eo trở xuống, cuối cùng là cúi người xuống như lúc vừa rồi. Chúng tôi nhìn từ phía sau, đúng là thấy giống như một đứa trẻ mất đầu đang xỏ tay vào túi áo vậy.

Văn Nhã lấy chiếc đầu có đội mũi đặt lên phần thắt lưng đã cúi xuống của Tần Dương, hình ảnh con "Tiểu quỷ" trong đoạn ghi hình tối hôm đó lập tức xuất hiện.

"Tiểu quỷ" bước đi trong căn phòng, trong quá trình đó, con "Tiểu quỷ" tự điều khiển chiếc đầu xoay vòng, còn làm miệng chuyển động lộ ra một nụ cười ma quái, giống hệt hình ảnh trong đoạn ghi hình. Sau khi thực hiện xong, Tần Dương đứng thẳng dậy, nhìn một lượt văn phòng của anh Điên, sau đó bảo muốn dùng băng dính trong suốt trên bàn một chút.

Thần Côn đang đứng ngay cạnh bàn lập tức đưa cuộn băng dính cho cậu ta. Tần Dương rút chiếc tay áo trong túi áo ra, dùng băng dính trong suốt dán tay áo lên cánh tay mình, dán xong, cậu ta lại cúi người xuống, hai tay vẫn đặt trước đùi, chỉ có điều khoảng cách rộng hơn trước một chút, nhìn từ phía sau giống như tay con "Tiểu quỷ" đang kéo thứ gì đó. Lúc này cậu ta đang diễn lại cảnh kéo xác Tần Hiểu Mai ra ngoài giống như trong đoạn ghi hình.

Trong camera theo dõi, tên "Tiểu quỷ" luôn ở trạng thái quay lưng về phía camera, lúc lôi cái xác ra cũng đi giật lùi, giờ nhìn lại cảnh này mới hiểu, nếu cậu ta quay người lại thì sẽ bị lộ ngay lập tức.

Sau khi diễn lại xong, Tần Dương đứng dậy, cởi bộ đồ và đôi giày ra, rồi lại xỏ giày của mình vào, đứng yên tại chỗ, có vẻ bình tĩnh hơn trước rất nhiều.

“Lúc nãy cậu di chuyển khá linh hoạt, trong đoạn băng ghi hình thì dáng đi rất cứng, như thế là thế nào?” Tôi hỏi.

“Phải đi giật cục như thế, mới khiến các anh nghĩ đó là quỷ được chứ.” Tần Dương đáp mà chẳng cần nghĩ ngợi.

“Vì sao cậu phải trộm xác?” Văn Nhã hỏi.

“Buổi tối hôm xảy ra chuyện, cảnh sát gọi điện về nhà thông báo cha mẹ tôi đi nhận xác chị gái, tối đó người trực linh cữu là anh họ tôi, sau khi nghe anh ấy kể lại tôi không sao có thể chợp mắt nổi, bèn mặc sẵn quần áo đứng đợi xe trước cửa. Gặp được chuyến xe về thành phố, tôi liền bảo anh ta đưa tôi đến hiện trường. Trước khi đi tôi đã nghĩ nhất định phải đưa xác chị gái về, nên mang cả những thứ này theo.

Lúc gần tới nơi, tôi thấy một xe cảnh sát và một xe nhà tang lễ nối đuôi nhau lái đi, tôi liền bảo người lái xe quay đầu đuổi theo, cứ thế cho tới tận phía bên ngoài Đội Cảnh sát hình sự. Tôi thấy xác chị bị đưa vào trong, nên bảo người lái xe đứng đợi bên ngoài, còn tôi mang những thứ này vào bên trong lấy trộm xác chị gái ra. Sau đó tôi đưa thi thể chị vào lại quan tài, và về nhà. Tôi làm những việc này vì không muốn chị gái mình chết rồi cũng không được yên ổn.

“Hừ, nếu không có âm mưu từ trước, làm sao cậu có thể mang theo những thứ đồ ngụy trang một cách trùng hợp như vậy?” Thần Côn hỏi.

Tần Dương cười: “Mấy thứ này tôi có từ lâu rồi, vốn dĩ định dùng để dọa bạn bè, tối hôm đó tôi nghĩ có thể sẽ cần dùng đến nó nên mới mang theo.”

“Cậu mở cánh cổng sắt của tòa nhà pháp y và cửa phòng khám nghiệm tử thi bằng cách nào?” Anh Điên cũng tiến lại, tham gia hỏi cung. Câu hỏi này của anh ấy vô cùng quan trọng, vì lúc đầu chúng tôi

từng vì điều này mà dồn nghi ngờ lên đầu Tăng Đại Chí.

CHƯƠNG 23

Thẩm vấn luân phiên

“Chuyên ngành của tôi phải làm việc với máy móc hàng ngày, bản thân cũng rất hứng thú với thứ kĩ thuật truyền thống như mở khóa, nên không những đã đọc hết các sách vở liên quan ở trong thư viện trường, mà còn bỏ tiền ra mua một số đoạn phim dạy mở khóa trên mạng. Không phải nói khoác, tôi có thể mở được tới bảy tám mươi phần trăm các loại khóa có trên thị trường bây giờ.” Tần Dương trả lời, giọng điệu có phần đắc ý.

Không ngờ một người trông nho nhã lễ phép như Tần Dương lại là một cao thủ mở khóa, còn một tay dựng lên màn kịch “Tiểu quỷ trộm xác”, đúng là không thể nhìn mặt đoán người được.

Dựa vào câu hỏi quan trọng của anh Điên, tôi cũng nghĩ đến một vấn đề mấu chốt, liền hỏi: “Dù sao đây cũng là lần đầu tiên cậu vào tòa nhà pháp y, vì sao lại hiểu rõ sắp xếp ở đó như thế, còn biết cả vị trí của camera theo dõi nữa?

Lúc này, Tần Dương không còn đối đáp trơn tru như vừa rồi nữa, mà im lặng một lúc, rồi mới trả lời: “Tôi thấy các anh đưa thi thể chị tôi lên tầng hai tòa nhà pháp y, còn về vị trí của phòng khám nghiệm tử thi thì tôi cũng chỉ đoán mò thôi. Thông thường mà nói, thi thể đều đặt ở căn phòng ngoài cùng. Chỗ làm việc của các cơ quan nhà nước đều xây như nhau cả, camera theo dõi các tầng đều đặt ở bên phải, tôi đành đánh cược camera tầng hai cũng ở bên phải, nên sau khi mở cánh cổng sắt, tôi cứ quay mặt đi thẳng về bên trái, ai ngờ tôi đoán mò mà đúng thật.”

Câu trả lời này có phần hơi miễn cưỡng, cả một kế hoạch hoàn hảo như thế lại chỉ dựa vào "phỏng đoán" và "đoán mò"? Tôi sờ lên gáy, không tin điều này cho lắm, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì không có kẽ hở nào cả, đành dừng lại ở đó.

"Chúng tôi tìm thấy dấu chân của cậu ở trong sân, nhưng đến cổng thì biến mất, nếu lúc đó cậu lên xe và về nhà, thì vì sao lại có người nhìn thấy xác chị gái cậu ở phía sau sân Đội Cảnh sát hình sự?" Anh Điên hỏi.

"À, anh không nói thì tôi cũng quên mất, trước khi ra khỏi nhà, tôi có bốc một ít tàn hương ở trên bàn thờ bỏ vào túi. Ở vùng chúng tôi có quan niệm, tàn hương có thể dẫn vong hồn về nhà, thế nên lúc tôi đến tòa nhà pháp y đưa chị gái về có rắc một ít ở trong đó, để chị đi theo tôi. Ra khỏi sân chuẩn bị rời đi, cũng phải rắc lần nữa, nhưng tôi sợ nếu nán lại quá lâu ở đó sẽ bị phát hiện, nên bảo lái xe vòng ra phía sau. Tôi thấy ở đó có một cái đình, bèn cõng chị vào ngồi chờ. Nhưng không ngờ trong đó có người, ông ta sợ hãi bỏ chạy. Thực ra tôi đang ngồi phía sau đỡ lưng chị, nên ông ta không nhìn thấy." Lúc Tần Dương kể quá trình này, trông như đang phải cố gắng nhớ lại.

Lời khai vừa rồi của Tần Dương giải thích việc vì sao dấu chân lại biến mất ngay trước cổng Đội Cảnh sát hình sự. Thực ra từ đầu chúng tôi đã nghĩ tới việc "Tiểu quỷ" lên xe ngay khi ra khỏi cổng, nhưng vì phát hiện xác Tần Hiểu Mai xuất hiện ở phía sau sân Đội Cảnh sát hình sự nên có phần dao động về phán đoán này. Chúng tôi không hiểu nổi vì sao thi thể lại xuất hiện ở đó, vì thế mà bỗng nhiên lại thấy việc dấu chân biến mất trở nên vô cùng huyền bí. Rất nhiều khi như thế, chúng ta có thể bị một số manh mối chẳng liên quan ảnh hưởng đến phán đoán, từ đó bỏ lỡ thời cơ nhìn thấu bản chất của sự vật.

Anh Điên chẳng nghĩ nhiều như tôi, hỏi tiếp: "Chỉ đơn giản vậy thôi sao? Nhưng người kia nói lúc đó còn nghe thấy tiếng phụ nữ khóc,

điều này phải giải thích như thế nào?"

Âm thanh là do tôi tạo ra, đó là một khúc dẫn hồn cổ xưa. Hôm chị gái tôi vừa mất, khi ở nhà làm phán sự cho chị, thầy pháp hát đi hát lại mấy lần nên tôi thuộc lòng. Loại nhạc này rất ai oán, nghe như là có người đang khóc vậy." Nói xong, Tần Dương còn ngâm vài câu cho chúng tôi nghe, lúc hát cậu ta gằn giọng, i i a a, đúng là rất giống tiếng khóc của phụ nữ.

Âm thanh đó khiến người nghe rất không thoải mái, tôi liền cắt ngang, ánh mắt nhìn cậu ta chằm chằm như lửa đốt: "Giữa đêm, cậu cùng một cái xác ra khỏi Đội Cảnh sát hình sự, người lái xe đó không thấy nghi ngờ gì sao?"

"Tôi dùng một cái túi đen bọc thi thể chị gái, mà buổi tối lại chẳng có đèn đóm gì, người lái xe không nhận ra cũng là chuyện bình thường. Lúc ra phía sau sân Đội Cảnh sát hình sự, tôi bảo anh ta đứng đợi ở đầu đường, còn tôi ôm chị gái vào trong định nghỉ chân rồi mới mở túi ra. Hơn nữa tôi hứa sẽ trả cho lái xe ba trăm tệ, nên anh ta cũng chẳng hỏi han gì nữa."

"Cậu trộm xác thì trộm, tại sao phải tạo giọt lệ máu trên mặt chị mình làm gì?"

"Rắc tàn hương và hát khúc dẫn hồn là để đưa chị gái tôi về nhà, còn giả quỷ và nhỏ lệ máu là cố ý gây hoang mang về việc oan hồn chị tôi chết không yên, như thế có thể che giấu hành vi trộm xác, để các anh nghi thần nghi quỷ, không điều tra đến tôi. Thật không ngờ cuối cùng vẫn bị các anh mò ra." Tần Dương cúi đầu.

"Hừ! Kể cả cậu có thể miễn cưỡng giải thích được việc trộm thi thể vậy trước khi về trường, cậu đến nhà tôi làm gì? Và làm cách nào cậu biết địa chỉ nhà tôi?" Tôi hỏi. Những câu trả lời vừa rồi của Tần Dương rõ ràng rất đáng nghi, nhưng chúng tôi lại chẳng có chứng cứ trực tiếp nào để phản bác cậu ta, điều này khiến trong lòng tôi như

đang kìm nén một đống lửa. Nghĩ đến việc cậu ta từng lẳng lặng đột nhập vào phòng mình, tôi lại thấy điên tiết.

"Ai bảo sáng hôm đó anh chất vấn tôi, cứ làm như tôi là kẻ giết người không bằng. Tôi chỉ định đến dọa anh một trận thôi. Ăn trưa xong, tôi ra khỏi nhà là đến thẳng Đội Cảnh sát hình sự, đứng đợi ở ngoài không lâu đã thấy anh đi ra, tôi cứ thế đi theo tới tận khu nhà anh ở. Sau khi tới nơi, tôi đứng ngoài cửa nghe ngóng rất lâu, cuối cùng thấy trong nhà không còn động tĩnh gì, đoán chắc anh đã ngủ rồi, mới bắt đầu mò vào nhà. Tôi đóng giả thành "Tiểu quỷ", vốn định dọa cho anh tỉnh giấc, đúng lúc đó thì nghe thấy bên ngoài cửa sổ có tiếng động, tôi đứng thẳng người lên, thì thấy ở đó có một chiếc flycam, ống kính hướng thẳng vào trong phòng, khi tôi nhìn về phía nó, thì nó liền bay đi xa. Lúc này tôi thấy trên lan can ban công có một chậu hoa, liền đổi mục tiêu chú ý, mang chậu hoa vào nhà vệ sinh đập vỡ, rồi ném từ phòng ngủ của anh xuống đất, rồi sau đó rời đi luôn."

"Bịa đặt, cậu đóng giả thành 'Tiểu quỷ' dọa tôi, cậu không sợ tôi tỉnh dậy sẽ tóm gọn cậu sao?" Tôi trừng mắt nhìn.

"Tôi vốn dĩ chẳng làm gì anh, chỉ định dọa anh một trận thế thôi, cùng lắm anh cũng chỉ khép tôi vào tội đột nhập tư gia trái phép là cùng, nhiều nhất cũng chỉ tạm giữ mấy hôm, còn tôi thì được trút giận. Sau đó tôi nhìn thấy chậu cây, nên thay đổi chủ ý, muốn gây cho anh tí phiền phức. Thực ra dấu chân trong nhà vệ sinh là do tôi cố tình để lại, mục đích chính là khiến anh phải sợ hãi, bất kể ai nhìn thấy dấu chân của 'Tiểu quỷ' trong nhà mình cũng đều thấy sợ hãi, phải không? Ha ha!" Nói đến đây, Tần Dương có vẻ vô cùng phấn khích.

Nhìn bộ dạng đó của Tần Dương tôi lại nổi giận, không kìm nổi xông lại quát cậu ta: "Cậu có biết suýt nữa cậu đã làm bị thương một ông cụ không hả?"

"Suýt nữa tức là vẫn chưa cơ mà, trước khi ném xuống tôi đã quan

sát rồi, cũng tính toán thời gian cả, vừa hay sẽ rơi xuống trước mặt ông ấy, không gây thương tích đâu mà sợ.” Tần Dương có phần đắc ý.

Thấy tôi có vẻ mất bình tĩnh, Thần Côn kéo tôi sang một bên, rồi tiến lại hỏi Tần Dương: “Người lái xe mà cậu nói ở đâu? Lúc cậu vào khu nhà Lục Dương ở có bị bảo vệ chặn lại không?”

“Lái xe là do tôi gọi giữa đường, xong việc anh ta đi ngay rồi, không có cách nào tìm được đâu. Lúc tôi vào khu nhà đó, chẳng có ai chặn lại cả, sau khi ném chậu cây xong, bên ngoài tòa nhà có rất nhiều người vây quanh, tôi đi ra từ phía tầng hầm, cũng chẳng gặp phải ai cả.”

“Dối trá! Cậu nói cậu đi theo sau tôi vào trong khu nhà, tối hôm đó tôi đã kiểm tra camera giám sát, không hề thấy bóng dáng cậu!” Tôi vô cùng tức giận.

“Camera giám sát của khu nhà nào cũng có góc chết, tôi đã cố tình đi theo anh đương nhiên phải tránh những chỗ có camera rồi. Sau khi anh vào thang máy, tôi thấy thang máy dừng ở tầng mười ba, sau đó đi thang bộ lên, rồi lại nghe động tĩnh trong từng phòng một. Lúc đó đang là giờ đi làm, các nhà khác đều không có động tĩnh gì, chỉ có một nhà có tiếng động, chắc chắn đó là nhà anh rồi.” Tần Dương vẫn không lộ một sơ hở nào, đúng là muốn cố tình tránh camera giám sát cũng không phải không có cách.

Tôi nhất thời cứng họng, cộng thêm bị Tần Dương chọc giận có phần mất bình tĩnh, nên chưa biết phải tiếp tục chất vấn cậu ta ra sao.

“Sau khi rời khỏi nhà Lục Dương cậu đã đi đâu? Cậu có quen Tăng Đại Chí không?” Thần Côn tiếp tục hỏi.

Tần Dương trả lời: “Tôi rời khỏi đó là ra bến xe về trường, chắc khoảng tám giờ tối là lên tỉnh, tầm chín giờ về đến kí túc xá, bạn cùng phòng có thể làm chứng cho tôi. Còn về người mà anh gọi là Tăng Đại Chí gì đó, tôi không quen...”

Điều này hoàn toàn trùng khớp với những thông tin chúng tôi điều

tra được. Trong cái chết của Tăng Đại Chí, Tần Dương không có thời gian gây án, vậy thì một câu hỏi khác được đặt ra: Tại sao ở nhà Tăng Đại Chí cũng xuất hiện dấu chân của "Tiểu quỷ"? Phải chăng hung thủ cố tình để lại nhằm đánh lạc hướng chúng tôi?

Thế nhưng, ngoài bản thân Tần Dương ra, thì những người biết đến vụ "Tiểu quỷ" trộm xác cũng chỉ còn mấy người điều tra án thôi, chẳng lẽ hung thủ đang ẩn nấp ngay trong số chúng tôi?

Ta vẫn luôn dõi theo ngươi.

Câu nói ghi phía sau bức ảnh lóe lên trong đầu tôi thật đúng lúc, tôi hít sâu một hơi lạnh toát, ngoảnh đầu nhìn ba cảnh sát còn lại trong phòng.

"Anh nghĩ ra cái gì rồi?" Thần Côn và anh Điên lúc đó đang nhìn Tần Dương, chỉ có Văn Nhã chú ý đến hành động của tôi, liền hỏi khẽ.

Văn Nhã gia nhập đội ngũ chúng tôi sau khi Tăng Đại Chí chết, từ đó mới biết được nội tình vụ việc, có thể loại bỏ nghi ngờ, chỉ còn lại Thần Côn và anh Điên, họ có giống hung thủ không? Từ góc độ tình cảm, đương nhiên tôi không tin đó là họ; từ góc độ động cơ gây án, họ cũng chẳng có thù oán sâu nặng gì với Hồ Viễn và Tăng Đại Chí cả.

Đúng rồi, tối hôm đó những người xem đoạn ghi hình còn có cả Đại đội trưởng và một thành viên khác của tổ chúng tôi là Nhậm Dũng, liệu có phải là họ không?

Cứ tưởng bắt được Tần Dương thì sẽ có được manh mối phá án quan trọng, giờ thấy cục diện sự việc lại càng hỗn loạn hơn. Tôi nhắm mắt lại, cố ép mình phải trần tĩnh, cho dù như thế nào, cũng không được nghi ngờ đồng đội của mình một cách vô cớ như thế.

Khi mở mắt ra, tôi trả lời Văn Nhã: "Không có gì, ở mãi trong phòng, thấy hơi bức bối một chút."

"Tần Dương, không thể tin nổi cậu cũng là một sinh viên đại học, cậu có biết mình đã làm những gì không hả?" Vẫn là tiếng của Thần

Côn.

“Đương nhiên là tôi biết. Chẳng qua cũng chỉ là trộm xác và đột nhập trái phép thôi mà. Tôi vì không muốn để chị ấy chết rồi mà không được yên ổn, nên chỉ đến để đưa chị gái mình về nhà thôi. Bây giờ cảnh sát còn khuyến khích hành pháp một cách nhân tính, các anh không có lí do gì xử phạt tôi vì điều này chứ? Còn việc đột nhập tự gia trái phép, ban đầu các anh bắt tôi, tôi còn có chút lo lắng, sợ ảnh hưởng đến sự nghiệp học hành, nhưng giờ tôi nghĩ thông suốt rồi, tình tiết phạm tội của tôi không đủ cấu thành tội hình sự, phía nhà trường cũng sẽ không truy cứu quá nhiều. Còn về việc xử phạt hành chính, các anh cần phạt thế nào thì phạt thế ấy, tôi chịu hết.” Tần Dương trả lời một cách rõ ràng chặt chẽ, cơ bản không còn chút căng thẳng nào như lúc vừa vào đây.

Nghe xong đoạn vừa rồi, Văn Nhã cười nhạt một tiếng, Tần Dương tái mặt, nhìn Văn Nhã, hỏi: “Chị cười gì?”

“Chỉ e là không riêng hai tội danh vừa rồi thôi. Cậu trộm thi thể chị gái mình còn có thể thông cảm, chứ lấy tim thi thể đồng nghiệp của chúng tôi rồi nhét vào bụng chị gái mình thì không thể chấp nhận được. Như vậy là phạm pháp đấy.”

Tần Dương bị hỏi thì ngẩn người, tôi cứ nghĩ cậu ta đã bị những lời của Văn Nhã làm điêu đứng rồi, nhưng cậu ta lại lắc đầu nguây nguẩy: “Không, tôi hoàn toàn không hề động gì đến thi thể bên cạnh, các anh đừng có vu oan cho tôi.”

Văn Nhã làm tôi nhớ đến một việc, sau khi Tăng Đại Chí khám nghiệm tử thi của Hồ Viễn và Tần Hiểu Mai xong, anh Điên có gọi một bác sĩ pháp y khác tới kiểm tra lại. Tối hôm đó lúc rời đi, bác sĩ pháp y nói trưa ngày hôm sau sẽ có kết quả, kết quả đó chắc phải bao gồm cả kết quả xét nghiệm máu và kết quả xét nghiệm phần tim xuất hiện trong dạ dày Tần Hiểu Mai.

Nghĩ đến đó, tôi liền hỏi anh Điên xem bác sĩ pháp y đã đưa kết quả đến chưa, nếu trong dạ dày Tần Hiểu Mai có thể tìm thấy dịch nước bọt của Tần Dương, thì cậu ta không còn đường chối cãi nữa.

“Báo cáo đã có rồi, trong miệng và dạ dày của Tần Hiểu Mai không hề có dịch nước bọt của người thứ ba.” Anh Điên nói khi đang đứng ở cửa, định đi vệ sinh.

Điều này khiến tôi tiu nghỉu, còn Văn Nhã tỏ vẻ hứng thú, còn hỏi có thể xem bản báo cáo này được không.

“Báo cáo ở trong ngăn bàn bên phải của tôi, cô tự lấy đi.” Nói đoạn, anh Điên bước chân ra ngoài.

Văn Nhã tiến lại chỗ bàn làm việc, nhưng vừa đặt tay lên ngăn bàn thì anh Điên đã quay lại: “Mà thôi, để tôi lấy cho, trong ngăn bàn lộn xộn lắm.”

Anh Điên tìm tờ báo cáo, đóng ngăn bàn và khóa lại, đưa cho Văn Nhã xong rồi mới đi.

CHƯƠNG 24

Thiện ác quả báo

Tôi cũng lại gần xem bản báo cáo trên tay Văn Nhã, trên đó có mấy mục kết quả, mẫu máu của Hồ Viễn không có vấn đề gì, trong đường tiêu hóa của Tần Hiểu Mai không có dịch nước bọt của người thứ ba.

Ngoài những thông tin đó, ở cuối trang còn có một mục kết quả nữa, đó là kết quả giám định mẫu máu lấy được trong mô hình xe ở bưu phẩm "lời tiên tri chết chóc" của tôi, vẫn không có gì bất thường.

Thế nhưng, ngoài những "giám định hóa học" này, còn có một mục "giám định vật lí", chủ yếu là kết quả kiểm tra các vết thương hở trên người Hồ Viễn và Tần Hiểu Mai. Bản báo cáo này đúng là khiến người ta phải nghiên cứu.

Chiếc xe Jetta của Hồ Viễn bị chiếc xe việt dã đi ngược chiều đâm rất mạnh, về lí mà nói phần đầu của Hồ Viễn bị thương nặng là điều rất bình thường, nhưng kết quả phía pháp y đưa ra trong mục này lại là: Sau gáy có vết thương, nghi ngờ tiểu não từng bị ngoại lực va đập, có khả năng bị tấn công.

Buổi tối hôm đó, nơi cuối cùng có người thấy Hồ Viễn là ở cây xăng, và sau đó anh ta gặp tai nạn rồi chết. Trước đây chúng tôi vì muốn loại trừ khả năng có "ma quỷ báo thù", vẫn luôn tìm kiếm nguyên nhân dẫn đến cái chết của Hồ Viễn, nhưng không có thu hoạch gì, kết quả giám định này chắc chắn sẽ có tác dụng rất lớn, nhưng điều kì lạ là anh Điên vì sao lại không kịp thời thông báo cho chúng tôi.

Tôi cũng từng nghi ngờ Hồ Viễn đã bị mất ý thức trước khi gặp tai nạn, nhưng Tăng Đại Chí nói trong máu Hồ Viễn không có thuốc an

thần, cũng không có chất cồn, trên cơ thể ngoài những vết thương do vụ tai nạn gây ra thì không có ngoại thương nào khác, chính điều đó đã khiến chúng tôi đi lạc hướng, cứ nghĩ lúc xảy ra tai nạn Hồ Viễn vẫn còn tỉnh, từ đó càng thấy rõ khả năng Hồ Viễn bị ma quỷ sai khiến.

"Tại sao bản báo cáo pháp y của Tăng Đại Chí lại thiếu chặt chẽ như thế? Đến cả các vết ngoại thương cũng kiểm tra sai sót?" Xem xong bản báo cáo, Văn Nhã nhíu mày hỏi.

"Lúc đó Hồ Viễn bị đâm bê bết máu, có thể đúng là không dễ để phân biệt được." Không phải người trong nghề, tôi cũng chỉ biết căn cứ vào những gì mình hiểu, nói những gì mình suy nghĩ.

Văn Nhã thì lắc đầu, bảo: "Thông thường, người ta khi ngồi xe ô tô sẽ dựa vào ghế, chiếc xe việt dã đâm trực diện, xe bị biến dạng nghiêm trọng, túi khí còn vỡ cả ra, thì phần bị thương nghiêm trọng nhất đương nhiên phải là vùng mặt, vết thương do va đập ở gáy Hồ Viễn có lẽ không phải do vụ tai nạn."

"Ý cô là lúc xảy ra vụ tai nạn Hồ Viễn đã ở trong tình trạng bất tỉnh?" Thần Côn hỏi.

Văn Nhã gật đầu.

Tôi cũng đồng tình với phân tích của Văn Nhã, đồng thời, tôi không thể không thừa nhận, trong buổi tối xảy ra sự việc, chúng tôi đã bị những điểm kì quái ở hiện trường làm mê muội.

Thế nhưng, trong bốn người của tổ chúng tôi, Nhậm Dũng thì khỏi nói rồi, cậu ta là công tử, cơ bản không mấy khi quan tâm chuyện phá án; Thần Côn cũng có thể thông cảm được, vì từ ngày vợ mất, tâm trí anh ta đã không đặt vào công việc nữa rồi. Tôi thì kinh nghiệm ít, chính kiến cũng không. Nhưng còn anh Điên, sao cũng để những yếu tố bên ngoài làm ảnh hưởng đến phán đoán chứ? Về lí mà nói, anh ấy kinh nghiệm đầy mình, lẽ ra có thể dễ dàng phát hiện những điểm

đáng nghi ngờ.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, trong lòng anh Điên chắc hẳn cũng đã có ngờ vực, không tin tưởng bản báo cáo của Tăng Đại Chí nên đã đặc biệt chú ý và yêu cầu kiểm tra lại. Có lẽ do mấy hôm nay bận bịu quá, anh Điên quên mất chuyện đưa bản báo cáo cho chúng tôi.

Tôi đang suy nghĩ thì có người mở cửa văn phòng, anh Điên đẩy cửa bước vào, thấy chúng tôi ai nấy ngẩn ngơ, bèn vẩy vẩy nước trên tay, cất giọng nói: "Sao? Các cô cậu có ý kiến gì về bản báo cáo à?"

"Anh Điên, theo như bản báo cáo này, thì trước khi xảy ra tai nạn Hồ Viễn đã bị tấn công, rõ ràng, đối phương đã cố ý nhử anh ta đi. Lí do hẹn địa điểm ở bên ngoài thành phố, là vì muốn thoát khỏi khu vực camera giám sát trong nội thành." Văn Nhã nói thẳng.

Anh Điên nghe vậy, gật đầu, đi tới trước mặt Tần Dương, nói: "Trước khi đi trộm xác, cậu có ở nhà không?"

"Đương nhiên rồi, vừa rồi tôi đã nói đấy thôi, sau khi nhận được điện thoại của anh họ tôi mới ra khỏi nhà." Tần Dương trả lời.

"Cậu chỉ khai việc trộm xác và đột nhập tư gia trái phép, ngoài ra, còn có việc gì nữa không?" Vừa nói anh Điên vừa tiến lên phía trước, bước gần tới Tần Dương, hành động này sẽ khiến đối phương cảm thấy áp lực rất lớn.

Quả nhiên, Tần Dương bất giác lùi lại phía sau, dựa vào tường.

"Nghĩ kĩ lại xem!" Anh Điên đột nhiên đưa tay túm lấy cổ áo Tần Dương, dùng sức nhấc lên.

Tần Dương vốn dĩ đã thấp hơn anh Điên rất nhiều, khi bị nhấc lên như vậy, ngón chân không với tới đất, hơi thở cũng gấp gáp hơn hẳn.

Cảnh sát hình sự khi thẩm vấn, trong trường hợp bất đắc dĩ có quyền dùng đến một số biện pháp mạnh, nhưng cùng với hệ thống pháp chế ngày một kiện toàn và sự tăng cường ý thức pháp luật của người điều tra án nên hiện nay rất ít cảnh sát hình sự có hành vi đánh

người.

Hành vi này của anh Điên không hề quá đáng, nên cả ba chúng tôi đều không tiến lại can ngăn mà lặng lẽ quan sát. Đặc biệt là tôi, vừa rồi bị Tần Dương chọc tức, tôi cũng chỉ muốn xông lên cho cậu ta hai cái bạt tai.

Tần Dương không hề lên tiếng kháng cự, anh Điên tiếp tục làm tới, nhấc bổng cậu ta khỏi mặt đất. Lúc này Tần Dương không chịu nổi nữa, giơ hai tay lên giằng tay anh Điên ra.

Thấy cậu ta phản kháng, anh Điên đành buông tay xuống. Tần Dương nhân cơ hội đó tranh thủ thở hồng hộc, nhưng anh Điên lại lập tức đưa cánh tay lên đè ngang cổ Tần Dương: "Đừng có rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt."

Hành động này khó chịu hơn rất nhiều nên mặt Tần Dương chẳng mấy chốc đã đỏ gay, mắt cũng trợn lên.

"Tôi nói, tôi nói..." Tần Dương lắp bắp.

Anh Điên buông tay, Tần Dương ngồi quỵ xuống đất, không ngừng ho khù khụ. Văn Nhã đúng là tâm lí, liền đi sang bên cạnh lấy cốc giấy rót ít nước đưa cho cậu ta, cậu ta uống mấy ngụm mới từ từ hồi trở lại.

Lần này, Tần Dương đã chịu khai ra việc đến trường Đại học Khoa học Kĩ thuật dọa Đặng Tư, cả quá trình sự việc và động cơ hành động đều gần giống như những gì chúng tôi đã dự đoán.

Tần Dương cho biết, khi cậu ta biết tình tiết vụ án Tần Hiểu Mai, trong lòng lúc nào cũng bất mãn với Đặng Tư. Tối hôm người đàn ông lang thang ở sân sau Đại đội bị thi thể Tần Hiểu Mai làm cho sợ hết hồn hết vía, cậu ta liền nảy ra ý định dọa Đặng Tư một trận.

Sau đó, bốn chúng tôi lại hỏi Tần Dương một loạt câu hỏi nữa từ nhiều góc độ khác nhau, thái độ rất cứng rắn, nhưng Tần Dương vẫn một mực khẳng định cậu ta không có liên quan đến cái chết của Hồ

Viễn và Tăng Đại Chí. Việc cậu ta trộm xác, đột nhập trái phép và dọa Đặng Tư đều một mình thực hiện không có ai giúp đỡ.

Vụ án lại lần nữa rơi vào tình trạng bế tắc. Anh Điên cho người đưa Tần Dương ra ngoài trước, sau đó hỏi tôi có muốn truy cứu việc Tần Dương đột nhập nhà tôi không? Tôi thở dài một hơi, nói: "Giờ này cũng chẳng còn hơi sức để truy cứu chuyện cỏn con đấy nữa rồi."

"Anh Điên, theo tôi thấy những gì Tần Dương khai báo chỉ có bảy, tám phần là thật, chắc chắn cậu ta còn giấu giếm rất nhiều điều quan trọng nữa, có nhiều điểm thực sự quá khiên cưỡng." Văn Nhã vẫn không chịu từ bỏ.

"Tôi biết, thế thì sao?" Anh Điên hỏi vặn.

Văn Nhã nhất thời không biết nói gì, Thần Côn chen vào tiếp: "Vẫn biết cậu ta có vấn đề, nhưng những gì cậu ta vừa nói, bề ngoài đều không có gì bất hợp lí, trước khi có thêm chứng cứ mới, chúng ta đúng là không thể làm gì nổi cậu ta."

"Dù gì cậu ta cũng còn là sinh viên, theo lời cậu ta đã khai nhận, đúng là không có chuyện gì đáng kể, nên cũng không cần lo cậu ta bỏ chạy. Thôi thì cứ để cậu ta về trường rồi cho người theo dõi thật chặt, nếu sau khi được thả về mà cậu ta vẫn không chịu yên phận, biết đâu chúng ta lại có thêm thu hoạch ngoài mong đợi." Anh Điên quyết định.

Ra khỏi phòng làm việc, anh Điên cho người đưa Tần Dương về trường ngay trong đêm, sau đó anh cùng Thần Côn ai về nhà nấy. Tôi và Văn Nhã đến phòng trực ban kiểm tra hồ sơ về Dương Ninh Thanh, hi vọng có thể tìm thấy manh mối gì đó từ cậu ta.

Khi chúng tôi đến phòng trực ban, chỉ có một cảnh sát ở đó, người này tên Lưu Trường Tân, thuộc Tổ khác. Tôi hỏi anh ta có phải lại xảy ra vụ án nào khác không? Anh ta trả lời: "Vừa rồi có người gọi điện báo cảnh sát, tại một quán bar có vụ ẩu đả tập thể khá nghiêm trọng, mấy người bị thương, có thể phải truy cứu trách nhiệm hình sự. Lực

lượng bên Đồn Cảnh sát không đủ, nên Tổ trưởng dẫn theo mấy cảnh sát đi xem sao, chỉ còn lại mình tôi với bác Lý trông phòng trực ban. Bác Lý cũng nhiều tuổi rồi, không thức đêm được nên tôi bảo bác ấy sang phòng trực chiến nghỉ ngơi, khi nào cần giúp gì thì sẽ gọi."

Bác Lý mà Lưu Trường Tân nhắc đến là một cảnh sát có tuổi, cả đời làm hết trách nhiệm, nay gần nghỉ hưu rồi mà vẫn kiên quyết không rời vị trí công tác, là tấm gương của các cảnh sát trẻ.

"Ôi, xã hội bây giờ, đúng là chẳng được yên ổn!" Nghe thấy lại có vụ án gây thương tích, Văn Nhã thở dài.

"Người đẹp đây là?" Lưu Trường Tân hỏi dò.

Tôi giới thiệu hai người họ với nhau, Lưu Trường Tân liên tục gật đầu, anh nói đã nghe tin Đội Cảnh sát hình sự chúng tôi vừa có thêm một hoa khôi cảnh sát không những xinh đẹp mà còn phá án giỏi, hôm nay mới vinh dự được diện kiến.

Hàn huyên một hồi, chúng tôi trình bày mục đích tới phòng trực ban của mình, Lưu Trường Tân chỉ vào máy tính bảo chúng tôi cứ tự nhiên, còn mình ngủ gục trước bàn làm việc.

Vì chỉ biết tên của Dương Ninh Thanh mà không có số chứng minh thư, nên chúng tôi phải mất khá nhiều công sức mới tìm được cậu ta.

Mục lịch sử xuất nhập cảnh trong phần kết quả tìm kiếm hiển thị, trong thời gian học thạc sĩ, Dương Ninh Thanh có về nước ba lần, lần thứ nhất là vài ngày sau khi Ngô Anh chết, lần thứ hai là mùa hè năm ngoái, có lẽ là về nghỉ hè, lần cuối cùng là tháng Tám năm nay, và sau đó không xuất cảnh nữa. Xem ra sau khi tốt nghiệp cao học, cậu ta quyết định về nước làm việc.

Trên mục hộ tịch không có thông tin liên lạc của Dương Ninh Thanh, vì vậy chúng tôi liên hệ với Đồn Cảnh sát địa phương, rồi thông qua ban quản lí dân cư tìm thấy cha mẹ cậu ta, sau bao nhiêu lượt, cuối cùng cũng có được số điện thoại của cậu ta.

Tôi dùng điện thoại bàn của phòng trực ban gọi cho Dương Ninh Thanh, rất mau chóng cậu ta đã nhấc máy. Khi tôi nói rõ mục đích liên lạc, cậu ta nói sự việc Ngô Anh bị sát hại thực sự là một cú sốc rất lớn, vốn dĩ không muốn nhắc lại việc này, tuy nhiên phối hợp với cảnh sát là nghĩa vụ của mỗi công dân, nên cậu ta miễn cưỡng đồng ý gặp chúng tôi vào chiều mai, địa điểm hẹn là một quán cà phê ở khu phố đi bộ trong trung tâm thành phố.

Bước ra từ phòng trực ban, Văn Nhã hỏi tôi: "Bác Lý đó là ai thế? Ông ấy đi ngủ để Lưu Trường Tân một mình, ngộ nhỡ xảy ra tình huống khẩn cấp thì sao? Mới cách đây không lâu có vụ mấy người say rượu xông vào Đồn Cảnh sát gây chuyện, khiến cảnh sát trực ban bị thương đấy."

Tôi giải thích với Văn Nhã: "Cảnh sát hình sự mặc dù là cảnh sát tuyến đầu, nhưng thông thường không phải là những người đến hiện trường đầu tiên. Bình thường, người dân khi gặp vụ việc gì cũng không báo cho Đội Cảnh sát hình sự, mà đến Đồn Cảnh sát hoặc tìm cảnh sát tuần tra trước. Người ở Đại đội chúng ta rất ít, nên thời gian trực ban của mỗi Tổ khá nhiều. Ngày thường mọi người xử lí các vụ án còn phải thường xuyên làm thêm giờ, thời gian ở cùng người thân quá ít. Lãnh đạo nghĩ đến tình hình thực tế, nên cũng không yêu cầu quá ngặt nghèo về số người trực ban và các trang bị, chỉ quy định không được phép tùy ý rời khỏi khu vực phụ trách. Như thế, cho dù có xảy ra tình huống đột xuất, chúng ta cũng có thể tới hiện trường ngay trong vòng nửa tiếng, không để công việc bị chậm trễ."

Văn Nhã được điều đến từ Đội Cảnh sát hình sự của Phòng cảnh sát huyện, đương nhiên cũng biết nỗi vất vả của lực lượng cảnh sát hình sự, lại nghe tôi kể về hoàn cảnh của bác Lý, nên cô ấy tỏ ra thông cảm, gật đầu cười nói: "Thế là tôi trách lầm bác Lý rồi, mà lãnh đạo của các anh cũng tình nghĩa nhỉ?"

“Là lãnh đạo của chúng ta.” Tôi sửa lại.

“Ờ, phải, tôi vẫn chưa quen.”

Ra đến sân, Văn Nhã hỏi tôi sống ở đâu để lái xe đưa tôi về, tôi từ chối nhưng cô ấy lại quẳng luôn chìa khóa cho tôi, nói: “Đừng khách sáo với tôi, anh tự lái xe đi. Hơn nữa tôi còn muốn thảo luận thêm với anh về tình tiết vụ án.”

Nghe cô ấy nói thế, tôi cũng chẳng từ chối nữa, bèn mở cửa xe ngồi thẳng vào vị trí lái. Lúc nổ máy, Văn Nhã thò tay ra phía sau, nhấc chiếc làn lên, nhặt lấy một quả dại ăn.

“Đã rửa đâu?” Tôi vội nhắc.

“Rửa làm gì? Rửa thì mất hết vị thanh mát của núi rừng à? Chà, ngọt thật, anh thử mà xem...”

Vừa nói, Văn Nhã vừa bốc một nắm đưa cho tôi, tôi nhặt mấy quả bỏ vào miệng, mùi vị đúng là rất tuyệt.

Ăn xong mấy quả, tôi cảm thán: “Chẳng ngờ mua một làn quả dại lại giúp chúng ta hiểu ra bí mật của ‘Tiểu quỷ’ nhỉ?”

“Ừ, thế nên tôi luôn tin rằng thiện ác cuối cùng cũng có quả báo. Anh giúp đỡ bà cụ, ông trời lại cho chúng ta gợi ý từ chính bà cụ, rất công bằng.”

Xúc động trước những lời nói đó, tôi liền nói: “Thiện ác cuối cùng cũng có quả báo, nếu Tần Hiểu Mai đúng là chết oan, thì Hồ Viễn và Tăng Đại Chí cũng coi như chịu báo ứng phải không?”

“Người làm việc, trời dõi theo, những việc họ đã làm sớm muộn cũng sẽ gặp báo ứng. Nhất là Tăng Đại Chí, năng lực nghiệp vụ quả là quá kém, đến cả vết thương bên ngoài cũng không phát hiện ra, tôi vô cùng nghi ngờ hồi đó anh ta khám nghiệm tử thi cho Ngô Anh cũng đã bỏ sót rất nhiều chi tiết quan trọng.” Văn Nhã bất bình.

Tôi nghĩ bụng, lúc khám nghiệm tử thi, trong đầu Tăng Đại Chí chỉ

đầy ắp suy nghĩ gần gũi với các thi thể nữ, đúng là có khả năng bỏ sót các đầu mối.

Đồng thời, lời của Văn Nhã làm tôi nghĩ tới một người khác, Thần Côn. Lẽ ra anh ta đã có một gia đình viên mãn, nhưng vợ và con gái lại liên tiếp ra đi, chỉ còn lại một mình, rốt cục anh ta đã làm sai điều gì mà ông trời lại phải trừng phạt như vậy.

Điều này tôi không hỏi, vì tôi biết rõ câu trả lời, Văn Nhã nhất định sẽ nói: "Chắc tại kiếp trước anh ta làm điều gì xấu xa đây mà..."

"Sự việc của Tề Tiểu Thuận anh đã hỏi Thần Côn chưa?" Thấy tôi trầm ngâm, Văn Nhã chuyển chủ đề.

Tôi kể hết cuộc nói chuyện với Thần Côn, Văn Nhã nghe xong nói: "Chỉ vì thấy có lỗi mà phải làm như thế, có phần không được thỏa đáng, chỉ không chú ý một chút thôi là thành ra khôn quá hóa dở hơi."

"Thế nên cô nghi ngờ Thần Côn?" Tôi hỏi.

Văn Nhã chau mày, đáp: "Không, là tôi lo anh ta sẽ trở thành nạn nhân thứ ba."

CHƯƠNG 25

Ai đang bên cạnh

“Nghĩa là sao?” Tôi tỏ ra khó hiểu.

“Vừa rồi ở trong văn phòng, anh bỗng nhiên nhìn ba người chúng tôi một lượt, lúc đó trong lòng anh nghĩ gì thế?” Văn Nhã không trả lời mà hỏi lại.

Câu hỏi của Văn Nhã khiến tôi rất kinh ngạc, tài quan sát của cô ấy đúng là không còn gì để chê.

Mới tiếp xúc có một ngày, tôi phát hiện ra nữ cảnh sát cùng tuổi này ngoài khả năng quan sát lợi hại hơn tôi rất nhiều, thì lối tư duy rất giống với tôi, kể ra làm việc cũng khá ăn ý. Tôi tin rằng, trong cuộc sống hàng ngày chúng tôi cũng có thể trở thành những người bạn có thể chia sẻ mọi thứ.

“Tôi đang nghĩ xem dòng chữ ghi trên bức ảnh mà tôi nhận được có ý nghĩa gì.” Tôi trả lời một cách mơ hồ.

“Đó chỉ là vẻ ngoài thôi, thực ra anh nghi ngờ hung thủ đang ở ngay bên cạnh đúng không?” Văn Nhã hỏi thẳng.

Tôi cười khì, cố giấu sự lúng túng.

“Không sao, anh nghi ngờ là đúng, tôi rất vui vì anh không để tình cảm làm nhiễu loạn tư duy của mình. Có hai khả năng: Thứ nhất, hung thủ đích thị là người nội bộ, từng xem đoạn ghi hình về ‘Tiểu quỷ’ và chuẩn bị một đôi giày khớp với đôi của ‘Tiểu quỷ’; thứ hai, Tần Dương đang nói dối, cậu ta và hung thủ là đồng phạm, hung thủ biết được chuyện ‘Tiểu quỷ’ chính nhờ cậu ta.”

“Cô nghiêng về khả năng nào hơn?” Tôi mong chờ đáp án từ phía Văn Nhã.

“Chắc chắn Tần Dương đang nói dối, điều này không còn gì bàn cãi, nhưng hung thủ cũng chưa chắc đã không phải người trong chúng ta.” Tôi có phần thất vọng, Văn Nhã trả lời nước đôi, không loại trừ một khả năng nào hết

Tôi thử phân tích thêm: “Tăng Đại Chí trước khi chết có uống rượu cùng người quen, chẳng lẽ là...”

“Không chỉ có Tăng Đại Chí, mà cả Hồ Viễn trước khi chết đầu bị va đập mạnh, tôi nghi ngờ cũng là do người quen gây ra, ai lại quen cả hai người bọn họ?” Văn Nhã từng bước từng bước dẫn dắt.

“Hồ Viễn là người ngoại tỉnh, anh ta chắc không có người thân ở trong thành phố, những bạn bè hàng ngày anh ta tiếp xúc đa phần là từ công việc. Vậy thì người quen chung của anh ta và Tăng Đại Chí chắc chắn là đồng nghiệp của chúng ta rồi!”

Văn Nhã không lên tiếng.

“Không thể, không thể nào... chắc chúng ta có sai sót ở đâu đó rồi, hoặc là hung thủ đang cố tình bài binh bố trận, mục đích là để chúng ta nghi ngờ lẫn nhau.”

“Tôi có thể hiểu được tình cảm của anh với họ nhưng mà đồng nghiệp của chúng ta đâu chỉ có anh Điên và Thần Côn, còn có những người khác nữa, thế nên anh cũng đừng nghĩ tiêu cực quá.” Văn Nhã khuyên nhủ tôi.

“Là người khác cũng đâu có được, Hồ Viễn và Tăng Đại Chí đã đủ làm tâm trí tôi thấy nguội lạnh rồi, tôi không muốn đội ngũ cảnh sát lại xuất hiện một kẻ giết người nữa.” Tôi vẫn lắc đầu.

“Anh ấy à, độ nhạy cảm trong việc phá án rất cao, nhưng vẫn cần phải rèn luyện thêm bản lĩnh nữa.” Văn Nhã nói đâu ra đấy, rất ra dáng lãnh đạo.

“Vâng, thưa Trung đội trưởng Văn Nhã.” Tôi cố ý đùa cợt.

“Hừm, thôi đi!” Lúc Văn Nhã nói lời này tôi đang lái xe nhưng với tính cách của cô ấy, tôi đoán chắc chắn đang nguýt tôi một cái dài: “Tần Dương mặc dù thông minh, nhưng dù sao cũng chưa có kinh nghiệm xã hội, vậy mà lúc chúng ta thẩm vấn, hỏi cung liên tiếp, cậu ta vẫn không hề hoảng loạn, rất có khả năng đã được nhắc nhở trước.”

Điều này Văn Nhã nói rất có lí, tôi cũng tin vào trực giác của cô ấy - điều đã được kiểm chứng thông qua sự việc Tề Tiểu Thuận. Nếu đúng là Tần Dương có một đồng bọn là cảnh sát, thì mọi thứ đều có thể giải thích một cách hợp lí.

Sau đó, Văn Nhã nói với tôi lí do cô ấy lo lắng Thần Côn trở thành nạn nhân thứ ba. Từ biểu hiện bên ngoài, tưởng như cái chết của Hồ Viễn và Tăng Đại Chí liên quan đến “vụ án oan Tần Hiểu Mai”, nhưng điều trùng hợp là hai người họ còn có cùng những thói quen xấu.

Nếu dựa vào giả thiết này để đoán định, thì người bị hại tiếp theo có thể vừa là người tham gia vụ án Tần Hiểu Mai, lại vừa có thói quen xấu nào đó.

Theo tình hình hiện tại, so sánh giữa Thần Côn và anh Điên, thì rõ ràng thói quen xấu của Thần Côn rõ ràng hơn hẳn. Thứ nhất, anh ta là cảnh sát mà suốt ngày thần thần quỷ quỷ, chìm đắm trong xổ số lô đề, không biết tu chí; thứ hai, hôm Hồ Viễn thẩm vấn Tề Tiểu Thuận, anh ta rõ ràng đã bắt gặp hành vi bẩn thỉu của Hồ Viễn, nhưng lại không điều tra rõ và lật mặt anh ta, dung thứ cho hành vi cầm thú của anh ta.

Văn Nhã còn chưa nói xong, tôi đã với điện thoại, vừa lái xe vừa gọi cho Thần Côn. Văn Nhã giật mình, quát: “Ông anh ơi, lái xe cẩn thận vào chứ!”

“Không được, tôi phải nhắc nhở Thần Côn mới được.” Trong lúc nói chuyện tôi đã gọi cho Thần Côn.

“Píp... píp...”

Điện thoại đổ chuông mãi không có người nghe, tôi thấy tim mình đập thình thịch.

“Không ai cầm máy? Sao lại ngủ sớm thế nhỉ?” Văn Nhã thì thào.

Tôi quyết định bẻ vô lăng lái xe vào vệ đường, gọi lại cho Thần Côn.

Mặc dù Thần Côn không thực sự tích cực trong công việc, nhưng tôi luôn coi anh là bậc tiền bối, không hề có thái độ cười cợt anh như những người khác trong Đội.

Tới khi nghe chuyện gia đình anh, tôi mới nhìn nhận lại người đàn ông này, trong lòng càng thấy kính trọng hơn. Tôi thực sự không mong chuyện xấu xảy đến với anh.

Thấy Thần Côn mãi không nghe máy, Văn Nhã cũng tái mặt: “Vừa rồi anh ta ra sân cùng anh Điên, hay anh gọi điện cho anh Điên hỏi xem sao?”

Tôi lại gọi điện cho anh Điên, điện thoại vừa đổ hai hồi chuông thì anh Điên nhấc máy.

“Anh Điên, anh có liên lạc được với Thần Côn không?” Tôi hỏi luôn.

“Có, sao thế?”

“Em gọi điện cho anh ta mãi không được.”

“Vậy à... Để tôi bảo cậu ta...”

Âm thanh trong điện thoại vọng lại rất nhỏ, tôi không nghe rõ, bèn lo lắng gọi: “Anh Điên?”

“Lục Dương à, Thần Côn đang ở đây. Cậu ta nói lúc nãy ngủ ở phòng trực chiến, để máy ở chế độ im lặng nên không nghe thấy cậu gọi điện. Có việc gì không?”

“Sao hai người lại ở cùng nhau?” Tôi thấy hơi lạ, vừa rồi chẳng phải họ đã ai về nhà đấy rồi sao? Nhưng thôi, Thần Côn không có chuyện gì là được rồi.

Anh Điên trả lời: “À, vừa rồi đi từ trong đội ra, Thần Côn không bắt

được xe, nên tôi đưa cậu ta về."

"Anh nhắn anh ta lát về đến nhà thì gọi điện lại cho em, em có chút việc riêng cần hỏi ạ." Tôi cố ý tỏ vẻ bình thường.

"Ừ, được!"

"Cũng may anh còn thông minh." Văn Nhã thở dài, nói.

"Cô đang đề phòng anh Điên?" Tôi cau mày nhìn cô ấy. Vừa rồi chính vì cô ấy véo cánh tay tôi, nên tôi mới đổi giọng vào phút cuối.

Văn Nhã lại nói: "Không phải, tại tôi đột nhiên muốn hỏi anh một chuyện."

"Hả?" Tôi càng khó hiểu.

"Anh nói lúc trực ban các anh có thể không cần ở hết trong Đội, đúng không? Hôm Hồ Viễn gặp tai nạn, có những ai đã đi ra ngoài?"

Câu nói của Văn Nhã lôi tâm trí tôi về lại ngày xảy ra tai nạn. Sau khi cùng dùng bữa tối ở nhà ăn, Nhậm Dũng và Thần Côn xin phép anh Điên ra ngoài. Khoảng hơn tám giờ, anh Điên cũng vào viện thăm bệnh nhân, chỉ còn lại mình tôi trực ban.

"Chỉ còn một mình anh? Ngày thường anh thật thà đã đành, lại còn định đóng vai người tốt bụng suốt đời à?" Văn Nhã nửa thật nửa đùa, rồi hỏi tiếp: "Thế họ trở về lúc nào?"

"Tôi còn độc thân, có việc gì làm đâu. Trực ban cũng chỉ là ngồi trông điện thoại, chẳng bận rộn gì. Nhậm Dũng có bạn gái, hình như hôm đó đưa bạn gái đi xem phim thì phải, khi quay về khoảng mười giờ. Anh Điên và Thần Côn thì về gần như cùng lúc, khoảng mười giờ hai mươi phút."

"Anh nhớ có chính xác không đấy?" Văn Nhã có vẻ nghi ngờ.

"Tối hôm đó tôi có nhận được điện của mẹ. Tôi nhớ mẹ tôi còn nói là đã mười giờ rồi, tôi còn phải trực ban đến mấy giờ mới được ngủ. Tôi còn đưa điện thoại lên nhìn, đúng là mười giờ, vừa lúc Nhậm Dũng

về. Khoảng tầm hai chục phút nữa thì đến lượt anh Điên và Thần Côn. Tôi nghĩ thời gian cũng khá chuẩn."

"Hồ Viễn xuất hiện ở cây xăng vào khoảng mười giờ, vụ tai nạn xảy ra lúc mười giờ năm mươi. Trong thời gian đó anh Điên và Thần Côn đều có hai mươi phút..." Văn Nhã nói đến đây thì dừng lại, chắc những lời phải nói tiếp theo cũng khiến cô ấy khó nghĩ.

"Không thể nào, chưa nói việc Hồ Viễn phải lái xe ra khỏi thành phố, kể cả tính từ chỗ cuối cùng thấy Hồ Viễn xuất hiện đến khi về tới Đại đội Cảnh sát hình sự cũng phải lái xe mất hai mươi phút, tính toán như thế thì họ căn bản không có thời gian gây án." Tôi hiểu ý Văn Nhã, nhưng thở phào khi có thể lấy thời gian để phủ định phán đoán của cô ấy.

"Ừ, cũng phải, lần này anh yên tâm rồi nhé." Văn Nhã vừa cười vừa nói.

Văn Nhã lại hỏi tôi một số tình hình của vụ tai nạn. Có điều lúc đó Nhậm Dũng và Thần Côn ở lại, còn tôi và anh Điên về Đội thẩm vấn Tần Xuyên, nên tôi không rõ chi tiết về hiện trường cho lắm, để mai hỏi lại Thần Côn. Văn Nhã rủ tôi sáng mai cùng đi sang bên Đội Cảnh sát giao thông, rồi tiện đường tới kiểm tra chiếc xe Jetta của Hồ Viễn.

Mải nói chuyện, đã tới gần khu nhà tôi ở, tôi dừng xe lại, cảm ơn Văn Nhã rồi mở cửa bước xuống.

Đúng lúc đó, điện thoại của tôi bỗng đổ chuông. Thần Côn vừa về đến nhà, hỏi tôi tìm anh ta có chuyện gì.

"Anh Thân, buổi tối trước khi đi ngủ nhớ khóa chặt cửa nhé!" Vài ba câu không giải thích rõ được, tôi đành dặn anh ta chú ý an toàn.

"Cậu làm sao thế hả? Hôm nay tự dưng lại gọi điện dặn tôi khóa cửa?" Đầu dây bên kia, Thần Côn nói bằng giọng vui vẻ.

"Không có gì, tôi chỉ là lo cho sự an toàn của anh thôi mà."

"Tên nhóc này, còn rảnh rang quan tâm tôi nữa hả? Cậu ở một mình

mới càng cần chú ý đó, hơn nữa...” Thần Côn có phần do dự.

“Hơn nữa gì cơ?” Tôi tò mò hỏi.

“Cậu không phát hiện ra à? Tên hung thủ này hình như rất có hứng với cậu thì phải.” Thần Côn ngập ngừng một chút, rồi cũng nói hết câu.

Nghe Thần Côn nói vậy, tôi lập tức có cảm giác sau lưng có ai đó, da gà nổi khắp người.

“Thôi thôi anh Thân, đêm hôm anh đừng có dọa tôi nữa, tôi đang về nhà một mình đây này.”

“Ừ, về nhanh lên đi! Cảm ơn cậu, tôi sẽ chú ý.”

Đúng lúc này tôi rẽ vào con ngõ nhỏ trước cửa nhà. Trong ngõ không một bóng người, chỉ có ánh đèn lờ mờ kéo bóng tôi chạy dài giữa đêm. Đúng như Thần Côn nói, hung thủ hình như rất có hứng thú với tôi. Hai lần liên tiếp đều gửi “lời tiên tri chết chóc” cho tôi, xem ra hắn quan tâm tới tôi trên mức bình thường. Nghĩ đến đây tôi bất giác bước nhanh hơn vào trong khu nhà.

Khi ngang qua cửa bảo vệ, tôi ngó vào theo thói quen. Hôm nay người trực ban là một bảo vệ trẻ tuổi. Không biết vì sao, thấy không phải Lão Trương, tôi có cảm giác như trút được gánh nặng. Mặc dù Lão Trương chẳng liên quan gì, nhưng hai ngày ông ấy trực ban tôi đều nhận được bưu phẩm không mong đợi.

Vào trong tòa nhà, vừa hay có một chiếc thang máy đang dừng ở tầng một, tôi bấm mở rồi bước vào trong, bấm số 13, cánh cửa thang máy từ từ đóng lại. Đứng trong một không gian chật hẹp, cuối cùng tôi mới có cảm giác an toàn. Bỗng nhiên, cánh cửa thang máy sắp đóng hẳn lại mở ra. Trước mặt tôi là một không gian trống rỗng, không hề có một ai.

Tôi hơi hoang mang, vội bấm nút đóng cửa. Cánh cửa thang máy từ từ đóng lại, thang máy bắt đầu hoạt động bình thường, tôi thở phào.

Trong lúc chờ đợi, tôi lấy trong túi ra chiếc chìa khóa mới. Bước khỏi thang máy, tôi tiến nhanh đến cửa nhà mình, mở cửa và đi vào trong.

Tôi khóa trái cửa chống trộm, khóa cửa phòng ngủ, đóng cửa sổ, kéo rèm, xong xuôi mới yên tâm lên giường.

Vụ án vẫn luẩn quẩn trong đầu khiến tôi không sao ngủ yên giấc. Không rõ bao lâu sau, tôi mơ hồ nghe thấy điện thoại kêu.

CHƯƠNG 26

Phá cửa cứu người

Âm thanh đó là tiếng tin nhắn điện thoại. Nếu là trước đây, tôi sẽ không mấy bận tâm, vì biết chắc không có chuyện gì quan trọng, nếu đơn vị có việc gấp bao giờ cũng sẽ gọi điện thoại.

Nhưng vì chưa ngủ say và do tò mò, tôi liền lần tìm điện thoại ở dưới gối. Trong hộp thư có tin nhắn từ một số lạ gửi đến. Cảm thấy có gì đó không ổn, tôi dụi mắt, mở tin nhắn.

Đó là một tin nhắn ảnh gửi bằng MMS. Trong lúc chờ download, cơn buồn ngủ của tôi đã nhanh chóng tiêu tan hết.

Phải đến hai mươi giây sau, trên màn hình mới xuất hiện một bức ảnh trông rất mơ hồ.

Tôi vội vã bật chiếc đèn bàn lên.

Trong bức ảnh là một căn phòng, chính xác hơn có lẽ là một phòng ngủ. Căn phòng này không bật điện, chỉ có một cánh cửa sổ hé mở, qua ánh trăng le lói, có thể nhìn thấy một chiếc giường.

Cảnh tượng trên giường không được rõ nét, chỉ thấy chiếc chăn phồng lên, chứng tỏ có người đang nằm.

Bức ảnh này khiến tôi bất giác nhớ đến bức ảnh trước đây tên "Tiểu quỷ" gửi cho tôi: cũng là phòng ngủ, người nằm trên giường, ánh sáng yếu ớt.

Tim tôi bỗng trĩu lại. Tôi hoang mang nhìn quanh, thấy cửa phòng vẫn đóng, rèm cửa cũng không bị kéo ra. Chưa yên tâm, tôi xỏ dép vào đi ra cạnh cửa sổ, kéo rèm ra... cửa sổ vẫn đóng.

Tôi thở phào, xem ra bức ảnh này không phải chụp tôi. Cửa đóng thế này mà còn có người vào được phòng tôi, thì quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Tôi quan sát bức ảnh thật kĩ, phát hiện ra nó có hai điểm khác biệt: Đầu tiên, bức ảnh hôm trước chụp từ ngoài cửa sổ vào, có tên "Tiểu quỷ" Tần Dương đứng bên cạnh giường còn bức ảnh này thì được chụp từ trong phòng, nhìn thẳng vào giường. Rõ ràng góc độ chụp không giống nhau. Thứ hai, trong bức ảnh trước đây, người nằm trên giường là tôi, lần này là người khác.

Đó có thể là ai được nhỉ?

Tôi nhìn không chớp mắt vào bức ảnh suốt mấy phút đồng hồ nhưng không phát hiện ra điều gì cả, cũng không thể đoán khuôn mặt người nằm trong chăn.

Tôi bấm vào bức ảnh tiếp theo. Đó không phải là một bức ảnh, mà là một hàng chữ: *Những kẻ mang tội đừng hòng cố sống.*

Câu nói này khiến thần kinh của tôi bị kích động mạnh. Tôi nhanh chóng hiểu ra, đây chính là "lời tiên tri chết chóc" thứ ba.

Theo như cách thức thực hiện của hung thủ từ hai lần trước, thì trước khi ra tay hắn sẽ có hành động nhắc nhở tôi, và cách nhắc nhở đều vô cùng trực tiếp. Lần đầu tiên, hắn gửi cho tôi mô hình ô tô của Hồ Viễn; lần thứ hai là chậu cây rơi. Lần này, hình ảnh trong bức ảnh chắc chắn là hiện trường gây án, người nằm trên giường chính là mục tiêu của hung thủ.

"Những kẻ mang tội đừng hòng cố sống, những kẻ mang tội..." Tôi đi đi lại lại trong phòng, đọc đến lần thứ hai thì nhớ tới Thần Côn. Tối nay Văn Nhã vừa mới phân tích, anh ta có "thói quen xấu"...

Nghĩ đến đây, tôi không thể ngồi yên được nữa, vội vàng mặc quần áo, vừa chạy ra ngoài vừa gọi điện cho Thần Côn. Điện thoại đổ chuông nhưng mãi không có ai nhấc máy.

Tôi tự nhủ, chắc điện thoại anh ta để chế độ im lặng, nhất định sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu, nhưng tim thì cứ đập thình thình. Ra khỏi thang máy, tôi bấm máy gọi anh Điên. Lúc này đã là hơn bốn giờ sáng, giọng anh Điên nghe có vẻ uể oải, chắc là đang ngủ ngon giấc. Tôi bảo anh ấy đến nhà Thần Côn ngay vì anh ấy có xe tiện hơn tôi nhiều. Anh Điên lập tức đồng ý.

Đi tới cửa khu nhà, tôi lại gọi điện cho Văn Nhã. Cô ấy cũng không hề do dự, còn nói sẽ lập tức lái xe đến đón tôi.

Chưa tới mười phút sau, tôi đã ở trên xe của Văn Nhã. Trước tiên tôi đưa cô ấy địa chỉ nhà Thần Côn mà anh Điên vừa gửi, rồi nói ngắn gọn về vụ tin nhắn MMS. Văn Nhã cũng rất lo lắng cho Thần Côn, nhấn ga phóng thẳng lên vận tốc một trăm.

Tôi lại gọi cho Thần Côn mấy cuộc, nhưng đều không được. Gọi điện cho anh Điên, anh ấy nói đã đến cửa nhà Thần Côn rồi, nhưng đập cửa mãi mà không có ai trả lời. Anh Điên loáng thoáng ngửi thấy mùi khí ga, nên đã báo ngay cho thợ mở khóa và đội phòng cháy chữa cháy.

“Mùi khí ga?” Văn Nhã vô cùng kinh ngạc.

Tôi thấy mình như ngồi trên đống lửa. Ngoài cửa còn ngửi thấy mùi, thì bên trong nồng độ ga chắc đã rất cao. Tôi lại mở bức ảnh trong điện thoại lên, nghĩ bụng, nếu Thần Côn trong lúc ngủ bị khí ga rò rỉ gây ngạt thở dẫn đến tử vong, thì hiện trường chẳng phải y hệt như trong bức ảnh hay sao?

Kẻ bệnh hoạn này đúng là chĩa mũi dao thẳng vào Thần Côn thật!

Khi chúng tôi đến khu nhà Thần Côn ở, thì gặp ngay thợ sửa khóa cũng vừa tới nơi, trong sân đã đỗ sẵn xe cứu hỏa và xe cứu thương. Tôi gọi điện cho anh Điên hỏi xem tình hình trên đó ra sao, anh ấy nói các chiến sĩ đội phòng cháy có mang theo cưa điện, nhưng không dám hành động, sợ tia lửa gây nổ khí ga trong phòng.

Tôi nói thợ mở khóa đã tới, anh ấy bảo chúng tôi nhanh chóng đi lên. Lúc lên lầu, tôi thông báo qua tình hình với thợ sửa khóa, anh ta nói chỉ cần cửa phòng không khóa trái từ bên trong, thì mở sẽ rất nhanh.

Chúng tôi vừa đến cửa nhà Thần Côn, đã thấy anh Điên đang nhấp nhổm đi lại phía ngoài, bộ dạng vô cùng lo lắng, bên cạnh còn có mấy chiến sĩ phòng cháy chữa cháy. Trong khi thợ khóa mở cửa, anh Điên nhanh chóng sắp xếp công việc. Lát nữa tôi và anh ấy sẽ cùng hai chiến sĩ phòng cháy xông vào, anh ấy và một chiến sĩ sẽ vào phòng ngủ cõng Thần Côn ra để bác sĩ cấp cứu, tôi và một chiến sĩ khác phụ trách mở hết cửa sổ, tìm nguồn ga bị rò rỉ để khóa lại.

Để bảo đảm hiệu quả, anh Điên còn nói qua một lượt về bố trí trong nhà Thần Côn, vì trước đây anh ấy từng đến đây vài lần. Ngoài ra, anh ấy còn yêu cầu mọi người khi vào trong nhà đều bật hết đèn flash điện thoại lên, động tác nhất định phải nhẹ nhàng, và không được đụng đến bất cứ công tắc điện nào trong nhà.

Lúc này đã cách thời điểm tôi nhận được tin nhắn MMS khoảng hai mươi phút, tất cả mọi người đều cau mày lo lắng, ánh mắt dồn cả vào đôi tay của thợ khóa.

May mà chưa đầy hai phút cánh cửa đã mở ra, bốn người chúng tôi lập tức xông vào nhà.

Vừa vào bên trong, tôi đã thấy một áp lực như muốn nghẹt thở, cùng với mùi khí ga vô cùng đậm đặc. Theo như sắp xếp từ trước, tôi bảo chiến sĩ đi cùng ra mở của sổ, còn tôi thì vào nhà bếp, tìm nguồn rò khí ga.

Vừa vào đến nhà bếp, tôi đã nghe thấy tiếng “xì xì”. Tôi lấy điện thoại ra soi, thấy cả hai cái bếp ga đều đang mở, bèn lập tức tắt đi và mở toang cửa sổ nhà bếp. Một luồng không khí lạnh ùa vào, khiến áp lực trong phòng đỡ đi chút ít.

Sau đó, tôi kiểm tra lần nữa bếp, đường ống dẫn ga và khóa chặt van lại. Khi đã chắc chắn không còn vấn đề gì nữa, tôi mới ra khỏi nhà bếp. Vừa vào tới phòng khách, Văn Nhã đã sốt sắng hỏi: "Lục Dương, anh không sao chứ?"

"Ừ, nguồn ga rò rỉ đã khóa lại rồi."

Mấy cánh cửa sổ đã mở, hình thành luồng đối lưu với cửa chính, nhờ thế nồng độ ga giảm xuống rõ rệt.

Thần Côn đã được đưa đến bệnh viện cấp cứu. Anh Điên còn gọi điện về Đội nhờ hai người trong tổ trực ban đến bệnh viện trông nom Thần Côn, đợi chúng tôi khám xét hiện trường xong sẽ qua đó thay ca.

Tôi kể lại chuyện tin nhắn MMS và đưa điện thoại cho anh Điên. Văn Nhã đứng bên cạnh, nhìn vào màn hình, rồi nói nhỏ: "Không đúng."

"Cái gì không đúng?" Tôi hỏi.

Văn Nhã trả lời: "Hai lần trước đều dùng phong bì giấy xi măng gửi thông tin mấu chốt cho anh, chữ cũng tự mình viết, lần này sao lại khác nhỉ?"

"Chắc là tại sợ phiền phức." Anh Điên điềm đạm nói.

"Lần thứ nhất thì để bưu phẩm trong thùng rác rồi thông báo cho người giao hàng đến lấy, lần thứ hai thì ném phong bì vào phòng bảo vệ, nếu đem so sánh, thì lần thứ ba này đúng là đơn giản hơn rất nhiều." Văn Nhã nói tiếp.

Tôi thì chẳng chú ý tới những chi tiết nhỏ này được như Văn Nhã. Tới giờ tôi vẫn còn cảm giác bàng hoàng sợ hãi. Cũng may, nếu để đến sáng dậy tôi mới đọc tin nhắn, thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Nếu Thần Côn vì thế mà mất mạng, thì tôi cũng sẽ áy náy cả đời.

Tôi hỏi anh Điên khi nào đồng nghiệp ở Tổ Giám định dấu vết mới đến. Hung thủ đột nhập vào nhà, mở van ga, còn sang phòng ngủ chụp ảnh Thần Côn, nói không chừng đã để lại một số manh mối. Mặc dù

theo như tình hình từ hai lần trước, khả năng để lộ dấu vết của hung thủ là rất nhỏ, nhưng chúng tôi không thể vì thế mà từ bỏ việc tìm kiếm đầu mối.

“Về lí mà nói, chắc cũng sắp đến rồi.” Anh Điên vừa trả lời tôi vừa tiến tới cửa ngửi mùi ga bên trong, sau đó bật công tắc đèn.

“Tối qua Thần Côn có gọi điện cho anh không?” Văn Nhã nhẹ nhàng hỏi.

“Có, tôi còn nhắc anh ấy phải cẩn thận, về nhà nhớ phải khóa chặt cửa.”

“Theo anh thì hung thủ làm thế nào mà vào nhà được?” Văn Nhã vừa hỏi vừa nhìn chằm chằm vào ổ khóa.

“Tôi đoán chắc cũng có kĩ thuật mở cửa giống Tần Dương.” Tôi đáp.

Lúc này, có tiếng chuông báo thang máy dừng. Khi cửa thang máy mở, các đồng nghiệp ở Tổ Giám định dấu vết bước tới, tổ trưởng và anh Điên sau hồi nói chuyện thì đưa người vào trong nhà, anh Điên cũng đi vào theo.

Lúc này ngoài hành lang chỉ còn lại tôi và Văn Nhã, cô ấy tiếp tục đề tài ban nãy: “Không đúng, lúc nãy thợ khóa đã nói, nếu khóa trái cửa chống trộm từ bên trong, thì bên ngoài rất khó mở được. Thần Côn không muốn chết lại đã được nhắc nhở thì lẽ ra phải nhớ khóa trái cửa chứ? Hung thủ làm sao có thể đột nhập vào nhà một cách nhẹ nhàng im ắng thế được?”

Tôi nhìn vẻ trầm tư của cô ấy, hỏi: “Thế theo cô thì hung thủ đã vào bằng cách nào?”

“Tôi chỉ nghĩ ra hai khả năng, hoặc là hung thủ gõ cửa, Thần Côn tự mình ra mở cửa, hoặc là hung thủ về nhà cùng với Thần Côn.”

“Việc này...” Tôi cố hết sức suy ngẫm ý tứ trong câu nói của Văn Nhã.

Văn Nhã nói tiếp: “Bất luận là trường hợp nào, đều có một tiền đề chung, đó là... hung thủ nhất định là người Thần Côn tin tưởng.”

CHƯƠNG 27

Thi thể lái xe

Lời của Văn Nhã tiếp tục chĩa mũi nhọn vào khả năng người quen gây án, hung thủ đều quen biết Hồ Viễn, Tăng Đại Chí và Thần Côn, như thế chỉ có thể là đồng nghiệp của chúng tôi mà thôi.

Tôi chợt nhớ ra một vấn đề, trong ga vốn có trộn thêm chất khí mùi thối, nên hung thủ nhất định không thể mở van ga khi Thần Côn còn tỉnh được, mà phải đợi đến khi Thần Côn rơi vào trạng thái ngủ say mới ra tay. Điều này chứng tỏ hung thủ đã ở lại nhà Thần Côn.

Đồng nghiệp khiến Thần Côn lơ là cảnh giác mà đưa vào nhà và còn ở lại nữa thì có thể là ai?

Lúc đó tôi đang đứng đối diện nhìn thẳng vào trong nhà Thần Côn, đồng nghiệp của Tổ Giám định dấu vết vẫn đang bận rộn ở bên trong, anh Điên đang ngồi trên ghế, miệng ngậm điếu thuốc, làn khói trắng bay lên khiến mắt anh ấy cũng dường như không căng ra nổi.

“Anh Điên?” Khi trong đầu tôi bật ra hai chữ này, đến chính tôi cũng giật mình sợ hãi, sau đó lập tức phủ định suy nghĩ hoang đường đó.

Mặc dù... đúng là anh Điên đưa Thần Côn về, có khả năng cùng Thần Côn vào nhà. Nếu anh Điên đến vào lúc nửa đêm Thần Côn cũng nhất định sẽ ra mở cửa, nếu anh Điên muốn ở lại ngủ trên sofa nhà Thần Côn thì cũng chẳng sao. Đúng thật anh Điên là người phù hợp nhất, nhưng có đánh chết tôi cũng không tin nổi điều đó.

Hơn nữa, trong vụ án Hồ Viễn, từ thời gian gây án, tôi và Văn Nhã

đã loại bỏ nghi ngờ với những người trong Tổ chúng tôi rồi.

“Anh đang nghĩ gì thế?” Văn Nhã vỗ vào người tôi, hỏi.

“À... không có gì, tôi đang rà soát lại một lượt những người trong Đội.” Tôi hoảng hốt trả lời.

“Đừng phí tế bào não vội, hãy cầu nguyện cho Thần Côn tỉnh lại đã. Tôi tin là anh ta sẽ cho chúng ta biết đáp án chính xác.” Văn Nhã nói bằng giọng mệt mỏi, không biết là do không được nghỉ ngơi cẩn thận, hay tại tự đáy lòng cô ấy cũng không muốn đối diện với việc hung thủ chính là chiến hữu bên cạnh mình.

Tôi hít một hơi sâu, tiến về phía cửa, hỏi anh Điên có phát hiện gì không. Anh ấy nhìn tôi, giọng trầm xuống: “Đợi thêm chút nữa xem sao.”

Trong giây lát, tôi nhìn thẳng vào anh Điên, thấy đôi mắt anh giăng đầy mạch máu đỏ. Suốt mấy ngày xảy ra vụ án, anh ấy là Tổ trưởng, đương nhiên phải chịu áp lực lớn nhất. Người đàn ông sắt đá thường ngày giờ cũng lộ ra vẻ mệt mỏi.

Chờ đợi mãi mới có kết quả của Tổ Giám định dấu vết, nhưng không nằm ngoài dự đoán, họ cũng chỉ thu được một số dấu giày của tên “Tiểu quỷ”, không còn gì khác.

“Mẹ kiếp! Tên hung thủ này đúng là ranh ma!” Tôi không nhịn nổi chửi thề một câu.

“Thôi nào Lục Dương, chúng ta đến xem Thần Côn sao rồi.” Anh Điên ném đầu lọc thuốc trong tay, đi thẳng ra cầu thang máy.

Tôi ngồi xe anh Điên, Văn Nhã tự lái xe, chúng tôi nối đuôi nhau lái xe thẳng hướng bệnh viện.

Suốt quãng đường cả tôi và anh Điên đều không ai lên tiếng, không khí vô cùng nặng nề.

Khi chúng tôi đến bệnh viện, đèn đỏ trên cửa phòng cấp cứu vẫn

còn bật, hai đồng nghiệp đang chờ bên ngoài nói tình trạng của Thần Côn rất nghiêm trọng, không chỉ có hiện tượng ngạt thở, mà trong máu còn xét nghiệm thấy thành phần thuốc ngủ.

“Thuốc ngủ? Chẳng trách, làm thế thì có thể bảo đảm dù anh ta có bị sặc khí ga cũng không tỉnh dậy được.” Văn Nhã lập tức nghĩ đến vấn đề mấu chốt.

“Đúng là tính toán rất kĩ lưỡng.” Anh Điên tiếp lời.

Tâm trạng tôi nặng trĩu, cứ nhìn mãi về phía phòng cấp cứu, trong lòng không ngừng cầu nguyện cho Thần Côn. Khí ga vô cùng nguy hiểm, dễ gây cháy nổ, ngạt thở khí ga có thể dẫn đến cái chết, dù có được cấp cứu kịp thời cũng dễ để lại di chứng.

Anh Điên bảo hai đồng nghiệp ở viện trở về tiếp tục làm việc. Hành lang giờ chỉ còn lại ba người chúng tôi, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng, trong lòng như lửa đốt nhưng vẻ ngoài vẫn yên lặng chờ đợi.

Khoảng gần bảy giờ, cửa phòng cấp cứu cuối cùng cũng mở ra. Chúng tôi cùng lúc chạy lại hỏi: “Bác sĩ, bệnh nhân trong đó thế nào rồi?”

“Yên tâm, đã không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa rồi. Tuy nhiên, bệnh nhân cần vài tiếng nữa mới tỉnh lại được. Nếu mọi người vào thăm, hãy thường xuyên gọi tên và nói chuyện với cậu ấy, sẽ giúp cậu ấy hồi phục sớm hơn đấy.” Bác sĩ bỏ khẩu trang xuống, nói.

“Liệu có để lại di chứng không?” Tôi hỏi.

“Điều này thì khó nói lắm, cần phải quan sát một thời gian. Y tá sẽ đẩy cậu ấy ra ngay, mọi người cứ đợi ở đây, tôi đi kê đơn thuốc cho cậu ấy đã.”

Một lát sau, Thần Côn đã được mấy y tá đẩy ra, trên tay còn có chai truyền nước. Y tá cũng không nói gì nhiều, đẩy anh ta thẳng tới phòng bệnh, chúng tôi đi theo phía sau.

Anh Điên thở phào: “Cũng may mà không sao, nếu không bốn cụ già nhà cậu ấy phải làm thế nào đây?”

“Có cần báo cho người nhà anh ấy không?” Tôi hỏi.

“Đừng báo vội, kẻo các cụ lại lo lắng. Cứ đợi cậu ấy tỉnh lại tự mình quyết định vậy.”

“Vâng!”

Mải nói chuyện, chúng tôi đã đi đến cửa phòng bệnh của Thần Côn.

“Các anh vào trong nhé, tôi ra ngoài mua đồ ăn sáng cho mọi người.” Văn Nhã nói.

Các y tá cẩn thận đặt Thần Côn xuống giường bệnh, dặn dò chúng tôi vài câu rồi mới yên tâm rời đi.

Thần Côn nằm yên trên giường bệnh, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt. Nhớ lời bác sĩ, tôi tiến lại phía trước, nhẹ nhàng gọi: “Anh Thân? Anh Thân?”

Thần Côn không hề động đậy. Thấy tôi thất vọng, anh Điên an ủi tôi, bảo mọi việc đều cần có một quá trình, không thể một chốc một lát tỉnh ngay được. Tôi chỉ biết nhẹ nhàng đắp chăn cho Thần Côn.

Không bao lâu sau, Văn Nhã mang bánh bao nóng hổi và sữa đậu về, chúng tôi ăn hết bữa sáng trong phòng bệnh. Anh Điên gọi điện thoại cho Đại đội trưởng, nhờ sắp xếp hai người đến chăm sóc Thần Côn.

Dập máy, anh Điên nhận ở lại đợi người của Đội đến, bảo tôi và Văn Nhã ra xe nghỉ ngơi một lát, vì ngày hôm nay sẽ còn rất nhiều việc.

Tuy hơi mệt mỏi, nhưng biết chắc đằng nào cũng chẳng ngủ được, nên chúng tôi quyết định đến chỗ Đội Cảnh sát giao thông luôn.

Trên đường đi, tôi gọi điện cho đơn vị Trinh sát kĩ thuật của Phòng Cảnh sát thành phố, nhờ họ giúp đỡ kiểm tra số điện thoại tôi qua gửi tin nhắn MMS cho tôi. Nhưng tu duy của hung thủ vô cùng chặt chẽ,

tôi cũng chẳng nuôi hi vọng gì lắm.

Xe đi được một đoạn, tôi phát hiện ra Văn Nhã thỉnh thoảng lại nhìn vào gương chiếu hậu, tò mò hỏi: “Sao thế?”

Văn Nhã nói: “Chiếc xe taxi phía sau hình như đi theo chúng ta từ lúc ra khỏi bệnh viện đến giờ.”

Tôi kinh ngạc nói: “Cái gì? Theo dõi chúng ta ư?”

“Đúng thế!” Văn Nhã trả lời nhỏ nhẹ, mắt vẫn không rời gương chiếu hậu.

“Hay chỉ là trùng hợp thôi? Chúng ta đang đi trên trục đường chính mà.” Nhưng Văn Nhã khẳng định: “Tôi chắc đến chín mươi phần trăm. Chiếc taxi có vết nứt ở đèn xi-nhan bên phải kia, suốt cả chặng đường, bất kể anh có rẽ, vượt xe, tăng tốc, nó đều làm y hệt. Nếu chỉ đơn thuần là cùng đường, thì không thể nào đi theo một cách trùng hợp như thế được.”

Lời của Văn Nhã tự nhiên khiến tôi có chút hưng phấn khó tả. Làm cảnh sát bao nhiêu năm, trước giờ tôi chỉ biết đi theo dõi nghi phạm, đây là lần đầu tiên bị người khác bám đuôi. Tôi nhìn từ kính chiếu hậu bên phía ghế lái xe, vừa đúng lúc có một chiếc ô tô rẽ sang, chen vào ngay phía sau xe chúng tôi, chặn mất tầm nhìn.

Văn Nhã dặn dò: “Anh đừng vội thể hiện ra, đây là trục đường chính, bỗng nhiên dừng xe sẽ gây tắc đường đấy. Khoảng một trăm mét phía trước có ngã tư, anh rẽ phải ở đó là vào một ngõ nhỏ, đi tiếp khoảng hai trăm mét sẽ có đèn đỏ, đến lúc đó dừng xe, chúng ta cùng ra sau xem sao.”

Vào những thời điểm như thế này, người có thể theo dõi chúng tôi chắc chắn phải có liên quan đến vụ án, thậm chí có thể chính là hung thủ. Nghe cách sắp xếp của Văn Nhã, lòng tôi càng thêm phấn khích, bất giác đạp ga tăng tốc thêm, vì tôi mong nhanh chóng đến địa điểm mà Văn Nhã nói.

Khi rẽ phải, tôi liếc thấy phía sau có hai chiếc taxi, liền hỏi Văn Nhã là chiếc nào, Văn Nhã thoáng nhìn rồi nói với tôi: “Chiếc phía sau.”

Chiếc taxi vốn dĩ cách chúng tôi khoảng bảy tám mét, nhưng vì tôi tăng tốc một chút, nên lúc vừa rẽ xong không nhìn thấy nó.

“Anh đi chậm thôi!” Văn Nhã nhắc tôi.

Cứ đi như thế tới tận chỗ đèn đỏ, tôi dừng xe lại. Đèn đỏ hiển thị còn khoảng sáu mươi giây nữa, thời gian thế là đủ, tôi và Văn Nhã cùng lúc mở hai bên cửa, một trái một phải, bước nhanh về phía chiếc taxi.

Trước khi xuống xe, Văn Nhã đã dặn, đôi phương có thể ngồi ở ghế sau, vì cô ấy hình như thấy ghế phụ lái không có người. Bốn cửa sổ của taxi đều đóng kín, chúng tôi không có nhiều thời gian suy tính, lập tức mở hai cửa sau.

Kết quả ghế sau trống rỗng, lái xe taxi kéo kính cửa buồng lái xuống, trợn mắt nhìn chúng tôi, quát: “Này! Các người làm gì thế hả?”

Tôi rút thẻ cảnh sát ra: “Vừa rồi có phải có người ngồi sau xe không?”

Lái xe là một người đàn ông trung niên, mặt đen sạm, tóc hơi xoăn. Lúc đầu giọng rất gắt gỏng, nhưng biết chúng tôi là cảnh sát thì thái độ lập tức thay đổi:

“Có, có, nhưng tôi đang định rẽ phải thì anh ta bảo tôi dừng lại rồi.”

Văn Nhã có vẻ không vui, nói: “Đây là chỗ để taxi trả khách đấy à?”

“Cô cảnh sát ơi, tôi... anh ta cứ nằng nặc bắt tôi dừng xe, ném lại năm trăm tệ rồi bỏ đi, còn bảo tiền thừa để tôi đi nộp phạt.” Người lái xe sợ chúng tôi không tin, còn rút ra năm tờ một trăm tệ từ hộc trống trước vô lăng.

Thấy đèn đỏ đã sắp hết, tôi bảo Văn Nhã quay về lái xe, còn tôi ngồi lên taxi, yêu cầu ông ta đi theo phía sau xe Văn Nhã.

Tới một chỗ đường rộng, hai chiếc xe đều táp vào lề đường, Văn Nhã quay lại, hỏi tiếp: “Có nhớ người đó trông như nào không?”

Lái xe lắc đầu: “Anh ta mặc một bộ đồ thể thao, đeo khẩu trang, mắt kính, đội mũ lưỡi trai, cả mặt đều che kín, làm sao mà nhìn rõ được.”

Nghe mô tả cách ăn mặc, tôi càng chắc chắn đó chính là hung thủ, hỏi tiếp: “Anh ta lên xe ở đâu?”

“Ở đoạn đường bên ngoài bệnh viện. Anh ta đã lên xe từ lâu rồi, bảo tôi dừng đợi ở lề đường. Sau đó xe của cô cậu xuất hiện, anh ta bảo tôi đi theo, mãi tận tới chỗ rẽ phải vừa nãy mới xuống xe.”

Người lái xe còn nói thêm: “Lúc biết anh ta muốn theo dõi người khác, tôi vốn không chịu, nhưng anh ta nói là vợ lăng nhăng, phải đến bắt quả tang, tôi đồng cảm nên mới đồng ý đấy chứ. Nếu biết cô cậu là cảnh sát, có đánh chết tôi cũng không dám...”

Nghe thấy câu này, tôi dở khóc dở cười. Thế ra tôi và Văn Nhã còn là gian phu dâm phụ cơ đấy.

Văn Nhã cũng có vẻ không hài lòng, lườm ông ta một cái: “Năm trăm tệ này ông kiếm cũng dễ dàng quá nhỉ?”

Lái xe làm mặt khổ sở nói: “Cô cảnh sát ơi, người đó không phải là tội phạm giết người đấy chứ? Thế thì tiền này tôi không dám nhận đâu.”

Mồm nói thế nhưng ông ta vẫn giữ chặt năm trăm tệ trong tay.

Văn Nhã “hừ” một tiếng: “Lần sau thấy có người ăn mặc kì lạ như thế, thì nhớ để ý, có cơ hội thì báo cảnh sát. Đừng chỉ thấy có tiền, không thì có ngày bị cướp đấy!”

“Vâng, vâng!” Lái xe gật đầu lia lịa.

Không hỏi được manh mối gì có giá trị, Văn Nhã đành để người lái xe đi. Chúng tôi đến Đồn Cảnh sát gần nhất, lấy phần ghi hình từ

camera theo dõi ở đầu đường, nhìn thấy một người đàn ông xuống xe, rồi lại bắt một chiếc taxi rẽ sang hướng khác. Chúng tôi gọi điện đến công ty taxi, thông qua biển số liên hệ được với người lái xe kia, miêu tả ngoại hình của đối tượng thì hoàn toàn trùng khớp. Cuối cùng người khách xuống xe ở ngõ An Thông.

Ngõ An Thông nằm trong một khu ổ chuột lâu đời, cơ sở hạ tầng xuống cấp, rất ít camera giám sát. Nơi đây dân đông, đủ loại người, vô cùng phức tạp. Người đàn ông xuống xe ở đây, rồi tìm một chỗ kín đáo thay bộ đồ khác, thì khó lòng tìm thấy tung tích.

Thấy không thể điều tra tiếp được nữa, chúng tôi đành theo kế hoạch cũ đi đến Đội Cánh sát hình sự.

Trên đường, tôi hỏi Văn Nhã: "Nếu người đó đúng là hung thủ, hành vi chờ đợi bên ngoài bệnh viện của hắn ta có thể lí giải được, chắc chắn là để xem Thần Côn có được cứu hay không. Nhưng hắn theo dõi chúng ta vì mục đích gì?"

Văn Nhã trả lời: "Có lẽ hắn ta muốn thám thính tình hình tiến độ điều tra của chúng ta, từ đó có thể biết được mình còn an toàn hay không."

"Nếu nói như vậy, hung thủ cũng không phải hoàn toàn tự tin vào quá trình gây án của mình, hoặc nói cách khác, hắn ta trong lúc gây án, đã bất cẩn để lại manh mối gì đó, lo ngại sẽ bị chúng ta tìm ra."

"Không sai, thế nên chúng ta phải kĩ càng hơn nữa, không được để lọt bất cứ manh mối có ích nào!" Sự xuất hiện của người đàn ông thần bí rõ ràng đã kích hoạt ý chí chiến đấu của Văn Nhã.

Nghĩ đến việc bị sổng mất nghi phạm, tôi có phần thiểu não: "Chắc tại lúc đó tôi bất ngờ tăng tốc nên hắn ta phát hiện ra. Cũng tại tôi nóng vội."

Văn Nhã an ủi: "Không sao, tôi tin chúng ta sẽ nhanh chóng xé được lớp vỏ ngụy trang của hắn thôi. Hơn nữa, ngộ nhỡ chúng ta phải đối

mặt với hắn thật, với sự gian xảo và ác độc của hắn ta, ai mà biết được liệu có chuyện gì khiến chúng ta không thể kiểm soát nổi không?"

Tới chỗ Đội Cảnh sát giao thông, sau khi tìm thấy viên cảnh sát giao thông xử lí sự cố tại hiện trường tai nạn của Hồ Viễn hôm đó, Văn Nhã hỏi kĩ lại lần nữa tình hình cụ thể cả quá trình sự việc, rồi lại lấy ảnh chụp hiện trường lên xem một hồi lâu.

Những điều này tôi đã biết từ trước rồi, nên cũng chẳng để ý gì lắm. Đợi Văn Nhã xem xong hết chỗ ảnh, tôi hỏi cô ấy có phát hiện gì không, cô ấy rút một bức ảnh trong đó ra, nói: "Lúc anh đến đã như thế này rồi à?"

Tôi cầm lấy bức ảnh, trên đó là hình hai chiếc xe sau khi đâm vào nhau. Nhìn kĩ, còn có thể thấy trong xe có người.

"Đây là tình trạng hiện trường ban đầu phía Cảnh sát giao thông chụp lại. Khi chúng tôi đến nơi, người trong xe đã được đưa ra ngoài, lái xe việt dã cũng được đưa tới bệnh viện rồi, thi thể Hồ Viễn và Tần Hiểu Mai thì đặt dưới đất." Tôi trả lời thành thật.

Văn Nhã lại hỏi viên cảnh sát giao thông: "Khi hai chiếc xe đâm vào nhau, tốc độ từng xe là bao nhiêu?"

"Chiếc xe việt dã khoảng tám mươi cây số một giờ, còn chiếc Jetta thì khoảng ba mươi."

Tốc độ chiếc Jetta khiến tôi ngạc nhiên: "Chiếc Jetta để ở số mấy?"

Viên cảnh sát giao thông đáp: "Số một."

Nếu như vậy, hung thủ hoàn toàn có thể đặt chân của thi thể nữ vào chân ga, để chiếc xe giữ hướng đi thẳng tiến, nhưng không thể khiến thi thể nữ giữa đường vào số hay tăng tốc được.

"Chiếc xe giờ ở đâu?"

"Cả hai chiếc đều ở trong bãi đỗ xe, để tôi đưa hai người tới đó

xem.” Nói đoạn, viên cảnh sát giao thông đi trước dẫn đường cho chúng tôi.

“Lái xe việt dã sau khi xuất viện không đến lấy xe sao?” Tôi thấy hơi lạ.

“Cậu ta ra viện rồi sao? Chúng tôi có biết gì đâu, tôi cứ tưởng cậu ta ít nhất cũng phải nằm viện chục ngày đến nửa tháng chứ.”

“Đội Cảnh sát giao thông không theo dõi tiếp vụ này sao?” Văn Nhã hỏi.

“Vụ này nhìn bề ngoài tưởng là tai nạn giao thông, nhưng thực ra là có liên quan đến vụ án mạng bên Cảnh sát hình sự, nên chúng tôi chỉ hỗ trợ các kĩ thuật liên quan đến dấu vết tai nạn thôi. Hai chiếc xe này cũng chỉ là để nhờ ở đây.” Viên cảnh sát giao thông nói.

“Có thông tin về người lái xe việt dã không?” Văn Nhã hỏi.

Viên cảnh sát giao thông lắc đầu: “Tối hôm đó người lái xe bị va đập bất tỉnh nhân sự, trên người cậu ta lại chẳng có giấy tờ gì. Sau khi bàn giao lại vụ án cho bên cô cậu, chúng tôi cũng không quản nữa.”

Văn Nhã không nói gì thêm, nhìn biểu hiện cũng thấy rõ cô ấy có phần không hài lòng với cách thức làm việc của phía Đội Cảnh sát giao thông.

Thấy thái độ của Văn Nhã, viên cảnh sát giao thông giải thích: “Trung đội phụ trách tai nạn của chúng tôi vốn dĩ đã ít người, các vụ việc thì nhiều không kể xiết, tất cả những vụ đã bàn giao lại, chúng tôi thường không nhúng tay vào nữa. Hơn nữa chúng tôi biết bên Đội Cảnh sát hình sự có liên lạc với người lái xe việt dã mà.”

“Đúng là người lái xe đó lúc nào cũng được Thần Côn theo sát.” Tôi đỡ lời.

Nói chuyện một lúc, chúng tôi đã tới bãi để xe. Tôi thấy bên góc phải có hai chiếc xe đặt cạnh nhau, chính là chiếc Jetta của Hồ Viễn và chiếc xe việt dã. Chiếc việt dã là một dòng SUV sản xuất trong nước.

Buổi tối xảy ra vụ án, tôi đặt hết chú ý vào Hồ Viễn và Tần Hiểu Mai, nên không để ý kĩ chiếc xe lắm. Bây giờ xem ra đúng là có chút sơ sót, hai chiếc xe đâm vào nhau, bên ghế lái phụ đã bị đâm biến dạng nghiêm trọng, mà bên ghế lái chính lại gần như không hề hấn gì.

Văn Nhã mở cửa ghế lái chiếc Jetta ra xem, hỏi viên cảnh sát xem xe còn khởi động được không. Viên cảnh sát nói không rõ, tối hôm đó họ dùng xe cứu hộ kéo xe về đây, sau đó cứ đặt ở đây mãi, chưa có ai thử khởi động, bên Đội Cảnh sát hình sự cũng không ai đến nhận.

Tôi nghĩ bụng, Tổ chúng tôi cũng chỉ có mấy người, đều đang theo dõi những đầu mối có liên quan đến người sống, làm gì còn hơi sức đâu mà kiểm tra xe nữa.

“Chìa khóa đâu?” Văn Nhã hỏi.

“Trong phòng bảo quản, để tôi đi lấy.”

Sau khi viên cảnh sát giao thông đi khỏi, Văn Nhã ngồi vào chiếc Jetta, ở trong đó vừa để cảm nhận ghế ngồi, vừa để thử đạp bộ li hợp và chân ga. Mặc dù tôi biết cô ấy đang cố phân tích làm thế nào để hiện thực hóa việc một thi thể nữ lái xe, nhưng tôi vẫn thấy hơi e ngại: “Đấy là chỗ xác chết từng ngồi đấy, cô chẳng kiêng kị gì cả à?”

“Anh đừng quên, tôi không chỉ là con gái, mà còn là một nữ cảnh sát nữa đấy.” Văn Nhã cười, nói.

“Vâng thưa nữ cảnh sát, vậy xin hỏi cô đã có phát hiện gì ạ?”

“Chiếc xe này có vẻ hơi cũ rồi, vô lăng nặng quá.”

Tôi nghĩ một lát, nói: “Xe chưa khởi động thì vô lăng đều nặng mà.”

Lúc này, viên cảnh sát giao thông quay lại, đưa chìa khóa đến, Văn Nhã nhận lấy rồi cắm vào ổ khóa, đề nổ máy, khởi động một cách dễ dàng.

Chiếc Jetta đặt ở góc bên phải của bãi để xe, không gian trước mặt khá chật hẹp, Văn Nhã định lái nó ra ngoài, khi xoay vô lăng, tôi thấy

cô ấy đúng là có phần phải dùng sức. Lúc này tôi mới nhớ ra, xe của Hồ Viễn rất cũ, có thể không có vô lăng trợ lực.

Văn Nhã từ từ lái chiếc xe ra chỗ đất trống phía trước. Sau khi lái mấy vòng, Văn Nhã xuống xe nói với tôi về thu hoạch của mình: "Tốc độ không tải của bộ li hợp xe thấp, chỉ cần hơi thả một chút là xe đã đi được rồi; xe không có vô lăng trợ lực, vô lăng rất nặng."

Tôi suy nghĩ trong giây lát, liền hiểu ngay hàm ý trong hai câu nói vừa rồi của Văn Nhã. Nhưng tôi không vội nói luôn, mà tự mình lên xe thử lái mấy vòng xem sao.

Kính chắn gió của chiếc Jetta đã vỡ hoàn toàn trong vụ tai nạn, lúc lái xe, gió lạnh lùa vào, rít ào ào bên tai tôi. Không biết linh kiện nào của chiếc xe bị đâm lỏng ra khiến lúc lái cứ kêu "keng, keng", ngoài ra còn pha lẫn cả tiếng gầm của máy nữa.

Chính giữa tạp nham âm thanh như thế, tôi đã hiểu ra sự ảo diệu trong việc thi thể lái xe!

CHƯƠNG 28

Hai nữ phạm nhân

Trong lần lái xe thứ hai, trước tiên tôi xoay vô lăng hơi lệch sang trái khoảng năm độ, sau đó dùng chân trái đạp li hợp, vào số một, rồi chân phải đạp ga, chân trái từ từ nhấc lên, xe bắt đầu chuyển động.

Trong quá trình xe chuyển động về phía trước, hai tay tôi không hề đặt trên vô lăng, chân phải giữ nguyên lực đạp ga, tốc độ xe từ số không dần dần tăng lên, cuối cùng ổn định ở vận tốc ba mươi cấy số một giờ. Nhưng vì vô lăng hơi lệch sang trái khoảng năm độ, nên chiếc xe cũng từ từ đi sang bên trái.

Dừng xe lại, tôi và Văn Nhã thống nhất lại một lượt, về cơ bản đã xác định được việc này. Nơi xảy ra vụ tai nạn là một đoạn đường thẳng và dài, hung thủ sau khi đánh ngất Hồ Viễn, đặt anh ta vào ghế phụ lái, đặt nữ thi thể vào ghế lái chính. Lúc đó Tần Hiểu Mai đã chết ba ngày, người đã cứng đờ, vừa hay hung thủ có thể đặt chân trái và chân phải giẫm li hợp và chân ga.

Hung thủ sau khi điều chỉnh xong vô lăng, đứng ở bên ngoài buồng lái, chờ đợi thời cơ, khi thấy từ xa có ánh đèn xe, hung thủ nổ máy, từ từ nhấc chân trái của thi thể lên để chiếc xe bắt đầu chuyển động, cuối cùng đóng cửa buồng lái lại, thi thể bắt đầu "lái xe" tiến về phía trước...

Vô lăng lệch rất ít, nên khi chiếc Jetta đi lấn sang làn đường bên cạnh, thì đã cách điểm xuất phát một đoạn khá xa rồi, tôi tính toán thử cũng phải tầm gần một cây số. Trong các vụ tai nạn giao thông, cảnh sát sẽ rất ít khi điều tra dấu vết ở khoảng cách tận một cây số.

“Hung thủ chắc đã lái xe đưa xác Tần Hiểu Mai ra đường trước, chờ sẵn Hồ Viễn, rồi đợi đến khi xác nhận đã xảy ra tai nạn, lập tức lái xe rời khỏi hiện trường.” Văn Nhã phân tích.

“Có vẻ là như thế, tôi chỉ không hiểu một điều, hung thủ làm sao có thể đảm bảo chiếc xe đi ngược chiều nhất định sẽ đâm phải chiếc Jetta nhỉ? Nếu chẳng may người lái xe tinh mắt, phát hiện kịp thời và phanh lại, thì ván cờ hung thủ tính toán kĩ lưỡng chẳng phải hoài công sao?” Tôi nhăn mặt, nói.

“Tần Hiểu Mai đã chết từ ba hôm trước rồi, hung thủ chọn thời điểm ra tay vào hôm đó chắc đã có tính toán kĩ lưỡng, cộng thêm trời mưa trở thành một điều kiện tuyệt vời. Thứ nhất, nước mưa có thể xóa dấu vết của hung thủ, thứ hai đêm tối khiến tầm nhìn bị hạn chế, khoảng cách chiếu sáng của đèn rất thấp, xe Jetta màu đen lại không bật đèn, người lái xe đối diện rất khó có thế phát hiện ra được.”

Văn Nhã trả lời xong, nhắm nghiền hai mắt. Tôi hỏi cô ấy đang làm gì, cô ấy nói đang tưởng tượng ra dáng vẻ của hung thủ. Tên này không chỉ có tư duy rất chặt chẽ, khả năng tính toán chuyên nghiệp, ý thức phản trinh sát cao, thậm chí đến cả tình hình thời tiết cũng nằm trong kế hoạch của hắn, thực sự vô cùng đáng sợ.

Nghe những lời này, tôi cũng bắt chước làm theo. Trong đầu dần hiện ra một dáng người mờ ảo ẩn nấp trong bóng tối, nét mặt mơ hồ, hai mắt lóe ánh sáng, khiến người ta lạnh người.

Khi tôi mở mắt ra, phát hiện Văn Nhã đã không còn bên cạnh, tôi quay người tìm khắp bốn phía, thì cô ấy đã đứng trước chiếc xe việt dã.

Tôi tiến lại cạnh Văn Nhã, hỏi: “Cô đang nhìn gì thế?”

“Thần Côn nhất thời chưa thể tỉnh lại ngay được, tôi định gọi điện liên hệ trước với người lái xe để hỏi một số chi tiết.”

“Ở chỗ Thần Côn chẳng phải đã có bản lấy lời khai sao, những gì

cần hỏi đều hỏi cả rồi.”

“Có nhiều chuyện không tự mình làm rõ thì trong lòng không yên. Khi còn ở Phòng Cảnh sát dưới huyện, cũng vì điều này mà tôi đã đắc tội với không ít người.”

Cách làm việc này của Văn Nhã đúng là rất dễ làm mất lòng mọi người, vì chẳng ai thấy thoải mái khi việc mình đã điều tra rõ ràng rồi mà lại có người khác đi điều tra lại.

“Chắc anh thấy tôi làm vậy là không đúng...” Văn Nhã quay sang nhìn tôi, nửa cười nửa không.

“À, đâu có...” Tôi hơi mất tự nhiên.

“Không sao, tôi quen rồi. Nhưng sự thật là, có mấy lần kết quả điều tra của tôi hoàn toàn khác với kết quả điều tra trước đó, khiến tính chất vụ án gần như xoay một trăm tám mươi độ. Thế nên, tôi vẫn giữ cách làm việc này, đắc tội đồng nghiệp không đáng sợ, đáng sợ nhất là điều tra sai.” Nét mặt Văn Nhã tỏ ra nghiêm túc.

Tôi nhìn khuôn mặt kiên định của cô ấy, không sai, có thể trên một số vấn đề nào đó cô ấy tỏ ra hơi cứng nhắc, xử lí sự việc chưa trơn tru, và không được lòng mọi người cho lắm, nhưng cô ấy có sự kiên trì và chính kiến riêng của mình. Âu cũng là vì muốn nhanh chóng đưa hung thủ ra trước pháp luật, bảo vệ sự công bằng và chính nghĩa mà mình theo đuổi. Nghĩ đến đấy, tôi thấy kính trọng cô ấy hơn.

Chúng tôi ghi lại biển số xe, sau đó đến khu văn phòng của Đội Cảnh sát giao thông, tra tìm số điện thoại của người chủ chiếc xe việt dã. Trong lúc tìm kiếm, tôi phát hiện ảnh của chủ xe có chút khác biệt với diện mạo người lái xe gặp tai nạn hôm đó. Tối hôm đó khi tôi đến hiện trường, thì người lái xe đã được xe cứu thương đưa đến bệnh viện cấp cứu, nên cũng không gặp được người thật, chỉ được xem ảnh chụp. Mang theo mối nghi ngờ này, tôi gọi điện cho chủ xe. Điện thoại đổ chuông một hồi mới có người nhấc máy, đó là một giọng nói trầm

thấp, nghe như tiếng đàn ông trung niên.

“Thế nào rồi?” Văn Nhã thấy tôi chưa hỏi đến tình hình vụ tai nạn giao thông mà đã ngắt điện thoại, có phần sốt ruột, hỏi.

“Người lái xe tối hôm đó không phải là chủ xe, mà là một người bạn của ông ấy. Chủ xe là người của thành phố M, nhưng làm việc trên tỉnh, biển số xe trên tỉnh rất khó xin, nên ông ấy mua xe ở thành phố. Một ngày trước khi xảy ra vụ tại nạn, một người bạn tìm ông ta mượn xe có việc, chẳng ngờ lại xảy ra tai nạn.” Tôi trả lời.

“Thế tức là ông ấy cơ bản không biết gì về tình hình cụ thể của vụ tai nạn? Thế giờ ông ấy ở đâu? ông ấy không cần lấy lại chiếc xe nữa à?” Văn Nhã hỏi.

“Ông ấy nói buổi tối xảy ra tai nạn có nhận được điện thoại của cảnh sát, nhưng cả tuần nay ông ấy đều đi công tác, phải ngày mai mới trở về. Bạn ông ấy sau khi xuất viện có gọi điện, hai người họ đã hẹn nhau tối mai gặp mặt ở thành phố M, đến lúc đó sẽ tới làm thủ tục lấy xe.”

Chủ xe nói tối hôm đó nhận được điện thoại của cảnh sát, vừa rồi viên cảnh sát giao thông lại nói đã bàn giao tất cả lại cho phía chúng tôi, xem ra người gọi điện là Thần Côn.

“Anh không hỏi lái xe giờ ở đâu à?”

“Hỏi rồi, chủ xe nói tối mai sẽ về thành phố M, còn hứa sẽ gửi số điện thoại bạn ông ấy cho tôi.” Trong lúc đang nói, điện thoại của tôi nhận được tin nhắn.

Tôi mở hộp thư, gọi điện tới số chủ xe vừa cung cấp.

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

Nghe thấy kết quả này, mặt Văn Nhã vô cùng ủ rũ, tôi an ủi: “Không sao, dù sao họ cũng đã hẹn nhau tối mai gặp mặt, đến lúc đó tôi liên lạc với chủ xe, chúng ta đến thẳng đó gặp họ là được thôi mà.”

“Cũng đành như thế thôi.” Văn Nhã bĩu môi.

“Giờ mời thấy cô giống người cùng trang lứa với tôi rồi đấy!” Tôi thấy cô ấy không vui, cố ý nói đùa.

“Hả? Là ý gì?” Mặt Văn Nhã ngẩn ra.

Tôi cười tủm tỉm không nói, sau lưng vọng lại tiếng Văn Nhã giận dữ: “Lục Dương, anh muốn ăn đòn hả?”

Ra khỏi Đội Cảnh sát giao thông, chúng tôi trở về Đội, làm một bản giấy giới thiệu, rồi đi thẳng đến trại giam nữ Xuyên Bắc. Trong số năm nữ phạm nhân xuất hiện trong các bức ảnh và đoạn ghi hình trong điện thoại của Hồ Viên, còn hai người vẫn đang cải tạo ở đấy, tên hai cảnh sát xử lí vụ việc của họ ghi trong hồ sơ là Hồ Viễn và anh Điên.

Có kinh nghiệm về việc Thần Côn liên hệ trước với Tề Tiểu Thuận, chúng tôi trước tiên kiểm tra băng ghi hình các cuộc gặp ở đấy, tìm kiếm trong một tháng trở lại đã có những ai đến tìm họ.

Kết quả, một trong hai nữ phạm nhân đó đến hai tháng nay chưa có ai vào thăm cả, còn người còn lại hồi đầu tháng này có mẹ cô ta tới thăm, ngoài ra, không còn bất cứ ai khác.

Lúc vừa thấy tôi và Văn Nhã, cả hai người họ đều có vẻ khá căng thẳng, không dám ngồi xuống. Tôi và Văn Nhã nói rõ mục đích chuyến thăm, hi vọng họ có thể giúp đỡ nhớ lại tình hình lúc bị thẩm vấn, và đảm bảo điều này không có bất cứ ảnh hưởng nào tới họ, khi đó sắc mặt họ mới thoải mái hơn một chút.

Thời gian hỏi mỗi nữ phạm nhân là khoảng nửa tiếng. Chúng tôi đã hỏi thăm rất nhiều chi tiết, giúp họ nhớ lại từng chút một. Trong quá trình đó, chúng tôi có gài một số câu để kiểm tra độ chân thật, từ phản ứng của hai người họ, có thể chắc đến chín mươi phần trăm là họ không nói dối.

Khác với ba người còn lại, năm đó, khi hai người này bị thẩm vấn, cả quá trình đều do hai cảnh sát thực hiện, sau khi thẩm vấn xong, Hồ

Viễn và anh Điên kí tên xác nhận. Sau đó, Hồ Viễn bảo anh Điên cứ về trước, anh ta lấy lí do cần xác nhận lại các thông tin một lần nữa, ở lại riêng với nữ nghi phạm một khoảng thời gian nữa trong phòng thẩm vấn, chính trong thời gian này anh ta đưa ra các yêu cầu đối với nữ nghi phạm, bắt họ "phục vụ" mình.

Mặc dù mức án đã định, họ vẫn đồng ý vì bị Hồ Viễn uy hiếp và dụ dỗ. Hồ Viễn nói anh ta có mối quan hệ với cả bên Viện kiểm sát và Tòa án, chỉ cần họ "nghe lời", anh ta có thể giúp họ xin xỏ bớt đi vài năm, còn nếu không sẽ bị khép vào khung hình phạt cao nhất. Cả hai nữ phạm nhân này đều không có trình độ văn hóa gì, không hiểu luật pháp, không dám đắc tội với "quan sai", nên đành nghe lời.

"Mấy năm trước, đa phần đều do cảnh sát thụ lí chính một mình hỏi cung, sau khi hỏi xong sẽ tìm cảnh sát hỗ trợ tới kí tên, rất nhiều cảnh sát hỗ trợ chẳng thèm nhìn hồ sơ đã kí tên rồi. Trong hai vụ án này, anh Điên đóng vai trò cảnh sát hỗ trợ, nhưng cũng ngồi tham gia thẩm vấn từ đầu đến cuối, sau khi kí tên mới rời đi, quả thực rất có trách nhiệm." Từ trại cải tạo đi ra, tôi cảm thán.

"Đúng thế, bên Phòng Cảnh sát thành phố các anh còn đỡ, tôi ở Phòng Cảnh sát dưới huyện nghe nói trước đấy còn có một số đơn vị để cảnh sát hỗ trợ hỏi cung luôn, sau khi hỏi xong cảnh sát thụ lí chính đến kiểm tra một lượt là xong, thật là vô trách nhiệm. Ngày xưa, người ta gọi thế là coi mạng người như cỏ rác đấy." Văn Nhã phẫn nộ.

Tôi gật đầu: "Cũng may nhà nước cũng ý thức được các vấn đề này, mấy năm gần đây đã ra sức chỉnh đốn đội ngũ nội bộ, đến giờ gần như không còn hiện tượng này nữa rồi."

"Đúng thế tôi tin là cùng với sự kiện toàn bộ máy pháp chế nhà nước, và sự nâng cao ý thức pháp luật của người dân, tình trạng này cuối cũng sẽ chấm dứt. Đến lúc đó, cơ quan công an mới đúng là miền đất sạch sẽ."

“Ớ?” Tôi cố ý nhăn mặt nhìn Văn Nhã một cách ngờ vực.

“Mặt tôi có nhọ à?” Văn Nhã vừa lấy tay lau mặt vừa hỏi.

“Không, tự nhiên tôi nhớ ra, đoạn cô vừa nói, nghe có vẻ rất ăn khớp với ý nguyện của hung thủ thì phải.”

“Thế nên anh nghi tôi là hung thủ?” Văn Nhã tròn mắt.

“Là cô tự nói đấy nhé!” Tôi không nhịn nổi, bật cười.

Trại cải tạo ở vùng ngoại ô, đến khi chúng tôi về đến thành phố, đã gần mười hai giờ trưa, bèn ghé vào một quán ven đường.

Tôi gọi điện cho anh Điên hỏi thăm tình hình Thần Côn, được biết Thần Côn chắc sắp tỉnh rồi.

Tôi vui mừng nói: “Chúng tôi đến ngay.”

CHƯƠNG 29

Lần đầu gặp Ninh Thanh

Gương mặt Văn Nhã lập tức trở nên rạng rỡ, phần vì Thần Côn được bình an, phần vì điều đó có nghĩa là chúng tôi sẽ sớm thu thập được thông tin hữu ích. Tính tới thời điểm này, anh ta là người duy nhất giật lại được mạng sống từ tay hung thủ.

Khi chúng tôi chạy tới phòng bệnh, trong đó đã vây chật kín, ngoài anh Điên, còn có nhiều bác sĩ, y tá. Một bác sĩ đang làm một loạt xét nghiệm huyết áp cho Thần Côn, trên màn hình theo dõi điện tâm đồ đặt ở bàn bên cạnh, nhịp tim của Thần Côn rất chậm, biên độ dao động không mạnh.

Tôi nhìn về phía Thần Côn, anh ta nằm trên giường, mặc dù đã tỉnh lại, nhưng sắc mặt vẫn còn rất nhợt nhạt, môi khô nứt nẻ, hai mắt khép hờ.

Chúng tôi đứng cả sang một bên, đợi bác sĩ kiểm tra xong, anh Điên sốt sắng bước tới hỏi: “Sao rồi?”

“Ngạt thở dẫn đến não thiếu oxy, lại dùng thuốc ngủ quá liều, hiện giờ vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại. Mọi người có thể đỡ anh ấy dậy đi lại một chút, tốt nhất là không nên hỏi quá nhiều.” Dặn dò xong mấy việc này, bác sĩ liền cùng các y tá rời khỏi phòng bệnh.

“Anh Thân, anh thấy thế nào rồi?” Tôi đi đến bên giường hỏi thăm.

Thần Côn hơi nghiêng đầu sang phía tôi một chút, khóe miệng cố gắng nhếch lên nở nụ cười: “Cũng ổn, chắc không chết được đâu.”

“Anh Thân, tối qua ai ở nhà anh thế?” Văn Nhã hỏi.

“Tối qua...” Thần Côn cau mày.

“Anh đừng vội, cứ từ từ nhớ lại.” Thấy Thần Côn hình như hơi khó chịu, tôi vội vàng nhắc nhở.

“À, tôi nhớ ra rồi, tối qua anh Điên đưa tôi đến dưới lầu, tôi một mình lên nhà... Vào nhà, tôi lấy nước trong bình uống, thấy rất buồn ngủ, liền lên giường ngủ luôn. Sau đó... sau đó nữa thì không biết gì cả. Sao tôi lại ở bệnh viện thế này?”

“Nhà anh bị hở ga, cũng may phát hiện kịp thời, nên chưa gây hậu quả nghiêm trọng.” Văn Nhã trả lời.

“Đúng rồi, anh Thân, sau khi vào nhà anh có khóa cửa không?” Tôi nóng lòng hỏi.

“Hình như là khóa rồi, tôi nhớ là anh Điên hình như còn gọi điện nhắc tôi khóa cửa mà...”

Anh Điên đứng bên cạnh lập tức nói: “Tôi gọi điện cho cậu lúc nào?”

“Là tôi gọi.” Tôi vội vã giải thích. Thần Côn đúng là đầu óc vẫn còn hơi chậm chạp nên nhớ nhầm.

Nhưng điều này đã không còn quan trọng nữa rồi, lời kể của Thần Côn đã phủ nhận hai giả thiết lúc đầu Văn Nhã nói. Thần Côn về nhà một mình, sau khi vào nhà đã uống nước, sau đó lên giường đi ngủ, giữa chừng không hề mở cửa cho ai cả.

Nếu nói như vậy, thì nước trong bình đã bị ai đó giở trò từ trước rồi, hung thủ sau khi bỏ thuốc ngủ vào, đã ẩn nấp trong chính nhà Thần Côn, đợi thuốc ngủ phát tác mới hành động.

Anh Điên lập tức cho người đến nhà Thần Côn kiểm tra thành phần của nước trong bình.

“Sao lại lắm cao thủ mở khóa thế nhỉ?” Rõ ràng Văn Nhã cũng nghĩ tới việc hung thủ đột nhập nhà Thần Côn từ trước, mới buông một câu

than thở.

Mà đúng thật, vụ án này, cho tới thời điểm hiện tại đã xuất hiện hai người có biệt tài mở khóa. Từ chiều tới tối qua Tần Dương luôn bị chúng tôi giám sát, có thể loại bỏ khả năng cậu ta là hung thủ.

Khi ở nhà Thần Côn, có một khoảnh khắc tôi từng nghi ngờ anh Điên. Nhưng anh Điên tối qua cũng ở cùng chúng tôi, đên cuối cùng mới đưa Thần Côn về nhà, không thể nào mai phục trong nhà Thần Côn được.

Như vậy, suy đoán người quen gây án của chúng tôi trước đấy cũng không vững vàng nữa. Chỉ cần có kĩ thuật mở khóa, người lạ có thể đột nhập vào phòng Thần Côn, và Thần Côn cũng không hề nhìn thấy diện mạo hung thủ.

“Anh Thân, buổi tối Hồ Viễn xảy ra tai nạn, sau đó có phải anh gọi điện cho chủ chiếc xe việt dã không?” Tôi muốn xác nhận lại việc này.

Thần Côn nhẹ nhàng gật đầu.

“Bản ghi chép lời khai của lái xe anh để đâu rồi? Hôm nay chúng tôi đến Đội Cảnh sát giao thông kiểm tra hai chiếc xe kia, phát hiện một số vấn đề, muốn kiểm tra lại xem người lái xe nói thế nào.” Chuyện này Văn Nhã không tiện hỏi, nên tôi hỏi thay cô ấy luôn.

“Trong ngăn bàn làm việc của tôi, cậu cứ đến thẳng đó lấy là được, không khóa đâu.” Thần Côn trả lời, giọng nói rõ ràng đã nhỏ hơn trước, tôi phải cúi xuống ghé sát vào anh ta mới nghe thấy.

“Được rồi đấy, Lục Dương. Thần Côn vừa thoát khỏi quỷ môn quan, giờ vẫn còn yếu lắm, để cậu ấy nghỉ ngơi thêm đã. Vụ án cũng không thể vội vàng trong chốc lát được.” Anh Điên khuyên.

“Vâng.” Tôi đáp lại.

Lúc này, tôi thấy môi Thần Côn mấp máy, hình như đang nói gì đó, vội lại gần một chút, nghe thấy anh ta nói: “Giúp tôi thò chân tay ra, nóng quá.”

Tôi liền lật chăn lên, để hở hai cánh tay và bàn chân Thần Côn ra.

Tay phải Thần Côn cắm kim truyền, tay áo đã được xắn lên. Trong khi lật chăn ra, tôi thấy trên cẳng tay anh ta có một vết sẹo dài khoảng mười phân, trông như vết dao cắt.

Đúng lúc đó điện thoại của tôi đổ chuông, là bên Trinh sát kĩ thuật gọi tới. Tôi ra khỏi phòng bệnh rồi bấm nút nghe, đầu bên kia báo số máy gửi MMS cho tôi là một thẻ sim mới, không có thông tin cá nhân, lịch sử sử dụng chỉ có đúng một mục.

Giờ gọi lại số điện thoại đó, hệ thống đã báo tắt máy, bằng thông tin từ trạm của công ty di động, định vị cuối cùng trước khi tắt máy là ở một khu dân cư, sau khi tìm hiểu thì đó chính là khu nhà Thần Côn ở. Họ có phái một số người đến, căn cứ vào những sự việc xảy ra vào tối hôm qua, kiểm tra kĩ lưỡng hơn, cuối cùng tìm thấy một chiếc sim điện thoại bị vứt bỏ lại ở hành lang của tòa nhà.

Hung thủ gửi tin nhắn cho tôi lúc bốn giờ sáng, sim điện thoại thì ở hành lang, chứng tỏ hung thủ sau khi gửi xong tin nhắn, rút sim ra rồi mới rời khỏi hiện trường. Hắn nhất định không thể đi thang máy, mà phải đi từ cầu thang bộ xuống tận bãi đỗ xe dưới tầng hầm, rồi cuối cùng mới rời đi.

Lần Tăng Đại Chí chết, hung thủ đã lợi dụng lúc hiện trường hỗn loạn mà tẩu thoát, nếu tối qua tôi suy nghĩ thấu đáo hơn, lẽ ra nên thông báo cho bảo vệ trực ban ở khu nhà của Thần Côn, yêu cầu họ khóa bãi đỗ xe và cửa khu nhà lại, không để bất kì ai ra vào.

Anh Điên phóng tới chỗ Thần Côn cũng chỉ mất khoảng mười phút, đợi chúng tôi đều tới nơi, thì có thể tóm gọn hung thủ như bắt ba ba trong chậu rồi.

Nghĩ đến đấy, tôi thiểu não thở dài: “Chán thật! Lại để tuột mất cơ hội tóm được hung thủ.”

Văn Nhã đến bên hỏi tôi xem có chuyện gì. Nghe xong, cô ấy an ủi:

“Trong tình huống đó, điều đầu tiên anh nghĩ đến đương nhiên là sự an toàn của đồng nghiệp, không lo được toàn cục âu cũng là chuyện thường tình.”

Tôi gật đầu: “Cũng đành vậy. Tôi sẽ nói lại chuyện này với anh Điên, để anh ấy cho người đến gặp bảo vệ khu nhà, rồi kiểm tra camera theo dõi, mặc dù quá nửa khả năng không có thu hoạch gì, nhưng cũng phải thử xem.”

Văn Nhã nói: “Ừ, thế tôi ra xe đợi anh trước.”

Trở lại phòng bệnh, tôi báo cáo với anh Điên, định chào Thần Côn thì thấy anh ấy đã nhắm mắt ngủ rồi. Tay phải của anh ấy đã được đắp chăn lại.

Từ bệnh viện ra, tôi hỏi Văn Nhã có cần về Đội lấy bản ghi chép lời khai của Thần Côn trước không, Văn Nhã nhìn đồng hồ, nói: “Không kịp đâu, cứ đi gặp Dương Ninh Thanh đã.”

Tìm được chỗ đỗ xe trên phố đi bộ, tôi liền gọi điện cho Dương Ninh Thanh, nào ngờ cậu ta đã đợi chúng tôi ở quán cà phê rồi.

Dập máy, tôi cười, bảo: “Không ngờ Dương Ninh Thanh cũng đúng giờ thật. Ở nước ngoài về có khác.”

Tôi và Văn Nhã đến trước cửa quán cà phê đã hẹn. Ở vị trí cạnh cửa sổ bên phải, tôi trông thấy một chàng trai tầm hai mươi lăm tuổi, khoác một bộ com lê màu xanh đậm, bên trong là chiếc sơ mi kẻ ca rô, không đeo cà vạt, trên sống mũi có chiếc kính gọng đen, trông rất thư sinh. Khuôn mặt cậu ta hơi gầy, ánh nắng chiếu vào khiến sắc mặt trông hơi nhợt nhạt.

Lúc này tay trái cậu ta đang lật một cuốn sách, tay phải nâng tách cà phê. Dưới ánh nắng, chiếc đồng hồ kim loại phản chiếu lấp lánh, nhưng lại không khiến người ta cảm thấy chói mắt. Cả con người ấy khiến tôi có một cảm giác rất nho nhã, thoải mái.

Đoán chắc đấy chính là Dương Ninh Thanh, khi đi về hướng đó, tôi

hỏi nhỏ Văn Nhã: “Cô có thể thấy gì từ vẻ bề ngoài của cậu ta không?”

Văn Nhã hơi nhăn mặt: “Vẻ ngoài của cậu ta gần như hoàn hảo, đúng là một nhân vật thành công sau khi du học ở nước ngoài trở về. Nội tâm cậu ta rất bình tĩnh, chắc đã quá quen với phong ba bão táp. Nói tóm lại, khí chất phi phàm, đã vượt xa so với độ tuổi thật của cậu ta rồi. Chắc chắn sẽ mang nhiều câu chuyện đấy.”

Mãi cho tới lúc chúng tôi ngồi xuống trước mặt, Dương Ninh Thanh mới rời mắt khỏi cuốn sách, nhìn chúng tôi, cười nhẹ nhàng, nói: “Chào hai vị cảnh sát.”

Vừa rồi Văn Nhã nói rất đúng, Dương Ninh Thanh rõ ràng ít tuổi hơn tôi, nhưng từ hành động cho tới lời nói của cậu ta đều đượm một vẻ trưởng thành, vững vàng, khiến tôi hơi hổ thẹn.

“Xin chào, có phải Dương tiên sinh không?” Thấy Dương Ninh Thanh khí chất phi phàm, nên Văn Nhã xưng hô bằng hai chữ “tiên sinh”.

Dương Ninh Thanh gật đầu. Sau khi chào hỏi nhau, Văn Nhã hỏi thăm: “Xin hỏi Dương tiên sinh hiện giờ đang công tác ở đơn vị nào?”

Cậu ta cười nói: “Xin đừng vội, hai vị muốn dùng gì nhỉ?” Nói xong cậu ta giơ tay ra hiệu gọi nhân viên phục vụ.

“Chúng tôi dùng gì cũng được.” Văn Nhã mỉm cười, nói một cách khách sáo.

“Thế tôi tự quyết định thay nhé, thế này đi, cho một cốc Blue Mountain, một cốc Latte Caramel.” Nhân viên phục vụ nghe xong, “vâng” một tiếng, rồi lui xuống chuẩn bị.

Tôi nghĩ bụng, cậu Dương Ninh Thanh này không chỉ bề ngoài khiến người ta yêu mến, mà qua cách chọn đồ uống, chứng tỏ cậu ta là một người vô cùng tỉ mỉ, và có vẻ biết cách chăm sóc người khác. Cậu ta đúng là có rất nhiều điểm thu hút người khác, chẳng trách mà Ngô Anh quyết định rời bỏ Tần Hiểu Mai.

“Vừa rồi cảnh sát Văn có hỏi tôi đang làm việc ở đâu phải không ạ? Sau khi về nước, tôi tự mình mở một công ty tư vấn, cũng tạm đủ nuôi sống bản thân, và khá tự do.” Lúc nói chuyện, Dương Ninh Thanh gập quyển sách lại, đặt cốc cà phê xuống bàn, cho thêm vào một thìa đường nhỏ, từ từ khuấy lên.

“Dương tiên sinh sự nghiệp thuận lợi như thế chắc chuyện tình cảm cũng tốt đẹp lắm, không biết đã kết hôn chưa?” Văn Nhã cười nhạt, hỏi.

Nghe câu này, tay Dương Ninh Thanh đang khuấy cà phê liền dừng lại, ngẩng đầu nhìn Văn Nhã rồi đáp: “Vẫn chưa.”

“Nhưng chắc là có bạn gái rồi chứ?” Tôi hỏi.

Trong ánh mắt Dương Ninh Thanh thoáng chút buồn: “Hồi bên Mỹ tôi cũng từng tìm hiểu một cô bạn gái tóc vàng, nhưng vì khác biệt văn hóa quá lớn, rồi sau khi tốt nghiệp tôi về nước, nên cũng chẳng đâu vào đâu.”

Văn Nhã an ủi cậu ta: “Văn hóa Trung - Mỹ quá khác xa, hai người không thành đôi, biết đâu cũng là chuyện tốt. Dương tiên sinh tài giỏi, khí chất ngời ngời, sự nghiệp thành công, lo gì không tìm được cô gái tốt.”

Lúc này, nhân viên phục vụ đưa hai cốc nước vừa gọi lên. Đợi nhân viên phục vụ rời đi, tôi bắt đầu lái vấn đề về chuyện vụ án năm đó.

“Anh có hận Tần Hiểu Mai không?” Tôi ngập ngừng, rồi hỏi.

“Hận, mà cũng không hận.” Nhắc đến Tần Hiểu Mai, nét mặt Dương Ninh Thanh rất bình thản.

“Nghĩa là sao?” Tôi tò mò.

“Các bạn học trong lớp đều biết, ngày đó tôi và Ngô Anh yêu nhau sâu nặng. Trước hôm tốt nghiệp đại học, chúng tôi đã xem xong phòng cưới, đặt tiền cọc, chuẩn bị sẵn sàng để đợi từ Mỹ trở về là kết hôn. Năm đó Tần Hiểu Mai giết người tôi yêu, dập tắt hi vọng của tôi, hủy

hoại cả hai gia đình. Đương nhiên tôi hận cô ta, chỉ tiếc là không thể tự tay giết cô ta báo thù cho Ngô Anh! Khụ...” Nhắc đến mấy chi tiết này, Dương Ninh Thanh càng lúc càng kích động.

Văn Nhã rót cho cậu ta cốc nước lọc, hạ giọng nói: “Xin lỗi, đã động đến nỗi đau của anh rồi.”

Dương Ninh Thanh lắc đầu, cầm cốc nước lên uống mấy ngụm, hít mấy hơi sâu, nói tiếp: “Tôi nói không hận, là vì tôi quen Tần Hiểu Mai trước, rồi nhờ Tần Hiểu Mai mới quen Ngô Anh. Tôi không hề biết Tần Hiểu Mai yêu Ngô Anh, nên đối với Tần Hiểu Mai, tôi chính là kẻ thứ ba, nói cho cùng tôi cũng có lỗi với cô ta.”

“Đó là tình yêu đồng tính, không bình thường.” Tôi nói.

“Không, lúc đầu tôi cũng giống như mọi người, không thể chấp nhận nổi thứ tình cảm này. Sau đó, tôi dần dần thông cảm cho Tần Hiểu Mai hơn, cô ta chẳng phải cũng vì yêu Ngô Anh quá sâu nặng hay sao? Còn việc cho rằng Ngô Anh đến bên tôi là sự phản bội, chỉ là vì cách nghĩ của cô ta quá phiến diện thôi. Trong tất cả sự việc này, người vô tội nhất là Ngô Anh.” Nói đến đấy, Dương Ninh Thanh hơi ngẩng đầu, nhìn ra khoảng trời ngoài cửa sổ, như đang hoàn niệm Ngô Anh.

Một lát sau, Văn Nhã phá vỡ sự im lặng: “Dương tiên sinh, xin mạo muội hỏi một câu, tên tiếng Anh của anh hồi đó có phải là Qew không?”

CHƯƠNG 30

Văn Nhã sinh nghi

Dương Ninh Thanh hình như không nghe thấy, Văn Nhã lại gọi lần nữa: “Dương tiên sinh?”

Dương Ninh Thanh thu tầm mắt lại, đẩy gọng kính lên, rồi mới lên tiếng: “Xin lỗi, vừa rồi cô hỏi gì nhỉ?”

“Tôi hỏi tên tiếng Anh của anh có phải Qew không?” Văn Nhã nhẫn nại nhắc lại lần nữa.

“Vâng, hồi năm nhất, giáo viên tiếng Anh bảo chúng tôi tự chọn cho mình một cái tên tiếng Anh, nhưng thường thì tôi chẳng dùng đến, chỉ một số người bạn quen thân mới biết thôi.” Câu trả lời của Dương Ninh Thanh cũng giống của Đặng Tư.

Văn Nhã không thắc mắc chuyện này nữa, tiếp tục hỏi: “Sau khi Tần Hiểu Mai bị bắt vẫn luôn giữ im lặng, đến ngày thứ năm cô ta đưa ra yêu cầu duy nhất, là gửi cho anh email xin lỗi. về chuyện này, anh nghĩ thế nào?”

“Lúc đó tôi vẫn đang trong trạng thái đau khổ vì mất đi Ngô Anh, đối với cô ta tôi chỉ có căm hận, đương nhiên không thèm để ý đến. Giờ nghĩ lại, con người trước lúc chết, mọi lời nói đều là thiện ý, huống hồ người cô ta giết cũng là người cô ta yêu. Tôi nghĩ, sau phút giây nông nổi, cô ta cũng thấy hối hận, email đó chính là thư sám hối của cô ta.”

“Sau đó anh có theo dõi vụ án của cô ta không?” Tôi hỏi.

“Đương nhiên là có chứ. Đặc biệt là thời gian đầu, tôi ở Mỹ nhưng

ngày nào cũng tìm đọc tin tức trên mạng, chỉ mong sớm tuyên án, để Ngô Anh được yên tâm nhắm mắt. Sau đó thời gian bị kéo dài, tôi lại phải nghiên cứu đề tài, nên cũng ít quan tâm hơn, nhưng mỗi tuần đều lướt qua một lần xem có kết quả tuyên án hay chưa."

Trả lời xong câu hỏi này, Dương Ninh Thanh đưa tay lên xem đồng hồ.

Thấy vậy, tôi hỏi: "Anh phải vội đi à?"

"Xin lỗi, lát nữa tôi phải đi gặp khách hàng, chỉ còn khoảng mười phút nữa."

"Việc Ngô Anh bị hại, anh có nghĩ hung thủ là Tần Hiểu Mai không?" Văn Nhã lại hỏi.

"Chẳng lẽ lại không phải ư? Vụ án này không phải do phía cảnh sát các anh chị phụ trách sao? Tôi cũng đâu có thấy hiện trường vụ án, đương nhiên chỉ có thể tin vào cảnh sát thôi." Dương Ninh Thanh tỏ vẻ khó hiểu.

"Ý tôi muốn hỏi là, anh và Ngô Anh yêu nhau, Tần Hiểu Mai cũng không phải không biết, ngày thường cô ta có thể hiện sự thù hận Ngô Anh trước mặt anh không? Còn nữa, trong lòng anh, Tần Hiểu Mai có giống một kẻ giết người không?"

"Hành vi giết người đôi khi chỉ do cảm xúc nhất thời, trước lúc ra tay, có thể hung thủ còn đang cười nói với nạn nhân, chỉ một giây sau thôi đã cầm dao đâm vào đối phương rồi. Chẳng có ai vừa sinh ra đã giống một kẻ giết người cả, yêu và hận thường cũng chỉ trong một chốc lát. Cô đừng tưởng tôi thư sinh thế này, nói không chừng một ngày nào đó tôi cũng trở thành kẻ giết người cũng nên, như thế này này..." Vừa nói, Dương Ninh Thanh vừa nhặt một chiếc tăm, cắm vào miếng đồ ăn trong đĩa điểm tâm trên bàn, rồi đưa vào miệng ăn.

"Ha ha, Dương tiên sinh quả là biết đùa." Văn Nhã nháp một ngụm cà phê, nói.

“Con người sống ở đời chỉ được vài chục năm, bao ngọt bùi cay đắng, vui buồn rồi hợp tan, bất kể tiền nhiều hay ít, địa vị cao hay thấp, cuối cùng chỉ còn lại một nắm đất vàng mà thôi. Đấy chẳng phải một trò đùa của ông trời hay sao?” Dương Ninh Thanh cầm giấy lau miệng, nói một cách bình thản.

“Dương tiên sinh nhìn nhận quả là thấu đáo.” Văn Nhã tán dương.

Tôi không có hứng nghe Dương Ninh Thanh giảng đạo làm người, bèn hỏi tiếp: “Tần Hiểu Mai chết rồi, anh có biết không?”

“Đương nhiên là biết, hai năm trước, vụ án nữ sinh giết bạn cùng phòng gây bao nhiêu ồn ào, giờ hung thủ bị xử tử hình, báo đài khắp thành phố đều đưa tin mà.”

“Sau khi cô ta chết, thi thể được gia đình đưa về, đặt ở linh đường, anh có đến viếng không?” Tôi hỏi tiếp.

“Mặc dù bấy giờ tôi không hận cô ta, nhưng cũng không đời nào đi viếng. Nếu không, tôi phải đối diện thế nào với Ngô Anh đã khuất đấy?” Dương Ninh Thanh lại nhìn đồng hồ.

“Buổi tối hôm Ngô Anh chết, anh ở phòng nào của khách sạn, số phòng là bao nhiêu?” Văn Nhã đặt cốc xuống, lạnh lùng đặt câu hỏi.

Văn Nhã nói dứt lời, Dương Ninh Thanh đang nhìn đồng hồ bỗng ngẩng lên, nhìn chằm chằm Văn Nhã, ánh mắt đầy vẻ phẫn nộ: “Cảnh sát Văn, ý cô là gì?”

Cho dù là người nho nhã như Dương Ninh Thanh, khi bị nghi ngờ có liên quan đến một vụ án mạng, cũng theo bản năng lộ rõ vẻ khó chịu.

“Tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi, tôi chỉ muốn tìm hiểu kĩ hơn về sự việc hồi đó, không có ý gì khác. Hơn nữa, hai năm trước đã có cảnh sát đến khách sạn chỗ anh ở lấy đoạn băng ghi hình ở hành lang, chứng minh lúc xảy ra vụ việc anh luôn ở trong khách sạn rồi, tôi sao có thể nghi ngờ anh được.” Văn Nhã cười, nói.

“Năm đó Ngô Anh mất rồi, giờ hung thủ Tần Hiểu Mai cũng chết rồi, tôi không hiểu các anh chị còn đến hỏi những chuyện này làm gì?” Dương Ninh Thanh nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

“Không giấu gì anh, từ những tình tiết chúng tôi nắm bắt được, rất có thể vụ Tần Hiểu Mai là một vụ án oan, giờ cô ta đã chết, có người đang giúp cô ta báo thù. Gần đây Đặng Tư đã bị uy hiếp. Năm đó anh cũng là một nhân chứng cung cấp rất nhiều lời khai bất lợi cho Tần Hiểu Mai, nên có khả năng sẽ bị liệt vào danh sách đối tượng bị báo thù. Hôm nay chúng tôi tìm anh, là muốn tìm kiếm một số manh mối, phá án nhanh chóng cũng là một cách bảo vệ anh.”

Những lời này khiến tôi giật mình, vụ án “ma quỷ báo thù” vẫn luôn là cơ mật nội bộ, tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài, Văn Nhã không những kể tình tiết vụ án cho Dương Ninh Thanh, còn nói Tần Hiểu Mai bị oan, việc này mà bị giới truyền thông biết được, chỉ e hệ thống công an thành phố M sẽ vấp phải sự nghi ngờ lớn từ phía bên ngoài thôi.

Nếu vụ án này đúng là án oan thì đã đành, nhưng hiện giờ tình tiết vụ án chưa rõ ràng, một khi bị những kẻ có dã tâm khác tung tin khắp nơi, chỉ sợ đến cả độ tin tưởng với chính phủ cũng giảm sút.

Quả đúng như thế nghe Văn Nhã nói xong, Dương Ninh Thanh đứng phắt dậy, cau mày, nói: “Cái gì! Án oan? Tức là Tần Hiểu Mai bị các người giết nhầm sao?”

“Đấy chỉ là phỏng đoán, khả năng rất nhỏ thôi.” Tôi vội vàng giải thích.

“Đúng là khiến người ta không thể tin nổi...” Dương Ninh Thanh lắc đầu, mặt đầy vẻ bất ngờ và khó hiểu.

“Chuyện này có liên quan đến cơ mật, chưa tới giai đoạn điều tra, tôi nói ra cũng hi vọng anh có thể hiểu chúng tôi hơn, phối hợp với chúng tôi, mong Dương tiên sinh không để lộ chuyện này ra ngoài.” Văn Nhã dặn dò.

Sau một lúc, Dương Ninh Thanh mới hết sốc, trở lại bình thường, trả lời: “Cô yên tâm, tôi sẽ không nói ra đâu. Mạng người quan trọng, chỉ mong lần này các anh chị có trách nhiệm hơn, đừng để xảy ra sai sót gì nữa, cho dù kết quả như thế nào, cũng xin thông báo với tôi một tiếng. Tôi có quyền được biết rốt cục Ngô Anh bị ai giết hại.”

Nói xong, Dương Ninh Thanh uống một ngụm cà phê, ho vài tiếng, rồi đứng dậy cáo từ.

Cậu ta vừa quay người đi, Văn Nhã bỗng gọi giật lại: “Dương tiên sinh, anh vẫn chưa cho tôi biết năm đó anh ở phòng nào mà.”

Dương Ninh Thanh quay đầu lại, tập trung nghĩ vài giây rồi trả lời: “Tầng ba khách sạn Kim Thái, số phòng thì không nhớ rõ. Tạm biệt!”

“Cảm ơn, anh về cẩn thận nhé!” Trên mặt Văn Nhã nở một nụ cười.

Sau khi Dương Ninh Thanh đi khỏi, tôi hỏi Văn Nhã tại sao phải nói với Dương Ninh Thanh những tình tiết này của vụ án, nếu chỉ vì muốn biết Dương Ninh Thanh hôm đó ở đâu, thì chỉ cần tra hồ sơ vụ án Tần Hiểu Mai là được.

Nằm ngoài dự đoán của tôi, Văn Nhã trả lời: “Tôi cố ý đấy.”

“Tại sao?” Tôi càng khó hiểu.

“Khi nhắc đến Ngô Anh, Dương Ninh Thanh luôn miệng nói họ yêu nhau sâu đậm, nhưng trên thực tế, tôi cảm giác hoàn toàn không phải vậy, nên muốn thử khích cậu ta xem.” Văn Nhã tỏ vẻ đắc ý: “Đấy chính là điểm khác biệt giữa đàn ông và phụ nữ. Phụ nữ cảm tính hơn, nên về khoản phân biệt tình cảm thật giả sẽ lợi hại hơn các anh nhiều. Lúc Dương Ninh Thanh nhắc đến quá khứ của cậu ta và Ngô Anh, đúng là rất xúc động, tôi cũng tin họ từng có một quãng thời gian ngọt ngào, nhưng cái cách mà cậu ta gọi tên ‘Ngô Anh’ có chút xa cách, cảm giác như không muốn nhắc đến.”

“Đừng bảo là cô đang nghi ngờ cậu ta là hung thủ sát hại Ngô Anh đấy nhé? Cậu ta chẳng có động cơ nào cả!”

“Đúng thế, cậu ta không có động cơ...” Miệng nói vậy, nhưng trên mặt Văn Nhã lộ rõ vẻ ngờ vực.

Ra khỏi quán cà phê, anh Điên gọi điện bảo tôi đã có kết quả giám định nước trong bình nhà Thần Côn rồi, đúng là có một lượng lớn thuốc ngủ. Ngoài ra, trong băng ghi hình camera theo dõi của khu nhà Thần Côn ở không thấy có bất cứ người hay chiếc xe nào khả nghi cả. Ở bãi để xe dưới hầm, mỗi cổng ra của một tòa nhà đều gắn một camera, hung thủ không đi thang máy mà đi thang bộ, đương nhiên có thể tránh được camera trong thang máy, nhưng không thể tránh khỏi chiếc camera này được. Thế nhưng, khoảng chín giờ tối qua, hình ảnh từ camera ở tòa nhà Thần Côn bỗng nhiên bị dừng lại một chỗ, quay thẳng vào góc tường, tới tận sáng nay khi cảnh sát hình sự đến lấy băng ghi hình mới phát hiện ra vấn đề này, xuống kiểm tra dưới hầm để xe thì thấy camera đã bị ai đó dùng băng dính cố định lại rồi.

Rõ ràng, hung thủ đã xuống hầm để xe, vòng ra phía sau camera, di chuyển nó đến một vị trí nhất định rồi dùng băng dính dán chặt lại.

“Thật đáng tiếc.” Văn Nhã thở dài.

Tôi tò mò hỏi: “Tiếc cái gì?”

“Hung thủ này đúng là một thiên tài, mọi mặt tính toán quá chu đáo, nếu hắn mà là một cảnh sát, chắc chắn sẽ là một cao thủ phá án.”

Lời của Văn Nhã làm tôi nhớ lại việc chúng tôi từng suy đoán hung thủ là người nội bộ, cũng thở dài: “Tôi thì chẳng mong hắn ta là cảnh sát...”

Sau khi lên xe, tôi hỏi Văn Nhã giờ đi đâu, cô ấy đáp luôn không cần nghĩ ngợi: “Khách sạn Kim Thái.”

“Cô vẫn định điều tra Dương Ninh Thanh à?” Tôi hỏi.

“Dù gì thì các manh mối khác tạm thời cũng chưa có tiến triển, cứ đến xem sao, xem xong rồi về lấy bản ghi chép lời khai của lái xe.”

Đến khách sạn Kim Thái, sau khi giới thiệu danh tính, tôi hỏi thăm

lễ tân thì được biết lịch sử đặt phòng vẫn chưa bị xóa.

Sắc mặt Văn Nhã tươi tỉnh hẳn lên: “Thế em tra giúp chị Dương Ninh Thanh thuê ở phòng nào?”

Chỉ mấy giấy sau lễ tân đã trả lời: “Phòng 508.”

“Sao cơ? Không phải tầng ba à?”

“Chị xem có phải người này không?” Lễ tân chỉ vào màn hình bảo chúng tôi xem thử xem.

Tôi và Văn Nhã ngó đầu vào nhìn, dở khóc dở cười, thì ra em ấy tìm người tên “Dương Lâm Thanh”. Tôi lấy bút ghi ba chữ “Dương Ninh Thanh” ra, bảo em ấy tìm lại, cũng chỉ mất vài giây, em ấy bảo đã tìm thấy rồi.

“Sao em gõ chữ nhanh thế?” Văn Nhã có vẻ tò mò, hỏi.

Tôi cười, bảo: “Cô không thấy em ấy dùng bộ gõ ngũ bút[4] à? Tất nhiên là nhanh rồi, những người đánh máy chuyên nghiệp đều dùng loại này.”

“Vâng ạ, anh chị xem lần này em tìm đúng chưa?”

Tôi nhìn lại, đúng là Dương Ninh Thanh, cậu ta có tám mục lịch sử đặt phòng ở khách sạn Kim Thái, thời gian ở đều vào hai năm trước, lần cuối cùng chính là buổi tối Ngô Anh bị sát hại. Nhưng còn số phòng thì...

CHƯƠNG 31

Lịch sử WeChat

“205, 501, 407... 309, 309” Văn Nhã đọc số phòng Dương Ninh Thanh từng ở theo thứ tự thời gian.

“Các phòng ở đây được sắp xếp cho khách như thế nào?” Tôi hỏi lễ tân.

“Trước tiên hỏi xem khách muốn ở phòng đơn hay phòng tiêu chuẩn, sau khi xác nhận, sẽ chọn ngẫu nhiên một phòng trong số các phòng còn trống.” Lễ tân trả lời.

Văn Nhã hỏi tiếp: “Nếu là khách quen thì sao, có ưu tiên cho họ ở phòng lần trước đã đặt không?”

“Nếu khách có yêu cầu, mà phòng đó lại còn trống, thì được ạ.”

“Có thể in cho chị bản lịch sử tìm kiếm này được không?”

“Được ạ, đợi em chút!”

“Phòng 309 giờ có người ở không? Bọn chị muốn lên xem một chút.” Khi nhận tờ giấy in từ tay lễ tân, Văn Nhã hỏi.

“Để em kiểm tra xem.” Lễ tân tra cứu một lát, rồi nói: “Không có ạ, anh chị lên đi, để em bảo người trên đó mở cửa cho anh chị.”

Vừa đi, Văn Nhã vừa hỏi tôi: “Vừa rồi tôi lại thấy anh sờ gáy, có phải lại nghĩ ra điều gì rồi không?”

“Sờ gáy? Tôi có làm thế thật à?”

“Tôi để ý thấy mỗi lần anh suy nghĩ nghiêm túc đều có hành động đó, chỉ có điều có thể chính anh không biết điều đó thôi.” Văn Nhã bật cười, rồi nói tiếp: “Nói mau, rút cục là phát hiện ra điều gì thế?”

Tôi phân tích: “Dương Ninh Thanh sáu lần đầu đều ở các phòng khác nhau, hai lần sau lại ở cùng một phòng. Nhìn tập hợp số này, phản ứng đầu tiên là thấy không phù hợp với quy luật chung của việc chọn ngẫu nhiên. Dù xác suất rất nhỏ, nhưng vẫn có thể xảy ra. Hơn nữa, cũng có thể Dương Ninh Thanh thấy phòng 309 rất thoải mái, lần sau cố ý chọn phòng đó.”

“Phòng 309 thế nào, lát chúng ta lên kiểm tra là biết thôi.” Văn Nhã cười nhạt, nói tiếp: “Ngoài số phòng ra, anh thử xem thời gian ở đi, thời gian của sáu lần đầu đều cách nhau khoảng một tuần, hai lần sau thì chỉ cách có hai ngày, điều này có vẻ hơi bất thường.”

Tôi nghĩ thật nhanh, nói: “Rất nhiều cặp đôi sinh viên sau khi tốt nghiệp bị xa cách, nên phải tranh thủ thời gian mặn nồng. Nhưng Ngô Anh sẽ đi Mỹ cùng Dương Ninh Thanh cơ mà, hai người có cần phải dính nhau đến thế không?”

Lúc này, thang máy đã tới tầng ba, khi mở cửa, bên ngoài đã đứng sẵn một nhân viên phục vụ. Tôi và Văn Nhã ngừng cuộc nói chuyện, đi theo sự dẫn dắt của nhân viên phục vụ đến phòng 309.

Điều khiến chúng tôi bất ngờ là phòng 309 nằm ở góc lối rẽ, không gian bên trong khá nhỏ hẹp. Nhân viên phục vụ cho biết phòng số chín ở các tầng đều là phòng góc, nên nhỏ hơn các phòng thông thường một chút.

“Giá thì sao?” Tôi hỏi luôn.

“Giá cũng giống các phòng khác.”

Tôi và Văn Nhã nhìn nhau, trên mặt hiện rõ sự nghi hoặc. Với điều kiện cùng một giá tiền, chắc chẳng ai muốn ở phòng có điều kiện kém hơn cả, trừ khi đúng là không còn lựa chọn nào khác.

Văn Nhã hỏi: “Việc làm ăn ở khách sạn này có tốt không?”

“Ngày thường thì lượng người vào thuê phòng chắc được khoảng năm mươi phần trăm, nhưng cuối tuần sinh viên đông, về cơ bản đều

hết phòng.”

Tôi lập tức rút điện thoại để xem lịch. Thời gian thuê phòng sáu lần đầu thì có đến bốn lần là vào cuối tuần, còn hai lần cuối cùng ở phòng 309 đều không phải cuối tuần, tức là không có khả năng hết phòng.

Căn phòng rất nhỏ, thiết kế chẳng có gì là đẹp, tôi vào nhà vệ sinh xem xét thử, cũng không phát hiện được gì. Bước từ trong nhà vệ sinh ra, tôi thấy Văn Nhã đứng bên cửa sổ, trên cửa sổ có lắp lan can bảo vệ trồi ra ngoài khoảng tầm ba chục phân.

Thấy Văn Nhã thò đầu ra ngoài nhìn gì đó, tôi cũng tò mò tiến lại.

“Lục Dương, nếu tháo lan can ra, anh có thể trèo theo đường ống nước này xuống tầng một không?” Văn Nhã quay lại nhìn tôi, nói.

Câu hỏi của cô ấy làm tim tôi đập thình thịch, vội vàng thò đầu ra quan sát địa thế bên ngoài.

Phòng 309 nằm ở góc lối rẽ, cách cửa sổ không tới một mét là đường ống nước thải của tòa nhà. Đường ống là loại ống nhựa cứng màu trắng thường thấy, dạng tròn, đường kính khoảng hai mươi lăm phân. Tôi ngửa cổ nhìn lên trên, đường ống dẫn từ tầng sáu trên cùng xuống, dựng thẳng đứng tới tận tầng một nhưng không chôn xuống đất.

Tôi ước lượng khoảng cách từ cửa sổ tới chỗ đường ống, tính toán một chút, nếu loại trừ khả năng sợ độ cao, tôi bước chân từ cửa sổ đến đường ống chắc chắn không vấn đề gì. Đường ống vốn dĩ rất nhẵn, nhưng cứ cách khoảng một mét lại có một vòng gia cố, có thể chịu lực. Chỉ cần có luyện tập một chút, dưới sự trợ giúp của những vòng tròn này, việc trèo theo đường ống nước xuống dưới không quá khó khăn.

“Chị phục vụ ơi!” Văn Nhã cất tiếng gọi.

“Khách sạn này từ lúc bắt đầu kinh doanh các tầng đều đã lắp lan can bảo vệ rồi sao?”

“Không, lúc đầu chỉ có tầng một và tầng hai lắp thôi, năm ngoái có vị khách ở tầng bốn bị mất máy tính, sau khi phá án, tên trộm nói hắn leo lên theo đường ống nước, rồi nhảy vào trong phòng. Vì chuyện đó ông chủ của chúng tôi phải đền cho khách một món không nhỏ, sau đó ống chủ mới cho lắp lan can ở tất cả các phòng đấy chứ.” Nhân viên phục vụ trả lời.

Nghe vậy, Văn Nhã rời vào trạng thái im lặng. Nhân viên phục vụ lúng túng không biết nên đi hay ở, tôi bèn nói: “Được rồi, cảm ơn, chị cứ đi làm việc đi.”

Tôi hạ giọng hỏi Văn Nhã: “Cô đang nghĩ Dương Ninh Thanh năm đó cũng có thể dùng cách này để rời khỏi khách sạn, sau khi xong việc lại trở về, như thế có thể tránh được camera ở hành lang đúng không?”

Văn Nhã gật đầu, nói: “Đúng là chúng ta không thể loại bỏ khả năng này, thậm chí có thể suy đoán, cậu ta vào ở phòng 309 liền hai lần, lần thứ nhất là để thăm dò trước. Nhưng, nếu cậu ta là hung thủ thực sự, tôi vẫn không thể đoán được động cơ cậu ta giết Ngô Anh và đổ tội cho Tần Hiểu Mai là gì.”

“Nếu động cơ của cậu ta rõ ràng, thì vụ án Tần Hiểu Mai cũng không đơn giản nữa. Nhưng nói đi thì phải nói lại, chúng ta điều tra Dương Ninh Thanh là vì trong tiềm thức mặc định vụ Tần Hiểu Mai là án oan, mà suy nghĩ này từ đầu tới cuối đều do tên hung thủ của vụ Hồ Viễn rót vào đầu chúng ta. Tính tới thời điểm hiện tại, không hề có chứng cứ rõ ràng, tôi nghĩ chúng ta tốt nhất đừng để hắn dắt mũi kéo đi.” Tôi nói một cách lo lắng.

Văn Nhã nhìn tôi, mở miệng mấy lần, cuối cùng nói: “Anh nói cũng phải, nếu hoàn toàn đi theo bước đi của hung thủ, thì chúng ta sẽ mãi ở vào thế bị động, căn bản không làm gì nổi hắn.”

“Đúng thế, tôi cảm thấy chúng ta đang bị mắc kẹt giữa một tấm

lưới, mọi hành động đều bị hung thủ nhìn thấy, hắn thậm chí đã tính toán được cả hướng điều tra tiếp theo của chúng ta. Cứ như thế này, cho dù Thần Côn có may mắn thoát nạn, cũng khó mà đảm bảo không xảy ra vụ án mạng thứ ba." Kể từ khi làm cảnh sát, đấy là lần đầu tiên tôi cảm thấy lực bất tòng tâm như vậy.

Không những tôi, đến cảnh sát lão làng như anh Điên, trong vụ án này cũng thường xuyên lộ rõ vẻ mệt mỏi, giảm hẳn phong thái oai nghiêm mọi khi. Đối thủ của chúng tôi thực sự quá mạnh.

Sau khi ra khỏi khách sạn, chúng tôi chuẩn bị về thẳng Đội Cảnh sát hình sự, Văn Nhã vẫn quyết định phải xem bản ghi chép lời khai của lái xe việt dã.

Có kinh nghiệm bị theo dõi từ lần trước, suốt dọc đường tôi thỉnh thoảng lại để ý các xe phía sau, Văn Nhã lại bảo: "Yên tâm đi, trong một quãng thời gian ngắn, hắn chắc không đến nữa đâu."

Sự thực đúng là như thế, không hề xuất hiện chiếc xe nào khả nghi.

Về đến Đội Cảnh sát hình sự, đỗ xe cẩn thận vào trong sân, đang chuẩn bị tới văn phòng thì tôi nghe thấy phía sau có tiếng gọi: "Lục Dương."

Tôi quay lại, thấy Nhậm Dũng đi tới. Kể từ sau khi Hồ Viễn gặp tai nạn, tôi lúc nào cũng bận chuyện vụ án, chẳng để ý đến anh ta, giờ anh ta bỗng nhiên xuất hiện, tôi mới nhớ ra đã mấy hôm liền không gặp rồi.

"Anh Dũng, có chuyện gì thế?" Tôi dừng lại, hỏi.

"Tôi mới xin nghỉ phép mấy hôm vừa rồi, lúc đó vội quá, chỉ gọi điện cho Đại đội trưởng một tiếng rồi đi luôn. Đại đội trưởng bảo tôi làm giấy xin nghỉ phép để nộp bổ sung, cần xin chữ kí anh Điên, cậu giúp tôi đưa cho anh ấy nhé."

"Chẳng trách mấy hôm nay đều không thấy anh. Anh đi đâu thế?" Tôi tò mò, hỏi.

“Ở nhà đột nhiên có chút việc gấp cần xử lí, chẳng còn cách nào khác cả, đành để mọi người phải vất vả rồi.” Nhậm Dũng vừa nói vừa vỗ vai tôi.

“Trước lúc đi anh đã bảo anh Điên chưa?”

“Tôi xin thẳng Đại đội trưởng, sau đó có gọi điện cho anh Điên rồi.”

“Được, thế thì không vấn đề gì.” Tôi vừa nói vừa gấp tờ giấy xin nghỉ phép lại bỏ vào trong túi.

“Cảm ơn nhé, à phải rồi, vụ án Hồ Viễn mọi người điều tra thế nào rồi?”

“Còn rắc rối lắm, chưa có đột phá mang tính thực tế nào cả.” Tôi lắc đầu, có chút ủ dột.

“Cậu đùa tôi hả, vừa nãy Đại đội trưởng còn bảo đã phái thêm cho Tổ chúng ta một nữ thần thám nữa rồi cơ mà, cộng thêm anh Điên nữa, phá án cũng chỉ là chuyện sớm muộn thôi.” Nhậm Dũng đưa ánh mắt sang phía Văn Nhã.

Giờ tôi mới nhớ ra việc giới thiệu họ với nhau, sau vài câu khách sáo, Nhậm Dũng nói: “Tôi còn có chút việc nữa, tôi đi trước nhé, đợi tôi nghỉ phép quay lại sẽ lập tức tham gia cùng mọi người.”

Nói xong, Nhậm Dũng lái xe rời khỏi sân, phóng thẳng đi.

Bóng xe càng lúc càng xa, nhìn hướng anh ta rời đi, tôi nghĩ bụng, đợi anh quay lại có khi chúng tôi đã bắt được hung thủ từ lâu rồi.

“Tôi đến Tổ mình mấy hôm rồi, giờ mới biết còn có nhân vật này nữa đấy.” Văn Nhã nói.

“Đấy là một đại công tử, lúc nào cũng tự do tự tại như vậy đấy.”

“Mấy hôm nay hành tung của anh ta không rõ ràng. Nếu nghi ngờ người quen gây án, thì anh ta có khả năng rất cao.” Văn Nhã nói đầy vẻ suy ngẫm.

“Anh ta á? Không đời nào. Hôm Hồ Viễn bị tai nạn, anh ta là người

đầu tiên trở về, còn sớm hơn cả anh Điên và Thần Côn. Mặc dù mấy ngày hôm sau tung tích không rõ ràng, nhưng một công tử như anh ta, tiền đồ rộng mở, lại không hề có động cơ gây án."

"Cũng phải, chắc tại tôi nhạy cảm quá." Văn Nhã nhún vai, nét mặt có chút mệt mỏi.

Cô ấy vừa được điều từ Phòng Cảnh sát huyện tới đây đã tham dự ngay một vụ án lớn, phải chịu áp lực không nhỏ. Mấy người chúng tôi cũng đâu có khác gì, một ngày vụ án còn chưa được phá, là một ngày chưa được ngủ yên.

Nghĩ đến đây, tôi nói với Văn Nhã: "Cô đừng thấy áp lực quá! Rất nhiều việc, chúng ta chỉ biết cố gắng hết sức để không phải hổ thẹn với lòng mình. Nhưng tôi tin, lưới trời lồng lộng tuy thưa nhưng khó lọt, bất kể hung thủ có gian xảo thế nào, cũng sẽ phải có chỗ sơ hở."

Văn Nhã nhìn tôi gật đầu, nói: "Đi thôi, làm việc chính quan trọng hơn đấy."

Tổ chúng tôi ngoài anh Điên có văn phòng riêng ra, những người khác đều làm việc ở chung một phòng. Vào văn phòng, tôi đến bên bàn làm việc của Thần Côn, thử kéo ngăn kéo ra, đúng là không khóa thật.

Thần Côn đặt các tài liệu có liên quan đến vụ án ở trên cùng, tôi nhanh chóng tìm thấy rồi đưa cho Văn Nhã.

Văn Nhã lật xem hồ sơ, có tất cả ba nội dung, ngoài bản ghi chép lời khai của người lái xe ra, còn có báo cáo dựng lại quá trình tai nạn của anh ta, và lịch sử trò chuyện trên WeChat của Hồ Viễn và Tần Hiểu Mai mà anh ta kiểm tra được.

Văn Nhã xem bản báo cáo dựng lại vụ tai nạn trước, vừa xem vừa nói: "Quả nhiên khá giống với suy đoán của chúng ta lúc chiều."

Rất nhanh chóng, Văn Nhã đã xem xong báo cáo rồi đặt xuống bàn làm việc, tiếp đó cầm bản lịch sử trò chuyện WeChat lên.

Nội dung trò chuyện không nhiều, nhưng Văn Nhã xem mãi một hồi

lâu, tôi đang thấy lạ thì cô ấy cất giọng đọc: “Anh nhớ em quá... Em cũng nhớ anh, nhưng em đã chết rồi... Dù em có biến thành ma, thì trên đời này, anh cũng chỉ yêu một mình em thôi - Tần Hiểu Mai...”

“Mấy câu này có vấn đề gì sao?” Tôi hỏi.

“Thường ngày Hồ Viễn không hâm chứ?” Văn Nhã ngẩng đầu nhìn tôi, hỏi.

“Hả?” Tôi nhất thời không phản ứng kịp.

“Ý tôi là, thần kinh của anh ta có gì bất thường không?” Văn Nhã không có chút gì là đang nói đùa.

Tôi nghĩ một lát, trả lời: “Chưa nghe nói bao giờ. Hôm xảy ra sự việc ban ngày anh ta vẫn đi làm bình thường, buổi trưa gặp ở trước cửa nhà ăn, chúng tôi còn chào hỏi nhau, không thấy gì khác lạ cả.”

“Nếu đầu óc không có vấn đề thì vì sao lại có thể đi gặp một người chết được chứ?” Văn Nhã lẩm bẩm.

Khi vừa có bản lịch sử trò chuyện, anh Điên cũng từng nhắc đến vấn đề này, lúc đó tôi còn nói liệu bản lịch sử trò chuyện có phải do người khác ngụy tạo không, nhưng thời gian lại không khớp, tôi nói: “Có một tình huống có vẻ khá giống với bị ma quỷ mê hoặc.”

“Ý anh là bị thôi miên?” Văn Nhã lập tức nghĩ ra.

Tôi gật đầu.

“Không thể nào.” Văn Nhã trả lời rất chắc chắn.

“Tại sao?” Lần này tới lượt tôi thấy khó hiểu.

“Sau gáy Hồ Viễn có vết thương, có thể đã hôn mê sau khi bị tấn công, điều này có nghĩa là Hồ Viễn không hề phối hợp với hung thủ hoàn thành vụ tai nạn kì lạ này. Nếu Hồ Viễn bị thôi miên, mọi thứ đều nghe theo lời hung thủ, thì hung thủ cần gì phải làm thế nữa? Nếu không phải nghiệp vụ của Tăng Đại Chí quá kém, phía cảnh sát đã sớm phát hiện ra điểm quan trọng này rồi, cũng chẳng thể bị suy nghĩ ‘ma

quỷ báo thù' làm mất phương hướng."

Văn Nhã phân tích cũng không phải không có lí, nhưng như vậy thì việc Hồ Viễn đi gặp người chết vẫn không thể giải thích được.

Tôi nhìn khuôn mặt tập trung cao độ của Văn Nhã, liền giả vờ phán một câu: "Chẳng lẽ Tần Hiểu Mai thực ra chưa chết? Hồ Viễn biết nội tình, thậm chí chính anh ta đã thực hiện vụ 'ly miêu hoán thái tử', giúp Tần Hiểu Mai thoát thân, như thế có thể giải thích được việc anh ta đi gặp Tần Hiểu Mai rồi."

"Anh có 'ấm đầu' không đấy?" Văn Nhã lườm tôi một cái, rồi không nhịn nổi cười: "Tôi thấy có vẻ như anh xem phim cổ trang nhiều quá rồi, đến chuyện tráo tử tù mà anh cũng nghĩ ra được."

"Hề hề, tôi cũng chỉ muốn mở rộng tư duy thôi mà, dù gì cũng chẳng có manh mối nào, làm cô cười cũng được rồi..."

Văn Nhã không thèm để ý đến tôi, tiếp tục nhìn chằm chằm vào bản lịch sử trò chuyện, một lát sau, cô ấy lên tiếng: "Mấy tin nhắn này gửi lúc chín giờ năm mươi, mười giờ có người thấy Hồ Viễn ở cây xăng."

Tôi trả lời: "Đúng."

"Mặc dù lúc đó Hồ Viễn vẫn còn tỉnh, nhưng làm gì có ai chứng minh được những tin nhắn này là do anh ta tự tay gửi?"

"Về lí thì là như thế, nhưng điện thoại người khác cũng đâu có đăng nhập WeChat được." Tôi phản bác lại.

"Thế nếu có người dùng điện thoại của Hồ Viễn gửi đi thì sao?" Văn Nhã lại hỏi.

"Cũng không đúng, vì sau đó Hồ Viễn và Tần Hiểu Mai còn nói chuyện một hồi nữa, Hồ Viễn rất dễ phát hiện ra những tin nhắn trước đó."

"Điện thoại của anh đâu, đưa đây, kết bạn với tôi xem nào!" Văn Nhã trông có vẻ hào hứng.

Lúc này, tôi dường như hiểu ra suy đoán của cô ấy, cũng không giấu nổi vẻ phấn chấn. Rất nhanh chóng, chúng tôi đã kết bạn trên WeChat.

“Lục Dương.” Sau khi kết bạn thành công, Văn Nhã lập tức gửi tin nhắn, tôi trả lời lại: “Văn Nhã.”

“Trông anh chẳng khác gì một con gấu.” Tin nhắn này của Văn Nhã khiến tôi “cạn lời”, tôi cũng không chịu thua: “Có mà cô ấy.”

Văn Nhã lại gửi: “Lát nữa mời tôi đi ăn món gì đó nhé?”

Tôi trả lời: “Đồng ý.”

“Anh lại đây mà xem.” Văn Nhã ngẩng đầu gọi tôi.

Tôi tiến lại, thấy cô ấy đã xóa mất hai tin nhắn “Trông anh chẳng khác gì một con gấu” và “Có mà cô ấy”, chỉ còn lại bốn câu vẫn có thể ghép thành một đoạn, và không hề có dấu vết đã xóa, nhưng phần lịch sử trò chuyện ở máy tôi lại không hề bị ảnh hưởng.

Tôi kết luận: “Giữa đường có người lên xe Hồ Viễn, mượn điện thoại của anh ta dùng.”

CHƯƠNG 32

Chiếc hộp màu đen

Suy đoán này của Văn Nhã khiến tôi vô cùng hồi hộp, vì mối nghi ngờ lại lần nữa chĩa mũi nhọn vào giả thiết người quen gây án.

Không những thế, Văn Nhã lại hỏi một câu khiến tôi tim đập chân run: "Tôi nhớ anh có nói, tối hôm xảy ra vụ tai nạn, anh Điên và Thần Côn đều về lúc mười giờ hai mươi đúng không?"

"Ờ..." Tôi ấp a ấp úng.

"Trả lời tôi, phải hay không phải?" Văn Nhã căn bản không cho tôi thời gian suy nghĩ.

"Phải, nhưng mà..."

"Phải là được rồi, không có nhưng gì hết. Tôi có bảo họ là hung thủ đâu, sao anh cứ cuống lên thế?" Văn Nhã trừng mắt nhìn tôi. Tôi im bặt, trong lòng không biết diễn tả ra sao.

Văn Nhã hạ giọng: "Xin lỗi nhé. Tôi làm việc nhiều khi không để ý đến cảm nhận của người khác."

Tôi vội đáp: "Không phải tại cô đâu, là tại tôi trước giờ đều không muốn nghi ngờ hai người họ. Nhưng cô nói đúng, là một cảnh sát hình sự, đúng là không nên để tình cảm làm ảnh hưởng."

"Anh hiểu được là tốt rồi, nghỉ ngơi một chút đi, để tôi nghĩ thêm xem." Văn Nhã cười, nói.

"Không cần đâu, để tôi phân tích cùng cô, không vấn đề gì cả." Tôi hít một hơi thật dài để hạ quyết tâm.

"Được!" Nghe tôi nói vậy, Văn Nhã rất vui.

Sau đó, Văn Nhã hỏi tôi để xác nhận lại lần nữa thời gian mấy người trong Tổ trở về vào buổi tối hôm đó, Nhậm Dũng là khoảng mười giờ, anh Điên và Thần Côn thì khoảng mười giờ hai mươi phút.

"Từ chỗ cây xăng đến Đội Cảnh sát hình sự mất khoảng hai mươi phút lái xe, thời gian gửi mấy tin nhắn đó là chín giờ năm mươi phút, giả sử người gửi tin là anh Điên và Thần Côn, sau khi gửi tin xong, họ xuống xe, rồi trở về Đội, thời gian có thừa. Giả sử người gửi tin nhắn là Nhậm Dũng, thì thời gian có hơi gấp..." Văn Nhã phân tích.

Khi cô ấy nói, trong đầu tôi đã hiện ra hình ảnh tuyến đường từ trạm xăng đến Đội Cảnh sát hình sự, tôi tiện tay cầm một cuốn sổ từ trong ngăn bàn của Thần Côn, vừa lấy bút vẽ lên đó vừa nói: "Cô lại đây xem, chỉ cần lúc chín giờ năm mươi xe của Hồ Viễn nằm ở trên đoạn đường giữa cây xăng và Đội Cảnh sát hình sự, Nhậm Dũng sau khi xuống xe mất khoảng mười phút để chạy về Đội, còn Hồ Viễn mất khoảng mười phút để đến cây xăng, như thế cũng có thể được."

"Ừ, xét về yếu tố thời gian thì cả ba người họ đều có khả năng. Nhậm Dũng nói đưa bạn gái đi xem phim, anh Điên bảo đến bệnh viện thăm người ốm, còn Thần Côn thì sao, anh ta đi đâu, làm gì?" Văn Nhã hỏi ngay.

Tôi lắc đầu nói không biết, lúc anh ta trở về cũng không nói năng gì cả.

"Người không kể gì thì không biết, nhưng người có kể cũng chưa chắc đã không có vấn đề gì. Liệu có cách nào xác minh lời của anh Điên và Nhậm Dũng không?"

Việc này đúng là hơi khó, vì mốc thời gian đó vốn dĩ đã rất nhạy cảm, chỉ cần thiếu khéo léo một chút sẽ có thể khiến đối phương nghi ngờ, ảnh hưởng đến quan hệ đồng nghiệp.

Tôi nghĩ một lát, quyết định bắt đầu từ Nhậm Dũng. Thứ nhất hỏi việc xem phim sẽ dễ tiếp cận hơn; thứ hai, tôi và Nhậm Dũng cũng

không phải quan hệ thân thiết gì, để phục vụ việc phá án, tôi cũng không quan tâm lắm chuyện anh ta có ý kiến gì với tôi không; thứ ba, cũng là quan trọng nhất, theo như suy đoán của chúng tôi, giữa hai người đều có thời gian lên xe và gửi tin nhắn "giúp" Hồ Viễn là Nhậm Dũng và anh Điên, thì rõ ràng Nhậm Dũng đáng nghi nhiều hơn. Tôi nghĩ vậy không phải vì yếu tố tình cảm, mà vì mấy ngày hôm nay Nhậm Dũng hành tung không rõ ràng, càng làm tăng khả năng anh ta có thể thực hiện các vụ án phía sau.

Nghĩ vậy, tôi liền gọi điện cho Nhậm Dũng, sau vài câu nói khách sáo, tôi hỏi: "Anh Dũng này, mấy hôm trước trực ban, anh và bạn gái đi xem phim gì đấy? Lúc mấy giờ vậy nhỉ?... À, là thế này, mấy hôm nay tôi bận bù đầu tối mắt, thấy đầu óc sắp đình công cả rồi, vừa hay tối nay không có đầu mối gì phải đi điều tra, tôi muốn đi xem phim cho thoải mái... Vâng, vâng, cảm ơn anh nhé!"

Dập máy, tôi nói với Văn Nhã: "Rạp chiếu phim Wanda, phim Nếu yêu là ý trời, kết thúc lúc chín rưỡi tối, anh ta đưa bạn gái về nhà rồi mới về Đội."

"Lúc anh ta trả lời, giọng điệu thế nào?" Văn Nhã vừa hỏi vừa lấy điện thoại ra, tôi đoán cô ấy đang xác nhận lại thời gian chiếu bộ phim đó có chính xác không.

"Rất tự nhiên, chẳng có gì bất thường cả." Tôi nói thật.

Lúc này, Văn Nhã đưa điện thoại cho tôi, tôi thấy trên trang chủ của rạp chiếu phim hiển thị bộ phim này công chiếu vào khoảng một tuần trước, hiện tại vẫn đang trong thời gian "hot". Nhưng thời gian chiếu phim trong ngày Hồ Viễn xảy ra tai nạn giờ đã không thể tra cứu trực tiếp được nữa rồi, nếu muốn xác nhận thì phải đến rạp một chuyến.

"Tố chất tâm lí của hung thủ tốt như thế, kể cả Nhậm Dũng có là hung thủ đi chăng nữa, cũng không thể để lộ vì một chi tiết nhỏ như thế này đâu."

“Ừ, nhưng vẫn phải đợi xác nhận lại với bên rạp chiếu phim rồi bàn tiếp.” Tôi thở dài bất lực.

“Dù sao cũng dính dáng đến người nội bộ, trước khi có những chứng cứ xác đáng, thì không thể làm ầm lên được, hai chúng ta cứ im lặng điều tra là được rồi.” Văn Nhã hạ giọng.

“Ừ, với anh Điên và Thần Côn thì đừng gọi vội, đợi có cơ hội thích hợp rồi hỏi dò sau.” Vừa nói, tôi vừa bỏ cuốn sổ ban nãy lấy ra vẽ tuyến đường vào lại trong ngăn bàn của Thần Côn.

Khi bỏ cuốn sổ, tôi thoáng thấy dưới cùng có một chiếc hộp màu đen, nhất thời tò mò, liền bỏ tất cả đồ bên trên để lấy chiếc hộp ra. Chiếc hộp làm bằng gỗ, trên mặt có ít hoa văn trông rất cũ kĩ.

Văn Nhã thấy vậy cũng tiến lại, chỉ vào chiếc hộp, hỏi: “Trong đấy có gì thế?”

“Không biết, tôi chưa thấy cái hộp này bao giờ.”

“Mở ra xem sao.” Văn Nhã nói.

“Chưa được Thần Côn đồng ý đã tự động lục đồ của người ta, như thế có vẻ không được hay lắm nhỉ?” Tôi hơi do dự.

“Anh xem hộp có khóa không?”

Nghe lời Văn Nhã, tôi thử kiểm tra, thấy nắp hộp lỏng lẻo.

Văn Nhã nhìn thấy, nói: “Nếu đã không khóa, chắc không phải là bí mật cá nhân, xem một chút chắc cũng không sao đâu. Hiện giờ ba người họ đều đáng tình nghi, chúng ta không thể điều tra trực tiếp được, tìm hiểu thêm một số thông tin cũng tốt mà.”

Tôi vốn dĩ đã tò mò về những thứ trong hộp, nghe Văn Nhã nói vậy, liền mở hộp ra xem.

Sau khi mở hộp, một mùi hương bay xộc vào mũi, giống mùi đàn hương. Tôi lần lượt lấy từng thứ trong hộp ra, bên trên có năm cuốn sổ ghi chép, bên dưới là một chiếc khung ảnh, trên bức ảnh trong

khung có một người đàn ông và một phụ nữ, người đàn ông đang bế một cô bé chừng một tuổi.

“Xem ra đây là bức ảnh cả gia đình ba người của Thần Côn.” Tôi không quen vợ Thần Côn, nhưng có thể nhận ra người đàn ông trong ảnh chính là anh ta, trông trẻ hơn bây giờ rất nhiều, nụ cười rạng rỡ, lúc bấy giờ Thần Côn nhất định rất hạnh phúc.

“Đáng yêu quá!” Văn Nhà đưa tay vuốt nhẹ lên má cô bé trong bức ảnh.

Nhìn dáng vẻ ngây thơ cùa cô bé, nghĩ đến việc có bé đã sớm lìa trần, người chưa từng gặp như tôi trong lòng cũng thương cảm sâu sắc. Thần Côn là cha cô bé, ai cũng hiểu nỗi đau đó to lớn đến thế nào.

Tôi không muốn nhìn tiếp nữa, lặng lẽ đưa khung ảnh cho Văn Nhã, thì thấy mắt cô ấy đã ngấn nước.

Tôi rút một tờ giấy ăn đưa cho Văn Nhã, cô ấy nói “cảm ơn”, rồi lại đặt khung ảnh vào trong hộp gỗ.

Sau đó, chúng tôi mở năm cuốn sổ ghi chép ra, bên trong là nhật kí của Thần Côn, từ nội dung có thế thấy, đoạn nhật kí đầu tiên viết vào ngày vợ anh ta qua đời, sau đó ngày nào anh ta cũng viết, chưa bao giờ dừng lại, những dòng gần đây nhất viết ngày hôm qua.

Trong nhật kí, Thần Côn kể về cuộc sống hàng ngày của mình, từ công việc đến cuộc sống, từ thời tiết hôm đó, cho đến ba bữa cơm ăn, bất kể mọi chuyện lớn nhỏ, cách xưng hô đa phần dùng “anh - em”, cảm giác như đang trò chuyện với vợ mình.

Tôi xem kĩ mấy đoạn và nhận ra trong những con chữ bình thản lại chất chứa nỗi nhớ mong sâu sắc mà Thần Côn dành cho vợ. Nỗi niềm này nhiều lần khiến Thần Côn chán ghét cuộc sống, chỉ muốn từ bỏ tất cả, nhưng chính trách nhiệm với phụ mẫu đôi bên đã khiến anh ta cố gắng bước tiếp.

Điều khiến tôi cảm động nhất là cuối mỗi đoạn nhật kí đều có một

câu giống hệt nhau: “Anh vẫn khỏe, cha mẹ cũng khỏe, anh chỉ rất nhớ hai mẹ con thôi!”

Có tất cả năm cuốn nhật kí, tôi và Văn Nhã chia nhau đọc. Tôi thấy Văn Nhã nước mắt lưng tròng.

“Tội nghiệp Thần Côn.” Giọng Văn Nhã như lạc hẳn đi.

“Ừ, đối với anh ta, cái chết có khi lại là một cách giải thoát.” Tôi cảm khái nói.

Văn Nhã đặt cuốn nhật kí xuống, sắp xếp lại rồi cẩn thận bỏ vào trong hộp.

Tôi bỗng nhiên nhớ ra, ngày nào Thần Côn cũng viết nhật kí, vậy chỉ cần tìm đọc đoạn nhật kí hôm Hồ Viễn xảy ra tai nạn chẳng phải là biết anh ta đã làm gì rồi sao?

Nghĩ vậy, tôi bảo Văn Nhã đợi chút, Văn Nhã nhìn tôi ngờ vực, tôi rút cuốn nhật kí dưới cùng ra, nhanh tay lật đến ngày xảy ra vụ tai nạn, mới biết hôm đó là ngày mất của vợ Thần Côn. Ban ngày anh ta đi làm, buổi tối sau khi ăn cơm xong thì xin phép nghỉ để ra mộ thắp hương.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, Thần Côn quả nhiên không có vấn đề gì. Thần Côn vốn kín đáo, việc đi thắp hương cho vợ con, anh không kể với ai cũng là chuyện thường tình.

Mặc dù, chắc chắn chẳng ai ngốc đến độ viết cả chuyện mình giết người vào nhật kí, rồi lại bỏ vào một cái hộp không khóa, nhưng tôi nghĩ một người trọng tình cảm như Thần Côn không thể lấy ngày giỗ của vợ làm cái cớ để thực hiện một sự việc xấu xa được.

Đặt lại chiếc hộp vào ngăn bàn, Văn Nhã nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Vẫn còn chưa xem bản ghi chép lời khai của lái xe cơ mà.” Tôi nhắc nhở.

“Tôi giờ đang khó chịu lắm, không tâm trạng nào mà phân tích vụ

án đâu, chúng ta cầm bản ghi chép theo, lát nữa rồi xem."

Lên xe, tôi hỏi Văn Nhã muốn đi đâu, cô ấy nghĩ một lát, nói: "Chẳng phải anh đồng ý mời tôi đi ăn một bữa ngon sao?"

Tôi ngớ người. Đoạn đối thoại trên WeChat lúc nãy chẳng phải chỉ là dựng lại hiện trường sao? Nhưng thấy đôi mắt vẫn còn ngấn nước của cô ấy, lại đổi ý hỏi: "Cô thích ăn gì?"

"Miễn là ngon, cái gì cũng được."

Cuối cùng, tôi mời Văn Nhã ăn buffet hải sản ở một khách sạn bốn sao trong thành phố. Nào hàu sống, sò huyết, bào ngư, tôm, cua... gần như loại hải sản nào cô ấy cũng lấy một đĩa to, tôi nhìn mà cứ há hốc cả miệng.

Bước từ khách sạn ra, Văn Nhã hơi ngượng ngùng, nói: "Bắt anh phải tốn tiền rồi, lần sau tôi mời nhé."

Tôi cố ý trêu: "Đồ tự chọn mà, tôi chỉ trả có bằng đấy tiền, cũng chẳng đến mức lãng phí! Chỉ thương cho cái khách sạn này, ai cũng như cô chắc họ lỗ vốn..."

"Ý anh là chê tôi ăn tham hả?" Văn Nhã hai tay chống nạnh, tức giận hỏi.

"Đâu có, ăn được là tốt chứ sao! Dáng cô đẹp thế kia cơ mà! Chả bù cho tôi, uống tí nước vào cũng béo ra, bình thường thấy đồ ngon cũng chẳng dám ăn nhiều."

"Thế thì giữ quan hệ tốt, sau này anh có gì ngon cứ mang đến đây, tôi giúp anh giải quyết." Văn Nhã cười nói.

Sau khi lên xe, tôi hỏi cô ấy: "Giờ tâm trạng khá lên chút nào chưa?"

"Ừm, rốt cuộc chỉ có ăn ngon mới giải được nỗi sầu."

"Thế thì tốt, chúng ta đến bệnh viện thăm Thần Côn nhé!" Tôi đề nghị.

Đợi Văn Nhã gật đầu, tôi liền lái xe thẳng về hướng bệnh viện.

Trên đường, Văn Nhã nói: “Tôi bật đèn xem bản ghi chép, có ảnh hưởng việc lái xe của anh không?”

Tôi trả lời: “Không sao, cô cứ bật đi.”

Văn Nhã bắt đầu xem bản ghi chép lời khai của lái xe.

“Bản ghi chép này không được chính thống cho lắm, không phải theo mẫu truyền thống, mà chỉ là mấy tờ giấy ghi chép cuộc đối thoại, đến cả thông tin danh tính của người lái xe cũng không có. Trước đây anh bảo khả năng phá án của Thần Côn cũng bình thường, giờ thấy thế này đúng là hơi sơ sài quá.” Văn Nhã vừa xem vừa càm ràm bên cạnh.

“Chúng tôi bình thường khi lấy lời khai đều dùng mẫu có sẵn trên máy tính, hôm đó anh Thân từ hiện trường đi thẳng đến bệnh viện, nên chắc là làm không được chuẩn chỉnh lắm, chỉ lấy tạm mấy tờ giấy ghi lại tình hình cụ thể thôi. Hơn nữa bình thường anh ấy rất ít khi tiếp xúc với mấy thứ giấy tờ này, hơi sơ suất cũng có thể hiểu được. Ngoài ra, ở bệnh viện còn có bệnh án của bệnh nhân, trên đó các thông tin cá nhân chi tiết đều có cả, nên chắc Thần Côn không viết vào.”

“Cũng phải, được cái cũng chẳng ảnh hưởng gì lắm, chủ yếu là xem nội dung lời khai phía sau.” Văn Nhã cũng thản nhiên, nói.

Khi gần tới bệnh viện, Văn Nhã bảo tôi dừng lại một chút. Tôi đỗ xe cẩn thận hỏi có chuyện gì, cô ấy chỉ vào bản ghi chép, nói: “Anh xem câu này đi.”

CHƯƠNG 33

Nghi phạm xuất hiện

“Đồng chí cảnh sát, tôi còn có việc muốn chiều nay ra viện.”

“Chiều nay đã ra viện rồi? Tối hôm đó cậu chẳng phải bị thương rất nặng sao? Cứ nghỉ thêm mấy ngày nữa đi.”

“Chỉ có mỗi vùng ngực hơi đau chút thôi, không có gì đáng ngại cả.”

“Thế bác sĩ bảo sao?”

“Bác sĩ điều trị chính đã đồng ý rồi.”

Văn Nhã nói: “Tối hôm xảy ra tai nạn, bác sĩ nói lái xe phải hai mươi bốn tiếng nữa mới tỉnh lại được, chắc phải chấn thương rất nặng, sao chẳng mấy chốc anh ta đã bảo không có vấn đề gì đáng ngại, vội vã đòi ra viện?”

Tôi giải thích: “Người bình thường đều không thích nằm viện vì thấy không thoải mái, nên anh ta cố ý nói mình không sao, muốn ra viện sớm cũng có thể hiểu được.”

“Nhưng mà tình trạng sức khỏe của anh ta có cho phép không? Nhanh như thế mà đã có thể đi lại như thường rồi ư?” Văn Nhã tiếp tục nghi ngờ.

“Biết đâu có bạn đến đón anh ta ra viện thì sao?”

“Như thế còn nghe được, nhưng từ một góc độ khác vẫn thấy không hợp lí.” Văn Nhã cau mày.

“Góc độ nào?” Tôi tò mò.

“Lúc chiều anh cũng thấy rồi đấy, chiếc xe việt dã đó rất mới, thông thường mà nói, những xe mới mua bao giờ cũng mua bảo hiểm rất đầy

đủ, trong đó bao gồm cả bảo hiểm cho lái xe. Mặc dù không phải là chủ xe, nhưng anh ta vẫn sẽ được hưởng chế độ bảo hiểm này, mà giấy tờ quan trọng để làm thủ tục lĩnh bảo hiểm chính là hóa đơn thanh toán của bệnh viện. Người lái xe vội vã ra viện như thế, có nghĩa là các chi phí điều trị sau này anh ta sẽ phải tự chi trả, tôi nghĩ người bình thường đều không làm thế chứ."

Phân tích của Văn Nhã cũng không phải không có lí, tôi xuôi theo tư duy của cô ấy, thử phân tích: "Nếu tôi mà mượn xe của người khác, nhất định còn cẩn thận hơn cả xe của mình. Xe bị đâm như thế, việc đầu tiên lẽ ra là phải sửa xe cẩn thận, trả về cho chủ xe một cách nguyên vẹn như ban đầu. về điểm này, hành động của người lái xe đúng là không được bình thường."

"Thế mới nói, người lái xe này khiến tôi cảm thấy rất kì quặc." Văn Nhã vẫn không rời mắt khỏi bản ghi chép.

Vốn dĩ tôi chẳng có hứng thú gì với bản ghi chép lời khai này, giờ mới thấy tò mò, liền cùng cô ấy xem lại thật kĩ một lần nữa.

Ánh mắt tôi dừng lại ở mấy câu hội thoại bên dưới.

"Tối hôm xảy ra vụ tai nạn, cậu đến thành phố M làm gì?"

"Ban ngày tôi sang huyện Tử Châu thăm một người bạn, ăn cơm ở nhà anh ấy, sau đó trở về thành phố M, chuẩn bị sáng sớm hôm sau sẽ lên tỉnh."

"Cậu về muộn như thế, không sợ không đặt được khách sạn à?"

"Không, tôi đã gọi điện đặt phòng sẵn rồi."

...

Lúc này Văn Nhã định lật sang trang sau, tôi vội ngăn cô ấy lại, cô ấy đoán tôi đã phát hiện ra gì đó, hỏi nhỏ: "Chỗ nào có vấn đề à?"

"Người lái xe nói sáng sớm ngày hôm sau phải lên tỉnh, nhưng lúc

xảy ra vụ án đã là mười giờ tối, anh ta trở về thành phố muộn như vậy chỉ để ngủ thôi sao? Hơn nữa, nếu lên tỉnh, thì từ huyện Tử Châu thẳng đường cao tốc còn gần hơn đi từ thành phố, như vậy, việc anh ta trở về thành phố rõ ràng là thừa thãi.” Tôi lắc đầu.

Thấy Văn Nhã mãi không lên tiếng, tôi hồi hộp đang định hỏi thì cô ấy bất ngờ vỗ đùi nói: “Sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ?”

“Nghĩ ra cái gì?”

“Mau đến bệnh viện đi!” Thái độ của Văn Nhã rất gấp gáp, khiến tôi càng khó hiểu.

Cũng may Văn Nhã không lấp lửng, trong lúc tôi lái xe đến bệnh viện, cô ấy giải thích: “Anh nghĩ mà xem, nếu hôm xảy ra vụ tai nạn, nếu phản ứng của lái xe việt dã chậm hơn chút nữa thì sẽ thế nào?”

“Đương nhiên là hai xe đâm trực diện, chắc chắn người lái xe sẽ bị thương rất nặng.” Tôi thuận miệng trả lời.

“Đúng thế, không những bị thương nặng, mà có khi tử vong tại chỗ cũng nên. Đối với hung thủ, người lái xe cũng chỉ là một kẻ bị lợi dụng, sống chết không quan trọng, nhưng như thế thì xác Tần Hiểu Mai cũng sẽ thế thảm như xác Hồ Viễn. Điều này là điểm hung thủ không muốn xảy ra.”

Lời của Văn Nhã khiến tôi như được mở lối: “Đúng rồi, hung thủ vì muốn báo thù cho Tần Hiểu Mai mà không từ thủ đoạn giết người. Sau khi giết hại Tăng Đại Chí, vì muốn giữ gìn hình ảnh của Tần Hiêu Mai mà xóa hết những hình ảnh có liên quan đi. Những điều này đều có thể chứng minh, hung thủ là người rất yêu Tần Hiểu Mai, khi sắp đặt sự việc ‘xác chết lái xe’, chắc chắn sẽ cố ý làm sao tránh để Tần Hiểu Mai bị tổn thương.”

“Để đạt được mục đích đâm chết Hồ Viễn mà xác Tẩn Hiểu Mai vẫn còn nguyên vẹn, thì hai chiếc xe nhất định phải đâm lệch nhau, vị trí ghế phụ bên này đâm vào vị trí ghế phụ bên kia!” Giọng Văn Nhã hứng

khởi, tuôn ra như suối: “Muốn để vụ tai nạn một trăm phần trăm xảy ra theo đúng kế hoạch, thì chỉ có một khả năng, đó là hung thủ phải tự mình lái xe.”

Không cần Văn Nhã nói thêm, tôi đã hiểu cô ấy vội vàng đến bệnh viện làm gì, không phải để thăm Thần Côn, mà là để kiểm tra bệnh án của lái xe việt dã.

Bãi đỗ xe của bệnh viện chật kín, mãi tôi mới tìm được một chỗ trống. Khi tôi còn đang loay hoay lùi xe vào, Văn Nhã đã không đợi thêm nữa, vội mở cửa nhảy xuống xe, miệng nói: “Tôi đến phòng cấp cứu trước.”

Tôi rất hiểu tâm trạng của Văn Nhã. Nếu suy luận của chúng tôi là chính xác, thì tôi tin chẳng mấy chốc nữa sẽ bắt được hung thủ.

Nhưng điều ngoài mong đợi của chúng tôi là, trong mục thông tin cá nhân trên bệnh án, từ tên tuổi cho đến số chứng minh nhân dân, đều là một người hoàn toàn xa lạ, chưa hề xuất hiện trong quá trình điều tra của chúng tôi.

“Vừa không phải người thân thích, lại chẳng phải bạn bè, người này và Tần Hiếu Mai rút cục có quan hệ gì?” Văn Nhã nhìn hồ sơ, miệng lẩm bẩm.

“Hỏi thử bác sĩ xem sao.” Tôi đề nghị.

Sau đó, chúng tôi hỏi những bác sĩ và y tá điều trị tối hôm đó, nhưng không có thu hoạch gì. Khi họ khiêng lái xe từ trong chiếc xe việt dã ra, trên mặt lái xe dính đầy máu, tóc bị nước mưa bết khắp trán, cơ bản không thể nhìn rõ khuôn mặt được. Sau khi đưa về bệnh viện, lại được cuốn băng kín mít, mãi đến khi xuất viện cũng chỉ tháo phần băng ở mũi, nên không ai có thể miêu tả cụ thể tướng mạo người lái xe việt dã được.

Kết quả này khiến Văn Nhã có phần thất vọng, cô ấy nhìn chằm chằm bác sĩ điều trị chính, hỏi: “Tình hình bị thương của anh ta rút

cục thế nào?”

“Nói là nặng cũng không nặng, nói là nhẹ cũng không nhẹ, mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng đại não và nội tạng bị chấn động không nhỏ, đúng là có thể sẽ bị hôn mê một thời gian.”

“Nếu đã không nặng, vì sao mãi tới lúc xuất viện vẫn phải băng bó như thế?” Tôi hỏi.

Bác sĩ nói: “Buổi tối xảy ra sự việc, trên mặt anh ta đúng là dính không ít máu, nhưng vết thương trên đầu thì không lớn. Khi anh ta tỉnh lại, tôi vốn dĩ đã bảo có thể tháo băng gạc rồi, nhưng anh ta nhất quyết đòi giữ lại, nói muốn để thuốc ngấm thêm một thời gian nữa.”

Lúc này, một y tá đứng bên cạnh nói: “Tôi thấy vết thương của anh ta đúng là không nặng...”

“Sao cô biết được?” Tôi lập tức nhìn cô ta, hỏi.

“Tối hôm kia anh ta đã rời khỏi phòng bệnh rồi.”

Câu này vừa thốt ra, tôi và Văn Nhã vội tiến lại gần cô y tá để hỏi thăm, Văn Nhã còn tóm lấy cánh tay khiến cô ta phát hoảng. Nếu không phải biết chúng tôi là cảnh sát, có khi cô ta đã hét lên rồi.

Y tá nói với chúng tôi, tối hôm kia, lúc khoảng mười một giờ, sau khi nhận ca trực, cô ấy có đến tất cả các phòng bệnh kiểm tra một lượt. Lúc ở hành lang cô ấy thấy một bóng người bước ra từ thang máy rồi đi thẳng vào phòng bệnh của người lái xe.

“Người lái xe nằm ở phòng nào?” Nghe đến đây, tôi liền hỏi.

Y tá ngẩng đầu nhìn quanh một lượt, rồi đưa chúng tôi ra phía hành lang, chỉ lên một bản sơ đồ các phòng bệnh trên tường: “Cách sắp xếp ở các tầng đều như nhau, anh chị nhìn xem, người lái xe nằm ở phòng này của tầng ba, cách cửa thang máy rất gần.”

“À, mà sao cô biết người ra khỏi thang máy là anh ta được?” Văn Nhã hỏi.

“Lúc đầu tôi cũng có biết đâu. Buổi tối xảy ra vụ tai nạn, sau khi anh ta nhập viện, đã có cảnh sát nhắc nhở chúng tôi không được sắp xếp thêm bệnh nhân khác vào phòng bệnh đó để tránh ảnh hưởng đến quá trình tỉnh lại và hồi phục của anh ta, thế nên phòng bệnh này có phần được chú ý hơn. Tối hôm kia, lúc đó đã rất muộn rồi, tôi cứ nghĩ bạn anh ta đến thăm, định vào nhắc nhở một chút, ai ngờ lúc tôi đến trước phòng bệnh, thì phát hiện đèn trong phòng đã tắt, tôi thấy lạ, liền mở cửa và bật đèn lên.”

“Thế cô nhìn thấy gì?” Tôi cảm thấy mình đang càng lúc càng căng thẳng hơn. Trong đầu tôi thầm so sánh lại thời gian, mười một giờ tối hôm kia, là cách lúc Tăng Đại Chí nhảy lầu không lâu.

“Tôi thấy một người đang chuẩn bị nằm lên giường, trên đầu vẫn băng bó, ngoài ra, trong phòng không còn ai khác.”

“Trên đầu cuốn băng trắng như thế, lẽ ra phải rất dễ gây chú ý, lúc anh ta đi từ trong thang máy ra cô không phát hiện ra sao?”

“Lúc ra khỏi thang máy anh ta đội mũ kín mít, nên tôi không chú ý, nhưng sau khi vào phòng tôi nhìn thấy bộ đồ anh ta mặc giống hệt người đi từ thang máy ra, nên có thể chắc chắn đó là anh ta.” Y tá khẳng định.

Xem ra người lái xe việt dã cố tình đội mũ để ngụy trang, mất công như thế, nhất định là làm việc gì xấu rồi.

“Sau khi cô bước vào, anh ta có biểu hiện thế nào? Có nói gì không?” Văn Nhã hỏi tiếp.

“Khi đèn vừa bật lên, tôi và anh ta đều ngẩn người ra, sau đó anh ta lên tiếng trước, nói mình vừa đi ra nhà vệ sinh, bảo tôi cứ làm việc của mình, anh ta không cần tôi chăm sóc.”

Tôi hỏi: “Tầng nào ở đây chắc đều có nhà vệ sinh chứ?”

“Có, phòng bệnh của anh ta còn có nhà vệ sinh riêng.” Y tá trả lời.

Văn Nhã cau mày, hỏi: “Thế là sau đó cô đi ra luôn sao?”

“Vâng, anh ta nói xong thì bắt đầu cởi quần, tôi vội vàng tắt điện rồi đi ra ngay.” Y tá nói đến đây, mặt bỗng đỏ ửng lên.

“Buổi tối các cô thường đi kiểm tra phòng bệnh vào lúc nào? Có vào hẳn trong phòng kiểm tra không?” Văn Nhã hỏi rất chi tiết.

“Ca đêm của chúng tôi giao ban lúc mười một giờ, thường thì ca trước sẽ đi kiểm tra vào khoảng mười rưỡi, sau đó ca đêm sẽ kiểm tra lại vào khoảng mười một rưỡi, thông thường đều phải vào trong phòng kiểm tra, trừ khi bệnh nhân có yêu cầu khác.”

“Tối hôm kia, ca trước cô là ai trực? Lúc cô ta kiểm tra, người lái xe có ở phòng không?”

Y tá nghĩ một lát: “Là của một tổ khác, đợi một chút, để tôi gọi điện hỏi thử xem.” Nói xong y tá liền lấy điện thoại rồi đi ra chỗ khác.

Nhân thời gian này, tôi và Văn Nhã trao đổi ý kiến một chút, người lái xe càng lúc càng đáng nghi, tôi thử gọi vào số của anh ta một lần nữa, nhưng vẫn thấy tắt máy.

“Đợi y tá gọi điện xong, chúng ta sẽ báo số điện thoại này cho Đội Trinh sát kĩ thuật, nhờ họ xác định vị trí, tôi không tin anh ta có thể thoát được.” Văn Nhã phẫn nộ, nói.

“Ừ! Anh Điên mà biết tin này nhất định sẽ rất vui mừng!” Tôi gật đầu cái rụp.

Mấy phút sau, y tá trở lại nói với chúng tôi, y tá kiểm tra phòng lúc mười rưỡi tối hôm kia không vào phòng của lái xe, vì lúc tám giờ tối đến kiểm tra, bệnh nhân đã nhắc nhở rằng buổi tối anh ta muốn nghỉ ngơi yên tĩnh, bảo y tá đừng vào tránh làm phiền.

“Chính hắn, không thể sai được.” Nhận được tin này, chúng tôi đều có phần hồi hộp.

Sau khi liên lạc xong với bên Trinh sát kĩ thuật, chúng tôi đi về phía phòng bệnh của Thần Côn, đầu mối quan trọng như thế này phải báo ngay với anh Điên mới được. Đồng thời, tâm trạng của tôi cũng nhẹ

nhõm đi không ít, người lái xe càng đáng nghi ngờ, thì Thần Côn, anh Điên và Nhậm Dũng càng trong sạch.

Khi sắp tới cửa phòng bệnh của Thần Côn, tôi thấy anh Điên đi từ trong ra, liền rảo bước tiến tới. Anh Điên vừa thấy chúng tôi đã nói ngay: “Tôi đang có việc định gọi điện cho cậu đây!”

CHƯƠNG 34

Hai người chủ xe

“Anh Điên, có chuyện gì vậy?” Tôi vội hỏi, tối muộn thế này mà anh ấy còn tìm tôi thì chắc chắn phải có chuyện quan trọng.

“Vừa rồi tôi nhận được điện thoại của Đồn Cảnh sát Thành Sương, họ đang thụ lí một vụ trộm cắp biển số xe, có liên quan đến vụ án của Hồ Viễn.” Anh Điên nói.

“Trộm cắp biển số xe?”

“Biển số bị đánh cắp là XUYÊN XXXXXX.”

“Đây chẳng phải biển số chiếc xe việt dã sao?” Văn Nhã kinh ngạc thốt lên.

Tôi cũng rất bất ngờ, biển số xe anh Điên vừa đọc chính là biển số chiếc xe việt dã trong vụ tai nạn giao thông của Hồ Viễn, rút cục đang xảy ra chuyện gì thế này?

Anh Điên nói tiếp: “Đúng thế, dòng xe và màu sắc của cả hai chiếc đều như nhau. Chủ xe bị mất biển số là người thành phố M, hai hôm trước có việc đến huyện Tử Châu, buổi chiều hôm xảy ra vụ tai nạn của Hồ Viễn anh ta phát hiện biển số xe bị lấy cắp, nhưng vì nghĩ những chuyện tương tự thế này cũng thường xuyên xảy ra, bản thân cũng chẳng có tổn thất gì mấy, nên không khai báo. Chiều nay khi về nhà ở trong thành phố, vợ anh ta biết chuyện mới bắt chồng đến Đồn Cảnh sát Thành Sương là nơi đăng kí hộ khẩu để khai báo. Đồn Cảnh sát nhập biển số xe vào hệ thống, thì phát hiện nó có liên quan đến vụ án của chúng ta, liền gọi điện cho tôi.”

Việc này đúng là nằm ngoài dự đoán. Tôi hỏi lại một lần nữa cho chắc chắn: “Nghi phạm chỉ đánh cắp biển số xe thôi chứ không lấy xe đúng không? Sau đó biển số này xuất hiện trên một chiếc xe cùng dòng khác, và chiếc xe này đâm chết Hồ Viễn?”

Anh Điên gật đầu: “Đúng thế.”

“Người chủ biển số xe đó có biết gì về vụ tai nạn quái dị này không?” Tôi lại hỏi.

“Trước khi khai báo thì không biết, giờ chắc biết rồi.”

“Tốt, giờ càng có thể chứng minh tên lái xe việt dã chính là hung thủ rồi!” Mắt Văn Nhã như lóe sáng.

Tôi tập trung phân tích các sự việc, có thêm chút phương hướng: “Hung thủ gây án, đương nhiên không dùng xe của mình, nhưng cũng không thể trộm xe một cách bừa bãi được, thứ nhất trộm xe không phải là dễ, thứ hai mất xe là án lớn, hệ thống công an của toàn thành phố sẽ hỗ trợ điều tra, cho dù quá trình gây án của hung thủ có sắp xếp hoàn hào như thế nào cũng dễ bị bại lộ. Thế nên, hung thủ chỉ lấy trộm biển số xe, lắp nó vào một chiếc xe khác giống hệt để thực hiện mưu đồ của mình.”

Văn Nhã bổ sung thêm: “Xem ra, hôm xảy ra tai nạn, người lái xe có đi sang huyện Tử Châu thật, mục đích là để trộm biển số xe. Trong mấy huyện xung quanh đây, huyện Tử Châu chúng tôi là ít cảnh sát nhất, thiếu lực lượng nghiêm trọng, cơ bản không có thời gian để điều tra những vụ án không gây hại lắm cho xã hội như thế này. Như vậy, cho dù chủ xe ở Tử Châu có khai báo, thì cảnh sát cũng không nhập vào hệ thống, và không ai có thể phát hiện ra sự liên quan giữa hai vụ việc.”

Văn Nhã trước đây làm việc ở huyện Tử Châu, đương nhiên hiểu rõ tình hình.

Có tiếng bật lửa vang lên, anh Điên châm điếu thuốc, rồi nói tiếp lời

của Văn Nhã: “Tên nghi phạm này cũng đen đủi, ai ngờ chủ xe lại không phải người Tử Châu, lại càng không tính trước được chủ xe là người sợ vợ, vừa về đến thành phố M đã bị bắt phải đi báo cảnh sát, đúng là ‘lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt’.”

Tôi nhớ ra một việc, đang định hỏi, thì anh Điện lại hỏi Văn Nhã: “Vừa rồi cô nói ‘giờ càng có thể chứng minh tên lái xe việt dã chính là hung thủ’, nghĩa là thế nào? Hai người đã sớm xác định được hắn ta là hung thủ rồi sao?”

Văn Nhã nở nụ cười, trả lời: “Cũng không sớm mấy, vừa mới tối nay thôi ạ.”

Sau đó, Văn Nhã kể tỉ mỉ những thu hoạch của chúng tôi ngày hôm nay. Anh Điên nghe xong, rất tán đồng suy đoán của chúng tôi, cuối cùng bảo: “Không ngờ hung thủ từ đầu đã xuất hiện trong tầm mắt của chúng ta, đáng tiếc chúng ta lại không nhận ra, tôi đúng là thật vô dụng.”

Tôi vội vàng an ủi: “Anh Điên, đừng nói thế, tại kẻ địch quá ranh ma thôi. Hôm nay hắn còn theo dõi bọn em, em vừa tăng tốc một cái, hắn đã nhận ra ngay, nhân chỗ ngã rẽ liền xuống xe tẩu thoát.”

Văn Nhã cũng thêm vào: “Đúng thế, đây cũng là lần đầu tiên tôi gặp phải vụ khó nhằn như này, hung thủ quá thông minh, thủ đoạn tàn nhẫn, thực sự rất khó đối phó.”

“Hàiii, cái tay Thần Côn này, năng lực phá án đi xuống nhiều quá! Cậu ta mà có khả năng quan sát như cô thì tên lái xe đã không thoát khỏi bệnh viện được rồi...” Anh Điên thở dài, nhưng tôi có thể thấy anh ấy không hề có ý trách móc Thần Côn.

Văn Nhã xua tay, bảo: “Ấy không không, nói ra còn phải cảm ơn Thần Côn, mấy câu hỏi của anh ấy nghe tưởng chừng tùy ý, nhưng lại khiến hung thủ vô tình lộ ra sơ hở, nếu không phải có bản ghi chép lời khai này, chúng tôi cũng không bao giờ nghi ngờ tên lái xe việt dã.”

“Ha ha, cậu ta vớ đâu đánh đấy mà thôi. Được rồi, chắc bây giờ cũng chỉ có cậu ta là người duy nhất có thể nhận ra dung mạo của nghi phạm thôi. Đi, chúng ta vào tìm cậu ta!” Anh Điên vừa cười vừa đẩy cửa phòng bệnh, tôi và Văn Nhã cũng vào theo sau.

Trong phòng có ti vi, một đồng nghiệp đến trông Thần Côn đang xem chăm chú. Nửa trên của giường được đẩy lên, Thần Côn nằm tựa vào đó, hai mắt cũng đang nhìn màn hình nhưng chẳng có chút thần thái nào, cũng không rõ anh ta có đang xem hay không.

Sắc mặc của Thần Côn vẫn còn nhợt nhạt, nhưng có vẻ khá hơn hồi trưa lúc chúng tôi rời đi. Chúng tôi bước vào, Thần Côn quay sang nhìn, khẽ mỉm cười, môi anh ta khô nứt nẻ, thậm chí có thể thấy cả vết máu khô.

“Ngồi đi.” Thần Côn cất giọng yếu ớt.

Tôi ngồi xuống một chiếc ghế cạnh giường rồi hỏi chuyện: “Anh Thần, anh có nhìn thấy mặt tên lái xe việt dã bao giờ không?”

“Ờ... lúc đó cậu ta băng kín mít, tôi chỉ nhìn thấy nửa mặt từ mũi trở xuống, không có đặc điểm nào rõ ràng cả... Sao, cậu ta có vấn đề à?” Thần Côn nhìn tôi, trên mặt lộ vẻ khó hiểu.

“Qua kết quả điều tra của ngày hôm nay, chúng tôi cho rằng anh ta là kẻ tình nghi.” Tôi nhanh chóng kể lại một lượt tình tiết mới phát hiện.

Nét mặt của Thần Côn dần dần thay đổi, nghe tôi kể xong, thì càng sôi sục: “Thì ra là thế! Tôi cũng lơ là quá, đều tại tôi cả... khụ khụ...”

Tôi vội vã đứng dậy vỗ lưng Thần Côn, Văn Nhã cũng đưa cốc nước đặt trên chiếc bàn đầu giường tới.

“Trách cái con khỉ ấy, ai mà ngờ được hung thủ lại cả gan như thế dám chính mình tham gia vụ tai nạn.” Anh Điên nói với vẻ bực tức.

“Tôi đáng trách thật, đến cả danh tính của hắn ta tôi cũng không xác nhận. Tôi chủ quan cứ nghĩ trong bệnh án của bệnh viện đã có ghi

chép thông tin chi tiết rồi. Giờ nghĩ lại, chắc chắn thông tin cá nhân hắn cung cấp cho bệnh viện đều là giả."

Văn Nhã nghe vậy thì giật mình: "Hả? Để tôi gọi người kiểm tra lại xem."

Nói đoạn Văn Nhã liền chạy ra ngoài. Thần Côn cầm cốc nước, mặt ủ dột, còn anh Điên thì đứng lặng thinh bên cửa sổ hút thuốc.

"Số chứng minh thư là giả, thế còn biển số xe thì sao? Dùng biển số xe tìm chủ xe, cũng có thể tóm được hắn mà."

Đó là ý kiến của Lý Quang Minh, cảnh sát của Đội khác có phiên trực ban ngày hôm nay, nên anh Điên gọi tới chăm sóc Thần Côn. Vừa rồi khi chúng tôi bắt đầu nói chuyện, cậu ta đã tắt ti vi, và đứng một bên lắng nghe.

"Chủ xe?" Tôi nhìn cậu ta, nhắc lại hai chữ này, rồi nhớ lại một vấn đề nghiêm trọng.

Vấn đề này vừa rồi lúc ở ngoài cửa tôi đã định nói, nhưng bị anh Điên cắt ngang nên quên mất.

Biển số xe của hung thủ rõ ràng là ăn trộm, theo những gì chủ xe khai báo, anh ta không hề biết biển số xe của mình bị lắp vào một chiếc xe khác và xảy ra tai nạn. Nhưng lúc chiều, khi tôi và Văn Nhã ở Đội Cảnh sát giao thông tra cứu số điện thoại của chủ xe theo biển số đăng kí và gọi điện tới, thì đối phương rõ ràng có biết việc này, còn nói đã hẹn với lái xe sẽ gặp mặt vào tôi ngày mai cơ mà.

Hai người chủ xe, rút cục ai mới là thật đây?

Điều này đồng thời khiến tôi nhớ ra một chuyện khác, buổi tối sau hôm xảy ra tai nạn, tôi đi theo dõi Tăng Đại Chí theo lệnh của anh Điên, khi ở trong ngõ nhỏ bên ngoài khu nhà anh ta ở, tôi đã thấy có hai Tăng Đại Chí. Lúc đó Thần Côn ở ngay phía sau tôi, sau đó khi ở văn phòng anh Điên tôi có hỏi Thần Côn, nhưng anh ta nói không hề có chuyện này.

Do vụ án này ngay từ đầu đã có vẻ vô cùng quỷ quái, trong lòng tôi không thể hoàn toàn gạt bỏ giả thuyết về việc có ma quỷ, nên đã tạm tin vào lời Thần Côn là "ma dựng tường". Giờ đã điều tra rõ ràng mọi hiện tượng ma quái đều do con người gây ra, vậy thì việc xuất hiện hai Tăng Đại Chí phải giải thích thế nào đây?

Tôi nhìn Thần Côn, nhớ ra anh ta bình thường cứ thần thần quỷ quỷ, làm việc rất khiến người khác không yên tâm, hỏi có một bản ghi chép lời khai thôi mà đến cả danh tính đối phương cũng không xác thực. Hôm đó anh Điên bảo anh ta đi theo sau bảo vệ tôi, anh ta đến đây, nhưng rất có khả năng không để ý, hai tên Tăng Đại Chí cũng chỉ xuất hiện cách nhau có mười mấy giây, anh ta chỉ cần lơ là trong giây lát, thì không nhìn thấy cũng là chuyện thường. Nghĩ đến đây, trong lòng tôi quyết định, phải tìm thời gian đến con ngõ nhỏ bên ngoài nhà Tăng Đại Chí xem lại xem sao, nói không chừng lại có phát hiện gì mới.

Vừa rồi sau khi nhắc đến hai chữ "chủ xe", tôi liền rơi vào im lặng, lúc này Thần Côn thấy tôi cau mày thì tò mò hỏi: "Chủ xe làm sao?"

Tôi định thần lại, kể về việc trước đó có liên hệ với một chủ xe khác, Lý Quang Minh lập tức nói: "Việc này xử lí đơn giản thôi, ai có giấy phép vận hành, thì người đó chính là chủ xe. Nhưng căn cứ vào các đầu mối phân tích hiện nay, thì người mà buổi chiều các anh gọi điện liên hệ, rất có thể là giả."

"Nếu là giả thì sao có được số điện thoại của chủ xe thật?" Tôi nghĩ mãi vẫn không ra.

Lý Quang Minh cười, nói: "Cái đó quá dễ, thông tin chủ xe có thể sửa đổi, hung thủ trước khi ăn trộm xe đến Ban Quản lí phương tiện giao thông đổi số điện thoại chủ xe lại thành số điện thoại của mình là xong."

"Thay đổi thông tin phương tiện, ít nhất cũng phải có giấy phép vận

hành, có giấy chứng minh nhân dân của chủ xe chứ?" Tôi nhìn Lý Quang Minh, hỏi.

"Đợi kết quả kiểm tra của bên Văn Nhã xem sao, nếu chứng minh nhân dân của lái xe là giả, thì giấy phép vận hành và chứng minh nhân dân của chủ xe cũng có thể làm giả được." Thần Côn nói.

Tôi lập tức phát hiện ra vấn đề trong đó: "Muốn ngụy tạo chứng minh nhân dân của chủ xe, điều đầu tiên là phải biết thông tin của chủ xe đã, hung thủ làm cách nào mà biết được?"

"Khụ khụ!"Anh Điên vừa đứng bên cửa sổ hút xong điếu thuốc, bước lại gần giường bệnh, nói: "Thôi không phải phân tích nữa, sau khi nhận điện thoại của Đồn Cảnh sát Thành Sương, tôi cũng nghĩ đến những chuyện này rồi, nên đã gọi điện điều tra rõ ngọn ngành. Đối phương đúng là đã dùng giấy phép vận hành và chứng minh thư giả đến thay đổi thông tin. Còn về việc hung thủ làm cách nào mà biết được chủ chiếc xe đó là ai, thì đều là 'thành tích' của người trong nội bộ chúng ta hết."

Nói đến đây, ánh mắt anh Điên bỗng nghiêm lại, nhìn về phía tôi.

CHƯƠNG 35

Gặp ghềnh khó khăn

Tôi giật thót mình, cứ tưởng anh ấy nghi ngờ tôi, vội vàng giải thích: "Anh Điên, em..."

Thế nhưng, anh Điên nhanh chóng nhìn sang Thần Côn, nói: "Cảnh sát giao thông của Ban Quản lí phương tiện giao thông huyện Tử Châu thật chẳng ra thể thống gì cả, nhận chút tiền là có thể tùy tiện thay đổi hồ sơ chủ xe. Nếu không phải bạn học cũ của tôi xin hộ, tôi nhất định phải báo việc này lên Trưởng phòng của họ."

Tôi thở phào, anh Điên vừa rồi tự nhiên nhìn qua làm tôi sợ chết khiếp, tôi hỏi luôn: "Anh Điên, bạn học của anh là ai thế?"

"Bạn học của tôi ở trường Cảnh sát giờ là Trưởng ban Quản lí phương tiện giao thông Tử Châu, vừa rồi tôi gọi cho cậu ta hỏi về chuyện này, cậu ta đã gọi điện cho từng nhân viên nghiệp vụ cấp dưới để xác nhận, rất nhanh chóng đã tìm ra kẻ đã nhận năm trăm nhân dân tệ của nghi phạm." Anh Điên nói xong, lại châm điếu thuốc, hít một hơi dài, nhả ra từng làn khói tròn.

Tôi lập tức nghĩ tới một việc: "Trong Ban Quản lí phương tiện giao thông nhất định phải có camera giám sát, xem đoạn ghi hình chẳng phải có thể xác định được tướng mạo của nghi phạm sao?"

"Giờ họ đều tan ca hết rồi, ngày mai tôi sẽ yêu cầu gửi đoạn ghi hình sang." Anh Điên trả lời.

"Mấy cảnh sát giao thông đó cũng thật vô trách nhiệm quá!" Nghe anh Điên kể, Thần Côn cũng thấy ấm ức. Lúc cất tiếng anh ta chẳng

may hít phải khói thuốc, ho lên mấy tiếng, mặt đỏ lựng lên.

Lý Quang Minh vừa thấy anh ta như thế thì trêu: "Thần Côn, anh ho mấy cái thành ra trông khí sắc lại tốt hơn đấy, ha ha." Lúc này, cửa phòng bệnh bật mở, Văn Nhã bước vào: "Tìm thấy rồi, tôi dùng số chứng minh thư liên lạc với Đồn Cảnh sát nơi đăng kí hộ tịch của chủ xe, chứng thực người này mấy hôm nay đều ở nhà, không hề ra ngoài, tên lái xe đúng là đã dùng số chứng minh thư của người khác."

"Hàiii..." Vừa nghe thấy vậy, Thần Côn lại càng thiểu não, nhìn Văn Nhã, nói: "Đưa hồ sơ tôi xem lại xem nào, để tôi cố nhớ kĩ lại tình hình lúc đó xem sao, cố gắng dựng lại khuôn mặt của lái xe xem có được không."

Văn Nhã nghe vậy, đưa luôn cả tập hồ sơ trong tay cho Thần Côn, Thần Côn vùi đầu xem đi xem lại.

Nhân lúc này, tôi thì thầm kể cho Văn Nhã nghe chuyện cảnh sát giao thông sửa thông tin chủ xe, Văn Nhã lộ rõ vẻ khó tin, quay sang hỏi anh Điên: "Ở Ban Quản lí phương tiện giao thông tôi cũng quen không ít người, là ai mà cả gan như thế?"

"Thôi, tôi đã đồng ý với bạn tôi là không truy cứu chuyện này nữa, cậu ta ắt tự biết cách xử lí nội bộ." Anh Điên dường như không thích nhắc đến chuyện này nữa.

Văn Nhã lại hỏi: "Anh Điên, bạn anh là lãnh đạo bên Phòng Cảnh sát huyện Tử Châu à?"

"Trưởng ban Quản lí phương tiện giao thông là bạn học ở trường Cảnh sát của anh Điên." Tôi trả lời thay anh Điên.

"À!" Văn Nhã đáp lại một tiếng, rồi không hỏi tiếp nữa, nhưng khuôn mặt lộ rõ vẻ suy tư.

"Đây là ai?" Câu hỏi của Thần Côn khiến tất cả mọi người đều dồn sự chú ý sang, thấy anh ta đang nhìn rất chăm chú vào một tờ giấy.

Tôi tiến lại gần xem thử, đó là tờ khai hộ tịch của Dương Ninh

Thanh, tối qua lúc tôi và Văn Nhã đến phòng trực ban tìm kiếm thông tin, tiện tay đã in luôn một bản. Văn Nhã để tờ giấy đó vào cùng tập ghi chép lời khai của tên lái xe việt dã, vừa rồi đã đưa cả cho Thần Côn.

“Cậu ta là bạn trai của nạn nhân trong vụ Tần Hiểu Mai giết người.” Tôi trả lời.

Thần Côn không lên tiếng, tay trái cầm tờ thông tin, tay phải đặt lên che khuất nửa khuôn mặt của Dương Ninh Thanh trong bức ảnh.

Thấy hành động này của Thần Côn, tôi đã đoán được sự việc, bất chợt thấy căng thẳng vô cùng. Những người khác cũng không ai lên tiếng, cùng nhìn về phía Thần Côn.

Sau hồi thử so sánh, Thần Côn lẩm bẩm: “Giống, giống quá!”

“Dương Ninh Thanh giống ai cơ?” Văn Nhã hồi hộp hỏi.

“Giống tên lái xe việt dã, mọi người mau gọi những bác sĩ và y tá từng gặp hắn ta đến đây nhận diện xem, phần từ mũi trở xuống của hai người này rất giống nhau.” Trên gương mặt Thần Côn lộ rõ vẻ vui mừng, chắc anh ta cảm thấy phát hiện này của mình có thể bù đắp phần nào cho sự bất cẩn trước đó.

Lời của anh ta khiến tôi cũng rất hưng phấn, bước ngay ra ngoài. Khi đi qua chỗ anh Điên, tôi liếc thấy trên mặt anh ấy không lộ chút gì vui vẻ, ngược lại còn như đang suy nghĩ điều gì đó.

Rất nhanh chóng, tôi gọi mấy bác sĩ và y tá đến, để từng người họ nhận diện bức ảnh của Dương Ninh Thanh, kết quả cuối cùng khả năng tên lái xe và Dương Ninh Thanh là một người có thể cao tới bảy mươi phần trăm.

Mặc dù chưa thể khẳng định chắc chắn, nhưng kết quả này cũng đủ để chúng tôi gọi Dương Ninh Thanh đến lấy khẩu cung rồi.

“Người này chính là Dương Ninh Thanh?” Anh Điên tiến lại, nhìn bức ảnh trong tờ thông tin hộ tịch, hỏi.

“Đúng thế, vụ án Tần Hiểu Mai năm đó, anh không gặp cậu ta lần nào sao?” Tôi trả lời.

Anh Điên lắc đầu: “Sau khi xảy ra vụ án mấy hôm cậu ta có về nước, người lấy ghi chép lời khai của cậu ta là Hồ Viễn, còn tôi lúc đó đang điều tra các manh mối khác.”

“Giờ xử lí thế nào? Có cần cho gọi cậu ta ngay không?” Tôi hỏi ý kiến anh Điên.

“Hôm nay lúc hai người gặp cậu ta, biểu hiện của cậu ta ra sao?” Anh Điên hỏi lại.

Tôi nhớ lại cả quá trình gặp Dương Ninh Thanh, trả lời: “Biểu hiện của cậu ta thì khá bình thường, rất điềm đạm, có thể nói là không có gì để bắt bẻ cả, nhưng sau đó bọn em có đến khách sạn cậu ta ở năm đó, phát hiện cậu ta có khả năng gây án.”

Cụ thể quá trình đó vừa nãy Văn Nhã đã trình bày với anh Điên ngoài hành lang rồi, tôi cũng không nhắc lại nữa.

Anh Điên trầm giọng, nói: “Hiện giờ về cơ bản có thể xác định được, vụ tai nạn của Hồ Viễn là do lái xe việt dã dựng lên, và tên lái xe đó chính là hung thủ. Tên hung thủ giết người này đầu óc thông minh, khả năng phản trinh sát tốt, nếu hắn và Dương Ninh Thanh là một người, vậy thì, trong vụ án Tần Hiểu Mai năm đó, Dương Ninh Thanh giết Ngô Anh rồi giá họa cho Tần Hiểu Mai, cũng không phải không có khả năng!”

Văn Nhã tiếp lời: “Đúng thế, dựa vào năng lực của cậu ta hoàn toàn có thể làm được điều này. Chỉ có một điểm chúng tôi vẫn không nghĩ thông suốt, đó là động cơ cậu ta giết Ngô Anh!”

Tôi lập tức lại nghĩ đến mấy vấn đề: “Còn nữa, nếu Tần Hiểu Mai không sát hại Ngô Anh, vì sao cô ta phải nhận tội? Còn Dương Ninh Thanh năm đó cố tình giá họa cho Tần Hiểu Mai, giờ vì sao lại báo thù cho cô ta?”

“Đúng thế, còn rất nhiều câu hỏi nữa chưa giải đáp được. Tôi có dự cảm, trong bức email Tần Hiểu Mai gửi cho Dương Ninh Thanh chắc chắn có ẩn tình gì khác, và khi chúng ta giải mã được ý nghĩa thực sự của bức email này, có thể những câu hỏi của cậu sẽ được giải thích.” Thần Côn phân tích.

“Lập tức tiến hành định vị Dương Ninh Thanh, phái người giám sát bên ngoài khu nhà cậu ta sống, nhất định phải đảm bảo bí mật, để tránh đánh rắn động cỏ. Ngoài ra, kiểm tra toàn diện các thông tin cá nhân của Ngô Anh, Tần Hiểu Mai và Dương Ninh Thanh, mối quan hệ của ba người họ chắc chắn không đơn giản như bề ngoài!” Anh Điên lập tức phân công công việc.

Mệnh lệnh của anh Điên như một liều kích thích, khiến mọi người đều hứng khởi. Thần Côn còn vung tay múa quyền, nói: “Lúc đi vây bắt nhớ phải đưa tôi theo đấy nhé!”

“Cậu?” Anh Điên nhìn anh ta chằm chằm.

“Sao? Đừng có coi thường tôi như thế! Tôi không giỏi điều tra án, nhưng bắt người thì vẫn ổn lắm.” Thần Côn vừa cười vừa nói.

Anh Điên ậm ừ mấy tiếng rồi nói: “Đến lúc đó rồi tính.”

Sau đó, anh Điên ra khỏi phòng bệnh, chắc là đi báo cáo Đại đội trưởng.

Mấy phút sau, anh Điên quay lại, phân công chi tiết công việc: “Quang Minh, cậu về Đội dẫn theo ba người đến xung quanh khu vực nhà Dương Ninh Thanh theo dõi. Lục Dương, Văn Nhã, hai người phụ trách liên lạc với trường Đại học Khoa học Kĩ thuật, trung tâm Tài năng, Đồn Cảnh sát tại nơi ba người đăng kí hộ tịch và các bệnh viện lớn trong thành phố, thu thập toàn bộ thông tin của họ về đây.”

“Muộn thế này rồi, làm sao mà điều tra được ạ?” Tôi thấy hơi khó khăn.

“Vừa rồi tôi đã báo cáo tình hình lên Đại đội trưởng rồi, anh ấy nói

sẽ lập tức báo lên Trưởng phòng, họ sẽ sắp xếp người phối hợp cùng cô cậu." Anh Điên nói rất chắc chắn.

Nghe vậy, tôi thấy hoàn toàn yên tâm, Trưởng phòng Cảnh sát còn kiêm Phó Chủ tịch thành phố, có ông ấy ra mặt thì việc lấy thông tin hồ sơ chẳng lo gặp vấn đề gì nữa.

"Anh Điên, thế còn tôi thì sao?" Thần Côn thấy ba chúng tôi đều đã được phân công nhiệm vụ, trong lòng ngứa ngáy không yên.

"Cậu cứ ngoan ngoãn ở đây nghỉ cho khỏe đi, tôi sẽ ở lại bảo vệ cậu. Một ngày còn chưa tóm được hung thủ, cậu vẫn còn khả năng gặp nguy hiểm."

Tôi cười: "Đúng đấy, anh Thân, anh cứ yên tâm an dưỡng đi, đợi tin vui của chúng tôi nhé."

"Mau bắt tay vào làm việc đi!" Anh Điên giục, tôi cười khì rồi cùng Văn Nhã và Lý Quang Minh đi ra.

Sau khi ra ngoài, Lý Quang Minh liền lái xe về Đội.

Tôi và Văn Nhã ngồi trong xe nghỉ ngơi một lát.

"Anh Điên bao nhiêu tuổi rồi?" Sau khi lên xe, Văn Nhã bất ngờ hỏi.

Tôi trêu: "Không phải cô đã bị mê hoặc bởi hình ảnh anh Điên lúc sắp xếp công tác rồi chứ? Anh ấy có gia đình rồi đấy!"

"Lục Dương, anh nói linh tinh gì thế hả, tôi mà giống hạng người đó à?" Văn Nhã bĩu môi.

"Thế tự nhiên cô hỏi tuổi của anh Điên làm gì?"

Văn Nhã lườm tôi, nói: "Không phải quan tâm, mau trả lời tôi đi."

Tôi thấy Văn Nhã có vẻ không phải đang nói đùa nên cũng nghiêm túc: "Ngoài bốn mươi."

Văn Nhã cau mày, tự lẩm bẩm: "Tôi quen Trưởng ban Quản lí phương tiện giao thông Tử Châu, có ít cũng phải năm mươi lăm tuổi rồi, tuổi họ lệch nhau nhiều như vậy, sao lại là bạn học ở trường Cảnh

sát được nhỉ?”

“Có gì mà lạ, thời của bọn họ, có rất nhiều người sau khi tốt nghiệp trung học rất lâu mới tiếp tục thi vào đại học.”

Văn Nhã quay sang nhìn tôi, nói: “Kể ra cũng phải.”

Đợi thêm một lát, chúng tôi xuống xe chia nhau gọi điện cho các đơn vị. Phía bên kia đã nhận được thông báo từ trước nên chuẩn bị sẵn tài liệu chúng tôi cần. Thấy phòng trực ban của bệnh viện có một chiếc máy fax, tôi yêu cầu họ fax sang.

Hồ sơ gửi đến đầu tiên là của ba Đồn Cảnh sát, bao gồm toàn bộ thông tin hộ tịch của Dương Ninh Thanh, Tần Hiểu Mai và Ngô Anh kể từ khi chào đời, và một số sự việc liên quan đến họ ở địa phương. Tôi và Văn Nhã nhanh chóng kiểm tra một lượt, nhưng không phát hiện ra manh mối nào có giá trị.

Hồ sơ tiếp theo do trường Đại học Khoa học Kĩ thuật gửi đến, nội dung gồm có học bạ, danh sách lớp, bảng điểm và toàn bộ các thông tin liên quan đến ba sinh viên này tại trường, tất cả cũng phải đến hàng trăm trang.

Nhìn một chồng giấy dày cộp, đầu tôi như muốn nổ tung, nhưng để không bỏ qua bất cứ manh mối có ích nào, chúng tôi vẫn phải lên dây cót tinh thần để thực hiện. Tôi xem trước một lượt, rồi đưa cho Văn Nhã kiểm tra lần nữa.

Nhìn qua hơn sáu mươi hạng mục liên tục mà không thấy một manh mối gì, tôi thấy miệng khát khô, liền đứng dậy đi lấy cốc nước. Đúng lúc vừa định uống thì Văn Nhã hô lớn: “Tên tiếng Anh của Dương Ninh Thanh không phải là Qew!”

CHƯƠNG 36

Phá giải mật mã

Tôi vội rảo bước tới chỗ Văn Nhã, thấy trong tay cô ấy đang cầm bảng điểm tiếng Anh năm thứ nhất của cả lớp Dương Ninh Thanh.

Hai cột đầu tiên của bảng điểm lần lượt là "tên tiếng Trung" và "tên tiếng Anh", ánh mắt tôi hướng theo chỗ tay Văn Nhã đang chỉ, bên cạnh ô "Dương Ninh Thanh" là chữ "Dave".

"Còn tài liệu gì khác có tên tiếng Anh của Dương Ninh Thanh không?" Tôi lập tức lật về phía sau, vì chỉ một tờ bảng điểm thôi thì chưa đủ thuyết phục.

Tôi phát hiện một tờ giấy chứng nhận rất có ý nghĩa: "Giải nhất cuộc thi đánh máy".

Chủ nhân của tờ giấy chứng nhận này là Tần Hiểu Mai, đơn vị tổ chức cuộc thi là Đoàn Thanh niên trường Đại học Khoa học Kĩ thuật, Tần Hiểu Mai được trao giải nhất toàn trường cho nội dung gõ ngũ bút.

"Cô xem cái này đi, không ngờ Tần Hiểu Mai còn là một cao thủ đánh máy cơ đấy!" Tôi đưa tờ giấy chứng nhận cho Văn Nhã, sau khi cô ấy cầm lấy, tôi lại tiếp tục lật ra phía sau.

Rất nhanh chóng, tôi tìm thấy tờ bảng điểm tiếng Anh thứ hai, tên tiếng Anh của Dương Ninh Thanh vẫn là "Dave".

"Tên tiếng Anh của Dương Ninh Thanh rõ ràng không phải là Qew, vì sao lúc chiều khi bị hỏi cậu ta lại thừa nhận nhỉ?" Tôi cầm tờ bảng điểm, băn khoăn hỏi Văn Nhã.

Văn Nhã không trả lời, miệng cứ lải nhải gì đó: “Giải nhất nội dung gõ ngũ bút...”

“Văn Nhã?” Tôi lại gọi cô ấy lần nữa.

“Tôi hiểu rồi!” Văn Nhã chạy như bay về phía máy tính.

Tôi chạy theo, thấy Văn Nhã mở một trang word mới ra, rồi đổi bộ gõ sang chế độ ngũ bút, sau đó gõ vào bàn phím ba chữ cái “QEW”.

Sau đó, từ khung gõ chữ hiện ra hai chữ “giải thể”. Văn Nhã lắc đầu, lại gõ tách rời ba chữ cái đó ra, cứ nhập một chữ cái thì để một dấu cách, trên văn bản hiện ra ba chữ “tôi có người”.

Giờ tôi đã hiểu ý Văn Nhã, cô ấy đoán ba chữ đó là ám hiệu Tần Hiểu Mai để lại, và bộ gõ ngũ bút chính là cách giải mã.

Tôi thử ghép đoạn phía trước từ Qew trong email vào với ba chữ này: “Xin lỗi, tôi có người... “. Nghe có vẻ không xuôi.

“Đi nào!” Văn Nhã ôm đống hồ sơ bước ra ngoài.

“Đi đâu?” Tôi vội vàng chạy theo, lúc đi ra không quên đóng cửa.

Tới bãi để xe, Văn Nhã bảo tôi đến khách sạn Kim Thái, cô ấy muốn tìm em lễ tân biết gõ ngũ bút lúc chiều. Trên đường, tôi hỏi cô ấy vì sao có thể khẳng định ba chữ cái ấy nhất định có liên quan đến bộ gõ ngũ bút như thế?

Văn Nhã trả lời: “Anh cũng thấy rồi đấy, tên tiếng Anh của Dương Ninh Thanh không phải là Qew, vậy ba chữ cái đó nhất định phải có ẩn ý nào khác. Khi còn học cấp một, tôi đã từng luyện gõ chữ, có biết một kiểu viết rất đơn giản tên là ‘mã khu vị’, chỉ cần nhập số vào sẽ xuất hiện các chữ Hán.”

“Mã khu vị?” Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy kiểu gõ chữ này.

“Đúng thế, ví dụ mã khu vị của hai chữ ‘Văn - Nhã’ là 4636 và 4937. Lí do tôi nhìn thấy tờ giấy chứng nhận đánh máy đó liền nghĩ ngay từ ‘Qew’ có liên quan đến bộ gõ ngũ bút, là vì chính tôi cũng từng làm

việc tương tự. Hồi xưa tôi đã từng viết thư rồi bỏ vào hộp bút của một cậu bạn, nhưng lại không đủ dũng cảm ghi tên mình, nên ở chỗ kí tên chỉ dám viết dãy số 46364937. Ha ha, chắc đến giờ cậu ta cũng không biết lá thư đó của ai."

"Không ngờ hồi đấy cô chủ động thế. Nói tôi nghe xem, trên tờ giấy đó viết nội dung gì nào?"

"Có mỗi bốn chữ 'tớ rất thích cậu' thôi." Nhắc đến chuyện xưa, vẻ mặt Văn Nhã trông thật đáng yêu.

"Dùng mã gõ chữ truyền đạt thông tin, con gái bọn cô đúng là lắm trò thật!"

"Chuyện này anh không được kể với ai đâu đấy không thì cạch mặt!" Nói xong, Văn Nhã còn bắt tôi phải thề thốt.

Buổi tối đường thông thoáng, nên chúng tôi tới khách sạn Kim Thái rất nhanh chóng. Văn Nhã lấy một tờ giấy, viết câu "Xin lỗi, Qew", rồi nhờ lễ tân dùng bộ gõ ngũ bút thử giải mã ba chữ cái phía sau xem sao.

Điều khiến chúng tôi bất ngờ là Văn Nhã vừa nói xong, lễ tân đã cười phá lên và viết ngay ra ba chữ: "Em yêu anh".

"Em yêu anh?" Tôi cau mày, hỏi.

Lễ tân gật đầu: "Vâng, anh chị biết vì sao em cười không? Vì em từng viết cho người yêu cũ một tin nhắn, nội dung y hệt như thế này."

"Không phải là 'tôi có người' à? Sao lại thành 'em yêu anh' được?" Tôi vẫn chưa hiểu.

"Anh nhìn nhé." Em lễ tân vừa nói vừa dùng máy tính thị phạm cho tôi xem. Đầu tiên, cô ấy viết một chữ "Q", trên màn hình xuất hiện chữ "Em", cô ấy gõ tiếp chữ "EP", trên màn hình xuất hiện chữ "Yêu", cô ấy gõ tiếp chữ "WQ", trên màn hình xuất hiện chữ "Anh".

Giờ thì tôi đã hiểu, thì ra là chỉ lấy chữ cái đầu tiên.

Em lễ tân nói tiếp: “Rất nhiều người dùng bộ gõ ngũ bút, khi nhìn thấy ba chữ này đều biết ngay.”

Trong khách sạn không tiện nói chuyện, sau khi cảm ơn lễ tân, chúng tôi trở về xe, Văn Nhã gật gù: “Xin lỗi, em yêu anh. Thì ra người Tần Hiểu Mai yêu thực sự là Dương Ninh Thanh.”

“Thế nên cô ta chịu tội thay cho Dương Ninh Thanh?” Tôi vẫn chưa hết ngỡ ngàng.

“Vụ án từ hai năm trước, tất cả mọi đầu mối đều chĩa thẳng vào Tần Hiểu Mai, và chính cô ta cũng tự nhận tội. Người duy nhất có thể khẳng định đây là một vụ án oan, chỉ có chính hung thủ! Giờ Dương Ninh Thanh về báo thù cho Tần Hiểu Mai, đồng thời cũng muốn báo cho phía cảnh sát biết Tần Hiểu Mai bị oan. Vậy có thể phỏng đoán rằng hung thủ thực sự sát hại Ngô Anh chính là Dương Ninh Thanh.”

“Cậu ta muốn báo thù cho Tần Hiểu Mai, thậm chí không nề hà cả việc giết người, vậy năm đó vì sao cậu ta lại giá họa cho Tần Hiểu Mai?” Tôi đưa ra điểm không hợp lí, bí mật của từ “Qew” đã được hóa giải, nhưng câu hỏi này vẫn chưa có câu trả lời.

Văn Nhã sau khi suy nghĩ, trả lời: “Nếu tôi đoán không nhầm, thì Dương Ninh Thanh cũng mới biết hàm ý câu ‘Qew’ không lâu trước đây, rất có khả năng là sau khi Tần Hiểu Mai chết mới biết.”

“Thế động cơ sát hại Ngô Anh của cậu ta là gì? Vẫn không sao giải thích được.”

“Ừ, chỉ còn lại đúng câu hỏi khó này nữa, anh lái xe đi, tôi lập tức thông báo phát hiện này cho anh Điên, để anh ấy quyết định xem có lập tức bắt Dương Ninh Thanh hay không.” Nói xong, Văn Nhã rút điện thoại ra.

Từ đoạn đối thoại giữa Văn Nhã và anh Điên, có thể thấy anh Điên không tán thành việc vây bắt Dương Ninh Thanh, lí do rất đơn giản, Dương Ninh Thanh là nghi phạm rất thông minh. Bất kể từ vụ án Ngô

Anh, hay loạt vụ án giết hại cảnh sát hiện nay, chưa có bất kì chứng cứ cụ thể nào ngoài việc Thần Côn cùng các y bác sĩ khẳng định cậu ta và tên lái xe việt dã giống nhau đến bảy mươi phần trăm.

Anh Điên cho rằng, trong trường hợp chưa có chuẩn bị đầy đủ nên tránh đánh rắn động cỏ. Dù sao cậu ta giờ đây cũng nằm trong sự kiểm soát chặt chẽ của chúng tôi, chắc chắn không tẩu thoát nổi.

"Tôi nghe giọng điệu anh Điên cứ như vừa cãi nhau với ai đó." Văn Nhã bĩu môi nói.

"Anh ấy vẫn ở phòng bệnh của Thần Côn mà, chắc không đến mức cãi nhau với một người bệnh chứ?" Nói giữa chừng, tôi chợt nhớ ra anh Điên không giống tôi, là người đã có gia đình, liền tìm lời bênh vực anh: "Có thể tại thời gian gần đây bận bịu việc phá án, ít có thời gian về nhà nên chị dâu lại không vui chăng?"

"Ừ, người thân của cảnh sát đúng là không sung sướng gì." Văn Nhã cảm thán.

Trên đường về bệnh viện, tôi nhận vài cuộc điện thoại thông báo là hồ sơ tài liệu đã chuẩn bị xong, định gửi qua cho chúng tôi. Cứ nghĩ đến việc còn bao nhiêu thứ giấy tờ phải xem tôi lại thấy ngán ngẩm, liền chủ động hỏi họ xem có thông tin gì đặc biệt không.

Vốn dĩ chẳng mấy hi vọng gì vào việc họ có thể giúp tìm kiếm manh mối, nào ngờ lại có một thông tin cực kì quan trọng!

Đó là thông tin từ Trung tâm Kiểm soát và phòng ngừa bệnh tật, nội dung vô cùng gây sốc: "Ngô Anh và Dương Ninh Thanh đều mắc bệnh AIDS, và Dương Ninh Thanh hiện đã đến thời kì phát bệnh."

"Đây là chuyện từ khi nào?" Tôi hỏi luôn.

Bên kia cho biết, theo hồ sơ trong kho dữ liệu, thì Ngô Anh đã được phát hiện có mang virus HIV từ hồi đại học năm thứ hai, sau đó cô ta vẫn định kì đi kiểm tra lại. Lần cuối cùng cô ta đến kiểm tra là một tháng trước khi chết.

Lần kiểm tra đầu tiên của Dương Ninh Thanh là trước khi Ngô Anh chết nửa tháng, kết quả dương tính với virus HIV, sau đó không còn ghi chép nào nữa. Mãi tới tận mười ngày trước, mới có lần xét nghiệm thứ hai, cho thấy cậu ta đã phát bệnh rồi.

Phát hiện bất ngờ này khiến tình tiết vụ án lập tức được làm sáng tỏ, tôi và Văn Nhã nhanh chóng có kết luận: Ngô Anh biết mình mang virus HIV, nhưng không nói cho Dương Ninh Thanh biết mà vẫn giữ quan hệ tình cảm với cậu ta. Dương Ninh Thanh tình cờ phát hiện ra, đi kiểm tra thì mới biết mình cũng đã bị lây nhiễm, từ đó sinh ra hận thù Ngô Anh. Dương Ninh Thanh quen Ngô Anh qua Tần Hiểu Mai, thế nên trút giận lên cả Tần Hiểu Mai, vì thế mới sắp đặt một vụ giết người giá họa hoàn hảo.

Sau khi nghĩ thông suốt, tôi đập mạnh vào vô lăng, nói lớn: “Động cơ giết Ngô Anh cũng có rồi, bắt người thôi!”

CHƯƠNG 37

Chuẩn bị vây bắt

Tiếng còi xe cảnh sát lập tức vang lên xé tan màn đêm tĩnh mịch, nghe thật sắc nhọn và chói tai, nhưng ngay giờ phút này, với tôi và Văn Nhã, âm thanh đó như hiệu lệnh xung phong đầy hứng khởi.

Văn Nhã gọi cho anh Điên một lần nữa, để tiện nói chuyện, Văn Nhã bật loa ngoài. Anh Điên nghe thấy thông tin này, sốt sắng hỏi chúng tôi còn bao lâu nữa thì về đến bệnh viện. Tôi đạp mạnh chân ga, hùng hồn nói: "Năm phút ạ!"

"Được, tôi đợi hai người. Đến rồi nói chuyện trực tiếp!"

Văn Nhã tắt điện thoại, lẩm bẩm: "Đã đến nước này rồi, còn nói chuyện gì nữa, cho tổ của Lý Quang Minh đến nhà bắt người luôn đi còn gì."

Thấy cô ấy phàn nàn, tôi vội khuyên nhủ: "Chắc anh Điên muốn bàn bạc với chúng ta về kế hoạch vây bắt và thẩm vấn. Yên tâm, Dương Ninh Thanh không thoát nổi rồi, cũng chẳng mất mấy phút đâu."

Văn Nhã vui vẻ trở lại, quay ra trêu chọc tôi: "Lục Dương, cảnh sát hình sự suốt ngày sống nơi đầu dao họng súng, anh không yêu đương gì cũng là một cách lựa chọn thông minh đấy! Nhưng cha mẹ anh cũng không giục giã gì à?"

"Sao cô biết là tôi không yêu đương gì?"

"Ha ha, có gì khó đâu. Thanh niên hễ yêu đương vào là suốt ngày dính lấy nhau, mấy hôm nay điều tra cùng anh, tôi có thấy cô gái nào gọi điện cho anh đâu." Văn Nhã tủm tỉm.

Văn Nhã nói đúng điểm yếu của tôi. Hồi đại học, tôi cũng có một cô bạn gái, nhưng sau khi tôi thành cảnh sát, thời gian bên nhau mỗi lúc một ít, thậm chí thường xuyên bận đến mức không có cả thời gian gọi điện cho cô ấy nữa. Cuối cùng đến một hôm, cô ấy gửi cho tôi tin nhắn: "Em đi đây! Tạm biệt anh!"

Tôi đã rất hoang mang, vội vàng gọi điện nhưng cô ấy tắt máy. Lúc đó tôi mới nhớ ra, vì mải điều tra án mạng, đã hai ngày liền tôi không liên lạc với cô ấy rồi.

Đến giờ cũng chia tay được hơn một năm, cô ấy đã thành vợ người khác. Người nhà cũng giới thiệu cho tôi không ít mối, nhưng tôi đều từ chối, một mặt vì chưa quên được cô ấy, mặt khác, đúng như Văn Nhã vừa nói, công việc của cảnh sát hình sự thực sự không thích hợp với việc có gia đình, tôi không muốn làm lỡ dở người khác.

Tôi cười miễn cưỡng: "Thì chưa gặp được ai phù hợp thôi. Mà cô đừng có chê tôi, hai hôm nay tôi cũng có thấy cô gọi điện cho ai đâu."

Văn Nhã không ngờ tôi lại đổ ngược sang cho cô ấy, ngớ người ra một lát rồi mới nói: "Hờ! Tôi cứ thích sống một mình không bị ràng buộc đấy! Đã sao nào?" Tôi biết đây chỉ là cái cớ, nhưng cũng không "lật tẩy" làm gì. Văn Nhã thấy tôi có vẻ không vui, nên không tiếp tục chủ đề này nữa.

Khi sắp tới bệnh viện, bên Trinh sát kĩ thuật gọi điện lại, số điện thoại của lái xe mà lúc trước chúng tôi nhờ định vị đã có kết quả. Mỗi khi điện thoại tắt máy đều tự động gửi một tin nhắn về trạm, nội dung bao gồm địa điểm và thời gian: vị trí ở gần bệnh viện, thời gian chính là không lâu sau khi xuất viện. Dựa vào đó họ phỏng đoán, sau khi lái xe xuất viện đã tiện tay quẳng điện thoại đi.

Kết quả nghe chừng vô dụng này lại rất có lợi cho chúng tôi, vì nó một lần nữa làm tăng độ khả nghi của tên lái xe! Còn người chủ xe giả mạo mà tôi liên hệ chiều nay, rất có khả năng chính là do lái xe ngụy

trang.

Đến bệnh viện, tôi và Văn Nhã chạy nhanh lên phòng bệnh của Thần Côn. Lúc mở cửa tôi ngớ cả người, vì Thần Côn đã ăn mặc chỉnh tề ngồi trên giường rồi.

Nhìn thấy chúng tôi, Thần Côn tươi cười nói: "Cô cậu đến rồi đấy à?"

"Anh Thần, anh đang định làm gì thế này?" Tôi hỏi một cách khó hiểu.

"Tôi đã bảo rồi còn gì, đi bắt người thì phải cho tôi tham gia chứ! Lâu lắm chưa điều tra vụ nào cân não như thế này rồi, chỉ nghĩ đến thôi đã thấy hưng phấn." Thần Côn vừa nói vừa vỗ ngực, ý bảo sức khỏe anh ta không vấn đề gì.

"Anh Điên, anh đồng ý sao?" Văn Nhã chen qua chỗ tôi, tiến lên hỏi.

Anh Điên cau mày, mấy giây sau mới thở dài, đáp: "Ôi dào, tôi sao đọ được với cậu ta..."

Tôi thì thấy cũng chẳng sao, mặc dù Thần Côn vẫn chưa hồi phục hẳn, nhưng bao nhiêu người chúng tôi đi bắt Dương Ninh Thanh, đến lúc đó để Thần Côn đứng sau cùng cho có lệ cũng được, chắc cũng chẳng xảy ra vấn đề gì.

Dù sao anh Điên đã đồng ý rồi, Văn Nhã cũng không có ý kiến gì nữa. Anh Điên nói đã làm việc với bên tổ Lý Quang Minh, chỉ còn đợi chúng tôi tới đó là sẽ lập tức tiến hành vây bắt.

Lúc này tôi mới hiểu, anh Điên bảo chúng tôi về bệnh viện trước, không phải muốn bàn bạc gì cả mà là cho Thần Côn thời gian thay quần áo.

Trước khi xuất phát, tôi gợi ý anh Điên liên hệ với thợ khóa và đội cứu hỏa giống như lần trước đến cứu Thần Côn, để thợ khóa giúp mở cửa, nếu không được thì nhờ đến đội cứu hỏa phá cửa.

“Ờ, thế cậu liên hệ đi.”

Dương Ninh Thanh ở trong một tòa chung cư cao cấp trong thành phố, địa chỉ này giống với địa chỉ hộ tịch gần nhất của cậu ta, bên Trinh sát kĩ thuật sau khi định vị số điện thoại, cũng xác định cậu ta lúc này đang ở nhà.

Bên dưới tòa chung cư là khu phố mua sắm, đối diện có bãi đỗ xe. Lúc này là mười một giờ tối, các cửa hàng đã đóng cửa gần hết, mấy người trong tổ của Lý Quang Minh nấp trong một chiếc ô tô màu đen quan sát động tĩnh của tòa chung cư qua ô cửa sổ.

Bốn người chúng tôi lái xe Văn Nhã tới, đỗ xe ngay phía sau chiếc xe của Lý Quang Minh. Do đây là khu chung cư nên không ít xe dừng ở dọc đường, như vậy, hai chiếc xe của chúng tôi cũng không gây chú ý nhiều.

Anh Điên bắt đầu sắp xếp công tác vây bắt, tổ Lý Quang Minh để lại hai người ở lầu dưới canh chừng, hai người còn lại cùng ba người của tổ chúng tôi lên lầu bắt Dương Ninh Thanh, thợ khóa đi theo, còn Văn Nhã ở lại trong xe.

“Tôi phản đối.” Anh Điên vừa nói xong, Văn Nhã đã giãy nảy lên: “Tôi cũng muốn đi.”

“Dương Ninh Thanh là tội phạm giết người, cô là con gái lên đó làm gì, nhỡ bị thương thì sao.” Anh Điên nghiêm túc nói.

Văn Nhã vẫn kiên quyết: “Không được, các anh không được kì thị giới tính, lúc tôi còn ở huyện, lần nào trung đội chúng tôi tổ chức vây bắt tôi cũng tham gia cả.”

Tôi có thể hiểu tâm trạng của Văn Nhã, liền nói giúp cô ấy: “Anh Điên, Dương Ninh Thanh có thông minh cỡ nào cũng chỉ có một mình, chúng ta bao nhiêu người thế này, bắt cậu ta cũng có gì khó đâu. Hơn nữa bên Lý Quang Minh chẳng phải còn mang theo cả hai khẩu súng rồi sao?”

Anh Điên nghe vậy, quay sang trừng mắt nhìn tôi. Văn Nhã lại tiếp: "Đúng thế Thần Côn bị thương thế kia còn được lên, sao tôi lại không?"

"Anh Điên, thôi anh đồng ý đi, đến lúc đó để Văn Nhã đứng sau cùng cũng được." Thần Côn bên cạnh cũng phụ họa.

"Đúng rồi, anh Thân, anh và Văn Nhã đi sau cùng, anh bảo vệ cô ấy nhé!"

"Tôi? Ờ, được, được." Thần Côn trả lời gượng gạo, tôi nghe giọng cứ thấy là lạ, nhưng vì trong xe khá tối, nên không nhìn rõ biểu cảm trên khuôn mặt anh ta.

"Thôi được, cứ thế đi, lên lầu xong tất cả phải nghe lệnh của tôi." Anh Điên ra quyết định đồng thời mở cửa xe.

"Không đợi đội cứu hỏa sao?" Tôi nhắc nhở anh Điên.

"Ờ, phải, thế thì đợi thêm một lát." Anh Điên lại đóng cửa xe vào.

Mấy phút sau, đội cứu hỏa đã đến, xe của họ dừng cách đó năm trăm mét, hai chiến sĩ mang theo dụng cụ phá cửa đi bộ tới.

Trước khi xuống xe, anh Điên hỏi chúng tôi đã mang đầy đủ thẻ cảnh sát chưa, rồi mới mở cửa xe, tất cả đi bộ về phía tòa chung cư.

Chúng tôi cầm theo một khẩu súng, còn một khẩu để lại chỗ hai đồng chí canh chừng bên dưới. Trước khi đi anh Điên hạ lệnh, nếu Dương Ninh Thanh thoát ra từ cửa thì cảnh cáo trước, nếu cảnh cáo không được có thể nổ súng bắn hạ, đương nhiên, trừ trường hợp bất đắc dĩ, tuyệt đối không được nhắm vào các bộ phận trí mạng.

Bước vào sảnh lớn, bảo vệ chặn chúng tôi lại. Thấy toàn cảnh sát, mặt anh ta biến sắc, hỏi chúng tôi cần hỗ trợ gì.

"Anh có quen người này không?" Lý Quang Minh đưa ảnh Dương Ninh Thanh ra.

Đó là bức ảnh Dương Ninh Thanh nhưng có lẽ là đã chụp từ mấy

năm trước. Hậu cảnh là sân trường đại học, chắc là Lý Quang Minh lấy được từ bên trường Đại học Khoa học Kĩ thuật.

“Trông khá quen, hình như là một chủ hộ ở chỗ chúng tôi. Bác Trần, bác đến xem sao.” Nói đoạn, anh ta lại gọi một bảo vệ khác đến nhận diện, người này cũng nói trông rất quen.

Lý Quang Minh cất bức ảnh đi, rồi nhìn anh Điên gật đầu.

Thần Côn hỏi: “Tình trạng lắp đặt lan can bảo vệ các căn nhà trên lầu như thế nào?”

“Do tòa nhà của chúng tôi nằm tách biệt, không có tường bao, hơn nữa lại nằm trong khu thương mại, nên để đảm bảo an toàn, chúng tôi yêu cầu tất cả các chủ hộ đều phải lắp lan can bảo vệ.” Bảo vệ họ Trần trả lời.

“Rất tốt, thế thì không lo hắn ta nhảy lầu rồi!” Văn Nhã có vẻ hài lòng.

Lúc này, hai chiến sĩ cứu hỏa cũng tiến vào sảnh lớn, anh Điên nói: “Được rồi, lên lầu thôi.”

“Anh Điên, không cần nói bảo vệ cung cấp một bản kết cấu nhà của Dương Ninh Thanh sao?” Tôi thấy hơi lạ, vì đó là điều đầu tiên cần nắm rõ trước khi xông vào bắt người.

Anh Điên ngừng lại giây lát, rồi nói với một người bảo vệ: “Nói qua cho chúng tôi về kết cấu ngôi nhà, còn nữa, lát nữa anh lên đó cùng chúng tôi, nhờ anh gõ cửa, để đối phương khỏi nghi ngờ.”

Người bảo vệ rõ ràng không muốn nghe theo, nhưng lại chẳng có cách nào từ chối.

Sau khi bảo vệ miêu tả kết cấu ngôi nhà, chúng tôi nối nhau đi vào thang máy. Lý Quang Minh bấm số “mười tám”, Thần Côn cười, bảo: “Tên này mua nhà không tính toán kĩ, số hắn phải xuống mười tám tầng địa ngục đây.”

Về tầng lầu số "mười tám", ở vùng chúng tôi có hai quan niệm rất cực đoan: Quan niệm thứ nhất, nó đồng âm với từ "sắp phát", nên được dân kinh doanh rất ưa chuộng; quan niệm thứ hai, là liên hệ với mười tám tầng địa ngục, vì thế có người thà mua nhà tầng mười bốn còn hơn tầng mười tám.

Ở đây, rõ ràng Thần Côn chỉ quan niệm thứ hai.

"Thần Côn, cứ như anh nói, thì hôm nay chúng ta cũng phải xuống mười tám tầng địa ngục một phen còn gì?" Lý Quang Minh nói đùa.

Thần Côn lập tức đáp lại: "Ha ha, với kẻ có tội, thì là mười tám tầng địa ngục, với người vô tội thì là phát tài chứ."

Lúc này, ngoài sắc mặt còn hơi nhợt nhạt ra, Thần Côn trông chẳng giống bệnh nhân chút nào nữa.

"Ting" một tiếng, thang máy đã tới tầng mười tám, anh Điên dẫn chúng tôi vào hành lang.

Tại đây, anh Điên sắp xếp lại cụ thể hơn: Bảo vệ sẽ tới gõ cửa, cửa mở thì lập tức lùi về phía sau, anh ấy và Thần Côn sẽ xông vào. Nếu đối tượng không mở cửa, thợ khóa sẽ làm điều đó. Nếu cửa phòng chốt từ bên trong, đội cứu hỏa sẽ phá cửa, những người khác ở hết phía sau. Khẩu súng duy nhất trong tay anh Điên, tùy tình hình anh sẽ quyết định có bắn Dương Ninh Thanh hay không.

"Anh Điên, để em đi cùng anh." Tôi đề nghị, vì tôi thấy tình hình sức khỏe của Thần Côn hiện tại không thích hợp để xông lên trước.

Thần Côn vừa nghe đã nói ngay: "Lục Dương, cứ làm theo lệnh của anh Điên đi, tôi có kinh nghiệm hơn cậu."

Anh Điên suy nghĩ rồi ra quyết định: "Thế này vậy, Lục Dương và thợ khóa đi cùng nhau, theo sát phía sau chúng tôi."

Lúc nói câu này, lông mày anh Điên nhíu chặt, tôi bỗng nhiên có cảm giác, biểu hiện của anh ấy và Thần Côn tối nay cứ như hoán đổi cho nhau vậy. Thần Côn trước giờ phá án có phần hơi thờ ơ, nhưng tối

nay lại vô cùng nhiệt tình; còn anh Điên thường ngày chủ động bao nhiêu, tối nay lại như mất hồn. Tóm lại, cả hai người đều rất kì lạ. Ý nghĩ đó khiến tôi tự giật mình, vội lắc đầu mấy cái, nhắc nhở bản thân phải tập trung hết sức. Những lúc như thế này không được phép phân tâm, chỉ mong tất cả những thứ đó đều chỉ là cảm giác nhầm lẫn của tôi.

Càng đến gần nhà Dương Ninh Thanh, tôi càng cảm thấy căng thẳng. Mặc dù chúng tôi đông người, nhưng đối phương là tên sát nhân lợi hại nhất mà tôi từng gặp kể từ khi vào nghề cảnh sát.

Chúng tôi đi dọc một hàng, ai ai cũng chú ý bước chân. Hành lang tĩnh lặng, tôi gần như có thể nghe thấy nhịp tim của mình đập càng lúc càng nhanh.

Đến cửa, chúng tôi chia thành mấy nhóm, anh Điên ra hiệu cho những người phía sau ngồi xuống.

“Cộc, cộc, cộc.” Bảo vệ gõ cửa nhà Dương Ninh Thanh.

Tôi ngồi xổm dưới đất, ngẩng đầu nhìn về phía mắt mèo trên cửa chống trộm. Mắt mèo rất tối, sắp đến mười hai giờ rồi, Dương Ninh Thanh chắc đã đi ngủ.

Sau một hồi không có động tĩnh gì, bảo vệ nhìn sang anh Điên. Anh Điên ra hiệu tiếp tục, bảo vệ lại gõ thêm lần nữa.

“Ai đấy?” Từ trong phòng vọng ra giọng nói uể oải.

“Chào anh, tôi là bảo vệ tòa nhà, chủ hộ bên dưới nhà anh nói trên trần có vết nước ngấm, anh mở cửa giúp, để chúng tôi vào kiểm tra xem sao.” Cái cớ này là do Văn Nhã nghĩ ra.

Người trong phòng nói: “Đợi một chút.”

Một lát sau, tôi thấy mắt mèo phát ra ánh sáng vàng, tiếp đó có tiếng bước chân cách cửa càng lúc càng gần. Anh Điên và Thần Côn nhỏm dậy, chuẩn bị sẵn tư thế xông lên.

Tiếng bước chân đến trước cửa phòng thì dừng lại, ánh sáng vàng trên mắt mèo cũng mất, tôi đoán là do người bên trong ngó vào mắt mèo. Mặc dù biết rõ hắn không thể nhìn thấy chỗ chúng tôi đang nấp, nhưng theo phản xạ tôi vẫn rụt cổ xuống một chút.

“Xong chưa?” Người bảo vệ giục.

Mắt mèo sáng trở lại, người kia trả lời: “Đợi một chút, vừa rồi tôi khóa trái từ bên trong rồi, để tôi đi lấy chìa khóa.”

Lần này tôi nhận ra đúng là Dương Ninh Thanh, giọng rất bình thường, chắc không phát hiện ra điều gì lạ.

Trong phòng lại dội lên tiếng bước chân.

“Cạch!” Cửa hé mở.

Anh Điên phản ứng nhanh nhẹn, xông lên huých mạnh, cánh cửa bật về phía sau, Thần Côn cũng lao vào, tôi lập tức theo sát.

Cứ nghĩ xông vào nhà sẽ lập tức triển khai phương án bắt giữ Dương Ninh Thanh, nào ngờ khi nhìn rõ tình hình trước mặt, tôi ngẩn người.

CHƯƠNG 38

Cuộc giằng co bất ngờ

“Lùi lại!” Anh Điên hét lên.

Người trong phòng đúng là Dương Ninh Thanh, cậu ta vẫn mặc nguyên bộ đồ lúc chiều, com lê màu xanh đậm, sơ mi kẻ ca rô, mắt kính gọng đen, chỉ khác là có thắt thêm chiếc cà vạt màu đen tuyền.

Sắc mặt cậu ta trắng nhợt, lúc chiều tôi nghĩ là do ánh mặt trời, giờ mới hiểu là do cậu ta có bệnh - căn bệnh vô phương cứu chữa, đã vậy mấy hôm trước cậu ta còn vừa bị tai nạn xe.

Lúc này anh Điên đang giương súng ngắm thẳng về phía Dương Ninh Thanh, nhưng cậu ta không có chút gì sợ hãi hay kinh ngạc, trên môi còn nở nụ cười.

Đương nhiên, đó không phải là nguyên nhân khiến tôi ngẩn người. Điều khiến tôi kinh sợ là Dương Ninh Thanh đang cầm trên tay một nút bấm, nối với một sợi dây, đầu dây còn lại ẩn trong chiếc com lê của cậu ta.

“Chờ các vị đã lâu.” Dương Ninh Thanh thản nhiên nói.

“Tất cả không được lại gần, trong người hắn có bom đấy!” Thần Côn nhắc nhở chúng tôi, còn anh ta thì tự chạy lên chặn trước mặt anh Điên.

Dương Ninh Thanh nhìn thấy Thần Côn, có vẻ bất ngờ, nói: “Anh vẫn chưa chết cơ à, khá đấy!”

Khi nói đến hai chữ “khá đấy”, ánh mắt Dương Ninh Thanh hướng về phía tôi, tỏ ý khen ngợi tôi đến ứng cứu kịp thời. Đồng thời, câu nói

này cũng một lần nữa chứng thực cậu ta chính là hung thủ.

“Chuyện gì thế hả? Cậu tránh ra!” Anh Điên hét lên với Thần Côn.

Thần Côn vẫn không động đậy, hỏi Dương Ninh Thanh: “Cậu muốn gì?”

Dương Ninh Thanh cố ý lật áo cho chúng tôi thấy quả bom bên trong, rồi nói với anh Điên: “Tổ trưởng Dương, tôi khuyên anh tốt nhất là cất súng đi. Tôi mà chết, tất cả cũng chết theo đấy.”

“Cậu đừng mất bình tĩnh, có yêu cầu gì có thể đưa ra.” Anh Điên thu súng lại, rồi bảo Lý Quang Minh đưa mọi người rút lui đợi lệnh.

“Không ai được đi hết!” Dương Ninh Thanh giơ nút bấm trong tay lên, mắt trợn trừng, lộ vẻ mặt vô cùng đáng sợ.

Cùng lúc đó, tay kia của cậu ta kéo vạt com lê, quả bom đang buộc trên người lộ hẳn ra, khiến ai cũng kinh sợ.

“Cậu có yêu cầu gì cứ nói, đừng làm bừa.” Thần Côn hạ giọng. Anh Điên kéo Thần Côn lại đứng cạnh mình.

Hai người anh lớn đang dùng thân thể mình để che chắn cho chúng tôi ở phía sau, tôi bất giác vô cùng cảm động.

Đứng trước một đám cảnh sát sắc mặt đầy lo âu, Dương Ninh Thanh tỏ vẻ khoái chí. “Đừng sợ, các người chẳng phải muốn phá án sao, để tôi giúp cho. Mấy tên cảnh sát các người cũng nên nghe quá trình gây án của tôi mà học tập, nếu không, sau này gặp phải hung thủ cao tay hơn, thì lại mắc sai lầm thôi. Các người mắc sai lầm, thì hậu quả không thể tha thứ được.”

“Cậu muốn khai báo tình tiết vụ án thì còn đầy cơ hội, cứ về Đội với chúng tôi đã.” Anh Điên tiến lên một bước, Dương Ninh Thanh lập tức lùi về một bước, không để rút ngắn khoảng cách.

“Anh nghĩ tôi sẽ theo các anh về sao?” Dương Ninh Thanh lại cười phá lên, giọng nham hiểm.

“Cậu...” Anh Điên mở miệng, rồi nói với giọng ôn hòa: “Được, tôi ở lại đây nghe cậu trình bày, nhưng hãy để những người khác ra ngoài trước.”

“Tổ trưởng Dương, anh đừng có lãng phí thời gian nữa. Yên tâm đi, tôi mặc dù tay nhuốm đầy máu, nhưng cũng không giết người vô cớ đâu, tôi chỉ giết những kẻ đáng chết thôi! Đương nhiên, với điều kiện là các người đừng có chọc giận tôi.” Nói đến đoạn sau, Dương Ninh Thanh sờ lên quả bom trên người mình.

Anh Điên hỏi lại: “Ai đáng chết? Còn ai đáng sống?”

“Đợi tôi nói xong, anh sẽ tự hiểu.” Lúc này Dương Ninh Thanh đã lùi đến cạnh sofa trong phòng khách và ngồi xuống.

Trước khi đến đây, tôi cứ nghĩ với trí thông minh của mình, Dương Ninh Thanh chắc đã sớm chuẩn bị ứng phó, thậm chí có thể biện hộ trắng án, hoàn toàn không ngờ sau khi mở cửa lại có cục diện như thế này.

Mang bom trên người và giằng co với cảnh sát, điều này chẳng phải đã thừa nhận mình là hung thủ rồi sao. Lúc nãy chính miệng Dương Ninh Thanh nói “tôi chỉ giết những kẻ đáng chết thôi”, có thể coi là một chứng cứ, đã thế cậu ta lại còn nói muốn giúp chúng tôi phá án nữa. Thế nghĩa là, cậu ta chuẩn bị nhận tội và chịu tội theo pháp luật sao?

Không, không thể nào, nếu đúng là như vậy, thì cậu ta sẽ giơ tay chịu trói, chứ việc gì phải lấy bom ra để uy hiếp.

Não tôi hoạt động chớp nhoáng, rất nhanh chóng nghĩ đến điểm quan trọng: virus HIV trong người Dương Ninh Thanh đã phát tác, cậu ta cũng chỉ có thể sống được nửa năm đến hai năm nữa là cùng.

Theo những đặc điểm chung của các nạn nhân, thì rõ ràng hung thủ đang muốn báo thù cho Tần Hiểu Mai. Trước đây tôi từng phân tích, ngoài hai người đã chuyển lên Sở Công an tỉnh và hai người đã chết là

Hồ Viễn và Tăng Đại Chí, thì chỉ còn lại anh Điên và Thần Côn có liên quan đến vụ án Tần Hiểu Mai.

Tối hôm qua, Dương Ninh Thanh ra tay với Thần Côn, xem ra cậu ta không hề biết việc Thần Côn còn sống. Vậy thì, quả bom này là chuẩn bị cho anh Điên rồi!

Lo lắng cho sự an toàn của anh Điên, tôi vội vã nói: "Dương Ninh Thanh, cậu sát hại Ngô Anh, giá họa cho Tần Hiểu Mai khiến cô ta chết oan, giờ lại giết những cảnh sát điều tra án, kẻ đáng chết nhất chính là cậu!"

"Lục Dương!" Văn Nhã giật mạnh vạt áo tôi.

"Đúng là tuổi trẻ bốc đồng, chẳng lẽ anh không sợ câu nói vừa rồi khiến tôi nổi giận, cho các người chết hết ư? Thật đáng tiếc vì tôi đã xem trọng anh như thế." Dương Ninh Thanh nhìn tôi lắc đầu, tỏ vẻ thất vọng.

"Tôi việc gì phải cần cậu xem trọng?" Tôi lập tức đáp trả, nhưng lời của Dương Ninh Thanh đúng là khiến tôi có phần sợ hãi, nên ngữ khí mềm mỏng hẳn.

"Lục Dương, hai mươi chín tuổi, người huyện Đài, hiện sống tại khu dân cư Thế Kỉ, sau khi tốt nghiệp Đại học Tứ Xuyên thi vào ngành công an, hai năm trước chuyển từ cảnh sát tuần tra sang cảnh sát hình sự, vô cùng căm ghét cái ác, coi việc thực thi chính nghĩa là trách nhiệm của mình, trong vòng hai năm đã tham gia phá mười vụ án hình sự, trong đó tổ chức điều tra chính ba vụ, các vụ đã điều tra đều xử lí công bằng, không bao biện, không che giấu, được hai bên đương sự đều nể phục, không có sở thích xấu, không có hành vi bất hảo."

Nghe Dương Ninh Thanh đọc hết lai lịch của mình, tôi há hốc miệng, trong lòng vô cùng chấn động.

"Sao? Chuẩn chứ?" Dương Ninh Thanh nhìn tôi, vẫn giữ dáng vẻ điềm tĩnh.

Lông mày tôi nhíu chặt lại: “Cậu điều tra tôi?”

“Không, tôi chỉ đang tìm kiếm thế hệ cảnh sát nhân dân thực thụ mới thôi.” Dương Ninh Thanh cười như không cười.

Văn Nhã hạ giọng hỏi: “Đây chính là lí do cậu gửi bưu phẩm cho Lục Dương ư?”

“Đúng thế, người bảo vệ lẽ phải chân chính cần trải qua một số khảo nghiệm, tôi gửi bưu phẩm có ba nguyên nhân. Thứ nhất, để Lục Dương ghi nhớ ba câu này mà đốc thúc chính mình: *Điều tra án oan, lấy mạng bồi hoàn; Ta vẫn luôn dõi theo ngươi; Những kẻ mang tội, đừng hòng cố sống*. Giờ anh đang làm rất tốt, tôi hi vọng bất kể anh ở trong hàng ngũ cảnh sát bao lâu, đều không quên ý nguyện ban đầu, hành pháp một cách công bằng. Cho dù có chết, tôi ở trên trời vẫn sẽ dõi theo anh.

Thứ hai, là để ông trời xét xử xem, mỗi lần tôi gây án, đều dự báo trước cho Lục Dương, nếu người đó đáng chết thật, thì ông trời cũng không cho các người cơ hội ngăn cản, ví dụ như Hồ Viễn và Tăng Đại Chí. Vụ án Ngô Anh, Hồ Viễn là cảnh sát phụ trách điều tra chính, đã điều tra không kĩ càng. Năm đó khi tôi về nước và bị anh ta hỏi cung, trong lời khai thực ra có rất nhiều kẽ hở, nhưng anh ta không hề nhận ra, kết luận vụ án một cách sơ sài, trực tiếp dẫn đến cái chết oan ức của Hiểu Mai.

Còn tên Tăng Đại Chí thì không phải nói rồi, đúng là một gã đầu đất. Năm đó anh ta khám nghiệm tử thi Ngô Anh, đến việc trong người Ngô Anh có virus HIV cũng không kiểm tra ra, chắc lần này khám nghiệm tử thi của Hồ Viễn, anh ta cũng không phát hiện ra trước khi chết Hồ Viễn đã bị tấn công đâu nhỉ? Hạng người như họ, tồn tại chỉ khiến càng ngày càng có nhiều vụ án oan xảy ra thôi.

Còn nữa, chắc các người cũng đã phát hiện những bức ảnh và đoạn ghi hình bẩn thỉu trong điện thoại của họ rồi chứ? Các người thử nghĩ

xem, là một cảnh sát, dùng uy quyền trong tay để làm những việc đó thì có thể tha thứ nổi không? Chẳng lẽ lại không đáng chết?

Với Trần Thân, nói chung trong vụ án này vai trò của anh ta rất nhỏ. Hai năm trước, trong hiện trường mà anh dựng lại không có sự xuất hiện của 'kẻ thứ ba', thế nên mới cho tôi cơ hội tẩu thoát, nhưng cũng không trách anh vô dụng, chỉ tại tôi quá thông minh mà thôi. Tôi chỉ phản cảm cái kiểu làm việc hời hợt của anh thôi. Ông trời chắc cũng thấy tội đó không đáng chết, nên mới cho anh nhặt lại cái mạng quèn.

Còn nguyên nhân thứ ba, Lục Dương, tôi cố ý cho anh manh mối, để rèn luyện khả năng phá án của anh. Một cảnh sát tốt mà chỉ có tinh thần chính nghĩa thôi thì chưa đủ, còn cần phải có óc quan sát tinh tường và tư duy lô gic nữa. Đừng để bị vẻ bề ngoài làm lạc hướng, phải biết nhìn cái nhỏ mà thấy cái lớn, tìm ra nguyên nhân sâu xa của vụ án.

Tối nay các người đến đây bài binh bố trận thế này, chắc đã phân tích được quá trình xảy ra hai vụ án và xác định tôi là hung thủ rồi. Như vậy xem ra biểu hiện của Lục Dương cũng không tồi, sớm hơn thời gian tôi dự đoán hai ngày."

Khi Dương Ninh Thanh trình bày động cơ của mình, mỗi lí do đều vô cùng rõ ràng, rành mạch, thể hiện khả năng tư duy lô gic vô cùng xuất sắc của cậu ta. Nhưng đoạn cậu ta vừa nói khiến tôi dở khóc dở cười, nhưng cũng có phần cảm động. Một kẻ tay nhuốm máu, mà có thể ung dung nói ra hai chữ "chính nghĩa"; còn chúng tôi thì không thể phản bác lại sự định tội dành cho Hồ Viễn và Tăng Đại Chí.

Đúng thế, họ có đáng được tha thứ không? Tội của họ có đáng chết không?

Nói thực lòng, tôi cũng không biết.

"Dương tiên sinh, tôi muốn thỉnh giáo mấy vấn đề." Văn Nhã tiến

lên hỏi.

Dương Ninh Thanh nhìn Văn Nhã, nhưng lại quay ra nói với tôi: "Lục Dương, anh phải cảm ơn cô cảnh sát xinh đẹp này đấy. Nói thật, sự xuất hiện của Văn Nhã là điều bất ngờ trong kế hoạch của tôi. Nếu không có cô ấy, chắc các người cũng chưa chắc đã mò ra tôi nhanh như thế đâu. Dù sao trên cơ sở bản án của Hồ Viễn, tôi cũng là người yêu của Ngô Anh, lẽ ra tôi phải hận Hiểu Mai nhất, không ai có thể nghĩ tôi lại đi báo thù cho cô ta."

Cậu ta nói không sai, trước khi có Văn Nhã tham gia, chúng tôi còn chưa biết bắt đầu điều tra từ đâu, thế mà cô ấy mới đến hai ngày, chúng tôi đã liên tiếp phát hiện ra các đầu mối quan trọng. Lúc vừa gặp mặt, tôi đã có cảm giác cô ấy có thể mang lại bước đột phá lớn cho việc điều tra vụ án, quả đúng như vậy.

Tôi chợt nhớ đến việc sáng nay Văn Nhã phát hiện ra có chiếc taxi theo dõi chúng tôi, liền hỏi: "Lúc ban ngày là cậu theo dõi chúng tôi phải không? Cậu định làm gì?"

Dương Ninh Thanh "hừ" một tiếng, trả lời: "Tôi nói rồi, mỗi lần tôi gây án đều sẽ cho anh một số manh mối. Lúc giết Trần Thân cũng thế, không ngờ anh nhận được tin nhắn xong đã nhanh chóng đoán ra. Một mặt, tôi rất vui mừng khi nhìn thấy sự tiến bộ của anh, mặt khác tôi vẫn có chút cảm giác thất bại, nên đợi bên ngoài bệnh viện xem anh ta có chết không. Khi hai người đi từ trong đó ra, vì tò mò muốn biết hai người muốn làm gì, tôi mới đi theo sau, nào ngờ bị phát hiện. Nếu sáng nay hai người tóm được tôi, thì kế hoạch của tôi thất bại rồi còn gì."

Dương Ninh Thanh nhìn sang Văn Nhã, cười thản nhiên: "Cô cảnh sát thông minh, xin cứ hỏi."

"Cậu sát hại Ngô Anh, vì hận cô ta biết rõ mình bị AIDS mà vẫn yêu cậu, phải không?" Văn Nhã không thèm để ý trò diễn kịch của cậu ta,

hỏi thẳng vào vụ án hai năm trước.

“Đúng vậy, cô ta đã phát hiện nhiễm virus HIV từ hồi năm hai đại học, vậy mà vẫn liên tiếp yêu ba người. Tôi là người thứ ba, không biết hai tên xấu số kia giờ sao rồi. Dù sao thì cũng coi như tôi giúp họ trút giận.”

Văn Nhã hít một hơi, hỏi tiếp: “Cậu vẫn hận cô ta?”

“Tôi đã yêu cô ta rất chân thành, thậm chí còn định từ bỏ cả cơ hội đi du học vì cô ta. Nhưng kể từ ngày tôi biết mình vì cô ta mà nhiễm virus HIV, đối với cô ta tôi chỉ còn sự thù hận, thù hận khôn cùng! Các người thử nghĩ xem, cô ta biết rõ mình bị bệnh, mà vẫn lên giường với tôi, như thế chẳng phải là muốn tôi chết cùng hay sao? Loại con gái độc ác như thế đáng xuống địa ngục từ sớm, để tránh tiếp tục hại những người khác!” Nhắc đến Ngô Anh, trong lòng Dương Ninh Thanh như đang dậy sóng.

Lời của Dương Ninh Thanh một lần nữa khiến tôi xúc động. Nếu nói cậu ta giết Ngô Anh là có tội, thì việc Ngô Anh cố tình khiến Dương Ninh Thanh mắc bệnh theo mình cũng không hơn gì.

Nếu Dương Ninh Thanh không giết Ngô Anh mà chỉ chia tay cô ta, cô ta sẽ yêu người khác, tiếp tục gieo rắc mầm bệnh, thì có thể gọi là kẻ “giết người hàng loạt” không? Và cô ta đáng nhận bản án như thế nào?

Thiện và ác, đôi khi chỉ cách nhau trong một ý niệm; tội ác và sự trừng phạt, liệu có tồn tại một ranh giới rõ ràng?

Dương Ninh Thanh lẽ nào không phải là một nạn nhân?

Sau mười mấy giây, đợi Dương Ninh Thanh bình tĩnh trở lại, Văn Nhã lại hỏi tiếp: “Hai năm trước, cậu đã giết Ngô Anh bằng cách nào?”

CHƯƠNG 39

Yêu thương sự sống

“Hừ, chẳng phải các người đã đoán ra rồi sao? Căn phòng đó là tôi bảo cô ta đi thuê, hẹn Hiểu Mai đến cũng là ý của tôi. Tôi nói mọi người sắp tốt nghiệp rồi, hãy cùng ăn một bữa cơm, tôi sẽ đích thân vào bếp. Ngô Anh rất vui mừng, tôi còn dặn cô ta không nói trước với Hiểu Mai chuyện này, và cô ta đã làm theo đúng lời tôi.

Hôm đó, tôi về khách sạn Kim Thái trước, đợi khi trời tối thì trèo từ cửa sổ xuống theo đường ống nước đến căn phòng thuê, sau khi xong việc lại về khách sạn.

Khi tôi và Ngô Anh yêu nhau, nghe nói Hiểu Mai cũng thích cô ta, tôi vì chuyện đó mà mấy lần giận dỗi Hiểu Mai. Trước khi Hiểu Mai đến, tôi cố ý viện lí do này trốn đi, để Ngô Anh thử hỏi ý Hiểu Mai xem sao, nếu không tôi đột ngột xuất hiện sẽ khiến không khí trở nên khó xử.

Sau khi hai người nói chuyện một hồi, theo đúng sắp xếp từ trước, Ngô Anh vào nhà bếp nấu cơm, để Hiểu Mai một mình ở phòng khách. Tôi vòng ra phía sau Hiểu Mai, dùng khăn có tẩm thuốc mê từ trước bịt mũi khiến cô ấy ngất đi, sau đó vào bếp sát hại Ngô Anh.

Khi bị bóp cổ, cô ta không ngừng giằng co, nhưng tôi sao có thể cho cô ta cơ hội? Đôi tay tôi như một cặp kìm lớn kẹp lấy cổ cô ta, càng lúc càng chặt hơn.

Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó, các người chưa thử cảm giác cuộc sống bị định đoạt trong tay một kẻ khác, thì không có quyền phát ngôn! Khi cô ta cố tình lây bệnh AIDS cho tôi, trái tim cô ta còn ác độc

hơn tôi nhiều! Cô ta thao túng thời gian sống của tôi, tôi cũng chỉ lấy độc trị độc mà thôi!

Cô ta muốn xin tha mạng, nhưng trong họng chỉ có thể phát ra mấy tiếng nôn khan, nghe thật khó chịu. Sự sợ hãi trên khuôn mặt, ánh mắt tuyệt vọng của cô ta đã giúp tôi nếm trải được khoái cảm của sự báo thù.

Cho dù là bây giờ ngồi nhớ lại, cảnh tượng đó vẫn khiến tôi vô cùng hưng phấn, nhiệt huyết sùng sục.

Còn về việc làm cách nào để ngụy tạo hiện trường Tần Hiểu Mai sát hại Ngô Anh, và xóa dấu vết của tôi, thì các anh có thể tự hiểu, tôi không cần phải nói thêm nữa chứ?" Dương Ninh Thanh nói bằng giọng bỡn cợt.

Đúng là một kế hoạch giết người giá họa không ngờ.

Tôi nhìn Dương Ninh Thanh, trên mặt cậu ta vẫn còn sự hưng phấn, cứ như đang trần thuật một việc gì vui vẻ lắm, tôi bất chợt rùng mình ghê sợ.

Ngô Anh cố ý khiến bạn tình của mình nhiễm bệnh, Dương Ninh Thanh ung dung giết hại người mình từng yêu thương, rồi xả hết máu của cô ta đi.

Điều này khiến tôi không khỏi nhớ lại câu anh Điên từng nói với tôi, thì ra trên đời thứ đáng sợ nhất quả nhiên không phải ma quỷ, mà là lòng người.

"Đúng rồi, còn một điểm nữa nhất định phải nhắc đến, sau khi giết, tôi phá hủy phần thân dưới của cô ta, đó chính là thứ công cụ đã hại tôi, cũng là nơi tôi căm ghét nhất!" Khuôn mặt Dương Ninh Thanh trở nên vô cùng đáng sợ.

Dương Ninh Thanh của lúc này không còn vẻ thư sinh nho nhã, mà chỉ còn là một kẻ điên dại, một tên ác ma giết người cuồng bạo!

"Hừ, cho dù Ngô Anh có lỗi với cậu, nhưng còn Tần Hiểu Mai? Cậu

mở miệng nói ‘Hiểu Mai’ thế này, ‘Hiểu Mai’ thế kia, vậy lúc giá họa cho cô ta, cậu có thấy ngập ngừng bao giờ không? Tần Hiểu Mai cũng thật là một cô gái kì lạ, phát hiện thấy Ngô Anh bị sát hại mà có thể bình tĩnh như thế được. Sau khi bị bắt, trong vòng năm ngày cô ta đã hiểu ra hung thủ là ai, nhưng lại tình nguyện chết thay cậu, đúng là một kẻ si tình! Chính cậu đã hại chết cô ta, hại chết người yêu cậu nhất trên đời này!” Nói đến đoạn sau, Văn Nhã có phần bị kích động.

“Đừng tiến lại đây!” Dương Ninh Thanh hét lên. Tôi nhìn sang, thì ra anh Điên đang định tiếp cận cậu ta nhân lúc Văn Nhã thu hút sự chú ý.

Thần Côn thấy tình thế không bình thường, vội kéo anh Điên về phía sau: “Cậu đừng xúc động, chúng tôi đứng cách xa cậu một chút là được chứ gì.”

Lúc này Dương Ninh Thanh mới bình tĩnh trở lại, nói chuyện tiếp với Văn Nhã: “Người tôi có lỗi nhất chính là Hiểu Mai, tôi và cô ấy quen nhau bốn năm, cô ấy âm thầm yêu tôi mà tôi không hề nhận ra.”

“Việc này cậu làm sao biết được?” Tôi lập tức hỏi.

“Tôi và Ngô Anh quen nhau qua Hiểu Mai, lúc đó tôi vì căm hận Ngô Anh mà mất tỉnh táo, nhất thời trút giận lên người Hiểu Mai. Trong hai năm nay, thực ra trong lòng tôi cũng vô cùng đau khổ, nên luôn theo dõi tiến triển của vụ án, cũng trong quá trình này mới nắm được thông tin của tất cả cảnh sát tham gia điều tra.

Cùng với cái chết của Hiểu Mai, sự giận dữ trong lòng tôi cũng tiêu tan hết. Hôm trước tôi đến nhà cô ấy viếng và viết tên mình vào số danh sách người viếng thăm. Hiểu Mai có một người em trai, sau khi nhìn thấy tên đã đến tìm tôi, đưa cho tôi xem một cuốn nhật kí của Hiểu Mai trước khi mất. Đọc xong, tôi mới hiểu ra tất cả.

Do bị ảnh hưởng bởi môi trường sống và hoàn cảnh gia đình, nên Hiểu Mai rất tự ti, luôn thấy mình không xứng với tôi, nên chưa bao

giờ dám biểu lộ tình cảm. Sau đó, cô ấy thấy Ngô Anh hợp với tôi hơn, bèn làm mối cho chúng tôi. Trong nhật kí, cô ấy nói chỉ cần tôi hạnh phúc là đủ. Còn về chuyện tình yêu đồng tính giữa cô ấy và Ngô Anh, thậm chí cả việc họ hôn nhau, thì ra là vì trên người Ngô Anh có hơi thở của tôi.

Trong một đoạn nhật kí, cô ấy nhắc đến việc rất thích dùng bộ gõ ngũ bút để bày tỏ những điều thầm kín, mãi đến lúc đó, tôi mới chợt hiểu ra ý nghĩa của từ 'Qew'. Trước đó tôi vẫn luôn thấy khó hiểu, vì sao Hiểu Mai bị cảnh sát bắt mà không hề mở miệng kêu oan, đọc xong cuốn nhật kí, tôi thực sự vô cùng ân hận.

Thế nhưng, Hiểu Mai đã không còn nữa, đúng như cô nói, người yêu tôi nhất trên thế gian này, người nguyện chết vì tôi đã không thể sống lại được nữa..."

Nói đến đây, giọng Dương Ninh Thanh bỗng như nghẹn lại, xem ra, trong lòng của kẻ giết người hung bạo nào cũng có điểm yếu, và Tần Hiểu Mai chính là sợi đàn mỏng manh nhất trong lòng Dương Ninh Thanh. Chỉ có điều đến giờ, sợi đàn đó đã không còn gảy lên được những giai điệu cảm động lòng người nữa rồi.

Tình yêu của Tần Hiểu Mai dành cho Dương Ninh Thanh đã thực sự khiến tôi cảm động. Trên đời có người sẵn sàng bỏ lại mẹ cha, anh chị em, chấp nhận mang tiếng giết người, chỉ vì muốn người mình yêu được sống yên ổn, kể cả khi biết rõ người đó là một con ác quỷ!

Dương Ninh Thanh không thể coi là người yêu của Tần Hiểu Mai, vậy mà Tần Hiểu Mai lại yêu thầm cậu ta suốt bốn năm trời mà chưa từng biểu lộ. Chỉ vào giây phút cuối cùng trước khi nhận tội, cô ta mới nói ra ba chữ "em yêu anh", vì sợ nếu không thì sẽ không còn cơ hội nào nữa. Nhưng vì không muốn tình yêu đó gây phiền phức cho Dương Ninh Thanh, cô ta còn cố ý thêm vào một đoạn "mật mã tình yêu".

Không ai biết Tần Hiểu Mai làm cách nào đoán ra được Dương Ninh Thanh là hung thủ. Có thể Ngô Anh trong lúc nói chuyện trước đó đã để lộ ra điều gì, hay là cô ta biết chắc người ra tay chỉ có thể là Dương Ninh Thanh. Và cũng có thể do cô ta quá hiểu Dương Ninh Thanh rồi...

Cô ta dùng hành động của mình để khẳng định: "Em sẽ dùng cả cuộc đời này để yêu anh."

Thứ tình yêu bao người ngưỡng vọng như thế, tưởng chừng chỉ có trong tiểu thuyết, hóa ra là vẫn tồn tại trong hiện thực.

"Tôi có lỗi với Hiểu Mai, nhưng tôi cũng hận lũ cảnh sát các người! Chính các người đã tạo ra một vụ án oan! Tôi phải báo thù cho Hiểu Mai!" Bị nhắc đến điểm yếu, Dương Ninh Thanh lại nổi khùng.

"Lui về phía sau!"

Thấy bàn tay giữ nút bấm của Dương Ninh Thanh đang run lên, anh Điên lập tức kéo Thần Côn lui lại, những người chúng tôi ở phía sau nghe thấy vậy cũng lùi ra đến cửa.

"Những người khác có thể đi, riêng hai người thì ở lại!" Dương Ninh Thanh tiến lên mấy bước, không để anh Điên và Thần Côn kéo dài khoảng cách.

Nghe thấy câu đó, anh Điên dừng lại, quay đầu nói với chúng tôi: "Mọi người ra ngoài trước đi."

Anh Điên nói to nhưng chúng tôi không ai động đậy, khiến anh phải lên giọng quát: "Lục Dương, mau đưa mọi người ra ngoài! Phục tùng mệnh lệnh!"

Không ai biết quả bom trên tay Dương Ninh Thanh uy lực đến mức nào, thoát được người nào hay người ấy Tôi đương nhiên hiểu điều này, chỉ có điều tôi không can tâm bỏ đi khi anh Điên và Thần Côn gặp nguy hiểm.

"Đi đi!" Thần Côn lên tiếng, nhưng cố ghìm giọng lại, chỉ sợ khiến Dương Ninh Thanh tức giận.

Văn Nhã kéo tôi lùi về phía sau, còn Lý Quang Minh và hai chiến sĩ cứu hỏa đã ra ngoài cửa.

Mắt Văn Nhã đỏ ngầu, nước mắt lưng tròng, khó nhọc thốt lên một tiếng: "Đi!"

Tôi lê bước nặng trĩu đi theo Văn Nhã, chỉ thấy bóng anh Điên và Thần Côn ở ngay trước mắt, mà càng lúc càng mờ đi.

"Trần Thân, anh cũng đi đi, đó là ý trời." Đây là câu nói cuối cùng của Dương Ninh Thanh tôi còn nghe được trước khi ra khỏi nhà.

Ngoài hành lang, Lý Quang Minh đang gọi điện cho Đại đội trưởng báo cáo tình hình.

"Đại đội trưởng yêu cầu chúng ta lập tức sơ tán các chủ hộ tầng trên và tầng dưới đề phòng tình huống xấu nhất. Cảnh sát chi viện đã trên đường tới rồi." Lý Quang Minh nói.

Trong lòng tôi chỉ nghĩ đến sự an nguy của anh Điên và Thần Côn, cơ bản không để ý gì đến lời anh ta.

Từ trong nhà loáng thoáng có giọng nói vọng ra, nhưng không nghe rõ nội dung.

"Không được, tôi phải vào xem sao."

"Lục Dương, quay lại ngay!" Sau lưng là tiếng gọi của Văn Nhã.

"Anh Điên nằm xuống!" Thần Côn hét lên.

"Thần Côn!"

"Bùm!"

Tiếng nổ lớn vang lên, mặt đất rung chuyển. Và sau đó...

...

Ánh nắng chiếu rọi khiến tôi chói mắt: "Ơ..."

"Lục Dương, con tỉnh rồi à?"

Tôi hé mắt, nhìn một hồi lâu, rồi ngạc nhiên hỏi: "Mẹ, sao mẹ lại ở đây?"

“Con bị bom nổ làm ngất đi. Đơn vị thông báo, cha mẹ vội đến ngay. Cha con suốt đêm không chợp mắt, mẹ vừa bảo ông ấy về nhà con nghỉ ngơi rồi.” Mẹ nhìn tôi yêu thương, khóe mắt còn đọng mấy giọt lệ chưa khô.

Tôi nhớ ra rồi, chúng tôi đi vây bắt Dương Ninh Thanh, tôi lui ra ngoài, chỉ còn lại anh Điên và Thần Côn. Sau đó, quả bom phát nổ...

“Đồng nghiệp của con đâu?” Tôi hỏi lớn, cố sức nhổm dậy. Nhưng lập tức thấy hoa mắt chóng mặt, đầu đau nhói, tôi nằm vật xuống.

“Con đừng cử động, đồng nghiệp con ở kia kìa.” Nói đoạn, mẹ tôi chỉ tay sang chiếc giường bên cạnh.

Tôi nhìn theo, trên giường là một người đầu băng kín mít, bên cạnh có một người phụ nữ đang gục đầu, nắm chặt bàn tay bệnh nhân.

Mẹ tôi nói: “Một đồng nghiệp khác của con gọi anh ấy là anh Điên. Anh ấy bị nặng hơn con, trên người có vết bỏng, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Lúc đó ở trong phòng, anh Điên gần quả bom nhất mà không sao, thế thì Văn Nhã và mấy người kia chắc cũng không vấn đề gì.

Khoan đã, còn Thần Côn đâu? Lúc đó anh ta cũng ở cùng anh Điên, sao giờ không thấy?

“Lục Dương, cậu tỉnh rồi đấy à? Tôi vừa đi mua ít hoa quả, cậu muốn ăn gì nào?”

Tôi nhìn sang, đó là Nhậm Dũng tay đang xách một túi hoa quả, chắc Đại đội trưởng bảo anh ta ở đây chăm sóc chúng tôi.

“Anh Dũng, những người khác thế nào rồi?” Tôi nóng lòng hỏi.

“À... tốt cả, tốt cả.” Nhậm Dũng nở nụ cười, nhưng rõ ràng không được tự nhiên.

Nghe thấy giọng ngập ngừng của anh ta, tôi rất không yên tâm, lại

hỏi tiếp: “Thần Côn đâu, anh ấy ở phòng bệnh nào?”

Nụ cười của Nhậm Dũng cứng đơ trên mặt, anh ta nhìn tôi, định nói rồi lại thôi. Tôi bỗng nhiên có dự cảm không tốt, tim thắt lại, vội vàng giục giã: “Anh mau nói đi!”

CHƯƠNG 40

Thần Côn hi sinh

“Hàiii...” Nhậm Dũng thở dài, tiến lại trước mặt tôi: “Lục Dương, cậu đừng xúc động quá nhé! Thần Côn... vào giây phút sinh tử cuối cùng đã dùng thân mình ôm lấy quả bom, ngăn chặn tới mức tối đa mức sát thương của vụ nổ, cứu mạng sống anh Điên. Còn anh ấy và hung thủ đều qua đời rồi.”

“Cái gì?” Tôi ngồi bật dậy trên giường, cảm giác đau đớn tột cùng chạy thẳng lên não, tôi hít vào một hơi lạnh ngắt.

Tôi cố nén đau, ngước nhìn Nhậm Dũng, chỉ mong anh ta đang nói đùa.

Thế nhưng, Nhậm Dũng lại còn thẳng thắn hơn: “Thần Côn hi sinh rồi, đến cả thi thể cũng không còn nguyên vẹn.”

Trong giây phút này, tôi cảm thấy nghẹt thở, tim mình đau thắt, thực sự khó chịu hơn nhiều nỗi đau đớn về thể xác.

“Cái gì? Chết rồi ư...” Tôi lẩm bẩm.

“Giời ạ! Tôi đã bảo cậu không được xúc động quá cơ mà? Cậu vừa mới tỉnh lại, phải giữ gìn sức khỏe chứ!” Nhậm Dũng vỗ nhẹ vào vai tôi.

“Thế còn mấy người Văn Nhã thì sao?”

Nhậm Dũng trả lời: “Lúc quả bom phát nổ, đội Lý Quang Minh ở góc rẽ hành lang nên không bị ảnh hưởng mấy, chính cậu ta đã kịp thời gọi cấp cứu. Văn Nhã đứng ngay chỗ cậu, cũng bị ngất đi, đang nằm ở phòng bên cạnh. Giờ chắc cô ấy cũng tỉnh rồi, yên tâm đi.”

Văn Nhã vốn dĩ đứng ở góc hành lang, nhưng vì chạy theo tôi mà bị thương, khiến tôi vô cùng bất an. Tôi chống người dậy, định sang phòng bên xem cô ấy thế nào.

Đúng lúc này, tôi thấy một người phụ nữ trung niên đang dìu Văn Nhã tiến vào. Câu đầu tiên cô ấy hỏi tôi là: "Anh Điên và Thần Côn đâu?"

Sắc mặt Văn Nhã rất nhợt nhạt, nhìn bộ dạng mong manh yếu ớt của cô ây, tôi thực sự không nỡ lòng nói chuyện của Thần Côn.

"Nói đi!" Văn Nhã giục giã tôi, ánh mắt đầy lo lắng.

"Anh Điên không sao, ở đây này." Tôi gắng hết sức giữ thái độ bình tĩnh.

Văn Nhã nghe thấy vậy, tiến lại chỗ giường bệnh, lúc này chị dâu đã tỉnh, liền đứng dậy đỡ lấy Văn Nhã, nói: "Bác sĩ nói anh Dương chắc phải bốn mươi tám tiếng sau mới tỉnh lại, trên người và trên mặt đều bị bỏng, cũng may không nguy hiểm đến tính mạng. Em vừa tỉnh lại phải nghỉ ngơi nhiều vào, đừng đi lại lung tung."

Lúc nói chuyện, khuôn mặt chị dâu vẫn nở nụ cười, chỉ có điều, trong nụ cười ấy chất chứa quá nhiều xót xa và đau đớn, nhìn mà xúc động.

"Chị dâu, xin lỗi, bọn em không thể giúp chị chăm sóc cho anh Điên đến nơi đến chốn..." Văn Nhã vừa cất tiếng "chị dâu", lệ từ đáy mắt đã trào ra ngoài.

Lời của Văn Nhã như xé toang vẻ ngoài kiên cường của chị dâu, bàn tay chị run lên, hai mắt nhắm nghiền, dòng lệ không ngừng tuôn ra.

Nhậm Dũng gọi điện báo cáo việc tôi và Văn Nhã đã tỉnh lại với Đại đội trưởng. Sau khi biết tình hình cuộc vây bắt tôi qua và lời khai của Dương Ninh Thanh, bên Đội đã chỉ đạo các đồng nghiệp khác hoàn thành công tác cuối cùng của vụ án để chúng tôi yên tâm tĩnh dưỡng, đợi khi xuất viện sẽ ghi công cho chúng tôi.

Tôi không quan tâm lắm chuyện ghi công, chỉ hỏi: “Thần Côn thì sao?”

Nhậm Dũng trầm ngâm đáp: “Chắc chắn sẽ được truy tặng liệt sĩ. Tối qua Đại đội trưởng đã nói, sau này cha mẹ Thần Côn chính là cha mẹ của cả Đại đội chúng ta, tất cả đều là con cái các cụ.”

“Liệt... sĩ? Thần Côn hi sinh rồi ư?” Văn Nhã bàng hoàng.

Tôi không dám đối diện với ánh mắt của cô ấy, chỉ im lặng cúi đầu.

Nhậm Dũng lại kể một lần nữa về quá trình Thần Côn hi sinh. Tiếng anh ta vừa dứt, trong phòng liền vang lên tiếng thút thít. Chị dâu vừa khóc vừa nói: “Chính cậu ấy đã cứu anh Dương nhà chị...”

Chị dâu vùi đầu, mái tóc chị đã thấp thoáng vài sợi bạc. Văn Nhã đỡ chị ấy ngồi xuống, nhẹ nhàng lau nước mắt cho chị, nhưng nước mắt mình thì cứ lã chã rơi.

Cái chết của Thần Côn khiến cả căn phòng bao trùm cảm giác u ám. Nhậm Dũng chắc không muốn nhìn thấy cảnh tượng này, liền cáo từ. Sau khi Nhậm Dũng đi khỏi, Văn Nhã còn ngồi lại phòng bệnh một lúc nữa để trò chuyện với chị dâu rồi mới về phòng.

Cửa phòng đóng lại, mẹ tôi thở dài: “Biết thế lúc đầu nghe lời cha con, kiên quyết không đồng ý cho con làm cảnh sát. Nghề này thực sự quá nguy hiểm.”

Tôi nhìn mẹ, nói bằng giọng nghiêm túc: “Mẹ, mẹ cũng biết, đây là ước mơ từ nhỏ của con mà.”

“Ôi dào!” Mẹ tôi chỉ biết lắc đầu bất lực.

“Mẹ yên tâm, con sẽ tự bảo vệ mình.” Câu này tôi đã nói với cha mẹ không biết bao nhiêu lần, nhưng cũng chỉ là mấy lời an ủi mà thôi. Trong nghề này, làm gì có ai có thể bảo đảm an toàn cho mình được? Như Thần Côn, mới hôm qua còn trò chuyện rôm rả với chúng tôi, hôm nay đã người ở lại kẻ lên trời rồi. Nghĩ đến đây, trong lòng tôi bất giác lại dâng lên niềm thương tiếc vô bờ.

Hai chữ "cảnh sát", gánh vác quá nhiều ước vọng, bao hàm vô số vinh quang, nhưng cũng đầy đau khổ, chua xót và oan khiên.

Cái chết của Thần Côn, khiến tôi lần đầu tiên cảm thấy hai chữ đó nặng nề đến vậy, bởi đó là sức nặng tích lũy từ chính máu xương, thậm chí cả sinh mạng. Sức nặng đó khiến tôi càng thấu hiểu trách nhiệm đặt trên vai mình, làm một cảnh sát tốt, luôn bảo vệ chính nghĩa.

Thời gian sau đó, tôi vẫn dưỡng thương ở phòng bệnh, thỉnh thoảng lại sang phòng bên cạnh thăm Văn Nhã. Chúng tôi nói đủ chuyện, nhưng đều cố ý né tránh những gì liên quan đến Thần Côn.

Đại đội trưởng đến thăm chúng tôi, nói chuyện lập công, khen thưởng, tôi cũng chỉ đáp lại rất bình thản, chẳng thấy có chút hứng thú nào. Về phần Thần Côn, tôi hiểu Đại đội trưởng đã làm hết tất cả những gì có thể để bù đắp cho gia đình anh ấy rồi.

Sáng ngày thứ ba, anh Điên cuối cùng cũng tỉnh lại. Câu đầu tiên anh hỏi là về tình hình của Thần Côn.

Anh Điên bị thương rất nặng, cần an tâm tĩnh dưỡng, nên dưới sự sắp đặt của bệnh viện, chúng tôi dựng lên một lời nói dối thiện ý - Thần Côn đã được chuyển lên bệnh viện tỉnh điều trị, toàn thân bỏng nặng, nhưng tính mạng đã được đảm bảo.

"Phù, dù sao ông tướng này cũng không có ý định lấy vợ nữa, trên người có tí sẹo cũng chẳng sao." Anh Điên thở phào nhẹ nhõm.

Mặt anh ấy bị thương nên chỉ có thể mấp máy môi, chị dâu phải ghé sát tai mới nghe thấy anh nói rồi truyền đạt lại cho mọi người. Đầu anh Điên cuốn băng kín mít, nhưng tôi có thể nhìn thấy nụ cười ánh lên từ đôi mắt anh.

Chiều ngày thứ ba, bệnh viện thông báo tôi và Văn Nhã đều có thể xuất viện được rồi.

"Anh Điên, hay em ở lại đây cùng anh nhé."

Anh Điên xua tay: “Cứ về đi, tôi ở một mình càng yên tĩnh.”

Tối hôm đó, tôi lấy hết can đảm gọi điện cho Nhậm Dũng hỏi di hài của Thần Côn ở đâu để đến thăm.

“Tốt nhất cậu đừng đi.” Nhậm Dũng trả lời dứt khoát.

“Tại sao?”

“Cả vùng bụng cậu ta đều bị nổ tung rồi, phần còn lại cũng bị bỏng nghiêm trọng, trông như một khúc cây cháy vậy Anh Thân chết thảm quá!” Nhậm Dũng xót xa.

Nghe vậy tôi không đứng vững nổi, nhưng cố nén đau thương: “Anh ấy ở đâu?”

Tôi nhất định phải đến thăm Thần Côn.

“Trong ngăn lạnh phòng khám nghiệm tử thi ở tòa nhà pháp y.”

“Sao không phải là ở nhà tang lễ?” Tôi thấy hơi lạ, hỏi.

Nhậm Dũng giải thích: “Đợi sau khi cúng bảy ngày cho anh ấy, trong Phòng sẽ tổ chức lễ truy điệu tại nhà tang lễ, rồi đưa đi hỏa táng. Đại đội trưởng nói, bảy ngày này cứ để anh ấy ở trong Đội để được gần các đồng nghiệp giống như khi còn sống vậy.”

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi đi mua ít hương, nến và giấy tiền, bỏ vào trong một chiếc túi đen, sau đó đến Đội Cảnh sát hình sự.

Sau khi Tăng Đại Chí chết, chỉ có Trưởng khoa mới có chìa khóa của tòa nhà pháp y, tôi bèn tìm anh ta. Thấy tôi, anh ta hỏi thăm tình hình sức khỏe rồi nói chuyện phiếm vài câu. Nhắc đến Thần Côn, anh ta tỏ rõ thái độ kính nể.

Biết mục đích tới đây của tôi, Trưởng khoa không nói gì, đưa ngay chìa khóa cho tôi.

Tôi lên đến tầng hai, tiến thẳng tới phòng khám nghiệm tử thi ở cuối hành lang. So với lần trước tới thăm thi thể Hồ Viễn, mặc dù cùng là đồng nghiệp, nhưng cảm giác lại hoàn toàn khác nhau.

Tôi mở cửa phòng khám nghiệm tử thi. Bên trong vẫn bật đèn, bàn giải phẫu trống rỗng, mặt bàn được lau sạch sẽ, phía dưới có một chậu than đã sắp đầy tro giấy.

Trước cái chậu có một chiếc đĩa bày ít hoa quả và mấy điếu thuốc, bên cạnh là một chén rượu đầy và một bình rượu.

Những thứ này là sự tưởng nhớ của các đồng nghiệp dành cho Thần Côn.

Ai cũng nể phục sự quyết đoán và dũng cảm của anh ấy, nếu anh ấy dưới suối vàng hay biết, chắc chắn sẽ vui lắm.

Tôi tiến lại chỗ ngăn lạnh, do dự một hồi lâu. Thực sự, tôi vẫn không đủ dũng cảm đối diện với hình dạng này của Thần Côn. Tôi trở về bên cạnh chậu than, ngồi xuống, đốt hương và nến, rưới chén rượu, rồi lại đổ đầy một chén mới, sau đó bắt đầu đốt giấy tiền cho Thần Côn.

Trong ánh lửa lập lòe, tôi dường như thấy thấp thoáng gương mặt Thần Côn. Nước mắt trào dâng, tôi thì thầm: “Anh Thân, là tôi đây, tôi đến thăm anh đây.”

Thần Côn nở nụ cười, tôi chưa từng thấy dáng vẻ này của anh ấy. Nụ cười thật tươi, những vết nhăn ở đuôi mắt dường như càng sâu hơn, anh nói: “Lục Dương, tôi đoàn tụ cùng vợ con rồi, cuối cùng tôi cũng đợi được ngày này.”

“Đúng thế, cuối cùng mọi người cũng được ở bên nhau, tôi biết, bao năm nay không phút giây nào anh không nhớ nhung họ.”

“Cậu thấy ảnh con gái tôi rồi, thế nào, rất đáng yêu phải không?”

“Vâng, đáng yêu lắm, trông rất giống anh.”

“Đừng đau buồn, cậu biết rõ điều này với tôi là một sự giải thoát mà.”

…

“Lục Dương, cậu đến lúc nào thế?”

Tôi quay lại, thấy Đại đội trưởng đang đi từ cửa vào, tôi định thần lại, trả lời: “Dạ, vừa tới một lúc ạ.”

Anh ấy tiến lại cạnh tôi, ngồi xổm xuống, nhặt một thếp giấy tiền và từ từ đốt.

Lửa lại bùng lên, tro bay luẩn quẩn dưới sự chuyển động của luồng khí nóng, tôi nghĩ, Thần Côn quả nhiên rất vui mừng.

Đi xuống khỏi tòa nhà pháp y, Đại đội trưởng hỏi tôi: “Tôi nghe nói trong lúc phá án cậu nhận được hai bưu phẩm, trong đó còn viết chữ, giờ mấy thứ đó ở đâu?”

Lá thư đầu tiên vẫn ở chỗ anh Điên, bức ảnh trong lá thư thứ hai tối hôm kia anh Điên cũng cầm đi rồi.

“Chúng đều là vật chứng quan trọng, chắc Dương Phong để trong ngăn bàn. Thế này nhé, cậu đến bệnh viện một chuyến, tìm Dương Phong lấy chìa khóa đưa cho Lý Quang Minh, các công việc phía sau của vụ án tôi giao cho Tổ cậu ta hoàn thành.” Đại đội trưởng nói.

Khi tôi đến bệnh viện, anh Điên vừa ngủ, tôi không nỡ đánh thức nên nhờ chị dâu tìm giúp. Chị dâu lấy ra một chiếc túi nhỏ, giơ chìa khóa lên nói: “Cái này là do đồng nghiệp của cậu tìm thấy trong túi anh này.”

Tôi dặn chị dâu khi nào anh Điên tỉnh dậy thì nói với anh một tiếng. Sau đó, tôi về Đội Cảnh sát hình sự, vào văn phòng anh Điên mở ngăn kéo.

Tôi tìm thầy lá thư viết *Điều tra án oan, lấy mạng bỏ hoàn* và tấm ảnh phía sau có dòng chữ *Ta vẫn luôn dõi theo ngươi* ở dưới cùng của ngăn kéo. Khi tôi lôi chúng ra, nửa tờ giấy khác rơi xuống đất.

CHƯƠNG 41

Nửa tờ giấy

Tôi cúi xuống nhặt lên, phần dưới cùng của tờ giấy có in dòng chữ *Nội bộ Phòng Cảnh sát thành phố M*, tôi nhận ra đây là giấy xé từ cuốn sổ ghi chép mà Đại đội phát.

Hàng tháng Đại đội đều tổ chức giáo dục chính trị cho các cảnh sát, nên phát cho chúng tôi những cuốn sổ ghi chép giống nhau, yêu cầu phải ghi bài đầy đủ, cứ nửa năm bộ phận cần vụ lại kiểm tra một lần, phần việc này sẽ được tính vào kết quả sát hạch cuối năm của mỗi cảnh sát.

Ở chỗ anh Điên đương nhiên cũng có một cuốn như thế, nên tờ giấy này xuất hiện trong ngăn bàn anh ấy cũng không có gì là bất thường.

Khi nó rơi xuống đất, mặt trên trắng tinh, nhưng mặt dưới hình như có viết gì đó. Tôi liền lật lại xem.

Toàn bộ máu trong cơ thể tôi như đông đặc lại.

Lấy pháp ác ma, làm điều chính nghĩa.

Điều khiến tôi choáng váng không chỉ là ý nghĩa của dòng chữ này, mà là bút tích trên đó.

Tay tôi run run đặt hai mảnh giấy trên bàn anh Điên. Bằng mắt thường cũng có thể thấy nét chữ giống hệt nhau.

Tờ giấy này xé ra từ sổ của ai?

Anh Điên rõ ràng đã sớm phát hiện ra manh mối này, nhưng không hề nói với chúng tôi. Anh ấy đang che giấu cho ai? Hay là... do anh ấy tự viết?

Trong chốc lát tôi thấy đầu óc quay cuồng, vội vàng bám vào bàn làm việc.

Khi bình tĩnh lại, tôi nhét nửa tờ giấy đó vào trong túi mình, khóa ngăn kéo lại, cầm lá thư và bức ảnh ra khỏi văn phòng, rồi đưa chúng cho Lý Quang Minh.

Trên đường đến bệnh viện, tôi vẫn nắm chặt nửa tờ giấy, mồ hôi trong tay toát ra sắp khiến tờ giấy ướt nhẹp.

Thật đáng khen cho kẻ *Lấy pháp ác ma, làm điều chính nghĩa*!

Giết Hồ Viễn, giết Tăng Đại Chí, tôi có thể không oán hận hắn. Nhưng Thần Côn vì chuyện này mà chết, tôi nhất định không để yên.

Dương Ninh Thanh trước khi chết đã nhận hết mọi tội danh, mục đích là để mê hoặc hướng điều tra của chúng tôi, bảo vệ cho chủ nhân thực sự của tờ giấy này.

Chân tướng nằm chính trong tay anh Điên, cho dù người này có là ai, tôi cũng nhất định phải lôi hắn ra ánh sáng!

Đến cổng bệnh viện, tôi thấy có tiệm đánh chìa khóa ở mé đường, nghĩ vài giây, tôi tiến lại, đánh thêm bộ chìa khóa văn phòng và ngăn kéo của anh Điên.

Về đến phòng bệnh, anh Điên đã tỉnh lại, chị dâu đang bón cháo cho anh ấy. Tôi chào anh, nhưng anh chỉ im lặng.

“Anh Điên, em lấy chìa khóa của anh mở ngăn kéo, đưa lá thư và bức ảnh cho Lý Quang Minh rồi. Ban nãy anh đang ngủ, nên em không nỡ gọi anh.” Tôi nhìn thẳng vào anh Điên.

Băng cuộn trên mặt anh vẫn chưa tháo, tôi không nhìn rõ biểu cảm của anh ấy, chỉ có thể thăm dò qua ánh mắt.

Điều khiến tôi thất vọng là nội tâm của anh Điên mạnh mẽ hơn tôi tưởng tượng rất nhiều, không hề có chút hoảng loạn nào.

“Ừ.” Anh Điên khẽ đáp.

Tình hình hiện tại không thích hợp để hỏi về mảnh giấy, tôi đặt chìa khóa ở đầu giường, rồi hỏi chị dâu: “Anh đã đỡ hơn chưa chị?”

“Ừ, khá hơn nhiều rồi, bác sĩ nói nằm thêm một tuần nữa, tháo băng xong là được ra viện.”

“Thế thì tốt, thế thì tốt...”

Sau đó, tôi ngồi yên nhìn anh Điên, ngàn vạn cảm xúc đan xen lẫn lộn.

Đối với tôi, anh Điên là người anh cả, người thầy, người lãnh đạo tuyệt vời; đối với Thần Côn, anh ấy là người anh trai, người đồng đội tốt. Trong lúc làm việc, anh ấy luôn giúp đỡ chúng tôi, mỗi lần tổ chúng tôi có vụ án, anh ấy lúc nào cũng là người vất vả nhất. Trong cuộc sống, anh Điên còn chăm sóc chúng tôi, nhà ai có việc, anh ấy đều ngầm ký giấy nghỉ phép cho chúng tôi, để chúng tôi giải quyết xong rồi quay lại làm việc.

Tôi tự hỏi: Liệu anh Điên có thể là kẻ nội gián không?

Trong vụ án lần này, rất nhiều lần tôi không rõ hành tung của anh Điên, cũng không thấy anh ấy nói tìm được manh mối gì khác. Cuối cùng tới khi vây bắt, anh ấy cũng không có sự hứng khởi như mọi khi. Nếu anh ấy là kẻ tiếp tay cho Dương Ninh Thanh, thì những vấn đề này đều được giải quyết.

Nếu thực sự là như thế nếu biết Thần Côn hi sinh vì bảo vệ mình, anh ấy có chịu đựng nổi không? Có thấy áy náy không?

Trong lòng tôi đương nhiên không muốn tin anh Điên đồng mưu với thủ phạm. Nhưng nếu không thì anh cũng đang bao che cho kẻ nội gián. Chính vì anh ấy không kịp thời đưa nửa mảnh giấy này ra, nên mới dẫn đến cái chết của Thần Côn, dù sao anh ấy vẫn không thoát được trách nhiệm.

“Hàiii!” Tôi thở dài, định cáo lui, đồng thời quyết định đến văn phòng anh Điên một lần nữa. Bỗng anh quay sang hỏi: “Vụ án tiến

triển đến đâu rồi?"

"Do Lý Quang Minh phụ trách, lãnh đạo cấp trên hạ lệnh phải sớm kết thúc. Đã xác định Dương Ninh Thanh là hung thủ giết người duy nhất, Tần Dương chỉ hỗ trợ, nhưng không biết kế hoạch giết người của Dương Ninh Thanh, nên không truy cứu trách nhiệm hình sự. Cha mẹ Tần Hiểu Mai sẽ được bồi thường một khoản lớn, vụ án sẽ nhanh chóng được khép lại." Tôi trả lời thong thả.

Đây là những gì tôi vừa hỏi được khi đưa vật chứng cho Lý Quang Minh. Cả tôi và Văn Nhã đều còn một số nghi vấn, tôi rất muốn biết mấy người bên Lý Quang Minh có phá giải được không.

Lý Quang Minh nói với tôi, từ những thông tin Dương Ninh Thanh tiết lộ trước lúc chết có thể thấy Dương Ninh Thanh và Tần Dương có từng tiếp xúc. Khi biết tất cả tội trạng của Dương Ninh Thanh, Tần Dương đã khai báo toàn bộ những gì mình biết.

Khi đọc được nhật ký của Trần Hiểu Mai, Dương Ninh Thanh nhanh chóng lập kế hoạch "ma quỷ báo thù", hắn nói với Tần Dương rằng Tần Hiểu Mai bị chết oan, lấy lý do muốn tìm ra hung thủ thực sự sát hại Ngô Anh, bảo Tần Dương nhân lúc trông linh cữu thì đánh cắp thi thể Trần Hiểu Mai, rồi lại sắp xếp để Tần Dương đóng giả "Tiểu quỷ".

Trong phòng khám nghiệm tử thi, Tần Dương dùng một xiên tre tự chế rạch vào ngực Hồ Viễn, ngụy tạo những vết cào cấu, sau đó mới và đâm nát tim Hồ Viễn rồi nhét vào dạ dày Tần Hiểu Mai bằng một ống nhựa mềm cỡ đầu ngón tay qua đường miệng.

Trong đoạn ghi hình ở tòa nhà pháp y, sau khi "Tiểu quỷ" vào trong phòng khám nghiệm tử thi, phải khoảng mười phút sau mới ra. Đó là thời gian hắn làm những việc này.

Trước khi Tăng Đại Chí chết, Tần Dương lại vào vai "Tiểu quỷ" đến nhà tôi, đây cũng là một phần trong kế hoạch báo thù của Dương Ninh Thanh.

Thứ duy nhất không liên quan đến Dương Ninh Thanh, là việc Tần Dương đến trường Đại học Khoa học Kĩ thuật giả ma dọa Đặng Tư. Theo những gì Tần Dương khai nhận, việc cậu ta đến dọa Đặng Tư hoàn toàn là do bất mãn việc năm xưa lời khai của Đặng Tư với cảnh sát đã chứng thực động cơ giết Ngô Anh của Trần Hiểu Mai. Cũng chính lần "tự tiện hành động" đó đã khiến tôi và Văn Nhã thấy nghi ngờ cậu ta. Nghĩ lại, nếu Dương Ninh Thanh biết chuyện này chắc chắn sẽ không để cậu ta làm thế.

Còn về biểu hiện của Tần Dương khi ở văn phòng anh Điên tối hôm đó, và ý thức phản trinh sát mạnh mẽ, cùng cách trả lời câu hỏi của cậu ta, đều do đã được Dương Ninh Thanh dạy từ trước. Dương Ninh Thanh thay vô cùng có lỗi với Tần Hiểu Mai, chắc chắn cậu ta không muốn em trai Tần Hiếu Mai bị liên lụy. Từ góc độ này, cậu ta có thế không phải kẻ đồng phạm.

Điều duy nhất tôi không thể hiểu nổi, là tối hôm xảy ra sự việc, đoạn nói chuyện WeChat lúc chín giờ năm mươi là do ai đã dùng điện thoại của Hỗ Viễn gửi đi, vì sao Tần Dương dám cả gan ra vào Đội Cảnh sát hình sự như thế? Còn nữa, trước khi chết Tăng Đại Chí rốt cục đã uống rượu cùng ai?

Giờ này, khi có nửa tờ giấy kia, sự việc đã sáng tỏ, trùng khớp với giả thiết mà tôi và Văn Nhã đã đưa ra ngay từ đầu: hung thủ là người bên cạnh chúng tôi, đúng là "bên trong có người làm gì cũng dễ".

"Kết thúc là tốt, kết thúc là tốt." Anh Điên gật gù. "Thế có nhắc chuyện lập công không?"

"Đại đội trưởng có nói sẽ làm ghi công cho chúng ta, nhưng cụ thể như thế nào em vẫn chưa nghe nói gì cả."

"Thần Côn trong lúc nguy cấp nhất lao về phía Dương Ninh Thanh, không chỉ cứu mạng tôi, mà còn bảo vệ tính mạng của cả những người sống ở tầng trên và tầng dưới nữa, chiến tích của cậu ấy lẽ ra phải

được tuyên dương rộng rãi trên phương tiện truyền thông, bản thân cậu ấy cũng xứng đáng được vinh dự nhận chiến công hạng Nhì."

Nói đến đây, hình như anh Điên nhớ ra điều gì đó, bảo tôi lập tức gọi điện cho Đại đội trưởng, anh ấy muốn nói chuyện cụ thể với Đại đội trưởng.

Sự hi sinh của Thần Côn ngay ngày hôm sau đã được đăng báo, các phương tiện truyền thông đua nhau tuyên dương chiến công của anh ây. Còn về "chiến công hạng Nhì" gì đó, Đại đội trưởng cũng nói sẽ cố gắng giúp Thần Côn được truy tặng "liệt sĩ", như thế sẽ giải quyết được vấn đề dưỡng lão cho phụ mẫu hai bên. Những điều này tạm thời chưa thể nói với anh Điên được, nếu không anh ấy sẽ biết Thần Côn đã hi sinh. Tôi liền nói: "May việc này ở Đội đã sắp xếp cả rồi, anh cứ yên tâm tĩnh dưỡng đi."

Anh Điên tỏ vẻ mãn nguyện: "Thế còn được, cậu bỏ chút thời gian lên bệnh viện tỉnh thăm Thần Côn xem, mấy ngày nữa tôi ra viện sẽ đi sau."

Ra khỏi bệnh viện, tôi nhận được điện thoại của Văn Nhã, cô ấy nghe tin vụ án sắp kết thúc nên hỏi tôi có suy nghĩ gì.

Văn Nhã từng nói tôi là người trọng tình cảm. Cô ấy nói đúng, thế nên, tôi không muốn nói với bất kỳ ai việc phát hiện ra tờ giấy. Việc này có liên quan đến anh Điên, tôi nhất định phải hỏi anh ấy trước, rồi mới quyết định bước tiếp theo làm thế nào. Một khi Văn Nhã biết chuyện, với tính cách của cô ấy, chắc chắn sẽ không để yên, lập tức xông đến phòng bệnh yêu cầu anh Điên cho một lời giải thích.

Tôi tự nhủ mình nhất định sẽ làm rõ chuyện này. Bên phía Lý Quang Minh đã chuẩn bị kết thúc vụ án, tôi chỉ có cách ngấm ngầm điều tra, dù thế nào cũng phải có câu trả lời cho cái chết của Thần Côn.

"Đợi anh Điên xuất viện rồi bàn tiếp vậy, tôi nghe theo ý anh ấy."

Tôi tạm thời lấp liếm trước câu hỏi của Văn Nhã.

Đầu dây bên kia im lặng một hồi, Văn Nhã miễn cưỡng: “Thôi được, hôm làm lễ truy điệu anh ở nhà đợi, tôi lái xe tới đón.”

Trong ngoài lời nói của Văn Nhã đều thấy rõ sự tiếc thương Thần Côn và nỗi căm phẫn hung thủ. Tôi thầm nghĩ: Đọc nhật kí của Thần Côn còn khóc lên khóc xuống, cô cũng đâu phải người không trọng tình cảm?

Dập máy, tôi bắt xe về Đội, đi thẳng đến văn phòng anh Điên. Tôi nhanh chóng tìm thấy cuốn sổ ghi chép của anh ấy, lúc cầm nó trên tay, tôi chỉ thấy tim mình đập mỗi lúc một nhanh.

Tôi đặt cuốn sổ lên bàn, lấy tờ giấy trong túi áo ra, hít một hơi thật sâu, rồi mở quyển sổ...

CHƯƠNG 42

Chất vấn trực tiếp

Tôi lật từ trang đầu đến trang cuối, xem đi xem lại. Đầu tiên là kiểm tra trang đó có bị xé không, ở gáy có dấu vết gì không, thậm chí tôi còn đọc từng bài ghi chép chính trị, để xem có hai trang nào nội dung không liền mạch không.

Sau nửa tiếng, tôi đã kiểm tra xong một lượt. Nội dung ghi chép đầy đủ, không phát hiện có trang nào một nửa, cũng không có dấu vết cả tờ bị xé.

Để đảm bảo không sai sót, tôi lại lấy quyển sổ của mình ra, đếm lại số trang. Tổng cộng đều là một trăm hai mươi trang.

Tôi thở phào, tờ giấy này không phải của anh Điên, nhưng chứng tỏ là anh Điên đang bao biện cho một hung thủ giấu mặt, gián tiếp giết chết Thần Côn!

Tôi cảm giác tim mình trống rỗng, đặt cuốn sổ của anh ấy lại chỗ cũ, khóa ngăn kéo lại, ra khỏi phòng làm việc, đi thẳng về nhà.

Mấy ngày sau tôi ở lì trong nhà, không ngừng suy nghĩ về chuyện này, tính xem phải làm cách nào "lật bài ngửa" với anh Điên.

Còn anh Điên cuối cùng cũng biết chuyện Thần Côn.

Buổi tối trước hôm bảy ngày Thần Côn, tôi đang ở nhà ăn cơm cùng cha mẹ, thì nhận được điện thoại của anh Điên.

Người gọi điện là chị dâu, chị ấy nhờ tôi đến khuyên giải anh Điên. Lúc sáng cô y tá đến kiểm tra phòng bệnh vô tình nhắc đến chuyện một cảnh sát dũng cảm xả thân che bom, anh dũng hy sinh, anh Điên

lập tức kéo lại hỏi cụ thể.

Từ lúc đó, anh Điên cả ngày không nói năng gì, cũng không ăn không uống.

Tôi nghe vậy lập tức buông đũa xuống rồi đến thẳng bệnh viện. Vào đến phòng bệnh, băng trên đầu anh Điên đã tháo hết. Khi quả bom phát nổ, anh ấy nằm sụp dưới đất, đưa tay che mặt, nên phần mặt không bỏng nặng lắm, chỉ có trên trán thấy một vết sẹo lớn.

Anh Điên ngồi ngoảnh đầu nhìn ra cửa sổ, chị dâu nói anh ấy đã ngồi như thế cả ngày rồi.

Tôi biết, anh ấy đang nói chuyện với Thần Côn, giống như hôm tôi đến phòng khám nghiệm tử thi đốt giấy tiền vậy.

Trong lòng tôi có rất nhiều nghi vấn, nhưng dù sao anh ấy cũng đang bị thương, cứ mãi như thế này cũng không phải cách giải quyết. Tôi khuyên nhủ rất nhiều, nhưng anh Điên từ đầu chí cuối chỉ im lặng. Cuối cùng, chị dâu thấy đã muộn quá rồi, bảo tôi cứ về đi.

Tôi thở dài, chào tạm biệt chị dâu. Vừa quay đi thì anh Điên cất tiếng: “Ngày mai truy điệu, các cậu đến đón tôi đi cùng.”

Lúc tôi quay đầu lại, anh Điên đã quay ra cửa sổ.

“Vâng.” Tôi khẽ đáp.

Sáng sớm hôm sau, tôi lên xe Văn Nhã rồi cùng đến bệnh viện đón anh Điên, vết thương của anh ấy vẫn chưa lành, bác sĩ cứ dặn đi dặn lại là không được đứng lâu.

Thi thể của Thần Công do bên pháp y của Đội đưa đến nhà tang lễ từ lúc sáu giờ sáng, linh đường đã được bố trí từ ngày hôm qua.

Rất đông người tham gia lễ truy điệu, ngoài các đồng nghiệp ở Phòng Cảnh sát, còn có đại diện các lĩnh vực trong xã hội và nhiều quần chúng tới dự. Phụ mẫu hai bên nhà Thần Côn không đến, trên Phòng lo các cụ đã tuổi cao sức yếu, không chịu nổi nỗi đau này.

Lễ truy điệu do Đại đội trưởng chủ trì, Phó chủ tịch thành phố kiêm Trưởng Phòng Cảnh sát thành phố đọc điếu văn, ngữ khí trầm lắng, thương tiếc vô vàn.

Thi thể đặt chính giữa linh đường, bên trên phủ cờ của Đảng, xung quanh xếp một vòng tròn đầy hoa trắng, vô cùng trang nghiêm, yên tĩnh.

Mọi người xếp hàng kính viếng, do số người quá đông, lễ truy điệu kéo dài tận gần hai tiếng. Tôi vẫn dìu anh Điên, giữa chừng có lúc anh ấy đứng không vững, tôi bảo anh ấy về xe nghỉ ngơi trước, nhưng anh ấy nằng nặc đòi phải đưa tiễn Thần Côn đến đoạn cuối cùng.

Sau đó lễ truy điệu kết thúc, dòng người dần tan đi, cuối cùng trong linh đường chỉ còn lại vài người của Đội chúng tôi. Anh Điên run rẩy tiến lại gần quan tài, giọng nói trầm xuống: "Cậu làm được rồi, cậu là một cảnh sát tốt!"

Chúng tôi đợi đến khi thi thể Thần Côn hỏa táng xong xuôi, rồi đưa hài cốt ra nghĩa trang ngoài ngoại ô. Mộ Thần Côn nằm ngay cạnh mộ vợ con, xa cách bao năm, giờ cả nhà họ lại được đoàn tụ.

Trên đường về, Văn Nhã hỏi anh Điên: "Việc vụ án, chúng ta không điều tra nữa sao ạ?"

"Tình tiết vụ án đã rõ ràng, chuẩn bị kết thúc rồi, còn điều tra gì nữa?" Anh Điên nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Nhưng tôi thấy hung thủ..."

Anh Điên ngắt lời Văn Nhã: "Hung thủ đã chịu án tử hình rồi, tôi chỉ thấy có lỗi với Thần Côn, tối hôm đó lẽ ra tôi không nên đồng ý để cậu ta tham gia vây bắt, là tôi đã hại cậu ta."

Giọng nói anh Điên chất chứa đầy phiền não và tự trách móc. Văn Nhã cũng không dám nói thêm, sợ làm anh kích động.

Hôm anh Điên ra viện, tôi và Văn Nhã đều đến đón. So với hôm truy điệu, khí sắc anh ấy đã tốt hơn nhiều. Chị dậu kể rằng, anh ấy vẫn

chốc chốc lại ngồi nhìn ra ngoài cửa, không nói năng gì.

Từ bệnh viện về đến nhà anh Điên, vì có chị dâu và Văn Nhã, tôi không tìm được cơ hội hỏi anh Điên về tờ giấy.

Sau khi Thần Côn mất nửa tháng, vụ án đã kết thúc một cách thuận lợi.

Do vụ án quá nhạy cảm, ban đầu tình tiết vụ án không hề được công bố rộng rãi, dẫn đến tam sao thất bản, dư luận chỉ nhắm trọng điểm vào việc "Phòng Cảnh sát điều tra án oan".

Để giảm thiểu ảnh hưởng tiêu cực, sau khi Đảng ủy Phòng Cảnh sát thành phố thảo luận, báo cáo lên Thành ủy và được sự đồng ý, bên Phòng Cảnh sát cho mở cuộc họp báo.

Trong buổi họp, Trưởng Phòng Cảnh sát trước tiên đã tiến hành kiểm điểm, biểu thị quyết tâm tăng cường quản lý đội ngũ nội bộ, đảm bảo không để xảy ra án oan, án sai nữa, đồng thoại "thanh lọc" những phần tử không xứng đáng trong đội ngũ cảnh sát.

Sau đó, Đại đội trưởng Đại đội cảnh sát hình sự công bố chi tiết vụ án, nói rõ việc hung thủ có trí tuệ cao, khả năng phản trinh sát tốt, các cảnh sát điều tra đã phải đấu mưu đấu trí hết sức mới xác định được kẻ tình nghi. Khi tiến hành vây bắt, các chiến sĩ cảnh sát không tiếc thân mình, xả thân lao về phía quả bom, nhờ thế mới hạn chế đến tám mươi phần trăm sức sát thương, giữ an toàn tính mạng và tài sản cho quần chúng nhân dân.

Phần cuối cùng là biểu dương các cảnh sát tham gia điều tra, tôi, anh Điên, Văn Nhã đều ở trong danh sách này. Đứng trên sân khấu còn có cha mẹ của Thần Côn, họ được mời đến để đại diện lĩnh thưởng và nhận lời an ủi của lãnh đạo Thành phố.

Sau buổi họp báo, tôi bị cảnh sát ở đài truyền hình kéo sang một bên phỏng vấn. Trả lời xong, tôi đi tìm anh Điên khắp nơi mà không thấy.

Hôm nay là lần đầu tiên anh ấy quay về Đội từ lúc ra viện, tôi đoán anh ấy đã đến văn phòng rồi.

Tôi đi tới trước cửa văn phòng anh Điên. Thấy không khóa, tôi liền đẩy cửa bước vào trong, thì thấy anh Điên đang lục tung ngăn kéo.

Tôi nhẹ nhàng đóng cửa, khóa trái lại, rồi lấy tờ giấy từ trong túi áo khoác ra: "Anh Điên, anh đang tìm cái này phải không?"

"Quả nhiên là ở chỗ cậu." Anh Điên ngẩng lên nhìn tôi.

"Em cần một lời giải thích." Tôi từ từ đi về phía bàn.

"Chẳng có gì phải giải thích cả, tờ giấy đó là của tôi, tôi chỉ mô phỏng lại nét chữ của hung thủ và viết câu đó thôi."

"Anh nói dối, sổ ghi chép của anh cơ bản không có vết xé!" Tôi nhìn thẳng vào mắt anh Điên, giống như đang thẩm vấn tội phạm - đây là lần đầu tiên tôi nói chuyện với anh bằng thái độ này.

Anh Điên nhìn tôi, trong mắt anh lóe lên vẻ đau khổ.

"Điều này có quan trọng không? Trong Đội ai cũng có sổ ghi chép, tôi xin ai mà chả được."

"Rất quan trọng! Thế anh nói cho em biết, tờ giấy này xé từ sổ của ai?"

Anh Điên cúi tìm hộp thuốc lá trong ngăn kéo. Lúc châm thuốc, tôi thấy tay anh có phần run rẩy, bật mấy lần mới cháy được.

"Là ai?" Tôi hạ giọng.

"Cậu nhất định phải biết sao?"

"Đúng thế!" Tôi gật đầu dứt khoát.

Anh Điên không lên tiếng, cứ rít từng hơi thuốc. Không khí trong phòng vô cùng ngượng ngùng, tôi cũng không giục anh ấy nữa, tôi biết, giây phút này cuối cùng cũng đến rồi.

Đến khi điếu thuốc chỉ còn lại đầu lọc, anh Điên đứng dậy, tiến lại trước mặt tôi: "Nghe nói ước mơ từ nhỏ của cậu là làm cảnh sát?"

Tôi không hiểu vì sao anh Điên bỗng nhiên hỏi điều này, bằng gật đầu một cách nghi hoặc.

“Tốt, tôi muốn cậu lấy danh nghĩa cảnh sát để thề, sẽ không bao giờ để lộ chuyện này ra ngoài.”

“Điều này...” Tôi do dự, tôi gặng hỏi có phải lời thề này là để Thần Côn được nhắm mắt xuôi tay không. Nếu biết kẻ nội gián này là ai mà lại không thể lôi hắn ra ánh sáng, thế thì còn ý nghĩa gì nữa?

Mặt khác, tôi cũng thấy kỳ lạ, ngày thường anh Điên đâu phải người không phân biệt phải trái đúng sai, người có thể khiến anh ấy gắng sức bao che đến vậy rút cục là ai?

Trong đầu tôi lần lượt sàng lọc tên tất cả cảnh sát trong đội, phân tích mối quan hệ của họ với anh Điên, rồi rà lại một lượt những việc tên nội gián có thể làm trong quá trình vụ án.

Cứ nghi ngờ một người, rồi lại phủ định, nghi ngờ một người, rồi lại phủ định.

“Thần Côn.”

Nghĩ đến cái tên này, mí mắt tôi giật mạnh liền mấy cái.

Tôi bỗng nhiên nghĩ ra, sau khi vợ con Thần Côn chết, anh ta không còn lòng dạ làm việc, chính anh Điên đã nhất quyết đưa anh ta về Tổ mình, hàng ngày quan tâm giúp đỡ. Khi anh Điên kể cho tôi nghe về biến cố của gia đình Thần Côn, giọng nói rất nặng nề.

Từ đó có thể khẳng định, tình nghĩa giữa anh Điên và Thần Côn thực sự đã vượt trên mức bình thường.

Giờ Thần Côn vì cứu anh Điên mà chết, anh Điên vô cùng đau khổ, tự trách mình, nhưng vẫn không chịu nói tên người đó ra, chẳng lẽ...

Tôi nhìn về phía anh Điên, nghi hoặc: “Người đó, là người của Tổ chúng ta?”

“Trước khi cậu thề, tôi sẽ không trả lời bất cứ câu hỏi nào của cậu

liên quan đến vấn đề này.” Thái độ của anh Điên rất kiên quyết.

Tôi nhắm mắt, nhớ lại suốt quá trình hai năm ở Đội Cảnh sát hình sự, cuối cùng lựa chọn tin tưởng anh Điên. Tôi hạ quyết tâm, trịnh trọng: “Tôi, Lục Dương, lấy danh nghĩa Cảnh sát cao quý xin thề, sẽ vĩnh viễn không bao giờ truyền ra ngoài nội dung cuộc nói chuyện ngày hôm nay với đồng chí Dương Phong, nếu không, tôi sẽ không bao giờ có thể điều tra ra vụ án nào, bảo vệ chính nghĩa, bắt hung thủ ra trước pháp luật nữa, và vĩnh viễn không thể trở thành một cảnh sát tốt.”

Làm cảnh sát là ước mơ từ nhỏ của tôi, đến nay nguyện vọng lớn nhất là làm một cảnh sát tốt.

Vì vậy, lời thề này, đối với tôi vô cùng nặng nề.

CHƯƠNG 43

Chân tướng

Anh Điên lại châm một điếu thuốc: "Kể từ khi bắt đầu nhé! Buổi tối Hồ Viễn chết, đội chúng ta đều đã ngủ rồi, Thần Côn mới ra ngoài nhận điện thoại."

"Muộn thế rồi còn ai gọi điện cho anh ta nữa ạ?"

"Lúc về phòng trực chiến, mọi người đều vào giấc rất nhanh, chỉ mình tôi mãi nghĩ về chuyện vụ án nên không ngủ được. Một lát sau, tôi thấy có bóng người thoáng qua, mở mắt ra thì thấy người đó đang mở cửa. Dù cố gắng thao tác rất nhẹ, nhưng vì cánh cửa quá cũ nên vẫn phát ra tiếng 'két! két!'

Tôi nhất thời tò mò, ngồi dậy quan sát, phát hiện giường Thần Côn không có người.

Tôi đi ra phía cửa sổ. Thần Côn sau khi ra khỏi phòng trực chiến thì rón rén chạy ra một góc sân, vốn dĩ ở đó rất tối, nhưng thấy một bên tai cậu ta có ánh sáng, tôi đoán ngày cậu ta đang nghe điện thoại."

"Lúc đó anh đã nghi ngờ rồi ạ?"

"Không, lúc đó tôi chỉ thấy tò mò, không thể cho rằng chuyện này có liên quan gì đến vụ án. Mãi đến tận tôi ngày hôm sau, khi cậu nhận được bưu phẩm đầu tiên..."

"Thần Côn chắc không thể dùng chữ của mình đi viết mấy câu đó chứ..."

"Đương nhiên không phải bút tích của cậu ta rồi, cậu không nhận ra thể chữ lệ đó sao? Bình thường có ai tự nhiên lại viết bằng chữ lệ

không?” Nói đoạn, anh Điên chỉ dòng chữ trên nửa trang giấy kia.

Tôi chẳng nghiên cứu về thư pháp bao giờ, chỉ biết chữ khải và chữ hành thôi, xem ra Thần Côn cố ý dùng chữ lệ để giấu đi bút tích hàng ngày của mình.

Anh Điên kể, trong một buổi học chính trị, anh ấy vô tình nhìn thấy Thần Côn viết lên sổ ghi chép câu *Làm điều chính nghĩa* bằng chữ lệ, đến khi thấy mấy dòng chữ *Điều tra án oan, lấy mạng bồi hoàn* trong bưu phẩm đó, thì mới nhận ra.

Nếu chữ lệ đã là một dạng thư pháp, thì người biết viết chắc sẽ rất nhiều chứ? Nhưng tôi hiểu anh Điên cũng không phải người vội vã, nên đợi anh ấy nói tiếp.

Anh Điên lặng lẽ tìm cuốn sổ ghi chép của Thần Côn, lật đến trang đó. Trước vế *làm điều nhân nghĩa* có mấy chữ *Lấy pháp ác ma*.

Để không khiến Thần Côn nghi ngờ, anh Điên xé thẳng cả tờ giấy đem nhờ chuyên gia giám định bút tích, kết quả là: Độ tương đồng nét chữ trên hai tờ giấy là chín mươi phần trăm.

Kể cả như thế, anh Điên cũng không dám ra quyết định quá vội vàng, bèn xé bỏ phần phía trên có bút tích của Thần Côn đi, sau đó cất giấu trong ngăn bàn.

Tối hôm tôi đưa tờ giấy ghi “lời tiên tri chết chóc” đầu tiên đến, chỉ thấy anh Điên đăm chiêu nhìn, còn Thần Côn lại cố tình hướng sự chú ý của chúng tôi vào vết máu trên chiếc xe mô hình. Thì ra trong lòng hai người đều đã có suy tính riêng cả.

Vì có sự nghi ngờ, anh Điên bắt đầu lẳng lặng điều tra Thần Côn, đầu tiên là cuộc điện thoại trong buổi tối xảy ra tai nạn.

Sau khi điều tra, anh biết người Thần Côn nói chuyện điện thoại là một người cung cấp manh mối, bèn lập tức gọi điện nhưng không được. Mãi cho tới chiều ngày thứ hai sau khi Tăng Đại Chí chết, anh Điên mới tìm hiểu ra một điều quan trọng: trong buổi tối xảy ra vụ tai

nạn xe, Thần Côn từng bảo người này đến thị trấn đón một chàng trai, sau đó mọi thứ đều nghe theo sắp đặt của chàng trai này.

"Người anh ta đón là Tần Dương?" Tôi lập tức hiểu ra, trước đó mẹ Tần Dương nói trước cửa nhà họ ban đêm thường rất ít xe cộ qua lại, nhưng đúng buổi tối xảy ra vụ án Hồ Viễn, Tần Dương lại dễ dàng gọi được xe, và lái xe còn không hề nghi ngờ hàng loạt hành động phía sau của cậu ta. Thì ra là như thế!

"Đúng vậy, từ thời gian, địa điểm đến đặc điểm nhận dạng, thì đó chính là Tần Dương. Sau này người cung cấp manh mối gọi điện cho Thần Côn, là để thông báo anh ta đã làm xong các việc được giao và trở về nhà rồi."

Những lời của người cung cấp manh mối đã để lộ danh tính của tên "Tiểu quỷ", đủ để chứng minh Thần Côn có liên quan đến vụ án này, nhưng "Tiểu quỷ" chỉ thực hiện việc trộm xác, không có liên quan trực tiếp gì đến vụ mưu sát, nên anh Điên không làm lớn chuyện mà chỉ lặng lẽ quan sát thêm.

Cũng chính buổi chiều hôm đó, tôi và Văn Nhã điều tra ra vấn đề ở Tần Dương, khi chúng tôi gọi điện thông báo, thực ra anh Điên đã biết trước rồi, nên lập tức đồng ý cho bắt Tần Dương.

Tôi và Văn Nhã trở về văn phòng anh Điên, anh ấy lấy bức ảnh "Tiểu quỷ" từ chỗ tôi, thứ nhất là để xác nhận lại lần nữa về bút tích, thứ hai là muốn bảo quản chứng cứ này một cách tốt nhất.

Giờ nghĩ lại, hôm thẩm vấn Tần Dương, anh Điên cố ý đưa Thần Côn về, thì ra là vì muốn thám thính phản ứng của Thần Côn.

Nhưng thái độ của anh Điên đã khiến Thần Côn cảnh giác. Vì muốn loại trừ hiềm nghi, Thần Côn đã cùng Dương Ninh Thanh diễn màn kịch đó, lại chính mình làm nạn nhân thứ ba.

"Hai vụ án trước đó, hung thủ giết người đều rất mau lẹ và sạch sẽ, nạn nhân nắm chắc cái chết, nhưng đến lượt Thần Côn lại dùng

phương thức rất chậm rãi. Lúc đó tôi đã đoán ra đây nhất định là khổ nhục kế của cậu ta, định đợi Thần Côn tỉnh lại sẽ tiếp tục dò la xem sao."

"Sau đó thế nào?" Tôi hỏi.

"Thực ra tôi không hề quen Trưởng ban Quản lý phương tiện giao thông Tử Châu, tối hôm đó, sau khi nhận được điện thoại của Đồn Cảnh sát Thành Sương, tôi lập tức nghĩ ra việc có người trong nội bộ đã tự ý sửa số điện thoại chủ xe. Tôi liên hệ thẳng đến lãnh đạo của Chi đội Cảnh sát giao thông, được biết là do một cảnh sát của họ đã sửa, mà người này được Thần Côn nhờ vả..."

"Số điện thoại do Thần Côn sửa? Chỉ cần tra tìm một chút, thì anh ta sẽ lộ diện ngày mà..." Tôi chen vào, vì cách làm này quá nguy hiểm.

"Họ không còn thời gian nữa, ngày thứ ba sau khi Tần Hiểu Mai chết đến lượt Tổ chúng ta trực ban, đợi lần trực ban tiếp theo của chúng ta thì phải bốn ngày nữa, lúc đó Tần Hiểu Mai đã bị mang đi hỏa táng rồi."

"Vì sao cứ phải đợi đến khi Tổ chúng ta trực ban?"

"Khi Tổ chúng ta điều tra vụ này, Thần Côn mới có thể yểm trợ cho Dương Ninh Thanh. Nếu thay bằng người khác, thì sau khi xác nhận thân phận người lái xe và liên hệ chủ xe, họ sẽ rất dễ bị phát hiện."

Tôi gật đầu, xem ra lúc Thần Côn ghi chép lời khai của lái xe đã cố ý không xác nhận lại danh tính hắn ta, nhằm mục đích làm mất dần manh mối.

Anh Điên nói tiếp: "Tôi có thể nói dối ngay trước mặt Thần Côn, nhưng không lật tẩy cậu ta, là vì muốn cậu ra hiểu rằng, tôi đã biết hết mọi việc, hi vọng cậu ta sẽ chủ động trình bày với tôi. Sau khi cậu, Văn Nhã và Lý Quang Minh đi khỏi, tôi đã lật bài ngửa với cậu ra rồi, đồng thời cãi nhau một trận."

Chẳng trách lúc Văn Nhã gọi điện cho anh Điên, có nói hình như

anh vừa cãi nhau.

“Thần Côn khai hết tất cả sao?” Tôi cau mày.

“Phải, nhưng thực tế, cậu ta cũng không thể đợi thêm được nữa.” Anh Điên gật đầu.

“Không chờ thêm được nữa là ý gì ạ?”

“Vì các cậu đã nghi ngờ người lái xe, lại cộng thêm việc điều tra Dương Ninh Thanh, rất nhanh chóng có thể phát hiện ra quan hệ giữa hai người họ, cho nên Thần Côn đành chủ động nói cho chúng ta biết việc lái xe và Dương Ninh Thanh rất giống nhau, mục đích của cậu ta là loại bỏ sự nghi ngờ với mình.”

Anh Điên sau đó kể cho tôi chi tiết lời khai của Thần Côn.

Đầu tiên là vụ án Hồ Viễn.

Thần Côn đợi trên con đường Hồ Viễn chắc chắn đi ngang qua, giả vờ như tình cờ gặp, lên xe của Hồ Viễn, rồi vào lúc chín giờ năm mươi, lấy cớ điện thoại hết pin mượn điện thoại của Hồ Viễn. Sau khi tạo lịch sử trò chuyện rồi xóa đi, anh xuống xe, trở về Đội.

Chiếc xe việt dã là do Dương Ninh Thanh vừa mua hôm đó, rồi lấy trộm biển số xe gắn vào, ẩn náu ở trên đường bên ngoài thành phố, đợi Hồ Viễn xuất hiện thì bật đèn cứu hộ, lấy lý do cần giúp đỡ để chặn Hồ Viễn lại, rồi thừa cơ đánh ngất Hồ Viễn, đồng thời ngụy tạo hiện trường tai nạn xe.

Lúc đó chiếc Jetta đỗ ở trước mặt chiếc xe việt dã, đầu xe cùng một hướng. Sau khi chiếc Jetta khởi động xong, Dương Ninh Thanh nhanh chóng lên chiếc xe việt dã, tăng tốc lái đi một đoạn xa rồi quay đầu lại, đâm vào chiếc Jetta.

Cấu tạo của tòa nhà pháp y và Đại đội Cảnh sát hình sự, và cả thứ tự trực ban, số người trực của chúng ta, đương nhiên cũng là do Thần Côn tiết lộ cho Dương Ninh Thanh, để Tần Dương có thể trộm xác Tần Hiểu Mai một cách thuận lợi.

Sau đó là vụ án Tăng Đại Chí.

Người dùng bữa tối cùng Tăng Đại Chí chính là Thần Côn, nhưng Thần Côn thì không uống, mà chỉ ngồi chuốc rượu.

Tăng Đại Chí nát rượu, Thần Côn mang hai bình Mao Đài đến, khiến Tăng Đại Chí sáng cả mắt, một lúc đã uống hết hai bình rượu, say đến bất tỉnh nhân sự.

Sau đó, Thần Côn đi ra, giả vờ đang theo dõi Tăng Đại Chí, Dương Ninh Thanh thừa cơ vào phòng, dựng lên việc Tăng Đại Chí nhảy lầu, và để lại dấu chân của "Tiểu quỷ", cố tình gây hoang mang.

Trong thời gian này, Thần Côn cố ý không ngừng nói với tôi về các hình ảnh trong điện thoại của Hồ Viễn nhằm thu hút sự chú ý của tôi, để Dương Ninh Thanh có cơ hội vào và thoát khỏi khu nhà.

Dương Ninh Thanh vắt người Tăng Đại Chí qua lan can cửa sổ, phần nằm bên ngoài nhiều hơn một chút, như thế cơ thể Tăng Đại Chí sẽ từ từ tuột xuống, do đó trên cửa sổ mới để lại sợi vải. Khi bảo vệ phát hiện Tăng Đại Chí nhảy lầu, Dương Ninh Thanh đã rời khỏi đó rồi.

Sau khi rời khỏi hiện trường vụ án Tăng Đại Chí, anh Điên đưa Thần Công về nhà trước, thế nhưng thực ra anh ta không hề lên nhà, mà đợi chúng tôi rời đi, liền gọi xe chạy tới bên ngoài khu nhà tôi ở, thấy tôi vào cổng thì ném bưu phẩm bên ngoài phòng bảo vệ.

Về Tăng Đại Chí, anh Điên còn giải đáp mọi thắc mắc nữa của tôi. Rất sớm từ khi Thần Côn bắt đầu có ý đồ giết Hồ Viễn và Tăng Đại Chí, anh ta đã theo dõi hai người này nhiều lần, trong quá trình đó, phát hiện con ngõ nhỏ bên ngoài nhà Tăng Đại Chí kết cấu có phần kỳ lạ.

Một lần, Thần Côn đi theo Tăng Đại Chí, hình như Tăng Đại Chí có phát hiện ra, cũng may ở khoảng cách xa nên không bị lộ mặt. Khi Thần Côn đứng dậy, thì thấy Tăng Đại Chí đã biến mất rồi, cậu ta

chuẩn bị hôm sau đến theo dõi lại, thì lúc này Tăng Đại Chí lại xuất hiện trước mặt, thậm chí còn gần hơn chỗ Thần Côn đang theo dõi.

Ban ngày hôm sau, cậu ta tới con ngõ phát hiện ra một điều thú vị.

Con ngõ nhỏ đó có hai cửa vào, hai cửa đó được liên kết với nhau theo một hình vòng cung, đi vào từ cửa thứ hai, thì có thể đi ra từ cửa thứ nhất, Tăng Đại Chí thường dùng cách này để trêu đùa, hù dọa mọi người.

Tôi bỗng hiểu ra, thì ra đây chính là sự ảo diệu của việc có hai Tăng Đại Chí, tối hôm đó Thần Côn nói dối là không thấy có gì kì lạ, là không muốn để lộ ra việc mình đang theo dõi trước đây.

Nghe xong những gì anh Điên kể, tôi thở phào: "Nói như thế, thì người đều do Dương Ninh Thanh giết đúng không?

"Đúng." Anh Điên đáp.

Em vẫn có điều không hiểu: "Dương Ninh Thanh vì sao có thể thuyết phục Thần Công giúp đỡ cậu ta được?"

"Thực ra, là Dương Ninh Thanh đã giúp Thần Công." Anh Điên cầm nửa tờ giấy trong tay, nhìn dòng chữ trên đó.

Lời của anh Điên khiến tôi tròn mắt. Nhưng tôi mau chóng hiểu ra, Thần Côn sớm đã có ý nghĩ "làm điều chính nghĩa", từ khi Tần Hiểu Mai chưa bị hành quyết.

Anh Điên nói tiếp: "Sau khi vợ con Thần Côn chết, không phút giây nào cậu ta không sống trong thương nhớ và đau khổ, chỉ vì trách nhiệm với phụ mẫu hai bên, nên cậu ta phải cố gắng. Đối với người khác, thời gian là liều thuốc, còn đối với Thần Côn, thì lại là thuốc độc. Thời gian càng dài, nỗi nhớ nhung đó càng sâu đậm, Thần Côn đã mấy lần muốn kết thúc cuộc sống này rồi.

Thần Côn từ lâu đã biết việc Hồ Viễn giở trò với nữ nghi phạm, sau đó một lần mượn điện thoại của Tăng Đại Chí, lại vô tình nhìn thấy các bức ảnh xúc phạm tử thi, cậu ta cho rằng hai người này chính là

những kẻ sâu bệnh của ngành cảnh sát.

Đằng nào cũng chết, cậu ta muốn diệt trừ hai con sâu bệnh này cho yên lòng."

"Thế tại sao lại phải đợi lâu như thế nhỉ?" Tôi hỏi tiếp.

Anh Điên nói nguyên văn câu của Thần Côn: "Tôi có thể chết, nhưng không thể mang tội danh giết người, để cha mẹ mình phải chịu ô nhục được."

Thần Côn đã lên một kế hoạch giết người hoàn hảo, nhưng mãi vẫn không có kết quả, sự xuất hiện của Dương Ninh Thanh vô tình giúp cậu ta thấy được tia sáng.

Kế hoạch "ma quỷ báo thù" của Dương Ninh Thanh cần một người trong Đội Cảnh sát hình sự làm nội ứng.

Trong buổi tối hôm vây bắt, Dương Ninh Thanh nói, cậu ta nắm trong tay hồ sơ của từng người tham gia vụ án Tần Hiểu Mai, sau hồi cân nhắc, cậu ta đã chọn Thần Côn.

Vợ con Thần Côn nhiễm vi rút HIV không rõ lý do và lần lượt qua đời, Dương Ninh Thanh đánh cược rằng Thần Côn sẽ hiểu được sự phẫn nộ của mình.

Dương Ninh Thanh đã vào giai đoạn phát bệnh, trước khi chết, cậu ta nhất định phải giết sạch những cảnh sát đã tham gia điều tra vụ Tần Hiểu Mai.

Cậu ta muốn báo thù, nhưng lại muốn vụ án này được công khai hơn, để mọi người đều biết rằng Tần Hiểu Mai bị oan.

Dương Ninh Thanh nói với Thần Côn: "Mặc dù vụ án Hiểu Mai anh cũng tham gia, nhưng chỉ cần anh giúp tôi, tôi có thể không giết anh."

Dương Ninh Thanh cho rằng Thần Côn sợ chết nên mới đồng ý với cậu ta, thực ra, Dương Ninh Thanh đã trở thành người thực hiện việc "làm điều chính nghĩa" của Thần Côn.

Thế nên, Thần Côn mới thực sự là chủ mưu?

Một lúc lâu sau tôi mới cất tiếng: “Thần Côn kể hết những chuyện này với anh, không sợ anh bắt sao?”

Anh Điên thở dài: “Cậu ta biết tôi sẽ không làm thế. Tôi nợ cậu ta một mạng sống.”

“Dạ?” Chuyện này tôi đúng là không hay biết.

Anh Điên kể, nhiều năm trước đây trong một lần vây bắt, khi anh Điên đối mặt với một tên tội phạm, đồng phạm của hắn bất ngờ xuất hiện phía sau, giơ dao lên chém. Chính Thần Côn đã dùng cánh tay mình đỡ nhát dao đó, để lại vết sẹo dài khoảng mười phân trên tay phải, chính là vết sẹo tôi nhìn thấy khi Thần Côn nằm viện.

Thì ra còn có cả chuyện này, tôi lại hỏi: “Thần Côn có nói với anh rằng ở chỗ Dương Ninh Thanh có bom không?”

Anh Điên lắc đầu: “Cậu ta nói mục tiêu cuối cùng của Dương Ninh Thanh là tôi. Trong giao kèo của hai người, cuộc vây bắt cuối cùng, cậu ta phải để tôi đi ở phía trước, Dương Ninh Thanh sẽ dùng dao găm đâm chết tôi.

Tôi biết cậu ta nhất định đòi tham gia cuộc vây bắt chính là vì muốn bảo vệ tôi. Tôi nghĩ dù gì trong tay cũng có súng, nếu thấy không ổn sẽ bắn hạ Dương Ninh Thanh tại chỗ là xong, nhưng không ngờ lại là bom.

Chuyện này là Dương Ninh Thanh lừa Thần Côn, nếu Thần Côn biết trước, nhất định sẽ không để chúng ta lên đó nhiều như thế?"

Anh Điên còn nói, trong phút cuối, Dương Ninh Thanh bảo Thần Côn ra ngoài, không phải vì cậu ta có thiện ý gì cả, mà vì muốn nhờ Thần Côn làm mai táng cậu ta cùng với Tần Hiểu Mai.

“Mặc dù chuyện này rất khó, nhưng tôi sẽ cố gắng thuyết phục cha mẹ Tần Hiểu Mai. Đây là lời hứa ban đầu của Thần Côn với Dương Ninh Thanh. Cậu ta đi rồi, tôi phải giúp cậu ta hoàn thành nó.”

Khi tôi đi ra khỏi văn phòng anh Điên đã là hai giờ chiều. Giờ cơm cũng qua từ lâu nhưng tôi không hề cảm thấy đói.

Tối hôm đó trước khi tôi và Văn Nhã về phòng bệnh, tôi nghe thấy Thần Côn nói với anh Điên câu cuối cùng: "Tôi muốn làm một cảnh sát tốt"

Anh Điên còn nói với tôi, việc gửi "lời tiên tri chết chóc" cho tôi là chủ ý của Thần Côn, ba câu nói đó là lời cảnh báo cũng là lời động viên cuối cùng dành cho tôi.

Ra khỏi Đội Cảnh sát hình sự, tôi ngước nhìn lên trời, nói khẽ: "Anh đã làm được rồi, anh là một cảnh sát tốt."

Mọi chân tướng đã rõ ràng, tôi lẽ ra phải thấy thật nhẹ nhõm, nhưng mãi vẫn có cảm giác nôn nao khó tả. Tôi bước đi như một kẻ mất hồn.

Chiều hôm đó, tôi không gọi xe mà từ từ đi bộ về nhà, muốn để sự mệt mỏi về mặt thể xác lấp đầy sự trống rỗng trong lòng.

Tôi đi bộ hơn hai tiếng đồng hồ, mệt mỏi rã rời, quần áo ướt đẫm.

Về đến nhà, tôi tắm rửa rồi nằm vật xuống giường. Giờ tôi chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon.

Thế nhưng trời không chiều lòng người, vừa nằm xuống một lúc, tôi đã nghe thấy có tiếng gõ cửa. Cha mẹ tôi đều đã về quê rồi, ai lại đến gõ cửa vào giờ này? Tôi mệt mỏi bò dậy.

Người gõ cửa là Lão Trương. "Lục Dương, cậu lại có bưu phẩm này."

Tôi thoáng rùng mình. Nhìn thấy bì thư bằng giấy xi măng trên tay Lão Trương, tôi càng sợ hãi hơn, vì... trông nó vô cùng quen thuộc!

Tôi xé miệng phong bì, lấy ra một lá thư, trên đó nổi bật dòng chữ: *Ta vẫn luôn dõi theo ngươi.*

[1] Trong tiếng Trung, chữ “Phong” (峰) trong tên “Dương Phong” (杨峰) nghĩa là đỉnh núi, đồng âm với chữ “Phong” (疯) có nghĩa là “điên”.

[2] Thần Côn (神棍): Những kẻ mượn danh thần thánh, dở trò tráo trở lừa bịp người khác. Chữ “Thân” trong tên “Trần Thân” cũng đọc gần giống chữ “Thần” trong từ “Thần Côn”.

[3] Tencent: Tên đầy đủ là Công ty TNHH Hệ thống máy tính Tencent Thẩm Quyến, một trong những công ty công nghệ thông tin hàng đầu Trung Quốc, chủ sở hữu hàng loạt phần mềm trực tuyến và diễn đàn online như QQ, WeChat, v.v...

[4] Một dạng bộ gõ thông dụng để gõ chữ Hán, không dùng phiên âm, mà hoàn toàn dùng các nét và đặc điểm của chữ Hán. Bộ gõ này phổ biến rộng rãi trong giới Hán ngữ vì khắc phục được nhược điểm âm đọc vùng miền so với bộ gõ phiên âm.

MỤC LỤC

CHƯƠNG 1 Vụ tai nạn kì lạ
CHƯƠNG 2 Xác chết ma quái
CHƯƠNG 3 “Tiểu quỷ” xuất hiện
CHƯƠNG 4 Cuộc theo dõi lúc nửa đêm
CHƯƠNG 5 Lời tiên tri chết chóc
CHƯƠNG 6 Nút thắt điều tra
CHƯƠNG 7 Vụ án năm xưa
CHƯƠNG 8 Hiểu Mai trở về
CHƯƠNG 9 Chậu cây kì lạ
CHƯƠNG 10 Bí mật của Hồ Viễn
CHƯƠNG 11 Hiện trường tự sát
CHƯƠNG 12 Rút tơ bóc kén
CHƯƠNG 13 Bí mật cất giấu
CHƯƠNG 14 Bức ảnh đầu mối
CHƯƠNG 15 “Tiểu quỷ” thật, “Tiểu quỷ” giả
CHƯƠNG 16 Người mới nhập cuộc
CHƯƠNG 17 Trường học có “ma”
CHƯƠNG 18 Xác định mục tiêu
CHƯƠNG 19 Bà cụ còng lưng
CHƯƠNG 20 Điều tra nữ phạm nhân
CHƯƠNG 21 Phát hiện bất ngờ
CHƯƠNG 22 “Tiểu quỷ” lộ diện
CHƯƠNG 23 Thẩm vấn luân phiên
CHƯƠNG 24 Thiện ác quả báo
CHƯƠNG 25 Ai đang bên cạnh
CHƯƠNG 26 Phá cửa cứu người
CHƯƠNG 27 Thi thể lái xe

CHƯƠNG 28 Hai nữ phạm nhân
CHƯƠNG 29 Lần đầu gặp Ninh Thanh
CHƯƠNG 30 Văn Nhã sinh nghi
CHƯƠNG 31 Lịch sử WeChat
CHƯƠNG 32 Chiếc hộp màu đen
CHƯƠNG 33 Nghi phạm xuất hiện
CHƯƠNG 34 Hai người chủ xe
CHƯƠNG 35 Gập ghềnh khó khăn
CHƯƠNG 36 Phá giải mật mã
CHƯƠNG 37 Chuẩn bị vây bắt
CHƯƠNG 38 Cuộc giằng co bất ngờ
CHƯƠNG 39 Yêu thương sự sống
CHƯƠNG 40 Thần Côn hi sinh
CHƯƠNG 41 Nửa tờ giấy
CHƯƠNG 42 Chất vấn trực tiếp
CHƯƠNG 43 Chân tướng